

MUSKLER

Pæredansk kriminalroman

af

Jens E.Hansen

data *Fiction*

www.datafiction.dk

1998

KAPITEL 1

Jord smager ikke godt. Tro mig. Ikke spor.

Jeg smagte på den. Tør, grynet, i hvert fald knasende – men ikke sprød - en anelse bitter? Absolut ikke anbefalelsesværdig. Må jeg så hellere bede om ...

...?

Endelig slog det mig: Hvorfor helvede ligger jeg her og smager på jord? Det er dog det tåbeligste, jeg længe har hørt.

Koldt er her også... og jeg har ondt i nakken.

Jeg har *ondt* i nakken! Jeg kan ikke *bevæge* nakken!

Jeg stødte fra med hænderne og prøvede forsigtigt at dreje hovedet. Det blev til hele overkroppen i stedet. Konstateringerne væltede ned over mig: jeg havde snuden halvvejs begravet i et bed, min nakke var ubøjelig som et træben, mit baghoved dunkede hørbart, mit tøj var klamt og fugtigt af nærkontakten med jorden og græsset; stilheden og det grå lys fortalte mig, at det måtte være morgen, tidlig morgen og endelig: jeg forstod ikke en brik af det hele.

Langsomt ... uendeligt langsomt ... vendte jeg mig om på ryggen, stirrede op i den grå himmel. Jo, det var morgen. Fra siddende stilling overskuede jeg omgivelserne. Selvfølgelig, det var hér, jeg var. Parken. Hvor jeg plejede at stå vagt. Havde gjort det i flere dage.

Men hvorfor lå jeg og rodede rundt på jorden tidligt om morgenen i stedet for at ligge hjemme i min egen, bløde seng? Var jeg besvimet? Havde *en eller anden* ...? Forsigtig følte jeg på min ømme nakke. Den var stiv efter den lange tid, jeg havde ligget ubevægeligt på jorden, men det var ikke kun derfor, jeg havde ondt. Hm... Mine fingre famlede varsomt opad ... *AUW!!* En førsteklases, velskabt, rund og bankende bule prydede ganske rigtigt bagsiden af mit hoved. Altså *havde* en eller anden ...!

Der var da ikke sket noget særligt i aftes, vel? Jo, vent. Var der ikke noget med en bil, som stoppede? - jeg havde gemt mig mellem de tynde buske og så ...?

Et blik - et skævt og forsigtigt blik over skulderen bekræftede min næste tanke: der var ingen træer eller hegn, jeg kunne være stødt ind i. Det var ikke på den måde, jeg havde fået bulen. Slet ikke i nakken. Var der kommet nogen bag på mig? Jeg havde ingen erindring om sagte skridt i græsset, heller ikke om at det havde sagt "*KA-POW*" eller "*KLOPP*" eller andre interessante lydeffekter. Bulen derimod sagde en uhyggelig masse - højt.

Den Store Detektiv funderede et øjeblik. (- Jo, min kære Watson. Når alle andre løsninger er bortelimineret, er den sidste løsning den rigtige, uanset hvor fantastisk den må forekomme). Jeg var blevet slået ned. "Med et stump instrument", som obduktionen ville have sagt. Nuvel, jeg var ikke død, men at der var tale om bedøvelse af særdeles ufin karakter, kunne jeg ikke være i tvivl om. Men hvem ...??

- Nå, op-å-då, Brian, dette sted er ikke velegnet til deduktive raffinementer. Du bliver klam bagi!

Jeg rejste mig og stavrede over mod "min" bänk, mens jeg forsøgte at massere nakken uden at ramme bulen.

Af de fire bænke, der stod langs stien i det diminutive anlæg Parken - som i nogle dage havde været målet for mine "professionelle" udflugter - var denne bänk

nærmest ved Objektet. Den var endvidere udgangspunktet for de små ture, jeg foretog rundt i kvarteret for ikke at virke al for suspekt under de lange, kedelige vagter. Derfor betragtede jeg den som "Min" bæk. Et par hundeluftere havde passeret mig med bæsterne i stram snor, tydeligvis fornærmede over, at jeg optog deres stamplads, men udover vrede blikke var jeg hverken blevet antastet eller fysisk forulempet. Af lufterne, vel at mærke. Hundene, som skulle rumme al den friske forårsluft, var en anden historie. Selv om jeg var rimelig sikker på, at det ikke var den rette årstid for racehunde at give efter for deres ofte anmassende formeringsinstinkter, var mine bukseben et par gange blevet behørigt tilsnuset og derefter overfaldet med en iver, som ville være en professionel pornostjerne værdig. Lille "Henri" var ikke så slem, men da STORE "Cæsar"! udviste de samme heftige tilbøjeligheder, må jeg indrømme, at jeg blev en kende nervøs. Men begge gange blev jeg trods alt reddet af de tilhørende luftere, som ikke lagde skjul på, at det måtte være mig og ikke deres køtere, der havde skylden. Hunde er jo fornuftsvæsener, ikke sandt!

Men - *hov*, vil nogen sige, lad os lige stoppe et øjeblik. Glem al den hundesnak! Hvad var det, han sagde før? "Stå vagt" - "Objektet" - "Den Store Detektiv"?!

Hvad er nu dét for noget pjat? Her i det pæne Gentofte kan man da ikke have den slags. Og så den sølle Brian! Falleret student - ja! Arbejdsløs kontormand - ja! Detektiv? *Nej!* Det *må* være en spøg! Selv om hans tøj er krøllet - ligesom ham den lille skeløjede fra TV. Nå, enkelte hundeluftere havde mig sikkert mistænkt for at være andre og langt alvorligere ting, som for eksempel: håbefuld indbrudstyv ude for at tælle dobermanns og schæferhunde - eller spion for skattevæsenet.

Sandheden er altså en anden - og mere farverig. Tro det eller ej, jeg er privatdetektiv. Eller rettere: jeg *fungerer* som privatdetektiv. Men fordækt! Ikke noget snusket kontor med afskallede bogstaver på glasdøren ("Under.øgel.er f..etages disk.r.t. ..befales af fø.ende erhvervs...ksomheder"), intet skrammet skrivebord med tomme whiskyflasker, ingen alfe-agtig sekretær med store, velformede bryster og et slet skjult ønske om at blive den næste Fru Detektiv Mortensen (det er mit navn, altså - Brian Mortensen, ikke). Nej, ingen af disse trivielle, dagligdags kendetegn, som straks afslører detektiven. Og det krøllede tøj skyldes jord og fugt, nå!

Min Opgave var en rigtig detektiv-opgave, så meget vidste jeg. Kunne kun udføres af en detektiv, og at netop dette eksemplar af racen led af klamt, krøllet tøj, en stiv nakke og føromtalt bule, var ingen skam. Den slags oplever alle detektiver, selv dem i TV.

Nå, jeg var trods alt i live, og min opgave var langt fra løst.

Nu gjaldt det i princippet bare om at komme til hægterne, lave grin med ordensmagtens stupide ansatte, finde skurkene, vinde prinsessen og det halve kongerige og al den slags, som privatdetektiver får tiden til at gå med.

Jeg nåede hen til bænken, mens jeg svor, at Birger nok skulle få valuta for pengene.

Og at "en eller anden" skulle få den bule betalt...

(- og komme til selv at smage jord!)

***

KAPITEL 2

Søndag var ved at blive til mandag. Værtshuset var halvfuldt. Jeg var halvfuld, men min sjette Elefant var halvtom. Jeg sad - for Gud ved hvilken gang - og spekulerede på, om et glas er halvfuldt eller halvtomt, når man har drukket halvdelen. Flasken var i hvert fald halvtom, for jeg havde hældt indholdet over i mit glas, der dermed var halvfuldt, men nu var det sgu da halvtomt...! Der måtte være stof til en filosofisk afhandling om det emne. Hvis jeg ikke havde kvittet studierne, kunne jeg være blevet Cand. Krus eller måske ligefrem Dr. Kande på en afhandling om "Glas og Flaskers Tilstand Afhængig af Indholdets Aktive eller Passive Status".

- Hva' Fanden, det er sgu da Flipperbrain, der sidder og tæller glasinge på bordet!

Jeg havde ikke bemærket, at nogen var kommet hen til mit bord, optaget som jeg var af mine dybsindige tanker. Jeg løftede langsomt hovedet, fokuserede med besvær i det mørke lokale og studerede stemmens ejer.

- Har du fået så mange af de dér snabelvand, at du ikke kan kende mig, hva'?, fortsatte den fremmede, mens han lagde hænderne på bordkanten og lænede sig frem.

- Flipperbrain. Jeg kunne først ikke genkende dig, men det er nok fordi du ikke længere er langhåret. Bortset fra de der poser under øjnene, ser du da forholdsvis normal ud.

"Flipperbrain". Hold kæft, det navn havde jeg ikke hørt i 10 - nej, 13 år. Et åndssvagt tilnavn, jeg havde raget til mig i 1.G. "Flipper", fordi jeg var den første af drengene på gymnasiet, som lod håret gro; dertil en ganske lille omskrivning af mit navn: "Flipperbrain". Et halvt år efter var alle drengene langhårede, men mit tilnavn blev hængende, selvom flere af mine klassekammerater nok turde siges at være betydeligt mere udflippede, end jeg nogensinde præsterede. Jeg kiggede mere intenst på fyren, og så kunne jeg pludselig genkende ham.

- Dav, Birger, sagde jeg. - Længe siden.

- Ja, det må du sgu nok sige. Han tog i stolen overfor mig og trak den ud. - Der sidder ikke nogen her?

- Nej, nej. Sæt dig bare.

Jeg kunne udmærket huske, hvem Birger var. Han og jeg havde gået gennem gymnasiet sammen uden overhovedet at lære hinanden at kende. Der var ikke ret mange i klassen eller på skolen som sådan, der kunne lide Birger, men det skyldtes formodentlig, at ingen rigtig kunne blive klog på ham. Han var anderledes på alle punkter: gik ikke med piger, deltog aldrig i snakken og sladdereren, *drak* ikke, holdt sig for sig selv, mange mente på grund af snobberi.

Kort sagt en sær støder, ham Birger. Desuden havde han to dårlige vaner. Nummer et: Birger plejede at falde i søvn i anden time. Når han gjorde det, blev lærerne først chokerede, derefter rasende - men til sidst ligeglade; når han en sjælden gang *ikke* faldt i søvn, blev *vi* chokerede, så sikker var hans timing. Lærerne opgav til sidst at gøre noget ved Birgers coma-anfald, for ingen kunne påstå, han ikke var dygtig nok. Ganske vist fulgte han ikke med i halvdelen af timerne, men hans besvarelser af diverse opgaver samt hans eksamensresultater viste, at han knap nok behøvede at gå til undervisningen. Hermed når vi til dårlig vane nummer to: Birger led af

klæbehjerne med en heraf følgende - og for os andre voldsomt irriterende - ultrahøj grad af viden på nær sagt alle områder. Ikke at han skiltede med det, hans dovenskab var lige så berømt som hans hjerne, men i Birgers verden var der ikke plads til almindelig skolemæssig, kammeratlig opførsel. Ingen fik lov til at drage nytte af hans evner, hverken i frikvarteret før latintimen eller på toiletterne til eksamen. Den slags skaber *ffjender* i en gymnasieklasse!

Vi afskrev ham som sær. I tre år nussede Birger rundt i sin egen verden, kom for sent hveranden dag, faldt i søvn senest i tredje time, fik sin studentereksamen som nummer fire i hele landet, og efter det femte familiebesøg på sidste skoledag sprang han uden varsel ned fra hestevognen og forsvandt ud af vores liv, og dét var dét.

- Falder du stadig i søvn kl. 10? spurgte jeg lidt ondsksfuldt.

- Falder i søvn? Nåh, ja ... *ha, ha, ha*. Det ville du sgu også gøre, hvis du løb med aviser hver morgen. Op halv fire, afsted på cykel i al slags vejr og rundt med Berlingereren og Aktuelt til snorkende danskere, som sjovt nok alligevel var vågne, hvis man kom bare et kvarter for sent.

- Det vidste vi ikke. Du faldt bare i søvn hveranden dag, men vi vidste ikke, at du -
...

- Nå, skide være med det. Nu løber jeg ikke med aviser mere, så du behøver ikke være nervøs for, at jeg pludselig går i dørken her. Hør, må jeg ikke give den næste?

Før jeg kunne nå at svare, rejste han sig, og et øjeblik efter stod der endnu to i flokken foran mig.

- Ikke fordi jeg normalt drikker de her heavy bølger, men jeg må da holde dig lidt med selskab. Birger hældte Elefantøl i sit glas.

- Nå, Skål, Flipper- ...

- Brian.

- Nåh, ja. Skål, Brian.

Vi sad tavse og studerede hinanden efter de obligatoriske "Aahhh" og svage dunk fra glassene. Hvad siger man til en gammel skolekammerat, når man ikke engang i skolen havde noget tilfælles. Jeg betragtede ham i smug. Næsten samme størrelse som jeg selv, et glat, ungdommeligt udseende; ingen poser under øjnene i det mindste. Det var tøj, der overraskede mig. Birger havde aldrig virket interesseret i sit udseende, men jeg skulle love for, at der var kommet andre boller på suppen: jakkesæt, hvid skjorte, nydeligt slips; sammen med det korte, mørke hår var han det udtrykte billede på en - tydeligvis fremgangsrig forretningsmand. Han lignede ikke ligefrem en yuppie, men så vidt jeg kunne skønne, var det ikke stangtøj fra Regent, der prydede hans figur. Jakken sad ikke og posede i nakken på ham, som mine altid gør, og på skjorteflippen var påsyet et ualmindeligt diskret, men alligevel tydeligt mærke, som kunne oversættes til sådan cirka 800 dask - stykket - ikke dusinet.

Birger brød tavsheden. - Nå, Brian, hvad går du så rundt og laver? Du er vel havnet i en god, fed stilling i Indenrigsministeriet som syvende kontorchef med ret til at bære hønsestrikket vest og sandaler?

-Næ, mumlede jeg, - jeg faldt fra efter et år. Det der med studier, var ikke lige mig.

- Hvad læste du? - nå ja, det kan være ligemeget. Men noget må du da lave.

Selvom jeg - som de fleste af mine klassekammerater - ikke rigtig havde brudt mig om Birger dengang i skolen, endte det med, at jeg gav ham hele historien. Bortset fra min ven, Harald, havde jeg ikke snakket med et fornuftigt menneske i lang tid, og

den lille flok elefanter gjorde sit til at løsne snakketøjet. Det er nu engang bedst at opridsse sin sørgelige situation for et andet menneske fremfor at gentage den for sig selv for to hundrede og halvtredsindstyvende gang.

Jeg skøjtede let henover den første tid efter gymnasiet, hvor jeg på tre år havde fem jobs. I stedet fortalte jeg, at min kontoruddannelse da var udmærket, hvis man ellers kan lide den slags arbejde, og det havde immervæk givet mig margarine på brødet i flere år. Desværre var der sket det, at chefen, efter en gang fik flytten rundt med sine aktiver, havde besluttet sig for, at Skattefar i hvert fald ikke skulle have flere af hans penge, og var dampet af til England, hvor man har langt større forståelse for, at betrængte virksomhedsejere gerne vil bruge deres penge selv.

- Ja, var det ikke fordi, at Arbejdsmarkedets ditten-datten - hvad Fanden er det nu det hedder? - Sikkerheds-et-eller-andet havde betalt de ansatte en del af den løn, vi havde til gode, var vi blevet røvet endnu mere. Men pengene slap hurtigt op, og i disse tider er det ikke nemt at få arbejde. Jo måske indenfor det offentlige, men den slags kontorer har jeg prøvet, og jeg siger dig, de kællinger!

- Vil det sige, at du er arbejdsløs, spurgte Birger. - Ja, du må sgu undskylde, det er nu engang det, det hedder. Men du kan åbenbart godt sidde her og bælle Elefanter?

Jeg skulle lige til at sige noget meget uartigt til ham, for han skulle krafteddeme ikke køre den med, at arbejdsløse får alting betalt og bare kan dalre omkring og bælle bajere, da det gik op for mig, at han tog pis på mig. Han så på mig hen over glasset, og glimtet i hans øjne viste, at sarkasmen var påtaget.

- Ja, du kender det, hva'- ja, jeg har selv været på den, men dengang tog jeg mig ikke af det. Sådan med at lalle fra det ene job til det andet. Jo, den kender jeg. Han tømte sit glas og rejste sig.

- Den smagte sgu af mer, hvad siger du til én til?

Væk var han, igen uden at jeg kunne nå at protestere. Jeg kunne godt mærke, at når "én elefant kom marcherende" i den fart, ender man med at blive trampet ned. Hvad var det efterhånden blevet til? Fem ... seks? - det her blev den ottende! Åh, shit for et hoved, jeg ville få i morgen. Men hvad Pokker, jeg skal alligevel ikke noget i morgen, og hvem ved, hvornår jeg får råd til at købe Elefanter på værtshus igen?

Som følge af værtshusets princip om høflig selvafrydning kunne Birger og jeg kort efter sidde og betragte hinanden henover ryggene på en hel deling Elefanter.

- Nå, du er arbejdsløs, gentog han, efter at vi havde smagt på de sidst ankomne, - Ja, jeg kan ikke påstå, at jeg mangler arbejde. "En har for meget, en anden for lidt."

Min uvilje mod Birger var efterhånden forduftet, for tilsyneladende var han både nærværende og kvik, virkede velorienteret og sådan (de gratis Elefanter havde intet at gøre med min stigende sympati for manden, basta! Jeg er ikke dronk). Men jeg havde stadig ikke den mindste fornemmelse af, hvad slags menneske, han var. Nu måtte det være min tur.

- Ja, hvad laver du egentlig? Altså bortset fra ikke at løbe med aviser?

Birger trak på skuldrene. - Nå, ja - aviserne. Ha! Ser du, den gamle syntes, at jeg ligesom selv skulle betale min skolegang. Han var pisseligglad, hvordan det gik i gymnasiet. Han tænkte kun på, hvor dyrt det var at have mig på kost, ergo: bare ud og knokle med aviser, hvilket ikke harmonerede synderlig godt med mit naturtalent

for intet fornuftigt at foretage mig. Så helt naturligt fik jeg tilbagefald, da skolen var slut, og han smed mig ud.

Birger hilste med glasset og tog en slurk. - Jeg tror, der gik fire år, før jeg opdagede, at jeg stort set ikke havde foretaget mig andet siden skolen end at trille bussemænd. Jeg gad ikke studere, og avisruten havde givet mig en fabelagtig afsmag for fast arbejde, men en dag faldt jeg i snak med en pige...

- Nå, vi andre troede ikke, du interesserede dig for den slags.

- Åh, lidt gjorde jeg da, men dem i skolen var sgu for dumme, tja, måske ikke allesammen, men når man sidder og sover halvdelen af tiden, får man ligesom ikke rigtigt lært nogen af dem at kende, vel.

- Ja, du gjorde heller ikke særlig god reklame for dig selv dengang.

- Nå, men altså. Jeg var faldet i hak med en dame, som var ansat i et stort edb-firma inde i byen. Hun fortalte mig, at de havde et par vikarjobs som operatør om natten, og hun syntes at, når jeg ikke havde råd til at invitere hende ud - og hun ville sgu ikke altid være den, der betalte - så kunne jeg tage sådan et job, og selvom det var om natten, havde hun selv skiftende vagter, og vi kunne alligevel ses. Jobbet var pærenemt, bare klaske nogle tapes på nu og da og se efter om printeren snurrede og sådan, og da jeg ikke gad slæbe bøger med og fjernsynet var jo dødt om natten, endte det med, at jeg faldt over manualerne til programmerne og "dyrene".

- Dyrene?

- Ja, edb-maskinerne, ikke.

Han drak, vi drak. Han så sig stjålent omkring, rykkede en anelse tættere til bordet og hviskede, som var det en farlig og velbevogtet hemmelighed, han skulle afsløre: - Edb er pissenemt, to tilstande, forstår du? Tændt eller slukket. Maskinerne er det mest uintelligente, man kan forestille sig. De gør bare, hvad man siger til dem.

Han stoppede skuespillet, lænede sig atter tilbage og hældte resten af Elefanten op i glasset.

- Ser du, da det var gået op for mig, kan det nok være, det kørte. Jeg fandt hurtigt ud af, at min naturskabte dovenskab ikke ville lide synderlig overlast ved, at jeg arbejdede med edb, og da jeg - i al beskedenhed - ikke havde svært ved at fatte sammenhængen, endte det med, at chefen blev så glad for de små ændringer af systemerne, jeg producerede, at jeg blev fastansat og havnede på et lille kontor med egen terminal.

Hans grammatik - eller var det min opfattelsesevne? - led en anelse under de *heavy bøger*, men meningen var god nok. Han havde snart gjort sig selv overflødig med diverse programmer, som lavede arbejdet for ham, men da der sjældent kom andre på kontoret end rengøringspersonalet og Birger selv, var der ingen der tog anstød af det. "Fritiden" på arbejde brugte han til at studere videre, og en dag havde han set lyset. Hvorfor slave for andre - "med benene solidt plantet på skrivebordet, hø,hø" - når man ligeså godt selv kunne bestemme tempoet og score kassen. Der var masser af firmaer, som koblede sig på det hurtigt rullende edb-tog uden at fatte en brik af, hvad edb var.

Efter tre år var Birger startet for sig selv, og nu gik det så godt, at han måtte indrømme, at han endnu ikke havde lært navnene på de sidste fire ansatte. Han stod stadigvæk selv for det mest avancerede konsulentarbejde i marken, men han havde været nødt til at ansætte et par tidligere IBM-drenge til at klare de lokale bønder.

Birger tog sig derfor mest af de udenlandske kunder, og det var faktisk et tilfælde, at han var i landet lige nu.

- De satans svenskere vil kun forhandle her i København, for derhjemme kan de jo ikke gå ud bagefter og drikke sig fra sans og samling - og samle ludere op. Jeg har bokset med en samling pragteksemplarer af racen hele weekenden for at få en ordre på plads, og naturligvis måtte vi afslutte festen med en lille bytur. Jeg slap fra dem længere nede ad gaden, hvor de skulle til striptease. Kors, hvor var de skæve!

- Er det kun i Skandinavien, du rejser? spurgte jeg og kvalte en bøvs i opstarten.

- Nej, faktisk er det mest nede i Europa, jeg slår mine folder, og det sidste år har jeg været flere gange i Mellemøsten og Arabien, end jeg egentlig bryder mig om at tænke på. Der er heller ikke ret mange i udlandet, der fatter edb, men så må de jo betale for, at vi andre ordner det for dem.

- På den måde får du ikke megen tid til familieskabet, hvad? Når du sådan rejser rundt hele tiden, mener jeg.

- Familie- ...? Nå, du mener kone og børn. Næ, megen tid hjemme får jeg ikke, men Lisbeth, min kone, altså, har tidligere - ... Hør, hende må du sgu da også ku' huske, hva'.

- Lisbeth? Hvad mener du. Jeg tror ikke, jeg kender nogen der hedder...

- Elizabeth, fra B-klassen.

- B-klassen? Nåh, på gymnasiet. Elizabeth ...? Var det hende den lille runde?

- Nej, rund er hun sgu ikke. Kun de rigtige steder. Nej, Elizabeth! ... Kan du huske de to prinsesser, som alle fyrene var vilde med, men som ingen kunne komme i bukserne på. Elizabeth og - øh, hvad Fanden hedder hun nu - ... jo, Karen. Den lyse og den mørke prinsesse. "Skolens bedste ky", med næserne i sky ..." Dem må du da kunne huske!

- Nå, vent nu lidt. Jo selvfølgelig. Karen og Elizabeth! Selvfølgelig! Men du vil da ikke fortælle mig ...?

- Jo. Nemlig. Efter hende edb-damen brugte jeg et stykke tid på at sætte mig ind i bit-erotikernes paradys, så der var ikke rigtig plads til andet end tilfældige bekendtskaber. Men da jeg startede for mig selv, kom jeg vidt omkring. Så pludselig en dag sad hun dér bag skrivebordet i forkontoret hos en stor kanon, jeg skulle ordne nogle udskrifter for. I starten kunne jeg ikke genkende hende, lige som med dig nu i aften, men da hun rejste sig, syntes jeg at jeg kendte de baller. Og sikke baller...! Nå, vi fandt ud af, at vi rigtignok havde gået i skole sammen, selvom hun måtte indrømme, at dengang havde hun heller ikke lagt særlig mærke til mig.

- Nej, de to donnaer havde travlt med at være demonstrativt lige glade med alle os gemene bumsebærere.

- Ja, og for at gøre en kort historie lang, som vi siger, inviterede hendes boss mig ud, og hun kom med, og jeg skal love for, at hun havde lagt stilen om. Bossen blev pissefuld og begyndte at gramse på hende, hvad han forståeligt nok havde gjort et par gange før - uden resultat vel at mærke - og *Yours Truly* måtte naturligvis træde til og redde skønjomfruen ud i en taxi og hjem, hvor hun effektivt aflivede alle rygter om, at hun var... du ved, på den gale side.

- Ja, vi lavede væddemål om hende og Karen ... øh, jeg mener, der var jo ingen af os, der - ... øh ...

- Det er helt i orden. Dengang opførte vi os vist allesammen en smule sært, ikke. Talte en masse om sex og den slags, men der var med garanti ikke ret mange, der gjorde noget alvorligt ved det. Nå, men, skål, Brian.

- Hør, det er sgu imponerende - øh, skål, Birger - jeg mener, hvad du har lagt mærke til i søvne, hvad?

- Nå ja, jeg sov jo ikke hele tiden. Selvom I alle sammen troede, jeg var blind, døv og stum, var der dog enkelte detaljer i hverdagen, som gled ind på lystavlen.

- Nå, du blev altså gift med Elizabeth?

- Ja, eller Lisbeth, som jeg kalder hende. Vi har nu delt seng og bord i - lad mig se ... fire år, "og de levede lykkeligt til deres dages ende" ... Skål!

Vi skålede, drak ud og for tredje gang forsvandt Birger op til baren og kom tilbage med to snabelvand. Jeg var efterhånden godt ristet mellem ørene, men hvad Fanden... Han havde åbenbart råd til det, og jeg skulle ikke op i morgen, så... (HIK) - Birger, gamle søvngænger, bare kom an! Jeg begyndte at hælde øllet i glasset. "Ni elefanter kom mar-(HIK)-cherende... hen ad edderkoppens fine spind ..."

Birger så en smule forbavset på mig (- jeg havde da ikke sunget højt, havde jeg vel?). Skummet flød ud over kanten på glasset, men jeg reddede det meste. (- SÅ slapper vi af, hr. Mortensen!) Jeg fik Birger i fokus igen.

- Jamen det lyder jo helt fint, du drøner kloden rundt, og Eliza- ... øh ... Lisbeth vimser rundt derhjemme og venter med piben og ... (HUP) ... tøflerne.

- Ja, både og. Hun plejer at tage med, når det er for en længere periode. Hun arbejder ikke for ham gramseren mere, så hun har masser af tid. Hun elsker at hygge sig med solbadning og indkøb, når vi er i udlandet, men det sidste halve år ... hør, du drikker jo slet ikke ... skål.

(... at den byder op til næste elefant ... skål! Pas på dernede. Det er lige til et cirkusnummer. Manden der åd ti elefanter, hva'ba'?) OK, jeg var ikke længere halvfuld (eller halvtom!) - jeg var skidefuld og på rulleskøjter, men Birger var sådan en flink fyr, værtshuset var sådan et dejligt sted - selv de højtråbende billardspillere var dejlige - alting var bare (RÆÆÆB) dejligt ...

- Forstår du, jeg er - ...

Hans stemme fadede gradvis ud, mens jeg velbehageligt funderede over, om Mona var vågen og - helst - alene, når jeg nåede hjem. Mona, med de runde, faste bry- ... Selvom det naturligvis var bedst at lade være! ... men måske alligevel? Man kunne altid bare gå op for at sludre lidt, ikke! ... - hør, hva' er klokken egentlig? ... Det behøver jo absolut ikke ende med at vi - ...

- opfører sig indimellem meget mærkeligt. Men så var det jeg pludselig fik den idé - eller rettere - jeg tænkte, om ikke du kunne gøre det for mig?

Et ukendt, udflydende mandeansigt dukkede op i mine liderlige fantasier. (Hva-Fan-var-det-nu-han-hed?? Birger? - ja, naturligvis! Go' gamle Bivver, Wonder Boy, manden med de talløse Elefanter oppe i ærmet. Hva-sir-han?)

- A-hva-får-nåed? Gøre for dig? Gøre hva-får-nåed? Ja, undskyld, ja' va' viss li' borde et øjjeblæk.

- Jo, jeg tænkte, om ikke øh ... du kunne holde øh ... du ved ... lidt diskret øje med Lisbeth, mens jeg tager til Italien de næste par uger. Det er ikke særligt svært, tror jeg. Hun foretager sig ikke ret meget, og der er mig bekendt ikke nogen, hun tager

rundt og besøger. Ja, du skal naturligvis holde dig lidt på afstand, ikke? Når jeg så kommer hjem, fortæller du bare, om du har lagt mærke til noget særligt.

- Hold kæft, mand. Schchiger du, a' - a' ... Du mener, at jeg skal lege privvv ... (- hold kæfff, den er svær!) ... privvvaadiktiv. Og luske rundt i buskene, mens hun vander blomster og lufter hund. Chokket fik mig til at tale næsten forståeligt.

- Ja, måske ikke lige på den måde, men jeg ville sætte stor pris på, hvis du gad holde sådan lidt diskret øje med, hvad hun laver, hvor hun tager hen, og hvem hun får besøg af. Altså ikke fordi, jeg tror hun går på grise stien, men hun har opført sig mærkeligt i de seneste måneder. Hun vil heller ikke med til Italien denne gang, og der plejer hun ellers at elske at tage med ned. ... Hør, ved du hvad? Du får nogle penge til udgifterne, ja du skal selvfølgelig ikke gøre det gratis. Når jeg kommer hjem, får du flere, hvis det er nødvendigt.

Hvor utroligt, det end kan lyde, opstod der uden varsel en lille sprække i den tågebanke, som havde lagt sig over min forstand. Jeg kneb øjnene sammen og forsøgte at fokusere skarpere på ham. Sig mig, var der noget galt med ham? Enten var min evne til at følge med for stærkt nedadgående, eller var han blevet mere febrilsk i sin opførelse? Jeg var ikke i stand til at sætte en eneste af mine ukontrollable fingre på noget konkret, men jeg syntes ærlig talt, at han virkede nervøs. Måske var det ham, der havde noget at skjule? Eller var det fordi, det kunne virke pinligt at spørge mig om at gøre noget for ham ... for penge? Men ak! Det korte øjeblik af klarsyn forsvandt lige så hurtigt, som det var kommet. Tågen sænkede sig atter klamt over de Mortensenske hjernevindinger.

Birger tog et checkhæfte frem fra inderlommen, hev en blanket ud og grifledede løs på den.

- Hov, de' er den fårkete sije, Bi-i-ivver, hikkede jeg.

- Se her, sagde han og viste mig sedlen. - Der står min adresse, og det dér er hendes motionscenter, altså der, hvor hun træner et par gange om ugen. Hvis hun ikke er hjemme, kan du fange hende derinde. Hun går mandag, onsdag og fredag.

Han rev en anden blanket ud. Denne gang skrev han på forsiden. Checken foldede han sammen og stak i min brystlomme.

Jeg forsøgte et par gange at stille øjnene ind på det, han havde skrevet på den første seddel, som jeg genkendte som en tom noteringsblanket fra checkhæftet. Hans gnidrede håndskrift var lidt for avanceret for min omtågede tilstand (der var heller ikke lys nok!) Jeg gav op og så i stedet over på ham.

Eller rettere: hans stol.

- Hør, Bivver, du må da li'e ... (- Hvor Fanden blev han af?) Det var ikke til at vide, om han eventuelt var gået op til baren - eller måske skulle han bare tisse - han var ingen steder at se - hov, hvad var det? Mellem et par bølger i røgbankerne over billardbordet, fik jeg øje på bagsiden af - to? - jakkesæt på vej ud af værtshuset. Var det mig, der så dobbelt, eller - ...? På intet tidspunkt havde jeg observeret andre jakkesæt end Birgers, altså måtte mindst det ene af dem være ham, der ... stak af? Jeg havde ikke hørt ham sige farvel. Åndssvage stodder! Bare skride uden varsel og efterlade mig her alene (bortset fra en hoben helt tomme elefanter).

Dér sad jeg med mine svømmende øjne, en krøllet seddel i hånden og en sikker fornemmelse af, at jeg havde misforstået ham. Han kunne umuligt mene, at jeg skulle spionere mod hans kone! Var hun utro eller var hun ikke utro, hvornår kom han hjem

fra - hvor var det nu? ... hvorfor Fanden troede han, at jeg ville ... Hold kæft, noget lort! Privatdetek- ... Jeg måtte have fat i ham!

- Hov, Bivver ... Jeg rejste mig - temmeligt usikkert, indrømmer jeg - undgik mirakuløst at hamre hoften ind i bordkanten og stormede hen mod døren. Lige i armene på en enorm rocker, som stod midt på gulvet med en billardkø i hånden.

- Hov, hov, makker. Se dig for!

Jeg indstillede øjnene så godt jeg kunne. - Jeg schal ha' fat i Bivver, han gik bare sin vej å jeg schal schpionere mod hans ... (Huup) ... Elizabet og han sa- ...

- Hold kæft, den er høj, hva'. Har I set, gutter. Det lille borgerdyr har smagt for meget humle. Hvad er det, du har der, lille ven, gysser til Farmand? ... nå, det er bare en lap papir. Nå men nu synes jeg, at du skal gå lige så stille og roligt hjem til Lillemor og lade fredelige mennesker være...

Han stak sedlen ned i min brystlomme og trak ubesværet mit dinglende korpus hen til døren. Forbavsende let holdt han mig fast i kraven, mens han åbnede døren med sin frie hånd.

- Hov, Gunnar. Han har vel betalt, dingledrengen her?

Gunnar må have sagt noget positivt, for rockeren gjorde ikke miner til at hive mig tilbage i lokalet.

- Vær du glad for, jeg er *sådan* et fredeligt menneske ... og at jeg fik betinget sidst! hviskede han "kærligt" i øret på mig. Et sted inde i tågen spekulerede jeg på, hvad det kunne betyde for mig, hvad han havde fået sidst, men langt kom jeg ikke, før jeg fik et - ubetinget, men ikke uvenligt - puf og væltede ud på fortovet.

***

KAPITEL 3

Jeg nåede ikke op til Mona. Jeg ville gerne, men klokken halvto om natten efter otte-ti Elefanter var altså ikke tidspunktet.

Det lykkedes mig - efter at have samlet mig op fra fortovet til akkompagnement af lystige tilråb fra en bande knallertberedne ungdomsforbrydere - at vakle forholdsvist direkte hjem til opgangen. Turen til tredje sal var mere besværlig, og da jeg dér konstaterede, at *en eller anden* (sikkert ungdomsforbryderne!) havde fjernet mit nøglehul, måtte jeg sætte mig på trappen overfor døren. Her sad jeg og funderede over forsvundne nøglehuller, skæve trappetrin, Monas runde... nå nej - jo, hvorfor ikke? ...

...

- og var avisbudet ikke snublet, da han varsomt forsøgte at liste sig forbi "Den Farlige Kæferist", han mødte klokken halvseks, var jeg nok først vågnet langt op ad dagen.

Nu var nøglehullet kommet tilbage. Jeg luskede ind og fandt lige tid til at slå en streg, før jeg faldt omkuld på sengen - fuldt påklædt naturligvis.

Sådan lå jeg stadig klokken halvelve, da telefonen ringede inde i stuen. Jeg famlede mig frem til larmen og tog røret af.

- H-h-(*HARK*)-h-hallo, stønnede jeg.

Så kom det ubehageligt friskt fra den anden ende: - Nå, den blev nok høj i går. Ja, undskyld, jeg sådan stak af, men en af mine svenskere havde forvildet sig ind på beverdingen, og jeg måtte redde ham ud, før de dersens rockere fik lyst til at studere indholdet af hans tegnebog ... Brian? - hallo, Brian?

Jeg lyttede ikke særlig koncentreret til Birgers svada, så han troede åbenbart, at jeg var forsvundet igen.

- Ja, jeg er her stadig. Den blev ganske rigtig høj... men sig mig, hvad Fanden var det, du vrøvlkede om, at jeg skulle spionere mod din kone?

- Ja, du - øh, Brian, jeg skal nå et fly. Hvis vi nu bare siger, at du prøver at checke, om Lisbeth spiller "Romeo og Julie" eller måske bare på travbanen - ha, ha (det var ikke morsomt!), og når jeg kommer tilbage om et par uger, så mødes vi helt stilfærdigt over et par eller bare en enkelt, hva' - altså snabelvand.

- Øh, Birger, forstår du, jeg kan da sgu da ikke ...

- Jeg håber, beløbet er godt nok til de par uger. Nå, men vi ses til den tid, ikke?

Linien var død, og der stod verdens sløveste detektiv - med verdens mest aktive tømmermænd - og gloede dumt på et telefonrør. Med et vist besvær genkaldte jeg mig aftenens begivenheder. De fleste af dem, håbede jeg.

Det var søndag i går. Jeg havde været til Tante Fridas begravelse. En trist affære, men gravøllet bagefter var mere inspirerende, så opkvikkende faktisk, at jeg, efter en stribe af slagsen, havnede på det der lumske værtshus - hvad F.... hed det? nå, det er lige meget. (Gyseligt sted, uf!) - og det var dér, jeg mødte Birger. Hold kæft, hvor han rappede løs. Edb mig hér og edb mig dér. Og så den åndssvage historie med at jeg skulle - ...! Hvordan var det? Han havde givet mig et eller andet, nogle sedler ...?

Jakken havde jeg trods alt nået at trække af inden comaen. I brystlommen fandt jeg både en godt krøllet blanket med to adresser og en mindre medtaget check, uden modtagernavn (synd for rockereren, ha!).

Beløbet var "godt nok". Med flotte sving, der viste, at ejermanden var vant til at skrive checks ud, stod der med både tal og bogstaver: Titusind. Tja, det skulle vel være tilstræk- ...!

- - - *TI!! TUSIND!! KRONER!!*

Titusind kroner for et par ugers "arbejde"!! *Hold kæft!* Man skulle være noget ved edb-en!

OK, de næste par timer prøvede jeg overhovedet ikke at forstå, hvad det egentlig var, jeg havde været letsindig (fuld!) nok til at love Birger. Tiden gik såmænd ganske fint med at lægge tøjet, tage et bad, få rent tøj på, hente mad i Brugsen. Altsammen, vel at mærke, uden at kaste op.

Det lød altsammen meget nemt.

"Nemt!" For Helvede! Jeg, Brian Mortensen, middelmådig student, snart 34, kontoruddannet af laveste rang i mangel af rygrad, arbejdsløs på andet år, med en kondi som Rundetårns. Rende omkring og lege privatdetektiv!! Jeg, som ikke engang kan følge med i "Miami Vice", fordi billedrøret er gået!

Nå, på den anden side: Birger havde sgu da været flink nok. Måske lidt vel glad for sine evner, men han tjente åbenbart pengene til at bevise det (- titusind!). Og mon ikke han regnede med, at pengene ikke kun blev spildt på Elefanter og lignende.

Jeg rejste mig (for hurtigt!) og gik let vaklende hen til vinduet, studerede livet nede i gaden og forestillede mig, hvordan i alverden man kunne skygge en person gennem sådan en gade. (- Hvor'n er det nu de gør i krimierne?) Desværre foregik nutidens filmskygninger udelukkende i Amerika og var dermed motordrevne. Et køretøj var jeg i besiddelse af, men vel at mærke en ældre, rustfarvet rugbrødsmodel, som uden problemer kunne slæbes ned i kælderen og overvintre i ejendommens cykelskur. Måske man skulle smutte ind på Filmmuseet og finde en gammel, slidt agentthriller, hvor de færdedes til fods. Åh jo, "Den Tredie Mand". Den kan måske bruges, især da jeg sikkert ender med at ligne Orson Welles i hans velmagtsdage, sådan som jeg lever (- eller var han tynd dengang?) Det var ikke let at være nyslået detektiv. De kun let lysegrå skyer gled muntert over forårshimlen, og uden varsel bankede solen ubønhørligt ind i mine røde øjne.

Forskrækket, frustreret - og forrygende tørstig - forlod jeg hastigt det skarpe forårslys. På vej ud til køleskabet spekulerede jeg på, om jeg stadig havde de solbriller, jeg købte sidste år. Solen kan godt finde på at kikke frem i starten af maj, hvad jeg netop havde konstateret. Desuden hører solbriller trods alt med til det mest elementære detektivudstyr.

Ud fra devisen "man skal rejse sig ved det træ o.s.v." knappede jeg en pilsner op. Trods alle påstande om det modsatte, smagte den første, lange slurk aldeles himmelsk. - Nå, du skulle måske overveje at holde måde med de stærke varer, formanede jeg mig selv, - godt nok er alle "Store Detektiver" også kendt som "Store Drankere" - undtagen Sherlock, selvfølgelig, han var narkoman - men der er også et liv efter de titusind! (- Og tænk hvis Birger vil have resten tilbage, hvis vi ikke bruger dem allesammen!)

Tilbage i min lille stue studerede jeg de to adresser nøjere. Birgers (og Lisbeths) hjemadresse sagde mig ikke noget, men postnummeret og bogstaverne "Charl." fortalte mig i det mindste, at vi snakkede de højere luftlag ude i Gentofte-området. Motionscentret lå i en gade i den indre by, som jeg kendte betydeligt bedre (- ligger der virkelig et træningscenter dér?)

Uden at være en ski.. klogere, lavede jeg mit bedste Sherlock Holmes-fjæs: - Og hvad er der så galt med den lille Lisbeth... eh, Watson? Måske kombineres vægltøfteriet og benspjøttene med en smule fordækt suppleren af diamantsamlingen hos en intetanende juvelér, eller måske venter der en lille brunøjet loverboy i stormagasinerne cafeterier, hva'ba'?

Det er da meget hyggeligt at snakke med sig selv, og hvad Lisbeth eventuelt foretog sig af fy-fy, var det nu blevet "Min Opgave" at afsløre. Jeg smed sedlen på sofabordet, lændede mig tilbage i polstringen og studerede det andet stykke papir på afstand. Checken lå ganske stille på sofabordet og bare lå. Jeg strakte armen frem for at tage den op, men stoppede, for (- for Fanden, mand! - jeg kan sgu da ikke bare gå ned og hæve sådan en kæmpecheck). Bankkassereren vil tro, det er et trusselsbrev eller lignende, og skulle de være så letsindige at udbetale mig pengene, tør jeg ikke gå omkring med alle de kontanter på mig. Det her krævede åbenbart større planlægning.

- Ja, og vi er nået til "Titusind-kroner-spørgsmålet"! Er man klar i boksen? Fint! Hør så godt efter: "Hvordan omgås en arbejdsløs kontormand det største beløb, han har set på én gang, siden han som fjortenårig fik en tusse i "konfirmations"-gave af salig Tante Frida?" (æret være hendes minde!) ... ja, tag Dem bare god tid, der er tredie sekunder til at - ... nej, ikke gi' op! (- Faneme godt, at ingen kan høre mig nu!)

Uanset, hvor meget jeg studerede gipsloftets spindelsvævstynde revner, fandt jeg kun én løsning.

- OK, vi har immervæk en bankkonto (- med masser af plads, ha!) Hvis man nu hæver en tusse eller to og sætter resten ind? Bliver den slags opgivet til skattevæsenet, selvom det kun er for en periode? Jeg tager chancen!

- Lad mig se, tusind kroner. En tur til Gentofte kan vel koste en firs-halvfems kroner, så der er til ... øh ... elleve-tolv ture med taxi. Andre tusind kan dække mit forbrug af pølser og sodavand - ikke Elefanter! Det skulle klare alle udgifter i to uger, og for resten køber vi en smoking - hvid naturligvis - en Lamborghini og rask afsted til Monte Carlo, casinoer og kølige blondiner!!

Et blik på uret fortalte mig, at hvis jeg skulle nå flyet til Monte Carlo for Birgers penge, måtte jeg hellere skynde mig. Jeg snuppede jakken og nåede lige indenfor døren til banken før klokken fire. Kasserersken accepterede checken uden mistænksomme blikke, satte de nitusind ind på min bankbog og udbetalte resten i hundredkronesedler. At hun ikke hørte den kombinerede larm fra mit dunkende hoved og bankende hjerte, må for evigt henstå som en gåde.

Tilbage i den friske luft turde jeg atter løfte blikket. Det var et herligt eftermiddagsvejr, høj klar forårshimmel, kun få skyer og... jeg havde en *formue* på lommen! I det øjeblik forstod jeg, hvad Dallas-J.R. må føle, når han har snydt en konkurrent eller et familiemedlem for et par millioner!

Men, men, men. Penge ... "ja de penge - er til bekymring, for fattig og for rig" som sangen lyder. Der er også en bagside ved at være ved muffen: frygten for at blive frarøvet de herlige sedler! Jeg listede hjemad, mens jeg kastede fordækte sideblikke til de utallige kriminelle elementer, som ganske givet kunne se eller lugte på mig, at jeg var formuende i hidtil uhørt grad. Jeg lovede den pt vagthavende guddom, at hvis jeg nåede uskadt og uudplyndret hjem ville jeg koncentrere mig - og alle pengene - om min forestående opgave. Højtideligt svor jeg på min salige Tante Fridas grav ikke at gå på værtshus for pengene. Hverken i aften eller nogen anden aften, basta!

Nu skulle der tænkes!

Jeg gik beslutsomt rundt i lejligheden og udtænkte diverse ind- og udspekulerede "Metoder Til Skygning Af Skolekammerats Kone". Selvfølgelig kunne maven ikke tåle al den tankevirkosomhed, og til sidst vedtog jeg, at den første "hund" passende kunne blive slået i stykker hos min yndlingspølsemænd henne om hjørnet.

Pølsemænd har det ligesom bartendere. Det er utroligt svært at holde kæft med det, man går og tænker på, når man står overfor en af slagsen. Men jeg dydede mig dog. Prøv og hør: - *Du, Jørgen. Ved du, hvad jeg lige er startet som, hva'?* *Privatdetektiv. Hva' si'r du så?* Jørgen ville servere pølserne, sige "Ja, ja. Den er go' med dig", og så ville de andre pølsepisere se muntert på hinanden. En enkelt ville prikke sig diskret i tindingen, og min pølse ville pludselig smage af savsmuld. Klogeligt holdt jeg kæft, spiste mine tre ristede med det hele - godt med rå løg - og luskede afsted igen.

Butiksvinduerne på vejen hjem var sjovt nok blevet mere interessante. Boghandelens "billige" tilbud på engelske og amerikanske hardcover-værker til tre-fire hundrede kroner virkede ikke helt så deprimerende mere. Fornøjet udvidede jeg i fantasien min samling med adskillige titler. Utroligt, hvad penge i banken kan gøre ved én. Jeg studerede et par pladeforretninger, en kontorforsyning og to marskandisere foruden den store boghandel, men heldigvis var alle butikkerne lukket ...

- og vi må hellere vente til jobbet er vel udført, *eh*, Stanley?

Jeg overvejede at smutte hen til Harald, men kom i tanke om, at han var på landevejen for at finde møbler, han kunne sætte i stand for folk. Hvis ikke jeg kunne snakke med Harald, var der ikke andre, jeg kunne tilbringe aftenen med. Ikke kun Store Detektiver er ensomme mennesk-... jeg mener ULVE, naturligvis!

Jeg kom til det sidste gadekryds før ejendommen, hvor min simple bolig befandt sig. På modsatte hjørne kunne jeg se mit andet hjem, "Jomfruen". Et lidt besynderligt navn på en beværtning - "*Ved du, hvor jeg tilbragte aftenen igår? På Jomfruen! HA-HA-HA*" - men det lå lige overfor opgangen, hvor jeg boede, Henriette, servitricen, så temmelig godt ud, var sød at snakke med, og hvem ved, måske en aften ved lukketid, så ... (- niks, ikke i aften!)

"Jomfruen" var et par trin op af rangstigen i forhold til det snuskede værtshus, jeg var havnet på dagen før, og normalt følte jeg ingen skam ved at komme der. Men hvem var det, der netop havde aflagt en højtidelig ed på, at den slags steder var tabu de næste fjorten dage?

Ravgult lys lokkede foruroligende bag de støvede gardiner. Den grønne mand på lysstanderen afløstes af den røde, og jeg fik endnu et halvt minut til at modstå fristelsen.

- Klokken er ikke ret mange, der kan på den anden side ikke blive tale om at starte nogetsomhelst før i morgen. De dumme dagdrømme om Henriette fører alligevel aldrig til noget. Men hvem Fanden kan holde ud at sidde hjemme og kukkelure hele aftenen? Vi har et beskæftigelsesproblem, unge mand. Og hvad gør man så? Smutter lige ind og får en enk-... næ, hov hov. Hvad var det, vi lovede os s- ...?

Den ældre herre, som ligeledes ventede på, at lyskurven skulle skifte kulør, skævede overrasket (og en smule medlidende?) til mig. Så nonchalant som muligt forvandlede jeg den sidste s-lyd til starten på en lille jingle, som på den tid huserede de små hjem som akkompagnement til en ubeskriveligt rædselsfuld TV-reklame for hygiejnebind. ("Jeg taler aldeles ikke højt med mig selv, gør jeg vel. Hør selv, sød melodi, ikke?") Jeg trådte hastigt over cykelstien og lod ham stå lovlydigt tilbage på fortovet. Man har vel en smule stolthed tilbage. Min blakkede samvittighed og jeg kæmpede ufortrødent videre i tavshed, mens vi tilbagelagde den sidste farlige strækning.

(- Jamen, fjernsynet er gået, og selv Stephen King kan ikke læses tre gange på et år. I morgen går Den Store Detektiv i gang, så måske kunne vi ... der er alligevel kun en halvtredser tilbage, og den får man ikke mange bajere for).

Ja, ja, ja! Man er vel kun et menneske!

Jeg fandt min stamplads, Henriette kom med det sædvanlige, taberen (jeg) gav en omgang, vinderen (min blakkede samvittighed) ligeså. Lyder flot for en arbejdsløs, men sagen er, at når man kun har sig selv at bruge penge på, ikke! Og egentlig er

titusind kroner mange penge ... og for øvrigt, så ... hvad var det Fandens Oldemor døde af?

(Bortset fra det, så blev Tante Frida faktisk kremeret! ... *Nemlig!*)

***

KAPITEL 4

Jeg var hjemme før tolv og gik lige i seng. Jeg havde "Min Opgave". Jeg sov roligt ind - og drømte en forfærdelig blanding af diverse krimi-serier, gangsterfilm og - (hjælp!) - Morten Korchs "De Røde Heste", hvor jeg tilbragte en stund i høet med ...? Lisbeth? Mona?

Næste formiddag vandrede jeg beslutsomt afsted mod S-toget. Taxier er og bliver luksus. Der var ingen grund til at vælte sig i penge fra første dag, vel! Det var tirsdag, verden virkede helt almindelig for en tirsdag i en storby. Folk gik, kørte eller sad og så ud, som de altid har gjort. På vej til stationen var jeg et smut inde i en kiosk og checke i vejviseren, hvordan jeg fandt frem til Birgers adresse fra stationen i Gentofte, og med et lovlydigt afklippet tog- og buskort i inderlommen satte jeg mig godt til rette i S-toget nordpå.

(- Hvor var det egentlig, Birger skulle hen?) Ikke med min bedste vilje kunne jeg tvinge hjernen til en præcis erindring om, hvad han havde fortalt. Jeg tænkte naturligvis også på, om Eliza- ... Lisbeth! virkelig var hjemme, eller om hun allerede var taget et eller andet sted hen. Var hun dampet af til et eksotisk feriemål med en hemmelig elsker for at tilbringe to dejlige uger uden Birger - eller var hun draget til barndomshjemmet for at hjælpe Mor og Far med roehøsten? (Ok, det er maj og Lisbeth stammer ikke fra Lolland, men princippet er det samme, ikke).

Kupeen blev efterhånden tømt for de få mennesker, der foruden mig skulle ud af byen om formiddagen, og de sidste par stationer havde jeg stedet for mig selv. Rart, når man har tilbøjelighed til at tænke højt. Jeg stod af toget og fandt forholdsvis let vejen, hvor huset lå.

Og dermed ophørte den lyse og muntre forårsdag med at være lys og munter.

En lang, lige vej. Høje hække eller plankeværker. Spinkle træer med halvtreds meters afstand langs kantstenene. Ikke en bil (- alle har sgu da tredobbelte garager her, fjols!), ikke et sted, hvorfra Den Store Detektiv kunne foretage sine diskrete observationer af Objektet! Huset skulle efter mine beregninger ligge et stykke nede af vejen. Et *stykke*, jo, men jeg er desværre vokset op i en storby, hvor høje boligblokke har opgangene liggende pænt efter hinanden med en hurtigt stigende talrække til følge. Ulige numre på venstre side af gaden, lige numre på højre, når man startede i den lave ende.

Her var det *noget!* anderledes.

Lige og ulige var korrekt fordelt ... men afstanden! Efter fem minutters rask gang, havde de diskret anbragte husskilte sneget sig fra 1 til 7. Jeg skulle til nummer 43 og forudså med stigende gru tørstproblemer, sultditto, legemlig udmattelse, for ikke at

tale om nedslidning af fodtøj og fodrodsknogler, før jeg kunne påregne at finde mine anstrengelsers mål.

Og herude er "BUS" et fremmedord på tre bogstaver i en krydsord. Havde jeg den dag fulgt min første, desperate indskydelse: *"Det her er for tåbeligt! Vend om!"* var jeg blevet skånet for meget, men fornemmelsen af de sammenfoldede, blegrøde pengesedler i baglommen sparkede mig skånselsløst videre. Videre frem ad det tomme, endeløse og udmattende fortov. Langsomt forcerede jeg nummer 11, nummer 15 ...

Ved nummer 27 udregnede mine fødder, at rejsen tilbage ville blive længere end turen til nummer 43, og der fandtes givetvis et plejehjem eller lignende for enden af vejen! - Vi lader os ikke slå ud af lidt modstand, vel, Watson! Intet kan blive værre end denne lange march mod Birgers hjem. Nu ingen sukken. Fremad!

Dumstædigt overhørte jeg de anstrengte protester fra min underbevidsthed og fortsatte vandringen. Så meget for forudanelser.

Forskellige steder på min vandring blev jeg nærmest ædt mentalt af savlende kæmpebrøl. Et par hidsige bjæf blev det ligeledes til, så nu var jeg advaret om en af de metoder, folk herude bruger til at beskytte deres værdier med. Alle de kære kræ forblev dog pligtskyldigst, omend nødtvungent bag deres respektive hække og hegn.

Til sidst viste der sig en formildende omstændighed. Ikke et hvilehjem, men noget næsten lige så rart!

Overfor nummer 41 havde det offentlige - eller en velsignet, privat fond? - anbragt et lille anlæg. En sti med bænke, et par træer, en velplejet plæne med lave buske ud mod vejen. For enden af stien kunne jeg se en parallelvej. Jeg besluttede tappert at tage turen forbi nummer 43, førend jeg eventuelt hvilede mine mødige lemmer på en af de indbydende bænke. Mit humør logrede svagt med halen, for jeg indså, at "Parken", som jeg straks døbte stedet, kunne give mig et forholdsvis vandtæt alibi for at daske rundt i kvarteret. (- Skulle man anskaffe sig en hund?)

Nummer 43 udskilte sig ikke synderligt fra nabohusene, bortset fra den manglende panserhæk mod fortovet. Hus og hus? Et palæ, måtte man snarere kalde det. (- Man skulle være noget ved - ...!) "Kun" med dobbelt garage, en lille grusbelagt, velplejet driveway op til hovedtrappen og ud igen til vejen, to store stentøjskrukker ved foden af trappen. Haven lå godt beskyttet bag murværk på hver side af huset, dog var der i begge mure en trædør med solidt låsetøj. Vinduerne mod vejen var små, firkantede, med kors i midten og givetvis med hærdet eller meget tykt glas. Taget kunne jeg ikke studere på tæt hold, men mon ikke det var ligeså velholdt og regntæt?

Det var svært at gå laaa...ngsomt forbi og foretage alle disse observationer på én gang. Jeg fortsatte for syns skyld et par (to!) husnumre længere, før jeg vendte om og slentrede tilbage langs nummer 43.

Og *så* satte jeg mig over i parken.

Fra den yderste bæk og med ryggen til var det ikke muligt at se Birgers hus. Intet kunne være mere ligegyldigt. Den udmattede vandringsmand havde fundet en oase i ørkenen. Jeg sad længe og nød fornemmelsen af bare at sidde. Mine ben og fødder opsendte taksigelser i hobetal, og først da min bagdel gjorde opmærksom på, at bænken trods alt var forsynet med hårdt træ, fandt jeg en ny stilling og begyndte modstræbende at overveje: Hvad nu?

Jeg var kommet den lange vej for at holde øje med huset, og jeg kunne ikke se det herfra. Jeg overvejede, om jeg turde foretage mig mere vovelige ting. Der var ingen mennesker i nærheden, hvilket ikke kunne overraske mig: direktørerne var på deres bestyrelsesposter, og konerne spurtede rundt i storstadens shopper og decimerede aktiebeholdningen. Her mellem brunch og cocktail-tid var området øde og forladt. Faktisk havde jeg kun mødt én person, siden jeg forlod stationen, en gartner, som havde hilst venligt på mig.

OK, statistisk set måtte der være en enkelt fratrukket formand, som lige skulle luften "Delle", men han var endnu ikke i syne. Hvis der endelig skulle komme nogen, ville jeg med garanti høre dem tidsnok til at sætte mig på bænken og se normal og tilforladelig ud.

Jeg tog chancen, rejste mig og trådte op på bænken, støttede med den ene fod på ryglænet, og fra denne position kunne jeg gennem de forårstynede træer se husets hoveddør og det øverste af trappen, men ikke indkørslen.

(Se, på dette sted et det, at døren går op og ud kommer Lisbeth iført pels og solbriller. Hastigt stiger hun ned i den ventende sportsvogn, som den mørkhårede elsker behændigt svinger rundt i driveway'en. Den Store Detektiv løber rundt om hjørnet, kaster sig ind i sin anonyme, men toptunede forfølgelsesbil. Jagten går gennem maleriske scenarier fra den verdensberømte storby. Lufthavnsterminalen danner forvirret baggrund for nervøse sideblikke, mens den hemmelige attachetaske med de stjalne aktier og diamanter fremdrages fra kuffertskalet. Stewardesserne er uhyggeligt meget kønnere end sidst, du var på Mallorca, og resten af handlingen foregår på kamelryg og vandski ...)

...!

Otte timer!! sad jeg i parken, vandrede frem og tilbage på vejen, udforskede diverse parallel- og sidegader. Og *rå*-kedede mig noget så eventyrligt!

Observerede et par pelse med tilhørende hund, fik de første mistænksomme blikke fra hundenes ejere (som aldeles ikke lignede afgåede formænd) og kunne som eneste succes notere i Min Notesbog, at Lisbeth/hushjælp? trak gardinerne for i det øverste, nordlige facadevindue præcis klokken 19.33, hvor Den Store Detektiv kort fortalt var ligeglad. For han var sulten!! Med stort S.

For en, der er vokset op med en pølsevogn på hvert andet gadehjørne, er Gentoft ikke sagen! (Havde jeg ikke set en enkelt ved stationen i formiddags?!) Tanken var næsten ikke til at bære.

- Og hvem Helvede kunne også tage sig sammen til at tænke på håndmadder, læskedrikke og lidt muntert læsestof, hm? - eller en krydsord med fremmedord på tre bogstaver til at fordrive ventetiden med? Lektion nummer 1: Selv Store Detektiver skal have madpakke med på arbejde. Har du fuldstændig glemt, at halvdelen af krimierne foregår i restaurationsmiljøer, hva'? Halvhjerne!

Da lyset ikke blev tændt i huset ved mørkets frembrud, vedtog jeg enstemmigt, at Objektet måtte være gået i seng med migræne (ikke Romeo!), hvorfor der ikke ville være noget formål i at blive længere. Det måtte alt andet lige være nemmere at ramme hende næste dag, når tidspunktet for hendes træning nærmede sig.

Udmattet og (en lille smule) klogere hastede jeg og min rumlende mave afsted mod stationen. Til vor allerstørste glæde konstaterede vi, at hukommelsen ikke havde svigtet mig.

Fedende eller ej - det er de bedste hotdogs, jeg endnu har smagt.

Alle fire!

***

KAPITEL 5

Se, dét her er et langt bedre sted for Store Detektiver at skygge deres Objekt. En lang, bred gade, masser af mennesker, cykler og biler - for ikke at tale om busser! - butikker, gadehandlende og naturligvis *to* pølsevogne indenfor overkommelig rækkevidde. Min hjemmebane.

Motionscentret fandtes godt nok. Det lå på første sal i en baggård bag en af de sædvanlige 5-etagers ejendomme, der kanter de fleste gader i den indre by. Jeg havde været en tur omme i baggården og sågar prøvet at stikke næsen indenfor i opgangen, hvor et prangende skilt med en muskelsvulmende mande-overkrop og en lidt mindre kvinde-ditto pegede op ad trappen til paradiset for prust, sved og tårer. Jeg vidste ikke, hvornår Lisbeths træning skulle foregå, men efter snedige udregninger, med inddragelse af al min "viden" om forstadsfruens gøren og laden, var jeg nået til, at klokken elleve måtte være tidsnok til at observere hende gående om ikke til så i det mindste fra centret.

Skæbnen ville altså, at det var sidst på foråret. Temperaturen var ikke imponerende høj, og gadens barer og cafeer var endnu ikke begyndt på udendørssæsonen. Det havde ellers været smart at sidde på sådan en lille hvidmalet jernstol, med deraf permanente krøller i bagen, og nonchalant lade blikket glide op og ned ad gaden (- og pigerne, *fnis*), især når man havde den "repræsentationskonto" at trække på, som Birger havde givet mig.

I stedet sad jeg indendøre i en cafe skråt overfor porten til førnævnte baggård. Tjeneren havde villigt skænket mig en pilsner. Her var man åbenbart ikke uvant med at folk drak alkohol før frokost. Jeg var alene i lokalet, bortset fra tjeneren selvfølgelig, og havde derfor ingen problemer med at vælge mig en plads, hvorfra udsynet til gaden var optimalt. Opgaven virkede ikke længere så uoverkommelig. Når Objektet på et tidspunkt forlod de svedige haller, ville det være en smal sag at følge Det/hende rundt til, hvor Det/hun nu ville vandre, og skulle det gå så galt, var der penge nok i baglommen til en taxi til forstaden.

Efter at have sat mig, var jeg kommet til at tænke på, om jeg i det hele taget kunne genkende Lisbeth, når jeg fik "spottet" hende. Som Birger havde fortalt, havde han ikke genkendt hende, da han mødte hende efter alle de år (bortset fra en enkelt detalje, så vidt jeg huskede), og nu var der gået endnu en fire-fem stykker.

Jeg skruede tankerne tilbage til min gymnasietid og begyndte langsomt at gendanne diverse billeder. Billeder af mig selv og mine klassekammerater: en flok forvoksede drengerøve med hurtige bemærkninger om alt og alle, en ikke ringe portion dårligt skjult usikkerhed overfor alt, som havde med det modsatte køn at

gøre, samt en aldrig svigtende kendermine, når repræsentanter for samme befandt sig i nærheden af det sted, hvor vi tilfældigvis opholdt os.

Karen og Lisbeth, "... med næsen i sky osv" Jo, eksperterne var enige. De to, og en enkelt tøs fra 1.A "skulle ikke have mange 25-ører tilbage på en krone", som en af standardbemærkningerne lød. Kort fortalt, vi ville uden tøven give et halvt års lommepenge sammen med den ene arm for blot én aften i selskab med en af de damer. Samtidig vidste vi udmærket, at skulle de nedlade sig til at skænke os deres gunst, ville vore klamme hænder, nervøse blikke, snublende sprogbrug og andre kendte tegn på alvorlig pubertet (bumser!!) hurtigt vise klasseforskellen.

Derefter fik jeg Karen og Lisbeths figurer ind på lystavlen. (Et langt mere behageligt billede!) Karen - den mindste af dem - mørke, bølgede krøller, altid i sidste mode, skrap med makeup'en, kølig overfor alle under tyve, dygtig uden at være overintelligent, med solide karakterer i alle fag, hvor lærerkraften ikke var kvindelig.

Lisbeth - den højeste - lyst hår, lange lemmer, klassens bedste på sportspladsen, men *meeget* reserveret overfor såvel pigerne som drengene. Hendes profil ville i en roman med garanti blive beskrevet som "klassisk" (- *whatever that means!*), og væddemålene gik på, at hun ville blive enten fotomodel eller lægefrue. Det sidste bud stammede fra en fraktion af pigerne, som kendte den type prinsessers skæbne fra diverse blade og romaner. Jeg sad sgu og blev helt nostalgisk ved at tænke tilbage på den "søde" skoletid, men jeg fik koncentreret mig så meget, at jeg mente at kunne identificere Objektet, når jeg fik indkredset Det. Ifølge Birger havde Lisbeth ikke ændret sig særlig meget i det mindste ikke, hvad figuren angik. Det skulle nok gå.

Mens jeg sådan sad og hyggede mig med at genkalde mig Lisbeths kontrafej m.m., blev jeg opmærksom på en forvirrende ting. Jeg opdagede, at min krop opførte sig anderledes end den plejede. Min ryg og mine skuldre følte mindre gebrækkelige, og min mave snurrede - ja ikke ubehageligt, men snarere...?

Hvad kunne det skyldes? Kunne det være spænding eller nervøsitet over min Opgave? Var jeg bange for, at jeg ikke kunne genkende Lisbeth? Eller at jeg ikke ville få øje på hende? Tyngede tanken om de titusind kroner for meget? Ja, lidt af det alt sammen, og på den anden side ... det var snarere noget fysisk. Hvad pokker kunne det være ...? Det måtte være noget positivt, for følelsen var rar.

Og så kom jeg på det: Jeg var *udhvilet*.

For første gang i flere uger, var jeg kommet i seng til "normaltid" og havde sovet som et barn, til uret vækkede mig klokken halv otte. Over otte timers søvn uden en eneste lille tissetur om natten! Otte timer, hvor jeg havde sovet de retfærdiges - de ikke-længere-arbejdsløses - velfortjente søvn! For første gang i alt for lang tid havde jeg *en grund* til at stå op, tage tøj på, forlade mit hjem osv Hvis det kunne få min krop til at føle sig så godt tilpas, var det bare om at holde fast! De, som tror, arbejdsløse nyder at drive omkring, skulle selv prøve det!

Og jeg havde ikke drukket i går! Hverken stamcafeen eller andre underlødige etableringer havde nydt godt af Birgers forskud. Jeg tog hjem fra min lange dræbende vagt, var et smut forbi og kiggede ind ad vinduerne hos Harald (som stadig ikke var hjemme) derefter på hovedet i seng, tre kapitler i en god bog (ikke krimi!) og lige nå at slukke lampen, før øjnene faldt i med et brag. Uhørt!

Jeg syntes næsten, at jeg allerede havde gjort mig fortjent til de titusi- ...

Mine velbehagelige drømme blev sørgeligt afbrudt, da jeg fik øje på en slank, lyshåret dame - LISBETH!! - gående ud af porten på den anden side af gaden!!

Hold kæft, hvor jeg fik travlt. Tjeneren skulle på dette tidspunkt partout være omme i køkkenet. Jeg styrtede op til baren og råbte efter ham. (- havde jeg dog bare betalt med det samme!! Lektion nummer to!) Mens jeg gennem vinduet fortvivlet prøvede at følge Lisbeths gang ned ad gaden, fik han snøvlet mine byttepenge op af kassen, og jeg væltede ud af døren.

Jeg småløb hen ad fortovet i samme retning som Lisbeth. Hvor Filan var hun blevet af? Pyh ha! Dér var hun.

Lisbeth slentrede roligt afsted og kiggede på forretninger. Tilsyneladende havde hun ikke travlt. Jeg faldt i fodslag med hende på min side af gaden, genvandt det meste af min normale vejrtrækning, og på denne måde gik de næste par minutter i al fredsommelighed. Jeg sørgede for hele tiden at se ud som om, jeg absolut ikke kiggede over på hendes side af gaden. Alle de gammelkendte, professionelle kneb snurrede kvikt gennem min hjerne; vinduer, blanke skilte og bilruder gengav Lisbeths skikkelse i diverse groteske og interessante udgaver, og et høfligt smil blev der da også til de mennesker, jeg stødte ind i.

Gaden levede uforstyrret videre under vor slentren. En bil bremsede hvinende op et stykke bag mig, men lyden efterfulgtes ikke af det væmmelige dunk eller bump, som betyder, at opbremsningen kom for sent, et ikke ukendt lydbillede i bytrafikken. Vi var flere, der uvilkårligt vendte os mod lyden og konstaterede, at det var en af disse jeep-agtige firehjulstrækkere med mørktonede ruder, som havde været nødt til at stoppe voldsomt, da en gammel mand åndsfraværende var trådt ud fra fortovet. Den ældre herre stirrede overrasket og forvirret på den for ham pludseligt opdukkede fare, og efter lidt ubeslutsom trippen på stedet trådte han mumlende ind på fortovet igen. Om han undskyldte sig eller forbandede chaufføren bag de mørke ruder, var ikke til at høre. For os i storbyen en ganske dagligdags hændelse og denne gang heldigvis uden tilskadekomne. Et kort, udramatisk intermezzo, og livet fortsatte sin vante gang. Jeg kastede et kvikt, direkte blik over til Lisbeths side og genoptog min skygning.

(- Men hvor er Lisbeth nu henne?!)

Mine øjne flaksede frem og tilbage på det modsatte fortov, men Lisbeth var ingen steder at se ... jo, dér! Helt nede ved næste hjørne!! og nu gik hun pludselig stærkt! (- Åh, for Fanden da også! Nu havde vi det lige så hyggeligt, ikke!)

Jeg satte farten op, hvilket mildt sagt var besværligt på det fyldte fortov. I stedet sprang jeg ud på kørebanen for at skrå over på den anden side, og --- *HVIIIIN!!* --- firehjulstrækkeren bremsede op for idiot nummer to. Chaufføren havde netop sat farten op, da jeg kom farende ud foran ham. Til de omkringstående store fornøjelse gentog forestillingen sig, denne gang med en yngre idiot, som ikke kunne undskyldes med selv en mild grad af præsenilitet.

Trods chokket fortsatte jeg mit planlagte løb over gaden - ikke fordi jeg ikke kunne tåle chaufførens barske og maleriske skældsord, når han/hun om et øjeblik lænede sig ud af vinduet (hvilket utroligt nok ikke var sket første gang) - men fordi Lisbeth i samme nu forsvandt ned af sidegaden halvtreds meter væk. Hvis jeg skulle sikre mig, at hun ikke forsvandt for mig, måtte jeg skynde mig.

Bag mig lød hverken skældsord eller råb, men næppe var jeg kommet forbi bilen, førend chaufføren speedede op og overhalede mig. Jeg løb langs fortovet på Lisbeths

side af gaden og nåede forpustet hen til hjørnet. En større flok fodgængere skulle selvfølgelig over for grønt lys, og jeg tilbragte et forfærdeligt øjeblik med at løbe spidsrod mellem barnevogne, tasker og spidse albuer. Et par velklingende tilnavne rigere kom jeg rundt om hjørnet. Mit sidste mislykkede tres-meterløb lå tilbage i sjette klasse, hvilket tydeligt kunne ses på min brystkasse, da jeg fortsatte. Trods min fortvivlede vejrtrækning sprang jeg i strakt galop ned ad gaden. Jeg stirrede desperat på de forbipasserende, trippede op og ned af kantstenen, mens jeg ledte efter Lisbeth. Forgæves. Ingen steder så jeg det blonde hår stikke op.

Gaden var ikke særlig lang. Jeg blev hurtigt overbevist om, at hun ikke var foran mig, for hun kunne trods alt ikke være nået om det næste hjørne. Jeg vendte mig, og - hold da helt - ...! Sig mig, hvad sker her? En lys top dukkede op mellem de andre. Tøjet var også det samme som før. Lisbeth var åbenbart gået ind i en forretning eller en gadedør og var nu på vej tilbage i modsat retning. Hun kunne umuligt have købt noget på den korte tid. Var det et nummer for at ryste en forfølger af? *Mig?! Havde hun allerede spottet mig? Var Den Store Detektiv en total fiasko fra starten? Ud af øjenkrogen skimtede jeg firehjulstrækkeren. Den var drejet ned af samme gade og kørte efter forholdene bemærkelsesværdigt langsomt, ikke uventet til akkompagnement af adskillige utålmodige bilhorn. Jeg ofrede den ikke mere opmærksomhed - han kunne umuligt være fulgt efter mig for at give mig en forsinket balle for mit lille fejltrin - for mit virkelige problem nåede hjørnet.*

Lisbeth drejede tilbage på gaden, hvor motionscentret lå. Jeg løb efter. I krydset skiftede lyset fra grønt til gult, hvilket ikke berørte mig, da jeg blot skulle om hjørnet.

Fodgængerflokkene begyndte at krydse sidegaden, hvilket gav dejlig plads på fortovet - og *så* blev trafikikkerheden endnu en gang voldtaget. Til min betydeligt større forbavselse drejede en efterhånden velkendt bil om hjørnet - med hylende dæk og hornet i bund - ulovligt frem for rødt og helt uden hensyn til de frembrusende fodgængere, som måtte springe bagud for at redde livet. Jeg så Lisbeth kaste et blik over skulderen, ud på kørebanen, hvor firehjuleren kom drønende. Hun stoppede, kiggede op og ned af gaden og med et beslutsomt ansigtsudtryk vendte hun sig igen - men i stedet for at komme tilbage mod mig, trådte hun ned fra fortovet, netop som den mystiske bil så ud til at stoppe foran hende, småløb om bag bilen og over til den modsatte kørebane, ud foran en taxi, som måtte bremse hårdt for ikke at torpedere hende.

Taxien var øjensynlig tom, selvom "FRI"-skiltet ikke lyste i forruden. Lisbeth fór hen og hev i taxiens bagdør, kastede sig ind og smækkede døren. Næsten uden ophold speedede taxien op, slog et elegant herresving inden om de forankørende biler og skar sig gennem krydset i samme sekund, lyset skiftede til rødt. Det så mistænkeligt ud, som om det var aftalt spil, men den troede jeg ikke på, uanset hvor besynderlig opførsel hun fremviste. Det var umuligt at vide, hvad Lisbeth havde

lokket eller truet chaufføren med, siden han reagerede så kvikt, men mit gæt var, at det i hvert fald var en herre. Smukke kvinder har nogle fordele, vi andre er forundt.

Med hænderne i siden for at presse et forkrøblende sidesting på plads, stod jeg tilbage, mens Objektet forsvandt i bedste agentstil. Ingen andre taxier i nærheden - ingen *"Follow that car"* idag.

Gadebilledet var allerede vendt tilbage til normalen efter dødkørslen i fodgængerfeltet, de overlevende var forlængst fortsat mod deres ukendte mål. Strømmen af mennesker flød upåvirket videre. Selvom man slår hårdt i vandet med en kæp, udjævner de næste bølger straks hullet og sletter enhver spor af den nyttesløse handling. Verden syntes uberørt af vor lille kispus, der var ingen tilskuere, som muntert - måske en smule nervøst - betragtede den forpustede mand med det vildt stirrende blik, ingen diskuterede den smukke blondine, som var forsvundet så dramatisk. Besynderlig adfærd er ingen nyhed i storbyer.

Men hvad F... var der egentlig sket?! Langsomt begyndte det at dæmre for mig, at det ikke var mig, Lisbeth havde opdaget og var "flygtet" fra, hvis man ellers kunne kalde det sådan. Firehjulstrækkeren, som jeg indtil det øjeblik kun havde ofret overfladisk opmærksomhed, var tilsyneladende den virkelige årsag til hendes opførsel og hurtige sortie. Men hvad var der i vejen med den bil? Jeg vendte mig for at se, om den endnu en gang ville følge efter Lisbeth.

Firehjuleren var væk. Uden at jeg havde lagt mærke til det, var den blot kørt videre. Ingen hasarderede vendinger forstyrrede middagstrafikken. Hvem i Helvede havde siddet i den bil?! Var der overhovedet en forbindelse mellem den og Lisbeth? Var det blot min besynderlige adfærd i forbindelse med frembrusende køretøjer og min hjernetomme opførsel? En tanke slog ned i mig: Lisbeth opførte sig mærkeligt, fordi chaufføren i firehjuleren var en forsmået elsker, som ville benytte sig af Birgers fravær til at genoptage sin affære med hende. Lisbeth ville ikke se ham mere og nu -

...

(- Din opvækst med "Familie Journalen" fornægter sig ikke, hva'? Vågn op, Brian, det er virkeligheden, det her!)

Nå, men én ting mente jeg dog at kunne trøste mig med: Lisbeth havde ikke spottet mig. "Den Store osv" var stadig anonym i den pulveriserende storby. Snart ville færtten af byttet atter kranse sig om min ihærdige opdagernæse. Roligt og velovervejet - og med næsten normalt åndedræt - fandt jeg en trappesten og satte mig.

Jeg lukkede øjnene, lænede mig op ad den ru gadedør. Jeg var forvirret, forpustet og for anden gang ude af stand til at udføre min opgave. Lisbeth var uigenkaldeligt forsvundet. Selvom jeg kunne få fat i en anden taxi, var chancerne for at indhente - endsige finde hende igen - minimale. Jeg kunne ikke vide, om hun kørte hjem. Hun havde muligvis en aftale. Skulle jeg virkelig tilbringe endnu en lang kedelig eftermiddag ved huset? Erindringen om gårsdagens vagt gav mig kuldegysninger.

(- Hvad gør en klog mand nu), tænkte jeg. Tager Lisbeth hjem, eller er der en forbindelse mellem hende og bilen? Kender chaufføren, hvem det så end er, hendes adresse, og bliver hun nødt til at gå under jorden for at slippe fra ham/hende? Skal

jeg tage hjem til mig selv eller ud til bænken ved Birger og Lisbeths hus? Kan jeg nå en pølse først? Har jeg penge nok? Hvor kan jeg købe en madpakke? Skulle jeg ikke tage og gå under jorden i stedet...? eller hjem under dynen...?
- Det er ikke nemt at være Stor Detek- ... (- årh, hold kæft!)

***

KAPITEL 6

Jeg tog hjem og *tænkte*.

Jeg gik en lang tur og *tænkte*. Jeg vendte hjem igen og... (ja, ja videre!)... og til sidst traf jeg en beslutning. Selvom jeg følte mig meget dum efter episoden ved motionscenteret og ikke fattede en tøddel af noget som helst, valgte jeg at gøre endnu et forsøg.

Det var en snørklet proces at nå til den beslutning. Sjældent er jeg kørt så meget og så længe i ring med en flok overvejelser. (Og så var der endda et par detaljer, som smuttede for mig).

Jeg indrømmer, at jeg på daværende tidspunkt ikke havde betæneligheder ved at følge Lisbeth og udspionere hende. Ikke et øjeblik reflekterede jeg over, hvordan jeg selv ville reagere, hvis jeg opdagede, at nogen belurede mig på den måde.

Hvorfor valgte jeg at fortsætte? Jeg nærede ingen specielt venskabelige følelser overfor Birger, som kunne forsvare, at jeg sådan uden videre gik med på hans idé, og jeg havde absolut intet imod Lisbeth, hvor lidt jeg end vidste om hende. Tværtimod. Synet af den høje, veltrimmede skikkelse og det kønne ansigt overskyggede langt det erindringsbillede, jeg havde fremkaldt. Under andre omstændigheder, ville det ikke genere mig det mindste at give Birger en god og solid grund til at være jaloux!

Forklaringen lå helt andre steder. På den ene side var det næsten som en leg, et spil. Til forskel fra de mange og ukristeligt lange måneder, hvor jeg havde spildt tiden med at drysse omkring og forsøge at overleve på understøttelsen, var jeg pludselig dumpet ned i en - syntes jeg - ganske harmløs historie, som kunne give mig en smule uvant men meget velkommen spænding. At Birger mistænkte Lisbeth for utroskab var i virkeligheden ikke mit problem. Jeg kunne derfor på min sædvanlige "overlegne" facon kaste mig ud i det fjollede projekt og tage det som en form for uskadelig underholdning, et rollespil, hvor mit intellekt rigtig kunne boltre sig.

På den anden side var jeg blevet fanget af tanken om at vise overfor - ikke andre (sagen var jo tys-tys) - i det mindste mig selv, at jeg var i stand til at gøre bare *noget*. Ikke sådan at forstå, at jeg hemmeligt gik og drømte om at blive privat- eller anden slags opdager - ikke mere end andre lænestoldetektiver - men tanken om at få en opgave, hvor sindssyg den end kunne forekomme, og ikke fuldføre den, ja, den tanke huede mig ikke. Jeg ville bevise, at Birger kunne stole på mig. Jeg skulle om ikke andet kunne fortælle ham, at jeg havde fulgt Lisbeth og kunne redegøre for, hvad hun foretog sig, mens han var væk.

På den "tredie side" var der de ... hm, *udviklingsmæssige* aspekter for mig og min bedrøvelige personlighed. *Endelig* skete der noget i mit liv. Noget, som måske kunne give mig en mulighed for at bryde ud af den onde cirkel af nederlagsfølelse og selvmedlidende utilfredshed med verden i almindelighed og mig selv i særdeleshed, jeg alt for længe var kørt rundt i, og som selv ikke min allermest ironiske attitude kunne skjule for dem, som kendte mig, især ikke Harald. Arbejdsløsheden og de ikke-eksisterende chancer for at få noget at bestille havde effektivt lammet min evne til at tage et initiativ, ja, i sorte øjeblikke: "frarøvet mig lysten til livet" (*HULK!*). I månedsvis havde jeg pillet mig i navlen, følt at jeg var død indvendig og havde ikke fundet det mindste tegn på, at der var et højere formål med min eksistens.

Var dette detektivpjat for Birger et fingerpeg om, at tingene alligevel kunne ændre sig? At jeg selv kunne være med til at give mig "den sidste chance"? Som Harald siger: - Det er ikke et spørgsmål om, hvad man vil lave, men om hvad der afholder én fra at lave det. Fjern forhindringerne og gå igang! (Men han er heller aldrig arbejdsløs).

Uden at turde gå for langt i mine forestillinger, håbede jeg, at jeg nu ville få det spark bagi, som jeg mente, skæbnen havde snydt mig for. Når noget uventet falder ned i ens turban, gælder det om at gribe det og holde fast (og så må vi blot håbe, at det viser sig at være en appelsin og ikke en prutteballon!)

Tja, meget af dette er efterrationalisering. Den eftermiddag nåede jeg knap så langt ud i mit sinds krinkelkroge. Størstedelen af tiden spekulerede jeg nok mest over de vanskeligheder, jeg skulle overvinde for i det hele taget at observere, hvad Lisbeth foretog sig.

Kort sagt, problemet var ikke: hvorfor - men hvordan.

Jeg havde lært, at det ikke er så nemt som på film at skygge folk, selv i en storby. Uden at øve vold mod min fantasi, forestillede jeg mig en lang række frugtesløse forsøg på at følge efter hende, det være sig til fods, med taxi eller for den sags skyld med vandflyver. God gammeldags skygning var *yt*. Hvis jeg blot kunne finde en måde ... en undskyldning for at være i nærheden af hende? (- Og meget gerne uden at tilbringe alt for mange timer i Parken, tak!)

Lisbeth var via Birgers succes og rigdom blevet medlem af en anden "kaste". Hendes hverdag foregik blandt mennesker, som end ikke anede, at der fandtes stillingsbetegnelser som "kontorassistent". Hvordan kan en kontorassistent få adgang til de kredse? En direktørstilling i ØK ville afgjort hjælpe, men det var der ikke rigtig tid til, vel.

Hvad gør vi så? At besøge hende hjemme er udelukket. Jeg overvejede muligheden af at "støde ind i" hende, sådan ganske tilfældigt. Gamle skolekammerater har vel stadig lov til at mødes på gaden. Foran huset? - jow, goddaw do! Derude går man kun tur, hvis man bor i området og udelukkende for at lufte hund. Lokale forretninger, hvor man tilfældigt kan mødes over to pund kaviar i kølemontren eller foran den ny Matisse til soveværelset, glimrer ved deres totale fravær: de eneste muligheder for indkøb på de kanter er store butikcentre spredt rundt om byen i bilvenlig afstand fra de høje grundpriser i City, og hvilke af dem, hun eventuelt handler i, har DSD endnu ikke fundet ud af, hm.

Og hvad skulle jeg snakke med hende om i givet fald. Vi havde sandt at sige ikke kendt hinanden dengang og blot at slå på vort fælles tilhørsforhold til en nu nedlagt

institution, ville være et uforholdsmæssigt spinkelt grundlag. (- Næ, men er det ikke...? Jo, det er sgu da Lisbeth fra det gamle gymnasium. Hvad Søren laver du her? Arbejder du derinde, er det en ambassade eller lignende? Nej, hvor hyggeligt, at vi to netop skulle træffes her, hvor jeg HELT TILFÆLDIGT er ude at gå tur, hva? - ... øh, har DU noget interessant, vi kan snakke om?) Ikke underligt at nogen - blot ikke Brian Mortensen - kan blive rige på at skrive filmdialoger.

Jeg ville ikke give op, håbede, at den friske luft kunne pumpe lidt positiv, kreativ tænkning ind i den grå dødvægt, jeg i kvikke øjeblikke refererede til som "*The Mortenson Thinktank*". Hvis jeg skulle holde en eller anden form for kontakt med Lisbeth og følge hendes færden, måtte jeg finde en anden angrebsvinkel. Tungt klatrede jeg op til tredje sal; luften virkede ikke endnu. Måske ville et par madder hjælpe.

Efter at have spist søgte jeg som så mange gange før til mit stuevindue for at se, om svaret skulle ligge og flyde et sted nede på asfalten. Jeg kantede den ene balle op i vindueskarmen og stirrede ned på menneskene, på trafikken og de få overlevende butikker på den anden side, holdt omhyggeligt blikket langt væk fra hjørnet og "Jomfruen", hvor Henriette i dette øjeblik formodentlig var ved at servere en kølig pilsner for Jacobsen fra benzintanken. Henriette, som altid fik mig til at tænke på den unge Jane Fonda i rollen som "Barbarella". Hvor tit havde jeg ikke drillet hende med, at hun endelig måtte holde sig i lige så god form, ellers ville jeg ikke kunne elsk- ...!

Pludselig slog lynet ned: *Træningscentret!!*

Hvad holder den smukke skuespiller i så god form? Workout! Og endnu bedre: *Hvor* er det, vi alle er lige? Hvor kan selv den største forskel i social status reduceres til ubetydelighed, ja, endda vendes på hovedet, afhængig af vor fysiske formåen?

På sportspladsen, selvfølgelig!

Jeg huskede tydeligt, hvordan den interne rangstige i klassen skiftede, når vi iklædt korte bukser og bar overkrop løb ind i skolens gymnastiksal. Her betød penge og forældrenes status intet. De hurtigste og stærkeste var favoritterne, ikke kun hos læreren, hos os alle. En helt speciel rangfølge blev slavisk fulgt, når der skulle vælges hold til rundbold eller fodbold; alle accepterede, at den eller den sprang, løb eller kastede bedst, og vi skjulte sjældent vor skadefryd, når klassens duks - og rigeste møgunge - gumpetungt blev hængende i klatretovet en halv meter over gulvet. (Min plads i hierakiet forbigår vi i tavshed - men jeg blev aldrig valgt *til sidst!*)

Måske var der alligevel en chance. Karmen rummede ikke plads for den ophidselse, som greb mig. I stedet begyndte jeg at trave tæppet tyndt.

Birger havde fortalt, at Lisbeth gik til træning eller workout eller hvad det nu hedder, tre gange om ugen. Hvis man forestillede sig, at jeg "stødte ind i" hende dér. Med sveden drivende ville hendes forsvarsværker mod en gammel, intetsigende skolekammerat forhåbentlig være mindre. I stedet for at følge hende i det skjulte, var det langt smartere at gøre det åbenlyst. Ved hjælp af en smule omtanke, en gang dygtig bearbejdning - for ikke at nævne Birgers tusser - kunne det godt gå hen og ende med, at jeg fik mulighed for at "hægte" mig på hende - snakke med hende, træne sammen med hende, dyrke vor fælles fortid, invitere hende ud ... hm - ... ja, hvorfor ikke! gøre kur til hende (i al uskyldighed, forstås) - hvis hun ellers ikke stadig var den snerpede type.

Jo, muligheden var der sgu! Tempoet var højt, både rundt om mine gamle møbler og mine hidtil ligeså slidte hjernevindinger.

Men! - det næste skridt blev knap så hurtigt (- hold nu lige lidt igen, kammerat. For det første: *hvor* skulle du pludselig få al den selvtillid fra, hva'? Du, som knap kan charmere jomfrunalske overbibliotekarer til at lade dig låne bøgerne et par uger længere! ... for ikke at nævne, at jomfru Henriette stadig går alene hjem efter lukketid, ikke sandt, lille Brian? Man må sige, at det er noget af et optimistisk projekt, du har i tankerne). Jeg stod helt stille. (- For det andet: hvor er det, du påtænker at udøve dit hidtil upågtede talent for at kurtisere smukke kvinder?)

(- Et motionscenter? Brian Mortensen - i et *motionscenter*?! Harh-harh-harh! "Kondi som Rundetårn", *remember*? Hvornår har du sidste gang løftet noget tungere end en Elefant? Vel at mærke med guldkrave?)

Beskæmmet dumpede jeg ned i lænestolen og gav mig selv ret.

Jeg kunne allerede høre muskeldrengenes kommentarer: "*Hva' søren, er der kommet ny rengøringshjælp? Hvorfor ligger han og vifter med kosteskafet på den måde?*" Og: "*Sikke en fin italiensk T-shirt, du har fået på! Der stikker ovenikøbet spaghetti ud af ærmerne!!*"

(- Brian "Schwarzenegger". Harh! Harh! Og endnu engang: *Harh!*)

Nå, hva', alt rom blev ikke drukket på én dag. Det måtte jeg se at komme over. Hvis jeg skulle forsøge at stå på mere lige fod med Lisbeth, øjnede jeg ikke andre muligheder. Min plan begyndte at tage form. I første omgang krævede det omhyggelig planlægning, charmen måtte komme senere.

Motionscenteret, altså! Jeg havde ikke kunnet undgå at se de reklamefremstød, som diverse helse- og motionstempler jævnligt udsendte, og én ting havde jeg bemærket: at de som regel tilbød konditionsbevidste men økonomisk tilbageholdende kundemner "*En (ta-dah!) Gratis Prøvetime!*" (*ta-dah!*).

Beslutsomt opregnede jeg fakta. - OK, jeg tager turen ud til huset i aften ... og hvis det er onsdag idag, er det torsdag imorgen, ikke sandt, Einstein! Lisbeth skal ind og træne igen fredag. Før min næste ekspedition til Gentofte i morgen formiddag, tager jeg ind til centret og aftaler en tid på fredag omkring det tidspunkt, hvor Lisbeth efter planen - min nye, reviderede plan! - dukker op. Så sætter vi "Operation Bekendtskab" i gang dér! Åh Jeeves, er De rar at bringe mig min jakke?

Da jeg ventede ved de automatiske døre i S-toget for at komme ud på stationen i Gentofte, var jeg imidlertid kølet en smule af. Selvom jeg ikke præcist vidste, hvad sådan en prøvetime indebar, begyndte rædslerne så småt at dæmre for mig. Hvad var det, jeg var ved at rode mig ind i? Måske skulle jeg låne et Jane Fonda-bånd og se, hvad workout egentlig var for noget? (Dum løsning, når fjernsynet ikke virker, og video er en luksus, A-kassens udbetalinger ikke tager højde for!)

Tanken om mit fjernsyn førte til et mindre chok. Uforvarende huskede jeg pludselig et klip i TV fra en film med bodybuildernes førstemand, Arnold Schwarzenegger. Bulnende skuldre og overarme, tykke stålstænger med tonsvis af gigantiske jernskiver i enderne. Schwarzis grimasser og sveddryppende legeme havde tydeligt vist, *hvor* tungt det var. Kold sved sprang frem på *min* pande.

Belært af erfaringen snakkede jeg først med mig selv, da jeg vandrede den lange, ensomme vej fra stationen i Gentofte. - Hold kæft, hvis det er den slags maskiner og vægte, de har derinde! Det overlever jeg aldrig! Hvorfor Fanden kunne hun ikke

dyrke vævning eller gå til hundetræning, hvad? Nå, beslutningen er taget, min gode ven! Du tager derind i morgen, svinger dig op ad trappen, og (*suk!*) melder dig ind og begynder et kombineret trænings- og bekendtskabs-program. Ja, ja, men lad os nu starte med en prøvetime først, ikke.

Min vagt i Parken og på de lange lige veje ved Birger og Lisbeths hus var forrygende uinteressant. Lyset blev tændt (18:35) - Objektet var hjemme - slukket igen ved normal sengetid (22:58), hvorefter jeg drog hjem igen.

Lige hjem!

***

KAPITEL 7

Kan en mand virkelig være *så* stor?

Tre meter høj og to meter bred!! Ham, der havde stået model til plakaten nede på trappen var en pusling i sammenligning med det bjerg, jeg intetanende var blevet adopteret af. Nå, men på et eller andet tidspunkt opsnapper hans supersoniske hørelse et nødråb fra Metropolis, og mens han flyver ud og redder menneskeheden, får jeg chancen for at slippe ud af hans kløer. Selvom han er lyshåret, kan han ikke narre mig: Clark Kent/Superman er i live, bor i København og plager uskyldige kontorassistenter med torturinstrumenter, den spanske Inkquisition og Gestapo end ikke havde drømt om.

Mareridtet var startet dagen før, torsdag, klokken halvelve. Jeg havde stået i mindst ti minutter neden for trappen og ventet. Og lyttet. Og set meget interesseret på muskelplakaten, når døren gik op eller nogen kom ned ad trappen. Til sidst bøjede jeg mig for kendsgerningerne. Et veludført arbejde nåes ikke uden ofre! Jeg gik tungt op af trappen, åbnede døren og kiggede ind.

Spejle.

Spejle alle vegne. På søjler ude på gulvet, på alle tilgængelige vægflader, til overflod bag disken, hvor to unge, spændstige piger kvikt ekspederede de tidlige motionister. Døren sukkede på plads bag mig, forsynet med - naturligvis - et spejl på bagsiden! Man ville aldrig føle sig alene i de omgivelser!

Tilsyneladende ingen Arnoldske indretninger, ingen toghjul i stativer (- Gudskelov!), en række håndvægte skimtedes på en fjern væg - eller var det en spejling? - men derudover ingen nævneværdige bunker af jernskiver.

I stedet: et hav af maskiner. Skinnende, science fictions-forkvaklede robotmaskiner med skævt formede halvcirkler foroven, forneden og på midten, med korte og lange "knallertkæder" (- ?) i sindrige baner opad og nedad, frem og tilbage, med læderbetrukne sæder og puder de besynderligste steder og - vigtigst af alt - hver især forsynet med en meterhøj stak højglanspolerede klodser. Selv mit uerfarne blik konstaterede straks, at det var hér, hunden om kort tid ville blive begravet. De klodser var med garanti *tunge!* I enkelte af maskinerne sad, lå eller hang der endda mennesker, som - efter mit skøn - lavede bevægelser, vi i hvert fald aldrig havde

lavet i gymnastiktimerne. Lokalet var vel ikke imponerende stort, men de mange spejle og deres gentagelser af maskinerne og deres spejlinger og reflekteren af lyset fik rummet til at virke enormt. En øjensynlig endeløs række af instrumenter til bearbejdelse af alle tænkelige og utænkelige dele af menneskekroppen stod *linet* op og var så overvældende og altdominerende, at de mennesker, som benyttede dem, egentlig kun virkede som tilfældige vedhæng.

Jeg sank en klump og nærmede mig skranken med de to unge piger. Den ene snakkede lyst og venligt (og en anelse stresset) i telefon, mens den anden åbenbart aftalte næste "session" med en ikke helt ung dame. Der gik et stykke tid, hvor jeg desværre fik rig lejlighed til at betragte dels de nærmeste rædselsindretninger, dels et par medlemmers kvalfulde oplevelser i samme. En ikke just opmuntrende beskæftigelse. Den telefonsnakkende pige sluttede med et "Ha' en go' dag", og før jeg kunne undgå det, fæstnede hendes blik sig på mig. Et nyt, muntert og friskt smil tændtes på hendes ansigt.

Hun sagde: - Du er da vist ny? Er du kommet for at få en prøvetime? Nu skal jeg finde en instruktør til dig!

Jeg behøvede knap nok at sige noget, og skønt jeg var fast besluttet på at have styr over alle dele af "Operation Bekendtskab", lod jeg villigt pigen tage føringen. Vi - hun - snakkede frem og tilbage om, hvad jeg havde tænkt mig, hvornår jeg ville starte "Vi har vist desværre ingen ledige instruktører lige nu" - om jeg eventuelt ville tegne et årsabonnement med det samme - "nå, ikke?" - og blev til sidst "enige" om, at fredag klokken ti ville passe fint. På det tidspunkt ville Viggo med glæde føre mig gennem min prøvetime. Jeg var ikke ked af at skulle vente til næste dag. For det første passede tidspunktet glimrende med den tid, hvor jeg regnede med, at Lisbeth ville dukke op, og jeg kan lige så godt indrømme, at tanken om, at Viggo eller nogen anden skulle føre mig igennem noget som helst i det lokale ikke gjorde mig særlig opstemt. Jeg mumlede et høfligt farvel og styrtede behersket hen mod døren.

Mine øjne tog sig god tid til at vænne sig til halvmørket på trappen efter lysorgiet indenfor. På let dirrende ben stavrede jeg ned til trappedøren, over baggården, gennem porten og ud i hverdagen, hvor almindelige mennesker beskæftiger sig med almindelige ting og kun benytter sig af almindelige maskiner. Samt knap så mange spejle.

I S-toget mod nord fik jeg tiden til at gå med at studere udvalgte eksemplarer af disse almindelige mennesker. Selv mit stærkt uøvede detektivøje kunne se, at der ikke var ret mange af dem, der havde prøvet så meget som en gratis time i et motionscenter. Ikke at jeg vil anklage almindelige mennesker for at være fede og slaskede, men det var mit klare indtryk, at motion for en dels vedkommende består i at skiftes til at hente kaffen - "og bare en enkelt ostemad, skat" - før næste fjernsynsudsendelse.

Under vandringen fra stationen lykkedes det mig stort set at skubbe morgendagens uberegnelige ubehageligheder fra mig - der var såmænd rigeligt at se til allerede denne dag: en kedelig vagt, en sur træsmag i rø-... altså bagi! - ømme fødder og lægge og - ja, det ved I! Jeg indtog min plads på bænken skråt overfor Birgers hus men havde knap sat mig, før en gammel "ven" logrende begyndte at lave uhøviske bevægelser med underkroppen op ad mit ene bukseben. Hundens ejerdame kom

naturligvis lige bagefter og med et hørligt "Hhmpff, man generer sig sandelig ikke", trak hun den uskyldige køter væk fra den "slemme mand".

Det var for meget. Fortøret rejste jeg mig for at gå en tur omkring på vejene, trådte et skridt frem mod fortovet - ... da jeg ud af øjenkrogen så noget bevæge sig henne ved huset. Rædselsslagent konstaterede jeg, at Lisbeth havde forladt sit hjem og i dette stærkt ubelejlige øjeblik kom gående på det modsatte fortov i retning mod stationen og dermed parken - og mig! Det, som jeg hele tiden havde håbet ville ske, var pludselig barsk virkelighed: Lisbeth færdedes til fods, skulle formodentlig til byen.

Den Store Detektiv måtte og skulle følge efter hende.

Men der var lige et enkelt problem: Når Lisbeth om få sekunder nåede ud for parken, havde hun frit udsyn til stien og bænken, og jeg var ikke spor interesseret i, at hun skulle se mig - endsige lægge mærke til mig lige nu og her. Det ville ødelægge alle mine planer for næste dag. Samtidig måtte jeg ikke lade hende slippe mig af syne for anden gang. (- Hvad Fanden skal jeg gøre?) Hvordan blive usynlig - op på samme tid følge efter Lisbeth?

Jeg valgte at lade som om, jeg gik gennem parken mod den næste vej. Hundedamen gloede ugenert på mig, mens jeg steppede "først den ene vej og så den anden vej" i et forsøg på at slippe forbi hende og det "søde kræ" uden at vække for megen opsigt. Mens jeg diskret skævede bagud for at holde øje med Lisbeth, som intetanende passerede parken uden at ofre den et blik, forsøgte jeg at vise hundedamen, at jeg sandelig var ophøjet ligeglad med hende og hendes kæledyr - og i princippet også med den halvslappe hundesnor, som på uforklarlig vis snoede sig om min venstre sko.

- Næ, nu be'r jeg...! udbrød hun typisk nok, da jeg skyndsomt vristede foden fri, drejede omkring for at få balancen, (foretog et fordækt og desværre mislykket forsøg på at sparke den legesyge køter) og derefter trådte over det ankelhøje metalhegn, som omkransede græsset - et hegn, der givetvis betød "Adgang forbudt". Jeg valgte således forbryderbanen og damens evige fjendskab i min iver for ikke at svigte min opgave - det vil sige: ikke miste Lisbeth af syne igen.

Hvilket ikke var nemt på dén vej, husker vi. Problemet var tværtimod, om hun skulle finde på at vende sig og få øje på mig. Det skete heldigvis ikke. Roligt fulgtes vi ad til stationen, og da hun øjensynligt skulle med S-toget mod byen, klippede jeg straks mit kort. Toget ankom, Lisbeth trådte ind i den næstforreste vogn, og jeg gjorde det samme. Jeg sørgede for at komme til at stå i gangen bag hendes ryg. På denne facon nåede vi let og elegant ind til Nørreport, Københavns eneste ægte, uforfalskede undergrunds-station, en foreteelse som undertiden får visse borgere til at sammenligne vor hovedstad med London eller Paris. Muligvis er stanken og larmen ligeså streng på disse byers underjordiske togstationer, men jeg har altid haft svært ved at forstå denne sølle form for internationalisering af noget så prosaisk som en tunnel med nedgang fra gaden. Nå, uanset stationens størrelse og Brian Mortensens mening om stedet, var det her, vi stod af og klatrede op i dagslyset.

Min tur rundt til diverse shopper og stormagasiner sammen med/lidt bag Lisbeth forløb ganske uden bemærkelsesværdige hændelser. Hendes indkøb kunne ikke chokere nogen - hvis ens bankkonto ellers kan tåle samme form for dræning som Birgers kunne - men da hun uden varsel forsvandt ind i en port i et stort palæ-agtigt

bygningsskompleks med luksuslejligheder, tænkte jeg selvfølgelig: (- Aha, hér bor han. Romeo. Birgers ukendte rival. Titusind kroner værd for nogle af os!)

Hastigt sneg jeg mig hen langs bygningen. Porten var halvmørk. Fra mit skjul bag en stiliseret løveprofil på hjørnet af porten observerede jeg, at Lisbeth var standset foran den enorme hoveddør, som måtte føre ind til en - forestillede jeg mig - højloftet og bred trappegang. Hun ringede på; tredje sal. Kort efter lød en summetone, Lisbeth åbnede den tunge dør og gik ind. Hvis klokke havde hun trykket på? Der var ingen små mærkater ved siden af dørklokkerne, som i vores ejendom. Hvis ikke man vidste, hvem der boede tredje sal til højre eller venstre, var det bare ærgerligt. Det kunne være hvem som helst, Lisbeth skulle besøge.

Navne - beviser! Det var det, jeg havde brug for. Rådvild så jeg mig omkring. Ud mod baggården var porten blokeret af en solid plankekonstruktion, dog med en mere normal størrelse dør i midten. Denne dør var også låst. Da smilede heldet en smule til mig. Som jeg stod dér og ærgrede mig over ikke at kunne følge Lisbeths tur op ad trappen, gik døren i bagporten op. Ud trådte et bybud eller lignende. Han hilste venligt på mig, men min tid var ikke til høflighed. (Detektiver har som bekendt ikke mange venner, nu vidste jeg hvorfor).

Uden at svare den unge mand stormede jeg frem og nåede at fange døren, inden den smækkede i. Og ganske rigtigt. Som jeg havde haft en anelse om, bestod trappeopgangens vinduer ud mod baggården af blyindfattet, malet eller farvet glas. Gennem et kalejdoskopisk farveorgie af eksotiske dyr og halvnøgne nymfer i munter dans var jeg trods alt i stand til at se Lisbeth gå opad, indtil hun nåede tredje sal.

Jeg studerede baggården. Her var der ikke de bedste betingelser for at opholde sig i længere tid, uden at det ville virke mistænkeligt. Gården var kun en bred skakt mellem de tilstødende ejendomme og tillige ganske blottet for skure eller kælderhalse, jeg kunne bruge som skjul. Jeg måtte nøjes med at konstatere, at Lisbeth virkelig gik op til tredje sal, samt at hun blev lukket ind i den ene lejlighed. Af hvem eller hvilket køn kunne jeg ikke se på den afstand. Stadig ingen beviser.

Tilbage i porten forsøgte jeg gennem glasset i hoveddøren at tyde bogstaverne på den kunstfærdigt udformede navnetavle, jeg kunne skimte et stykke henne i hallen. Da fik jeg min næste "kriminelle" indskydelse. (Et skråplan, venner, et skråplan). Beslutsomt trykkede jeg to korte tryk på knappen, der hørte til en af lejlighederne på fjerde sal, og stor var min glæde, da summetonen kom. Et kort skub og døren var åben. Jeg tog en dyb indånding, åbnede døren nok til, at jeg kunne presse mig forbi, lod den varsomt klikke i og listede hen i det mørkeste hjørne af hallen. Her ventede jeg med undertrykt åndedræt på, at beboeren på fjerde - som givetvis undrede sig over, at der ikke kom nogen og besøgte ham/hende, og som dernæst forhåbentlig ville vedtage for sig selv, at det bare var drengestreger - ville lukke sin dør. Langt oppe kunne jeg høre lyde, der understøttede min teori. Efter et stykke tid faldt roen atter over land og by.

Jeg krydsede hallen på tåspidserne, lagde nakken bagover for at se op gennem den høje, spiralformede trappeskakt, lod hånden glide over det brede, udskårne gelænder og begyndte opstigningen, mens jeg omhyggeligt afprøvede trinene for knirkende tendenser. Fjorten lydefri trin senere opdagede jeg endelig, at trappen var lavet af marmor - til overflod forsynet med en løber på midten; mine trin kunne overhovedet ikke høres. Let rødmende sneg jeg mig hurtigt resten af vejen op til tredje sal.

Lisbeth havde ringet på døren til venstre for trappen, set nede fra gården, og kort efter kunne jeg i Min Notesbog notere, at besøget gjaldt ingen ringere end "P.Nielsen-Schaumburg". Peter, Poul, Per, Phileas, hvad kan P. ikke stå for? Dobbelt efternavn med massebetegnelsen Nielsen først. En ny-rig edb-mand ligesom Birger? - adressen var ikke billig.

Jeg klæbede øret op ad døren, og til min forbavselse kunne jeg tydeligt høre stemmer på den anden side. Det er ikke mange herskabslejligheder, jeg har besøgt i min tid, men et ugeblad eller to har jeg da bladret i hos tandlægen. Jeg forestillede mig en stor gang eller hall med døre til diverse kæmperum, bibliotek, rygeværelse, spisestue osv. Hvorfor kunne jeg høre stemmerne så tæt på? Stod Lisbeth og hendes ven P. i hall'en? Ville man ikke straks invitere gæster indenfor i stuen eller biblioteket? (- Sådan gør de da altid i bøger og på film). Jeg pressede øret og kinden helt ind i palisanderen. Pludselig hørte jeg en kvindestemme: - ... for sengen er jo frygtelig antikveret. Jeg har mere lyst til noget anderledes, noget vildt. (- Var det Lisbeths stemme?)

En anden kvinde(?) - stemme, meget affekteret i forhold til den første: - Jo, men ikke *for* vildt, min *søde*. Min *maaand* må helst *ikke* - ...

Stemmerne blev et øjeblik overdøvet af en lyd nede ad trappen.

-... tage det ganske roligt, efter et stykke tid vænner han sig sikkert til tanken. Hvis vi spiller vore kort rigtigt, vil han såmænd ikke tage særlig notits af det. I disse tider må man ind i mellem vænne sig til ting, man før ville anse for utænkelige.

(- En anden kvinde!) Der var ingen tvivl. Det var umiskendeligt to kvindestemmer, jeg kunne høre gennem døren. Var Lisbeth alligevel lebber - undskyld lesbisk! - var hun sammen med sin veninde? Var Romeo i virkeligheden Julie? Hvordan i alverden skulle jeg kunne fortælle Birger, at det var en kvinde, Lisbeth bedrog ham med?

- ... hvis vi starter herinde og tager sofaen først, hørte jeg den første stemme sige. Der lød skridt henover gulvet bag hoveddøren, en dør blev lukket. Stemmerne svandt ind til en fjern, utydelig mumlen.

Hvor længe siden var det, Lisbeth var kommet? Fire, måske fem minutter, og de var allerede trætte af sengen og skulle i gang med sofaen!! Ja, jeg var sgu chokeret og vel også lidt forarget (og skuffet?), hvis jeg skal være helt ærlig. Det flotte stykke kvindfolk og så lesbisk?!

- *Ha*, tænkte jeg det ikke nok! lød det ovenfra. Jeg fór væk fra døren og stirrede opad. Bag gelænderet på næste afsats stod en lille, ældre mand og svingede med en stok. - En indbrudstyv! Tænkte jeg det ikke nok. Og betjenten ville ikke tro på mig!

Stadig viftende, ja ligefrem truende med stokken, begyndte den gamle mand at gå ned mod mig. Et øjeblik var jeg lam af forskrækkelse og skam over at blive afsløret som - om ikke nøglehulskigger så dog dørlusker af anden slags - men så afløstes disse følelser med skam at melde af en ubændig trang til at skrigte af grin.

Mandslingen, som han vel nærmest skulle kaldes, var ikke dværg, med en krop som de små spasmagere i cirkus, men hans skikkelse var ikke over en meter og tyve. Hans arme og ben var normale i forhold til kroppen, hovedet var proportionalt med resten, kort sagt, en normalskabt mand i miniformat. Stokken, som hvirvlede gennem luften over hans hoved, mens han stavrede ned ad trinene, virkede enorm i hans lillepuhånd. Jeg skammede mig over min reaktion, for naturligvis laver man ikke grin med mennesker på grund af deres udseende, men hans hidsige temperament og

den overdimensionerede stok gjorde et ufrivilligt komisk indtryk på mig. Så havde jeg fået nok. Uden at afvente hans ankomst på repos'en styrtede jeg ned ad trappen. Bag mig hørte jeg hans stemme stige i takt med nedturen, og det var ikke pæne (omend ret så borgerlige) ord, han slyngede efter mig. Øgenavne kunne ikke chokere mig, men et enkelt ord klang stadig i mine ører: betjent. Hvis det var rigtigt, hvad den lille mand havde sagt, var der immervæk en teoretisk mulighed for, at usikkerhed eller dårlig samvittighed over ikke at tro på en solid borger ville få omtalte betjent til at sende en kollega eller to for at undersøge, om der trods alt var noget om snakken.

Jeg løb alt, hvad remmer og tøj kunne holde, ud af hoveddøren og hen ad gaden, til jeg nåede rundt om det nærmeste gadehjørne. Her stoppede jeg, omfavnede et solidt nedløbsrør, og mens jeg kæmpede for at få vejret, spejdede jeg forsigtigt tilbage mod porten, hvor alt heldigvis synede roligt. Der kom ingen politibil - med eller uden sirene, der kom ingen små eller for den sags skyld store, kraftige mænd ud af porten. Eftersom det overvejende var ejendomme til beboelse - med et enkelt advokat- eller grossistkontor klemt ind imellem - som lå i dén gade, var der kun få mennesker i syne. Ingen af dem reagerede på min flugt. Kvarteret åndede lutter idyl, og sådan stod sagerne de næste to timer.

I disse to timer fik jeg rig lejlighed til at filosofere over den kendsgerning, at der åbenbart ikke var noget sted i byen, ja måske i hele landet, hvor man kunne dyrke spion-virksomhed uden konstant at blive afbrudt, afsløret eller på anden måde generet af andre mennesker og/eller deres husdyr. Ikke underligt, at der ikke laves mange detektiv- og agentromaner med handling i Danmark.

Endelig kom Lisbeth ud af porten, og vi fandt tilbage til undergrundsstationen. Turen til hjemmet foregik uden problemer eller mystiske afbrydelser. Bænken, parken og vejene blev nok en gang mine eneste fornøjelser.

Nu skal man ikke tro, at jeg tænkte på disse begivenheder, mens jeg gennemled min gratis prøvetime sammen med Clark/Viggo. Det var der ikke tid - ej heller kræfter i mig - til at gøre.

Jeg længtes mangan gang efter min fredelige park i Gentofte og min bæk, men - ...! Ordet "bæk" var begyndt at få en mere og mere ubehagelig klang i min bevidsthed. Motionscentre har mange bænke, og disse bænke står enten i forbindelse med en maskine eller bruges på anden facon, når man skal løfte legemsdele med eller uden yderligere belastning.

Fredagen var ellers startet så godt. Kaffen smagte herligt, solen havde travlt med at skinne, jeg mødte punktligt op til min prøvetime, alle smilede og var venlige, Viggo var klar til at gå i gang - og så var jeg klar til at gå igen.

Havde jeg set ham dagen før, da jeg intetanende sagde ja til, at Viggo sikkert var OK, var jeg ikke kommet! Danmark er et lille land, også et lavt land, helt uden bjerge. Bjerge har at holde sig til udlandet, hvor de hører hjemme, og de skal i hvert fald ikke gå rundt på to ben og plage andre!

Viggo var ellers utroligt flink og virkede - bortset fra størrelsen - ganske normal. Mens jeg klædte om, forklarede han mig, at vi ville lave et forholdsvis kort program med enkle og grundlæggende øvelser for at give mig en idé om, hvad det gik ud på, og for - med garanti at overbevise mig om, at min frelse fra nutidens slaphed og slendrian kun kunne opnås ved, at jeg mere permanent benyttede mig af centrets velsignelser.

Om morgenen havde jeg rodet rundt i de øverste skabe og fundet et par gamle gymnastikbukser, vistnok fra mine sidste skoleår. Tilfreds konstaterede jeg, at jeg sagtens kunne passe dem. Bodegamusklen var trods alt kun i sin vorden, som den havde været det i de sidste tyve-tredive år. En T-shirt måtte gøre fyldest som supplement til bukserne. Skønt jeg ikke vidste, om almindelige gummisko og strømper var velset, havde jeg for en sikkerheds skyld medbragt skoene. Jeg kunne vel diskret forhøre mig om det tilladelige i det. Viggo var ikke interesseret i min påklædning men snakkede løs, mens jeg iførte mig de korte bukser, T-shirt'en og gummiskoene. Om han var ligeglad eller blot koncentreret sig om at give mig standard-introduktionen til min prøvetime, ved jeg ikke, men da vi derefter gik ud i selve træningslokalet, kan det nok være, at der blev hævet et øjenbryn eller to. Et par unge knægte, som svedglinsende kom forbi, fniste ubehersket bag min ryg. (- Mænd, der fniser?! Hvad er det hér for et sted?)

Sportspræstationer kan muligvis udviske sociale og økonomiske forskelle, men dagens motionister har sandelig ikke glemt, at der er noget der hedder mode. For at kunne dyrke rigtig moderne vægttræning skal man naturligvis være iklædt det sidste nye. Vel at mærke ikke benvarmere og pandebånd, som de slanke unge piger, man altid ser i fjernsynsudsendelserne - næ, lige nu var stilen: snævre tricot-agtige bukser, der slutter under knæene, lige så kropsnære trøjer (også pigernes!) med abnormt store hals- og ærmeudskæringer, der rigtig kan udstille de svulmende skuldre og brystkasser, dertil basketstøvler, neonfarvede strømper og endelig svede-armbånd i samme farve som strømperne, alternativt trøjen.

Jeg havde selvfølgelig bemærket, at de to unge piger i skranken var klædt på den måde, men jeg havde blot betragtet det som - ja, en form for uniformering af personalet. Nu opdagede jeg, at alle tilstedeværende, mænd som kvinder, instruktører som kunder, var totalt ens klædt på. Den eneste forskel var de farver, hver enkelt havde valgt. Neon-farver dominerede, i det mindste var stoffet stærkt skinnende. Pandebånd var *yt*, svedearmbånd var *in*. Strømperne ålede i år, sidste år havde de sikkert skulle sidde lige så stramt som tricot'erne, hvem ved?

Jeg følte mig som fyren, der til et "Kom-som-du-er-party" må konstatere, at alle på nær ham selv har åbnet invitationen iført smoking/lang kjole og i hvert fald ikke har været i færd med at male plankeværk. Trods min stædige tro på teorien om "Sportsarenaers Gavnlig Effekt På Udjævning Af Sociale Forskelle", måtte jeg indse, at mine hjælpeløst gammeldags gymnastikbukser og let slidte T-shirt ikke var de bedste midler til at befordre denne udjævning. Jeg vedtog, at Birger kunne få lov til at bekoste en komplet træningsgarderobe med svedearmbånd og det hele - inden næste, ikke-gratis time. Skulle jeg på et tidspunkt forsøge at komme i kontakt med Lisbeth, kunne det ikke nytte at ligne noget, katten havde slæbt ind, motionist-beklædnings-mæssigt set, vel?

Omgivelsernes eventuelle moro over min utidssvarende påklædning, blev dog hurtigt mit mindste problem.

***

KAPITEL 8

Viggo - (Clark Kent for os indviede) - forklarede mig velvilligt, hvilke "muskelgrupper", den næste øvelse ville gavne. Han viste, hvor på min krop de omtalte grupper (teoretisk) ville være at finde, og et par gange demonstrerede han, at øvelserne faktisk måtte have en effekt, for på hans krop var der ingen tvivl om musklernes eksistens.

Efter "lidt let opvarmning" (- let, ha!) anbragte han mig i den første maskine. En halv time senere, var min forbavselse over Viggos størrelse afløst af et til tider grænseløst had. Stallone og Arnold og hvad de andre berømte muskelbundter nu hedder, kan beholde deres berømmelse og muskler og penge og ... og ...

Havde jeg haft blot den mindste smule energi til overs, ville jeg have sagt det til ham, men han fortsatte ufortrødent med at presse de sidste dråber ud af mig i rædselsinstrument efter rædselsinstrument. Jeg glemte alt om tid og sted, Lisbeth og Birger, Gentofte og fredelige! - bænke, alt var tungt, tungere, tungest. Mine lunger protesterede vildt, hvad jeg dog søgte at skjule mest muligt, mine arme dinglede som *kogt* spaghetti, mine ben eksede under mig, og min ryg optrådte med et helt nyt nummer: Den Slatne Karklud.

Og der var kun gået en halv time!!

Da Lisbeth kom ind i træningslokalet, var jeg fløjtende ligeglad med hende og alt, hvad jeg ellers havde planlagt. Tanken om, at jeg sådan helt tilfældigt skulle falde i snak med hende, mig i den ene maskine og hende i maskinen ved siden af, var uhyrlig, latterlig. Som tingene skred frem, skulle jeg være glad, hvis jeg havde vejrt til blot at gispe om hjælp, inden den sidste "repetition" tog livet af mig. Jeg trøstede mig med, at der ville komme andre muligheder, de næste gange vi kom til træning (hvis jeg altså overlevede). Denne gang måtte jeg nøjes med at presse kæberne sammen, forsøge at smile venligt til sadisten Viggo og håbe, at Lisbeth ikke ville lægge mærke til min forkerte påklædning, min hivende vejrtrækning og mit røde, fortrukne ansigt for så at afskrive mig som et fjols, der er gået forkert.

Jeg blev reddet for en tid - om ikke af gong-gongen - så dog af en klokke. Viggo blev kaldt til telefonen, og mens han var væk, klatrede jeg op på en ledig maskines bæk og forsøgte at genoptræne mine lunger i deres normale funktion.

Vel ankommen i de levendes rækker, fik jeg overskud til at se mig omkring for at se, hvad Lisbeth foretog sig. (Det lykkedes mig utroligt nok at erindre, hvorfor jeg på denne fredsommelige fredag frivilligt udsatte mig for Skærsilden, endskønt Operation Bekendtskab var udsat på grund af regn. Eller rettere: haglende sved!)

Mit pt fredede offer var i fuld gang med sin træning. Lisbeth havde ikke brug for en instruktør. Hun trænede alene. Mellem øvelserne konfererede hun med et skema sat fast på en lille skriveplade. Når en øvelse var færdig, holdt hun en kort pause, gjorde et notat på skemaet og så i gang med næste øvelse. Jeg fulgte interesseret med i hendes træning uden på noget tidspunkt at stirre alt for længe og direkte på hende.

Hun virkede meget koncentreret. Jeg begyndte så småt at slappe af, for hvis hun kun havde tanke for sin træning, ville hun forhåbentlig slet ikke bemærke mig. Det kunne muligvis ligefrem være en fordel i disse omgivelser at være klædt i tøj, der ikke lyste op på samme reklame-agtige facon som de andre tilstedeværendes. På den

anden side havde jeg planlagt at lære hende nærmere at kende, og det krævede netop den slags tøj. I dag ville jeg nøjes med at være tilskuer, næste gang skulle slaget stå.

"Næste gang!" Tanken gav mig gåsehud, og jeg vågnede af trancen. Jeg kunne ikke blive siddende på bænken og glo alt for påfaldende på hende hele tiden. Hurtigt - efter min krops nedbrudte tilstand at dømme - rejste jeg mig og gik hen til et af de store vinduer, som trods beliggenheden i en baggård kastede en masse lys ind rummet, og som sammen med spejlene gav lokalet dets indtryk af uendelighed. Nede i den kedelige baggård var der intet særligt at kigge på - jo, vent nu lidt, hvad var det? Den skikkelse! Kun ét menneske er så stort. Kan det virkelig være rigtigt? Er min dag og min slatne krop reddet?! Et øjeblik troede jeg, at Viggo havde svigtet mig (- oh, jubel!!) da indså jeg bedrøvet, at bjerget nede i gården alligevel ikke var Viggo. Det var såmænd da bare *endnu* et omvandrende bjerg, på vej hen mod trappen til centret og ikke på vej væk. Viggo var stadig i nærheden! Ved siden af kæmpen nede i gården gik en slank og til sammenligning lille mand, helt klædt i sort, med halvlangt, hvidt hår. Den hvidhårede mand vendte ansigtet opad. Trods spejlglasset i hans solbriller fik jeg pludselig fornemmelsen af, at han kiggede direkte på mig. Uvilkårligt trådte jeg et skridt væk fra vinduet med en frisk gang gåsehud og ramlede ind i en væg, som just var opført bag mig.

- Hovsa, ikke så hastigt, sagde Viggo. - Nå, er du klar til de sidste øvelser?

Jeg nikkede (overbevisende?), og torturen fortsatte.

Glædestrålende modtog jeg budskabet om, at næste øvelse var den sidste. Udstyret med et par enorme vægte på tre kilo i hver hånd skulle jeg bøje håndledene bagover "for at styrke underarmene, så du bedre kan håndtere rigtige vægte senere", som Viggo udiplomatisk forklarede. Mine hænder og underarme dunkede derfor ømt, mens jeg takkede Viggo for hans kyndige instruktion, og jeg tror ikke, han blev sur, fordi jeg ikke gav ham hånden. Hvorfor udsætte uskyldige knogler og muskler for et øjeblikks venlig ubetænksomhed. Jeg forsikrede ham om, at jeg alvorligt ville overveje et fast medlemskab (for to uger!) og præsterede mit livs mest imponerende kraftanstrengelse, da jeg løftede hele underarmen samt hånden til en kæk hilsen. Men først i bad!

På vej til omklædningsrummet opdagede jeg, at det andet store brød, som jeg havde set nede i gården, stod henne hos Lisbeth og var ved at sige noget til hende. Lisbeth så ikke ud til at lytte til det, han sagde. I stedet sad hun blot og stirrede ud i luften med et meget sammenbidt ansigtsudtryk. Jeg kunne ikke undgå at passere maskinen, hvor hun sad, og heller ikke undgå at høre noget af det, muskelbjerget sagde.

- ... vil altså gerne tale med dig. Hvis ikke du kommer ud, må Sonny gøre alvor - ...

- Sonny kan gøre lige, hvad han vil. Han kan tage sine stupide solbriller og stoppe dem op et vist sted! afbrød Lisbeth ham hidsigt. Hun rejste sig, smuttede forbi fyren og var derfor nær ved at rende lige ind i ryggen på mig.

Muskelbjerget drejede rundt og forsøgte at gribe fat i Lisbeths arm. I stedet fejede han ubesværet mig og mine totalt forsvarsløse "muskelgrupper" omkuld. Lisbeth fortsatte ud mod omklædningsrummet uden at bemærke mit fald. Bjerget, på sin side, rullede fremad, som om jeg i virkeligheden ikke var til stede.

- Hov, hov, se dig for, vovede jeg, formastelige, at udbryde. Bjerget stoppede op, skurede omkring og gloede undrende på mig med små sløve øjne. Hans fremtoning

var, bortset fra det uhyrlige korpus, rimelig uinteressant: grå, uformelig jakke og kedelige, mørkebrune bukser, håret klippet over-militært kort, så issen klart og rødt skinnede gennem de lyse stubbe. (- Tidligere soldat?) Min forslåede krop stemte på: "Tidligere Damptrømler" - men det var hverken udseendet eller råstyrken, som plagede mig mest. Jeg havde rigeligt i: hvad har den drønnert med Lisbeth at gøre? og: hvem er denne Sonny? Nå, første trin: Overlevelse. Med ufattelig langsomhed kom jeg på benene. Bjerget ofrede mig ikke mange øjeblikke.

- Du ka' la' vær' og stå i vejen, gryntede han, svingede tilbage på kursen og prøvede gungrende at indhente Lisbeth, der i mellemtiden var nået i relativ sikkerhed i damernes omklædningsrum.

Jeg overvejede, om jeg skulle tilkalde mere officiel assistance fra pigerne i skranken eller endnu bedre Superma... - altså: Viggo, som vel var den eneste, der kunne give fyren rimelig konkurrence i størrelse, men han var ingen steder at se. Og det var heller ikke nødvendigt.

En lille og spinkel, men utroligt spændstig kvinde med hestehale kom farende hen mod kødbjerget, greb fat i hans arm og udbrød rasende: - Har vi ikke sagt hundrede gange, at I ikke må vise Jer her, hva'. Se så at skrubbe ud og det i en vis fart!!

Totalt uimponeret af mandens størrelse begyndte den lille dame at hive ham hen mod døren - et kort men levende syn af små, energiske bugserbåde, som trækker en supertanker ud af havnen, ramte mit indre blik sammen med den naturlige tanke: det kan ikke lade sig gøre! Til min store forbløffelse begyndte tankeren/Bjerget at flytte sig. Kæmpen fulgte lydigt den spinkle kvinde. Et menneske på hendes størrelse ville absolut ikke udgøre nogen trussel mod hans korpus, hvilket jeg selv have fået at mærke, men han var åbenbart ikke til sinds at foretage sig noget voldeligt for at ryste hende af. Uden protester forsvandt han ud af døren fulgt af en række barske kommentarer fra den frygtløse udsmitter.

Samtidig kom Lisbeth ud fra omklædningsrummet og gik hurtigt hen til pigerne i skranken. Hun havde umuligt kunne nå at tage bad på den korte tid. Jeg kantede mig hen imod dem for at høre, hvad de talte om. Jeg tog en rask beslutning.

- Undskyld, jeg kunne ikke ... altså, jeg ville slet ikke trænge mig på, men ... han gjorde dig forhåbentlig ikke fortræd. Ja, han væltede faktisk mig omkuld, da han ville ...

- Hvabehar? Lisbeth vendte sig kampberedt, - nåeh, nej, han gjorde mig ikke noget. Han ville ikke turde gøre noget. Sagde du, at han væltede dig?

- Ja, jeg kom til gå forbi derovre, (jeg pegede) - og da du gik, vendte ham fyren sig så hurtigt, at han slog mig i gulvet. Ikke at jeg tror, han lagde mærke til det med den størrelse, han har.

- Ja, jeg må indrømme, at jeg heller ikke lagde mærke til, om der var andre i nærheden. Jeg var ærligt talt så forbasket rasende. Tænk at komme her og - ... Lisbeth stoppede. Hun var stadig gal.

- Ville han snakke med dig, eller ...

Lisbeth afbrød mig. - Nå, det skal du slet ikke tænke på. Jeg er ked af, hvis du blev væltet omkuld, men nu er der ikke mere at gøre ved den sag. Hun vendte sig og så spørgende på den ene af skrankepigerne.

- Ja, der kommer en vogn om fem minutter, sagde pigen. Lisbeth havde bestilt en taxi, kunne jeg forstå.

- Mange tak, sagde Lisbeth og begyndte at gå langsomt frem og tilbage. Hun ville altså vente på taxien heroppe i stedet for nede på gaden, hvad jeg egentlig godt kunne forstå, hvis ham brødet ventede dernede.

Der var ikke mere, jeg kunne gøre eller snuse mig til i den situation, og jeg skyndte mig ud i omklædningsrummet. Jeg kæmpede en kort kamp med beslutningen om at droppe badet, da jeg var mere opsat på at følge Lisbeth end at tænke på hygiejne. De titusind vandt. Meget klam (og let stinkende) skiftede jeg tøj, forlod omklædningsrummet og nåede akkurat at se Lisbeth lukke døren efter sig.

- Nå, var det så ikke rart. Vi vil blive meget glade, hvis du vil vælge at fortsæ- ...

- Ja, jeg vil gerne melde mig ind, afbrød jeg den unge pige bag skranken, - men ikke lige nu. Jeg er pludselig kommet i tanke om et vigtigt møde, jeg har glemt. Hvis vi nu bare siger, at jeg kommer igen i morgen og melder mig ind, så... Jeg styrtede hen mod døren for ikke at miste Lisbeth igen.

- Jamen, i morgen har vi kun åben til - ... Resten af sætningen døde bag døren. Jeg løb ned af trappen og ud af døren til gården ...

... og stoppede brat op. (- Åh, for pokker. Ham havde jeg fuldstændig glemt!) Midt i gården stod kæmpen og hans sort-klædte makker. Sidstnævnte gestikulerede voldsomt med begge arme, mens han sagde et eller andet hurtigt og vredt til Bjerget, som til gengæld så temmelig slukøret ud. I porten mod gaden var Lisbeth ved at dreje ud på fortovet med en meget beslutsom og krigerisk gangart. Hvad, der netop var foregået mellem de tre, kunne jeg ikke vide, men der var gang i temperamenterne, ingen tvivl om det. Hvad var det, Birger havde rodet mig ind i? (- Lisbeth! Efter hende).

Jeg håbede optimistik, at jeg kunne snige mig ubemærket forbi de to ophidsede mænd i gården, men da jeg satte mig i bevægelse, fik Bjerget øje på mig. Han vendte sig og rakte den ene skinke mod mig.

- Ja, og ham dér var også fræk, sagde han nærmest klynkende.

De upersonlige solbriller drejede rundt og foretog en scanning af min ubetydelige person. Det gik så langsomt og velovervejet, at hans tynde, hvide hår end ikke blev sat i bevægelse.

- Hvem er han, spurgte Solbrillerne den store mand

- Jeg ved det ikke, men han stod lige ved siden af, da jeg ...

- Hov, du der. Ja, makker, det er dig, jeg taler til!

Jeg kunne mærke nakkehårene rejse sig men vendte mig alligevel.

- Ja, du må undskylde, men jeg har altså ikke rigtigt tid til at snakke lige nu, så hvis du vil have mig undskyldt ... øh ...

Det lykkedes mig at give dem et uskyldigt og meget inladende smil, hvorpå jeg satte farten op og nåede ud gennem porten, førend de kunne beslutte sig til at hive fat i mig.

Ude på gaden skimtede jeg et lyshåret hoved på bagsædet af en taxi, og denne gang var heldet virkelig med mig. En anden taxi kom kørende godt nok den forkerte vej - men den reagerede positivt på mit fløjt, og *endelig* fik jeg lov! (Detektiv Brian Mortensens normaldansk-udgave af "*Follow that car!*"): - Hør, er du ikke rar og vende bilen og følge efter den dér taxi derovre?

Først gloede taxichaufføren på mig, tænkte åbenbart "- A'hva'for en smed?" men taxichauffører er måske det folkefærd, som oplever (og overlever) den største koncentration af sære, forskruede og undertiden dødsensfarlige mennesker. Hans blik vurderede mit eventuelle voldelige potentiale, og Viggos vedholdende arbejde udviste sit første positive resultat. Den slappe, indskrumpede gummimasse, som optog pladsen i mit supermarkedstøj, kombineret med sorte, (formodentlig) dødsmerkede ringe om øjnene, fortalte ham, dels at jeg ikke var en desperat junkie, som var ude efter hans pung, dels at skulle jeg endelig afsløre forbryderiske tendenser, ville han ikke få nævneværdige problemer med at smide mig ud af vognen. Med et nik gjorde han, som jeg bad om. De tre hundredkronesedler, jeg smed på sædet ved siden af ham, kunne teoretisk set godt være den udslagsgivende faktor, men jeg ved det ikke.

Mens han vendte bilen, kom Solbriller og Bjerget ud fra porten, løb et stykke hen ad fortovet og op på hver sin side af: - en firehjulstrækker med mørkt-tonede ruder!!

Var det dem, der havde jagtet Lisbeth den anden dag? Det ville være logisk. Synet af bilen og episoden i træningscentret passede sammen som kantbrikker i et puslespil. Bare sørgeligt, at man kan samle alle kantbrikkerne uden at få den mindste ide om, hvad selve billedet skal forestille. Men dér på bagsædet i den accellererende taxi kunne jeg ikke tillade mig at være kræsen. Endelig faldt jeg over noget håndgribeligt i denne sag, for første gang fik jeg en fornemmelse af, at jeg vidste noget "konkret" om, hvad Lisbeth foretog sig!

(... og hvem kan more sig over, at jeg ikke forstod en brik af det hele?)

Altså: Jeg var ikke den eneste, som holdt øje med Lisbeth. Men de to kunne da umuligt være ude i samme ærinde som mig? Det ville betyde, at Birger skulle stå bag. Hvilket jeg havde meget svært ved at forestille mig. Var der en anden og ukendt sammenhæng? Jeg var måske blevet rodet ind i en historie, som gik langt ud over lidt udenoms-ægteskabeligt småpjatteri? Hvad havde Lisbeth med to så skumle typer at gøre? Ja, Bjerget kunne udmærket vise sig at være en stor, fredelig bamse - han havde da virket rimeligt uskadelig, da den lille instruktør smed ham ud af centret - men den sortklædte fyr med solbrillerne! Dét var en led satan, hvis ellers jeg ikke tog meget fejl. (På film spiller den type altid nazilæge eller børnelokker). Sort tøj, lyst hår og de der ugenomsigtige solbriller. *Ad-bad*, for en skurk!

De to taxier fulgtes fredeligt ad. Det så ud til, at Lisbeth ville tage direkte hjem. Ganske rigtigt. Jeg lod vognen holde et øjeblik for enden af vejen, hvor huset lå, indtil jeg følte mig sikker på, at Lisbeth var kommet hjem. Jeg bad chaufføren køre frem til nummer 35, hvor jeg steg ud og lod ham beholde de trehundrede kroner. Godt nok en fed overpris for den tur, men hvad.

Nu havde jeg imidlertid fået et par problemer mere.

Et: Lisbeth kendte mig. Hun havde givetvis ikke genkendt mig som en tidligere skolekammerat, men idioten her var gået hen og havde snakket med hende. Selvom hun var oprevet og måske ikke lagde specielt mærke til den ubetydelige fyr i forkert tøj, som var sluppet heldigt fra sammenstødet med Bjerget, var der en risiko for, at hun ville genkende mig, hvis hun fik øje på mig i parken eller på en af vejene herude. Åh, hellige Enfold, jamrede jeg. - Nu har du igen jokket godt og grundigt i det. Klovn! To: Taxituren havde frataget mig de sidste store sedler fra de første tusind. (- Hvad nu? Bliver Lisbeth hjemme, og kan jeg tage tilbage til byen? Jeg skal have

hævet flere penge og købe træningstøj. Lidt mad skal vi vel også have i skrutten, ikke).

Beslutningen var hurtigt taget. Jeg gik rask afsted, nåede stationen og tilbragte de næste par timer med at foretage en række nødvendige indkøb, spise en gang hurtig mad og prise mig lykkelig over, at den time, jeg havde tilbragt i Helvede, til min store glæde og overraskelse trods alt ikke havde tæret mere på mine kræfter. Jeg kunne gå, stå og tale, som jeg plejede. Ud over en ubetydelig svaghed i skulderleddene og knæene, følte jeg mig helt normal. Tanken om at melde mig ind i centret og træne sammen med Lisbeth, forekom mig ikke længere nær så afskrækkende.

Jeg bragte mine indkøb hjem, forede baglommen med hundredkronesedler og drog atter mod nord for at tjekke, om Lisbeth stadig var hjemme og i god behold.

Klokken var blevet henad otte, og til min lettelse var der tændt lys i et par af vinduerne i huset. Jeg vandrede omkring i kvarteret, sad på min bænk, "hilste" på Cæsar og undrede mig over, at mine muskler ikke udviste nævneværdige tegn på at lide under min første træningstime.

(- Gamle Tarzan er ikke helt ude af form alligevel!).

Det var meget mørkt på den fredelige villavej og bortset fra de hjemvendende koncerndirektører og departementchefer, virkede alt roligt. Intet tydede på, at Lisbeth ville foretage sig noget den aften heller. Jeg belavede mig så småt på at nå det næste tog, da jeg hørte en bil komme op ad vejen

Ud fra motorlyden kunne jeg forestille mig, hvordan bilen langsomt rullede frem mod det sted, hvor jeg sad. Det var egentlig ikke mistænkeligt. Lyden ændrede sig, bilen stoppede. Jeg hørte en bildør smække, og der blev stille igen. (- Endnu en direktør vel ankommet til hjemmets arne), tænkte jeg, men nu gassede motoren op igen. Jeg blev nysgerrig, for lyden kom afgjort ikke fra en taxi, der havde sat passagerer af. Den umiskendelige lyd af dieselmotor, som taxier har, kendte jeg udmærket; den lyd var det i hvert tilfælde ikke. Jeg rejste mig og trådte langsomt frem mod fortovet for at kigge ned af vejen.

Midt på den smalle vej kom et alt for velkendt køretøj langsomt trillende - mod nummer 43 - var jeg sikker på!

Der var ikke et sekund at spille, men desværre heller ikke noget sted, hvor jeg kunne gemme mig. De lave buske mod vejen kunne ikke skjule mig, træerne var for små og for tynde, græsplænen var bare en græsplæne. Ingen gemmesteder her! Der var heller ikke tid til at løbe ned i den anden ende af parken og forsvinde om hjørnet. Gode råd var ubetalelige i det øjeblik. Min eneste mulighed var... nabohækken? Grundene på hver side af parken var omgivet af høje og efter årstiden forholdsvis uigennemtrængelige hække - jeg tog chancen. Hurtigt dukkede jeg ned og løb foroverbøjet hen til det forreste hjørne af parken - endnu en gang ulovligt hen over græsplænen - satte mig på hug bag en kortstammet, bladløs busk, så tæt op ad hækken, jeg overhovedet kunne komme - og ventede. Hvis bilen blot ville køre forbi i et normalt tempo, var der en fair chance for, at jeg ikke blev opdaget.

Motorlyden kom nærmere... brummede ildevarslen bag hjørnet af hækken ... om et ganske lille øjeblik ville den dukke frem...

Den jeep-agtige bil rullede adstadigt - ... nej, rovdyrsluskende forbi.

Jeg kastede mig fremover - skidt med om tøjet blev snavset - trykkede mig fladt ned mod jorden. Firehjulstrækkeren kørte frem men stoppede, da den var ud for Lisbeths hus. Jeg hørte chaufføren geare ud, aftenen blev atter stille. Den eneste lyd udover mit bankende hjerte var den svage rumlen fra motoren i tomgang. En tilpas faretruende underlægnings-musik for dem, der foretrækker den mere gyselige underholdning.

Der gik et la...aaangt øjeblik.

Den totale mangel på "action" lokkede mig til at løfte hovedet for at få et overblik over situationen. Intet rørte sig. Bilen holdt stille. Det var umuligt at se gennem de mørke ruder, om den eller de personer, der var indeni, foretog sig noget eller blot sad og ventede.

Afstanden til Lisbeths hus var små halvtreds meter, og jeg overvejede, om jeg turde snige mig over til den anden side af parken. I det mindste måtte jeg prøve at rejse mig fra den stilling, jeg lå i. Mine knæer og albuer sugede væde af den kolde jord. Jeg satte langsomt den ene hånd frem ... og den anden. Forsigtigt hævede jeg mig op på hænder og knæ, koncentrerede mit blik om bilens sorte bagrude; hvis jeg stirrede hårdt nok, ville personerne i bilen - som kun kunne være Solbriller og Bjerget - ikke kigge bagud og få øje på mig. Tusmørket ville forhåbentlig dække over mine bevægelser, skulle en af dem kigge i et bakspejl. (- Nu eller aldrig!)

Sylvester "*Rambo*" Mortensen forberedte sig på den lange, farefulde junglefærd, klemte overlevelsesholken fast mellem de sammenbidte tænder, beregnede samtlige snigskytters forventede positioner, løftede knæene fra det fugtige underlag og begyndte at kravle fremad på hænder og fødder. Med den rette kameravinkel ville min sært strittende bagdel ikke virke så fremtrædende i landskabet (Jo, Sylvester hér ved nok, hvordan personers karakter står og falder med vinklen, man ser dem i!)

Jeg skulle - efter nøjagtige opmålinger foretaget i lange, kedelige vagttimer - tilbagelægge præcis toogtyve meter park. Jeg nåede at kravle cirka syv ...

***

KAPITEL 9

Nu gjaldt det i princippet bare om at komme til hægterne, lave grin med ordensmagtens stupide ansatte, finde skurkene, vinde prinsessen og det halve kongerige og al den slags, som privatdetektiver får tiden til at gå med.

Jeg nåede hen til bænken, mens jeg svor, at Birger nok skulle få valuta for pengene.

Og at "en eller anden" skulle få den bule betalt...

(- og komme til selv at smage jord!)

Med ét glemte jeg alt om prinsesser og opgaver, som skulle udføres. Jeg vidste, hvem "en eller anden" var!

"En eller anden" - Bjerget! - havde slået mig ned. Hvad han blot var kommet til at gøre i forbifarten i træningscentret, havde han denne gang gjort med vilje - temmeligt effektivt endda. Bulen gjorde ondt, men jeg skulle snart opdage, at den ikke var min

eneste skavank. Foruden en hastigt voksende våd plet bag på bukserne, havde jeg store plamager på tøjet de steder, hvor det havde været i berøring med jorden, jeg var rædsomt kold over det hele, men det allerværste var, at jeg ikke længere kunne prale af, at mine muskelgrupper havde trodset Viggos sadistiske påfund. Et panser af smerte lå rundt om alle lemmer. Havde menneskekroppen virkelig så mange muskler?

En anden mulighed slog mig: Havde Bjerget benyttet sig af lejligheden til at gennembanke min bevidstløse krop? Nej - jeg behøvede ikke at undersøge de ømme steder nøjere for at vide, at det ikke var slag eller spark, der havde forårsaget smerterne. Mine muskler var ømme indefra.

Med dunkende baghoved, jamrende muskler, vådt tøj, for slet ikke at snakke om en hoben forvirrede og bange tanker, sank jeg ned på Min Bænk. Jeg udstødte et - ikke et suk, men et forpint vræl. Min ryg kunne heller ikke lide mig i dag. Jeg undersøgte mit tøj lidt grundigere. Måske havde en almindelig forbryder slået mig ned for at udplyndre mig. Nej, pengene lå stadig i baglommen. Nøglerne var ligeledes på rette plads, min kam kunne ikke interessere nogen. Bukserne var ikke blevet rørt. Jakken?

Tegnebogen!!? Hånden fór op til inderlommen. Min tegnebog var væk. Inderlommen var tom. Jeg famlede på de andre lommer. Dér, i højre side. Hvad var det? Dér var den jo! Tegnebogen sad i den forkerte lomme. Den plejede altid at sidde i venstre inderlomme, hvad der er naturligt, når man er højrehåndet, men nu sad den i højre!

Indholdet var intakt, mine personlige papirer var der allesammen, både ID-kort og sygesikringsbevis. Penge havde jeg aldrig i tegnebogen. Hvorfor var den blevet flyttet? Hvad var der ellers af interessante ting i en tegnebog?

(- *Min adresse!!*)

De to slyngler havde set mig og havde talt til mig ved centret. Hvad var mere naturligt, end at de ville undre sig over at finde mig - på lur! - udenfor Lisbeths hjem. Kunne de tro andet end, at der var en forbindelse mellem Lisbeth og mig?

(- og de ved, hvem jeg er, og hvor jeg bor!!!) ... og jeg, som ikke anede, hvem eller hvad, de var! Tanken gav mig al mulig grund til at ønske, jeg aldrig var gået ind på det snuskede værtshus søndag aften.

- Nå, den blev nok høj igår, hvad? hørte jeg nu en stemme (Birgers?) sige. Nej, det var blot avisbudet, som muntert kom trækkende forbi med sine halvtomme cykeltasker.

- Åh, hold kæft, stønnede jeg, men han var allerede væk.

Ved synet af mit spejlbillede i glasdøren til stationen forstod jeg bedre avisbudets kommentar. Min fremtoning kunne godt minde om en lang, effektiv dрукtur. Damen i billetlugen rynkede i sagens natur tilpas forarget på næsen, da jeg købte togbilletten til byen. Mine penge var dog gode nok til, at hun ville modtage dem. Heldigvis var det tidligt på morgenen, og jeg havde kupeen for mig selv.

For første gang i mit liv, var jeg bange for at tage hjem. Jeg spekulerede og spekulerede. Togturen gik alt for hurtigt. Var det sikkert at tage hjem? Ville Solbriller og Bjerget vente på mig derhjemme? Var mit hjem blevet gennemrodet eller smadret som hævn for et eller andet, jeg ikke vidste, hvad Helvede gik ud på? Jeg vidste godt, at hvis de to ville gøre mig ondt, kunne de have gjort det, mens jeg var bevidstløs. Have slæbt mig med i bilen, ud på landet - de kunne have

gennembanket mig på et eller andet afsides sted - eller taget mig med på "den sidste køretur" til havnen eller et passende nybyggeri i omegnen. Nej, efterhånden blev jeg overbevist om, at de blot ville sikre sig, at der ikke var nogen, der overværede det, de var kommet for at lave ude ved Lisbeths hus - og samtidig sikre sig, at de vidste, hvem *jeg* var.

Og sikre sig, at *jeg* vidste, at *de* vidste, hvem jeg var. Derfor lå tegnebogen i den forkerte lomme. Eller var det almindelig mangel på omtanke?

Hvordan de kunne vide, at jeg sad vagt ved huset, kunne jeg for min død ikke begribe, men efter min korte konfrontation med den sortklædte Solbrille, var jeg ikke i tvivl om, at han var en type, som ville sørge for at dække sig ind. Hvorfor havde han Bjerget med, hvis ikke det var som stik-i-rend-dreng og bodyguard.

Mit hjerte galopperede afsindigt afsted, da jeg langsomt og forsigtigt sneg mig op ad trappen. Døren var ikke smadret, et forsigtigt kig gennem brevsprækken viste, at i det mindste gangen så normal ud. Ingen afrevne stoleben, intet puddefyld, ingen glasskår. Jeg låste mig ind og gennemsøgte nervøst lejligheden. Ingen tegn på uvedkommende personer, alt stod (og flød), som jeg havde efterladt det. En smule beroliget kunne jeg et par minutter senere falde omkuld på sofaen, hvad der øjeblikkelig fik samtlige muskelgrupper til højlydt at gøre mig opmærksom på deres eksistens. Men jeg var ligeglad. Jeg var sikkert (?) hjemme og med et varmt bad, noget tørt tøj og et par timers god, normal søvn, ville jeg snart være så god som ny.

Søvnen var godt på vej til at overhale de andre ting, jeg nu planlagde, men jeg nåede ikke at overgive mig. Telefonen ringede. Første gang ... anden gang ... tredje gang ...

Mens telefonen kimede, spekulerede jeg på, hvem jeg kendte, som ville ringe til mig tidligt lørdag morgen.

Telefonen fortsatte bare. Til sidst rejste jeg mig. - åh, lad mig dog få lidt fred, hva', muskler?

Der var lige kraft nok til at løfte røret.

Tavshed. Mere tavshed. Så kom det hvislende: - Hold snuden for dig selv, - - - Brian. *KLIK*.

Mit hårdt belastede hjerte tog fat igen. Iskold sved sprang frem på panden, hænderne rystede og mine knæ kollapsede. Jeg nåede akkurat at ramme yderkanten af min eneste, normalt velpolstrede lænestol. På randen af tårer sank jeg bagover og prøvede at bore mig ned i de dybe hynder. Aldrig før havde jeg følt en så gennemborende angst. Jeg løftede hånden for at tørre panden, stirrede uforstående på den aflange, mørkegrå genstand, jeg krampagtigt knugede i hånden - ... og slyngede telefonrøret hen mod apparatet. Den dæmpede, hviskende stemme rungede atter i mine ører. "Hold snuden ..." Den vedvarende dutten fra røret, der fortalte mig, at forbindelsen var afbrudt, virkede kun svagt beroligende. Stemmen fortsatte med at hviske i mit hoved.

"Hold snuden for dig selv." Og mit navn. Der var ingen tvivl. De vidste, hvem jeg var og truede mig nu direkte.

(- *Men hvorfor?!*)

De kunne for Fanden ikke tro, at jeg vidste noget om det, de lavede - hvad det end var?

Fortvivlet forstod jeg, at uanset hvor meget eller lidt, jeg vidste, ville de under alle omstændigheder skræmme mig væk fra deres foretagende.

På stedet besluttede jeg, at Birger fandeme selv kunne holde øje med sin kone. Jeg skulle i hvert fald ikke nyde mere!! Jeg rejste mig beslutso- ... og stoppede, da ryggen igen meldte sig under fanerne. (- OK, så tager vi det helt stille og roligt, ikke?)

Varsomt og velovervejet i alle bevægelser kravlede jeg ud af tøjet, tog et bad og iført absolut ingenting begravede jeg mit smertende legeme godt og grundigt under min dejlige, bløde, beskyttende, trygge og ... vidunderlige! dyne.

***

KAPITEL 10

Lørdag eftermiddag vågnede jeg igen - og fortrød det straks.

Uden at røre mig, gennemgik jeg de forskellige smerter, jeg havde oplevet om morgenen. Bulen, ryggen, musklerne, angsten. Turde jeg stå op? Kunne jeg overhovedet stå op? Af en eller anden ubegribelig årsag vovede jeg forsøget.

Alt gik rimeligt i starten. Jeg åbnede øjnene, det gjorde ikke ondt. Jeg drejede hovedet til siden for at se, hvad klokken var.

Det gjorde ondt.

Jeg vendte mig om på siden. Det gjorde *ondt*. Jeg satte mig op i sengen. Det gjorde *ONDT!!* Jeg løftede armene for at støtte mit hoved, *MEN MINE ARME GJORDE ONDT!!*

Alle bevægelser, som jeg forsigtigt efterprøvede, gjorde allerhelvedes, splintrende, kvalmende ondt. Efter at have konstateret, at Viggo sandelig havde ramt selv de mest ubetydelige og indtil nu oversete muskler, gav jeg op og sad bare dér på sengekanten og sad.

Jeg kom i tanke om, at Viggo på et tidspunkt havde sagt, at jeg ikke måtte blive forskrækket, hvis mine muskler blev en smule ømme dagen efter min første træningstime og især dagen efter igen - *men det her!!* Det var bare for meget!! En isnende strøm løb ned af min rygrad. "Især dagen efter igen"?! Der var ikke gået mere end små tredive timer siden, jeg forlod centret. "Dagen efter" - søndag - var langt væk. Tanken om, at dette kunne blive endnu værre, var ikke til at bære.

- Hvis jeg lever på mandag, skal han krafteddeme få ørene i maskinen! Ikke at jeg forestillede mig, at jeg skulle kunne nå op og få fat i nævnte ører, men talemåder, især dem med klingende eder, er ofte et godt plaster på en såret sjæl, for slet ikke at snakke om et såret legeme. Et hammerslag over tommelen bliver straks mindre mærkbart, når man bander rigtig godt og længe, ikke sandt?

Mine lår - åh, mine jamrende lår - fik mig gradvis på højkant. Af naturlige årsager var jeg nødt til at forcere afstanden til toilettet. Krumbøjet åbnede jeg døren og fandt frem til sædet. Lyset lod jeg være slukket. Det mørke rum gav mig en dejlig fornemmelse af flugt. Her på menneskets mest private plads kunne jeg gemme mig,

føle mig sikker. I dag - bare i dag - kunne jeg krybe sammen i mørket uden at verdens fortrædeligheder, for ikke at tale om smerter, kunne nå mig. Jeg satte mig - forsigtigt - på sædet og måtte til min store forbavselse konstatere noget, som jeg aldrig havde skænket en tanke: Mennesket er udstyret med nogle af sine største muskler ... i *sædepartiet* ...

- og de gjorde bare ondt!!! Hvordan Helvede havde Viggo kunne ramme dem?!

Fortvivlelsen boksede mig brutalt i mellemgulvet. Ikke engang denne "fornøjelse" kunne jeg hengive mig til i en ikke særlig veldefineret fremtid.

(- Men det må sgu da holde op med at gøre så forbandet, Helvedes ondt på et eller andet tidspunkt!!)

De næste par timer vil jeg forskåne jer for, venner, for aldrig har et selvmedlidende pattebarn haft det værre. "Den Store osv" var under ingen omstændigheder i stand til at foretage sig andet end at iføre sig de nødtørftigste klæder og ellers afprøve det lille hjemms forskellige møbler for at finde en kropsstilling, der ikke forvoldte konstante smerter.

Op ad dagen holdt jeg efterhånden op med kun at mærke mine ømme muskler. Jeg fik langsomt overskud til at tænke lidt i professionelle baner.

Hvad var Solbriller og Bjerget kommet for at lave ude hos Lisbeth i aftes? Alskens rædselsscener og -historier om hængte katte, opsprættede hunde, afhuggede hestehoveder samt andre delikatesser, vi moderne mennesker har kørende på vor indre videomaskine, godt hjulpet på vej af filmindustrien, vældede frem i mine tanker. Lisbeth så jeg flere gange for mig som død, voldtaget, bortført, kidnappet, lemlæstet, *you name it*. Til sidst var jeg sunket så dybt ned i grufulde tanker, at jeg besluttede mig for at undersøge, om der eventuelt skulle være sket hende noget.

Jeg frafaldt - til mine lemmers enstemmige tilfredshed - straks ideen om at tage mere tøj på og drage ud til huset. I stedet udtænkte jeg i lang tid diverse indledninger, jeg kunne starte med i telefonen, for jeg fandt ud af, at jeg kunne jo bare ringe op, og hvis Lisbeth ellers svarede, var det bevis for, at hun i det mindste stadig levede og hverken var død eller indlagt på sygehuset efter chokket over fundet af aflivede kæledyr.

Det var blevet aften, det kunne vel ikke være nogen hindring. Hindring? Næ, men der var lige et andet problem: Jeg kendte ikke nummeret.

Birger havde naturligvis ikke skrevet det med på sedlen med adresserne. Han havde ingen grund til at antage, at jeg skulle få brug for det nummer, mens han var væk, vel. (- Hov, jeg havde sgu da heller ikke givet ham MIT nummer i søndags, eller havde jeg?) Nå, Birger havde vel fundet mit navn i telefonbogen. Jeg smilede overlegent. - Telefonnumre? Ha - Småting for Store Detektiver. Telefonbøgerne ligger lige dérovre... (!)

Hvilket vi var mere end én om at bestemme. Musklerne fik deres vilje.

- OK, vi glemmer det, vi bliver her i sofaen! Undertiden er jeg da også dummere, end politiet tillader, hm?

Damen på nummerkontoret var rutinemæssigt villig til at give mig nummeret. Jeg tastede omhyggeligt de otte cifre. Forbindelsen kom og apparatet i den anden ende begyndte at ringe.

Var hun ikke længe om at svare?? Hun var ikke hjemme. Lå hun død og ...? Jeg begyndte at svede. Jeg gennemgik i tankerne de to bedste indledninger, jeg havde

fundet på: "Goddag, det er Gallup. Vi er i øjeblikket i gang med en undersøgelse af ... et eller andet" eller hvis stemmen ellers ville lade være med at ryste: "Hej min egen. Tak for sidst. Det var alletiders party, hva'? Kan du huske, dengang Svend faldt i poolen, ha-ha-ha" o.s.v. indtil hun forhåbentlig afbrød mig og forklarede, at hun ikke kendte nogen Svend eller andre, som faldt i swimmingpoolen til fester.

Jeg svedte bravt. Telefonen ringede for sjette gang. Jeg skulle netop til at lægge røret da ... der lød et klik i den anden ende. Et kort øjeblik fik jeg samme fornemmelse som i morges, da den ukendte ringede og truede mig. Der var den samme knugende stilhed på linien. Lidt absurd, eftersom det var mig, der ringede op, men - *tænk nu*, hvis Solbriller og Bjerget var inde i huset og holdt Lisbeth som fange ...!

Endelig lød det: - Hallo - hallo Er der nogen? Lisbeths stemme.

(- Pyh)

Pause.

- Hallo ...?

Mine to meget klamme hænder tog godt fat om røret og lagde det forsigtigt tilbage på plads. *Jeg* så bare på. Da dét projekt var overstået, fik jeg mod på at trække vejret en lille smule igen. Lisbeth var hjemme og i stand til at tage telefonen. Den spinkle stemme i baghovedet, som insisterede på tanken om Solbriller og Bjerget, der holdt hende som fange, fik jeg overdøvet. Jeg var simpelthen for træt og øm til at foretage mig andet end at blive hjemme. Det var lørdag aften. Hvis hun ellers havde haft planer om at gå nogen steder, ville hun da for pokker være taget afsted, og hvis der var sket noget forfærdeligt aftenen før, ville hun ikke have lydt så almindelig i telefonen? (- eller havde hun egentlig det?)

Med hårdt tilkæmpet erfaring fik jeg rejst mine dunkende lemmer, fik ordnet, hvad man nu ordner, inden man går i seng - heldigvis uden at behøve at sætte mig på sædet! - og tørnede ind.

Lige før jeg faldt i søvn, kom jeg atter i tanke om Viggos profeti: "især dagen efter" ...

... og så er det en ringe trøst, at store drenge ikke må græde.

***

KAPITEL 11

Jeg vidste, hvad der ventede mig. (- Jeg står ikke op!)

Solen skinnede muntert nok ind gennem sprækken i gardinerne, klokken var langt op af formiddagen, "*så står vi op*" ... men jeg vidste, hvad der ventede ...

Efter et par minutter uden den mindste bevægelse, prøvede jeg forsigtigt at stikke hånden ud i det fri. Det gik.

Løftede hånden - det gik rimeligt. Hele armen kunne endda trækkes op mod brystet uden andet end en dump, næsten - behagelig? - smerte. Jeg løftede den anden arm. Til min store glæde behøvede jeg ikke engang at skære tænder, mens jeg skubbede

dynen nedad. Min krop var absolut ikke fri for smerter, men den mærkbare forbedring fik mig til at spekulere. Måske havde jeg snydt systemet. Jeg havde ligget bevidstløs på jorden i flere timer ude ved Lisbeths hus, og smerterne var ubehagelige allerede dengang. Derefter havde jeg sovet det meste af lørdagen; hvor slemt det havde været lørdag aften, ville jeg give en pæn portion af de titusind for ikke at kunne huske, og nu ...? Håbet spirede forsigtigt frem. Havde den uregelmæssige søvn to gange indenfor samme døgn snydt min krop, så den troede, at "dagen efter" var overstået! Ja, godt gjorde det ikke, men nu kunne jeg forestille mig, at der var lys for enden af tunnelen.

Tanken om mit morgenritual var lige ved at tage modet fra mig igen. Lige som jeg skulle til at sætte mig, erindrede jeg tydeligt, hvor ondt *det* havde gjort. Jeg mærkede, at naturen krævede sin ret, og jeg, stakkel, overgav mig. Kroppen var ikke helt snydt alligevel, men - OK, jeg overlevede.

Efter morgenmaden tog jeg mig sammen til at planlægge, hvad jeg skulle gøre. Det krævede store overvejelser, for nu var situationen en ganske anden end den, Birger havde lokket mig ud i. Jeg var ikke i tvivl om, at hvis jeg kom for meget på tværs af Solbriller og hans makker, ville jeg nemt kunne risikere mere end en bule i nakken. Bjerget kunne krølle begge ender sammen på mig uden at blive forpustet, og Solbriller var ganske afgjort udstyret med både knøjern og springkniv.

Mit dilemma var, at jeg ikke uden videre kunne droppe det, jeg var begyndt på, samtidig med at jeg - for at sige det rent ud - var skide bange for at fortsætte. Jeg havde allerede brugt en hel del af Birgers penge. Jeg ville få svært ved at forklare, hvorfor jeg var holdt op med at finde grunden til Lisbeths opførsel. Set på afstand var der ikke sket noget direkte livstruende. På den anden side var der truslen fra de to slyngler, som vidste, hvem jeg var, og som havde bevist, at de mente det alvorligt, når de sagde, man skulle holde sig væk.

Ikke just opmuntrende udsigter.

Jeg nåede frem til, at faren ville være størst, hvis jeg anbragte mig i en situation, hvor jeg ikke kunne holde øje med, om de var i nærheden. Området omkring huset var sikkert nok, blot jeg sørgede for at holde ordentligt udkig efter deres letgenkendelige bil. Faren ville være større i motionscentret, hvor jeg ikke hele tiden kunne stå og glo ud af vinduerne for at sikre mig, at de ikke dukkede op.

Hvad var det, den lille, modige instruktør havde sagt? "... at I ikke må vise Jer her mere ... vi har sagt det mindst hundrede gange ..."

Det tydede på, at de to fyre dels var kendte ansigter i centret, dels var uønskede samme sted. Det måtte i det mindste nedbringe risikoen for, at de dukkede op alt for ofte. Hvis de derimod ventede i bilen udenfor porten, kunne der forhåbentlig findes en løsning på det problem, en bagudgang eller lignende.

Hør, hvad er nu det? Sidder jeg ikke koldblodigt og planlægger at gå videre med denne forrykte historie? Var jeg begyndt at gå lidt for meget op i rollen som smart opdager? Hvad var det, der fik mig til at "spille helt", fik mig til at lægge planer og tænke tanker, som for en uge siden ville have fået mig til at dø af grin. (Selvom ikke alt, hvad jeg tænkte over, kunne få nogen til at grine, dertil var situationen alt for speget). Kunne jeg virkelig være så forhippet på, at overbevise mig selv om, at jeg duede til noget? Hvad var det egentlig, jeg ville bevise? Jeg havde altid betragtet mig selv som et af de fredeligste mennesker på jorden. I hele min skoletid var det kun

blevet til tre slagsmål, et tabt og to uafgjorte. Selv værnepligten var jeg sluppet for med et vidunderligt højt nummer til sessionen. Vold og forbrydelser var noget jeg kun oplevede i bøgerne, i avisernes spalter og på flimmeren. Men dér var tingene ligesom mere på afstand. Der var det aldrig én selv eller nogen, man kendte, det gik ud over.

Hvad Fanden var der galt med mig?!

Det var absolut ikke af hensyn til nogen form for hengivenhed overfor Birger. Ham skyldte jeg ikke nogen tjeneste som sådan. OK, hans penge havde lokket mig ud i det, men jeg måtte vel nok tilstå overfor mig selv, at nu var Birgers ønske om en forklaring på Lisbeths opførsel ikke alene på banen. Jeg havde i høj grad fået mine egne, helt personlige grunde til at få opklaret, hvilken forbindelse der kunne være mellem hende og de to mænd.

Var det en godt skjult ridderlighed, som stak snuden frem? Var den galante ridder stødt ind i den dejlige prinsesse, som blev holdt fangen af to væmmelige trolde? En ting var at følge gamle damer over gaden, at slås med to forhædede forbrydere var afgjort noget andet. Jeg granskede et stykke tid min hjerne for at se, om et hemmeligt ønske om at vinde Lisbeth under forløbet af denne affære luskede omkring i baggrunden. Jeg ville ikke lyve overfor mig selv, hun var en flot pige - træningen havde i hvert fald ikke gjort hendes krop nogen skade. Den pubertetsprægede lider, vi knægte havde givet udtryk for dengang, var jeg (vistnok) vokset fra. Så det var afgjort ikke lysten til at udkonkurrere Birger og score prinsessen, der drev mig. Havde det været enhver anden kvinde, de to forulempede og forfulgte på den facon, ville jeg nok reagere på samme måde. Føle den samme (latterlige?) trang til at hjælpe.

- Livet er ikke lutter lagkage, Sherlock, sukkede jeg. - Nej, min kære Watson, det er også en dans på roser. Og nu rask afsted til Gentofte!

Min "heltemodige" beslutning om at fortsætte det vanvittige projekt, fortjente en belønning. Jeg og mine ømme lemmer antastede en hyrevogn, og vel ankommet til vejen parallelt med min rejses mål hejste jeg mig - åh, så forsigtigt - ud af bilen, betalte chaufføren og begav mig afsted for at udforske området for "Forekomster Af Firehjulsdrevne Køretøjer Med Ubehageligt Indhold". Heldigvis med negativt resultat. Min diskrete overvågen af huset gav desværre et lige så negativt resultat. Skønt jeg nu per rutine havde medbragt såvel klemmer som drikkevarer, måtte jeg i løbet af eftermiddagen slutte mig til, at vagten var rå, uforfalsket spild af tid. Enten var Lisbeth ikke hjemme, eller også holdt hun en ualmindelig lav profil selv indenfor sine egne fire vægge.

Teori nummer et var rigtig. Ved halvti-tiden om aftenen rullede en middelstor Mercedes op foran nummer 43. Fra mit hastigt indtagne skjul bag naboens hæk hørte jeg Lisbeth sige "hej" og "tak for en dejlig tur" og "vi ses" o.s.v. Altsammen til et nydeligt, ældre ægtepar (hendes forældre (?), som kort efter forlod scenen i et for en Mercedes temmelig sløvt tempo. Hvis det, jeg overhørte, var rigtigt, havde der ikke været megen plads til amourøse eskapader i løbet af den dag, hvilket beroligede mig en del. Med "prinsessen" vel indendøre, besluttede jeg kun at blive en halv times tid længere. I det tidsrum viste der sig ikke andre, mere truende biler, hvorfor jeg - tilfreds med en god dags arbejde - tog toget hjem.

Da jeg trak gardinerne for, så jeg til min glæde, at der var lys i Haralds værksted. Jeg overvejede, om jeg skulle aflægge ham et sent besøg, men nej, det kunne vente til i morgen. Jeg ville velsagtens overleve turen op og ned ad trapperne, men hvis først jeg kom i snak med Harald, ville jeg uden tvivl begynde at fortælle ham hele den vanvittige historie, hvilket ville kræve længere tid.

Og jeg skulle jo være frisk til min næste træningstime i morgen!

***

KAPITEL 12

Af en forårmorgen at være var dette en af de bedre.

Og jeg var næsten ikke øm!

Jeg vågnede ved halvni-tiden og fik hurtigt ordnet, hvad der skulle ordnes, bad o.s.v. Jeg smuttede ned på gaden for at købe morgenmad og avisen, mens kaffen bryggede færdigt på maskinen. De betæneligheder, jeg havde haft angående det farlige i at fortsætte med detektivarbejdet - og især med hensyn til min plan om at lære Lisbeth at kende i træningslokalet, med alt hvad det indebar af personlige pinsler - var, for et stykke tid i hvert fald, forsvundet, smeltet væk af det herligste solskin, man kunne ønske sig.

Nu skulle jeg blot ind og starte min første rigtige træningsti- ... (- åh, for helvede da også!) Jeg havde fuldstændigt glemt at tage derind i lørdags, som jeg havde sagt. Nå, men det kunne vel ordnes.

Ved halvti-tiden fik jeg låst op til mit kælderrum, hev cyklen ud og trak den op af kældeutrappen. Da jeg kom op i gården, svingede jeg cyklen rundt i porten til gaden og nåede med nød og næppe at stoppe et par millimeter fra Haralds mave.

- Hov, hov, se dig for ... Hva' fanden, Brian, er det dig. Det er sgu da noget helt nyt at se dig i den fart. Har du fået job, eller ...?

- Nej ... øh, undskyld, hvis jeg forskrækkede dig, men jeg har altså ikke tid lige nu, ... øh, jeg ... øh, skal til ... øh træning, og øh ... det kan jeg altid fortælle dig senere, øh ... har du tid i eftermiddag?

- Ja, kig du bare ned. Træning?. Hvafforen slags træning? Er det et nyt job-projekt ...?

Jeg brugte ikke mere tid på at høre, hvad Harald sagde. Hvis jeg skulle være i træningscentret inden klokken ti, kunne jeg kun nå det, hvis jeg trådte godt til i pedalerne. Haralds sidste ord overdøvedes af portens smækken bag mig. Jeg knoklede afsted, det bedste jeg havde lært. Trafikken bar præg af, at det var mandag. Antallet af lastvogne med varer til de weekend-tomme butikker var foruroligende stort for en cyklist i høj fart, men som gammel, hærdet by-cyklist var jeg i stand til at yde dem rimelig modstand. Ikke at jeg overtrådte de allervigtigste færdselsregler, men et enkelt sving uden at vise af og en smuttur eller to udenom et par højresvingende mastodonter, kan jeg ikke sige mig helt fri for.

Klokken var sølle to minutter over ti, da jeg hæsblæsende trådte ind ad døren til træningslokalet og hen til skranken, hvor de to unge damer for en gangs skyld så ud til at have knap så travlt.

- Hej, mit navn er Brian, jeg skulle meldes ind, og ...

- Åh, er det dig, sagde den pige, som havde pudset Viggo på mig, - ja, nu husker jeg ... men ser du, der er bare et lille problem ... vi har ikke rigtigt ...

- Jamen, jeg skal bare meldes ind og have min første rigtige time. Det var bare helt lækkert at træne på den måde. Jeg har aldrig oplevet en så veloplagt weekend efter de dejlige øvelser, Viggo piske- ... altså, viste mig i fredags. Jeg vil utroligt gerne melde mig for tre måneder. Hvad var det nu, det kostede? Se, jeg har pengene med ...

- Jo men, forstår du ... Vi er glade for, at du vil være medlem, der er bare det problem, at vi ikke har nogle ledige instruktører i formiddag. Og så vidt jeg husker, sagde du, at du ville komme ...

- Ja, at jeg ville komme i lørdags. Ja, jeg fik desværre ikke tid, men tror du ikke, at du kunne finde på et eller andet. Det er uhyre vigtigt for mig at starte min træning idag!

Den unge pige kiggede hovedrystende op og ned ad siden i den store bog, som opregnede, hvem der trænede med hvilke instruktører netop denne dag. Nej, det ikke var muligt at give mig en tid og slet ikke med det samme. Jeg gav op. Det var trods alt ikke værd at blive dårligt bemærket lige fra starten og da slet ikke som en overivrig, ligefrem kværulerende kunde.

Mens jeg således forgæves forsøgte at melde mig frivilligt til noget, som temmelig effektivt havde lagt mig brak en hel weekend, og som jeg på det tidspunkt kun kunne frygte, ville gøre det igen i lang tid fremover, overskuede jeg diskret lokalet for at se, om Lisbeth allerede skulle være der (samt om et par solbriller eller et skulende kødbjerg skulle lure bag en af spejlsøjlerne). Så vidt jeg kunne observere, var Lisbeth ikke kommet endnu - da centret først åbnede klokken ti, kunne kun ikke allerede have gennemført sin træning - og jeg måtte i denne omgang nøjes med at lade mig indskrive som medlem "med ret til at komme, når jeg ville eller min træningscyklus krævede det" foreløbig for en tre-måneders periode, aftale tid for min første time onsdag klokken ti hos Viggo, som jeg jo kendte *så godt*, for til sidst at sige "hej" og "vi ses" til de to unge piger.

Til lyden af et "Ha en go' dag" sank døren i bag mig, og jeg gik ned ad trappen. Jeg åbnede døren forneden og holdt den for - åh (*gisp*) Lisbeth. Beslutsomt bed jeg al tvivl i mig og trådte galant til side med et - synes jeg selv - flot "Hej".

Lisbeth, som ikke havde set på mig, da jeg åbnede døren, skulle til at tage det første trin op ad trappen, da hun stoppede, vendte sig og kiggede direkte på mig. Hun genkendte mig ikke lige med det samme. Så lyste hendes ansigt en smule op.

- Åh, hej. Jeg så ikke, at det var... jeg mener, det er ikke mange mennesker, jeg kender her. Men var det ikke dig, der ..?

- Jo, det var mig, som ham det store brød skubbede omkuld i fredags. Ja, det betyder selvfølgelig ikke, at vi kender hinanden, men jeg ville bare sige... altså sige... øh hej, altså ikke at det...

- Ja, han er ikke rar. Men det skal du ikke tage...

- Han var da i hvert fald ikke populær deroppe, hva? Hende den lille instruktør fik ordentligt givet ham tørt på. Og hun var kun halvt så stor som ham, men hvad var det egentlig, han - ...

- Du må undskylde, men jeg skal op til min træning... Hun gav mig et undskyldende blik samt antydningen af et smil, som kunne blive åh, så meget sødere, hvis blot hun - ... (- hm, Brian! Videre!) Et lille "Hej" mente jeg også at høre over lyden af hendes kondisko, som forsvandt opad, to trin ad gangen.

Jeg stod ubeslutsomt og lænede mig op ad dørhåndtaget. Jeg kunne ikke så godt gå op og vente i træningslokalet, og jeg kunne heller ikke blive stående her og glo - jeg kastede et lynhurtigt blik ud i gården og hen mod porten - ingen mistænkelige personer! Kunne jeg sætte mig over på værtshuset, hvor jeg havde ventet i sidste uge eller måske et andet sted?

Trods min hjernes let befippede tilstand efter mødet med Lisbeth kom jeg i tanke om mine fine planer om "sikkerhed fremfor alt". Jeg måtte sikre mig, at Solbriller og Bjerget ikke holdt udenfor og ventede på Lisbeth (eller mig!). Jeg slentrede hen til porten, og nærmede mig vagtsomt fortovet. Jeg studerede bilerne, som holdt nærmest porten. De så allesammen tomme og uskadelige ud, så jeg dristede mig længere frem på fortovet, stadig med øjnene flakkende fra bil til bil.

Gaden var "ren". Godt nok for nu, men jeg skulle også undersøge om jeg - hvis uheldet var ude - havde en alternativ flugtrute væk fra træningscentret. Jeg tog et *vue* over gården, stirrede granskende på de tre kælderhalse, som ved første blik kunne give mulige flugtveje. Ved nærmere eftersyn førte to af dem ned til, hvad jeg regnede med var lagerrum eller lignende. Men den tredje lignede det, jeg var på udkig efter.

En opvækst i storbyen, krydret med oplevelser af mange slags i forskellige bygningers kældergange, havde givet mig en forholdsvis sikker fornemmelse for, hvornår en kælderør fører til et skralderum eller en cykelkælder, og hvornår den er indgang til en "rigtig" kælder, som kan sno sig frem og tilbage under en eller flere ejendomme med forbundne kældre. I den ejendom, jeg var vokset op i, havde vi unger et slaraffenland af lange, indviklede kældergange, som - hvis ellers viceværtten ikke var i nærheden - gav os uanede legemuligheder. Lige fra den første gang de store drenge lokkede os rollinger ned til en gang "spøgelsestog" med diverse overraskelser og forskrækkelser, til vi selv flere år senere listede os ned, to og to, for - i mangel af privatliv i de små lejligheder - at udforske det modsatte køns mysterier, havde kældergangene været et forbudt, efter nogles mening et farligt, men som regel et forfærdeligt spændende sted at opholde sig.

Denne kælder var en af de gode. Inden for døren var et mindre rum, som beboerne brugte til barnevogns- og cykelparkering. To døre førte væk i hver sin retning. Jeg kiggede først ned af en kort trappe til en stump gang med lukkede trærum, som min erfaring sagde mig, indeholdt nogenlunde det samme, som mit eget rum derhjemme: alskens skidt og ragelse, man ikke nænner at smide ud, tomme æsker, kufferter, ski og kælke, cykler, legetøj osv osv Bag den anden dør lå en betydeligt længere kældergang. Her var der andre lukkede kælderrum, undertiden afløst af afsnit med almindelige døre, som sandsynligvis førte ind til vaskekældre, tørrerum, vicevært-kontorer, hvad ved jeg. Gangen fortsatte så langt, jeg kunne se.

Da jeg efter beregningerne havde cirka tre kvarter, indtil Lisbeth ville dukke op igen, trådte jeg ind i den lange gang for at se, hvor den ville føre mig hen. En tres-halvfjerds meter længere fremme havde jeg passeret en række døre med halvt udviskede gadenumre. De måtte føre op til trappeopgangene i huset. De døre var ikke helt det, jeg havde brug for, selvom det kunne være en fordel at smutte op på gaden så langt væk fra porten som muligt. Næeehh... jeg var på udkig efter noget andet og bedre.

Kældergangen sluttede, og jeg stod endnu engang mellem to døre, som førte hver sin vej. Den ene - mod gaden - var låst. Ingen trappeopgang her, eller måske skulle man bruge nøgle for at komme ind på opgangen, en detalje, som ville gøre det umuligt at smutte den vej op. Den anden dør åbnede ud til en bred trappe med fem trin. Ovenfor trappen så jeg ud over en ny baggård, der tilsyneladende havde en port mod den næste parallelgade. Min flugtrute begyndte at tage form. De døre, jeg havde benyttet, var alle ulåste og med håndtag på begge sider. Perfekt!

Oppe i gården var et større restaureringsarbejde i gang. Jord- og grusbunker lå spredt omkring. Legeredskaber - nogle af dem gamle og slidte, andre splinternye, med plastik eller bølgepap omkring - stod stablet op i et hjørne. To mænd sad fredeligt med hver sin øl på en bænk, som endnu stod på sin oprindelige plads. Ved siden af bænken holdt en klapvogn med et sovende barn. Mændene var ikke i arbejdstøj, snarere i gammelt tøj, som ikke ville tage skade af det arbejde, de åbenbart holdt pause fra. Jeg havde flere steder set, at beboerne i de gamle, tætliggende ejendomme tog et stærkt tiltrængt initiativ til at fjerne skure og plankeværker, rydde alt, hvad der kunne ryddes og selv bygge gårdene om til mere lyse og venlige omgivelser, undertiden med myndighedernes velsignelse i form af tilskud til legeredskaber og andre materialer. Arbejdskraften og æren for sliddet tilkom således beboerne selv.

Det kostede et par nysgerrige, men alligevel venlige blikke fra de to øldrikkende, selvbestaltede legepladsbyggere at konstatere, at min antagelse var korrekt. Gården var åben ud mod den gade, som løb parallelt med gaden, jeg kom fra. Jeg gav øldrikkerne et svagt nik, passerede bænken og klapvognen og drejede ude gennem porten, ud på førnævnte, frelsende parallelgade. Alt i alt den perfekte flugtvej, skulle de to skurke komme luskende ved træningscentret for at forulempe *Yours truly* og/eller den skønne prinsesse. Med denne beroligende tanke slentrede jeg op ad sidegaden, hvor Lisbeth snedigt havde narret firehjulstrækkeren, og var straks efter på kendt territorium omkring hundrede meter fra porten til træningscentret.

Jeg var muntert nynnende ved at krydse gaden ved den lyskurv, som sidst havde kostet mig et par blå mærker, ... da jeg stoppede midt i fodgængerfeltet, som ramt af lynet. Den ældre dame, som småmumlende trådte op i mine hæle, begyndte at hyle og daske til mig med en slap indkøbstaske, men jeg vendte mig med skam at melde og snerrede et hidsigt "åh, hold kæft", hvilket forbavsende nok virkede. Og så fik jeg travlt med at komme i dækning.

Et stykke nede ad gaden, skråt overfor "Porten", holdt den mest uønskede genstand, jeg kunne tænke mig. De mørke ruder gjorde, at jeg ikke kunne se, om de to sad i bilen, men synet af den var nok til, at jeg måtte gemme mig. Hurtigt. Jeg kastede mig ind i døråbningen til en for tiden nedlagt grillbar og kiggede forsigtigt hen ad gaden, spejdede op og ned ad begge fortove for at se, om jeg kunne få øje på de to herrer.

De var ingen steder at se, så jeg måtte regne med, at de virkelig sad inde i bilen og endnu en gang ventede på, at Lisbeth skulle komme ud, sad og pønsede på at forfølge eller ligefrem fange hende med et for mig stadig fuldstændigt ukendt formål. Der gik et par minutter, hvor jeg hverken turde gå nærmere eller blot træde ud fra mit skjul. Hvad skulle jeg finde på? Jeg kunne muligvis snige mig samme vej tilbage, jeg var kommet, gennem gårdene og kældergangen, men hvad nu, hvis jeg kom for sent, og Lisbeth intetanende vandrede lige i kløerne på sine forfølgere. Jeg kunne selvfølgelig også bare blive i mit skjul og være et kæmpefjols, som gav op ved det første tegn på problemer, ikke! Det skulle nok hjælpe Lisbeth at have sådan en tapper ridder stående her og være vidne til hendes kidnapning, eller hvad det blev til. Nok en gang konstaterede "kæmpefjolset", at én ting er at beslutte sig til at spille helt, noget ganske andet at være det.

Mit ur fortalte mig, at Lisbeth når som helst kunne dukke op i porten, og jeg kunne ikke gøre andet end at blive stående i døråbningen og afvente begivenhedernes gang.

***

KAPITEL 13

I flere minutter skete der ingenting. Livet i gaden fortsatte uforstyrret, og bilen holdt stille og tilsyneladende tom. Min fantasi anbragte mine to "bekendte" i den, men det var jo *mit* problem. Jeg forsøgte at fordele min opmærksomhed mellem bilen og porten, hvor jeg hvert øjeblik ventede at se Lisbeth komme ud, måske og måske ikke forberedt på at skulle slippe fra de to igen. Og da skete noget ganske andet.

Ud fra porten kom en ung mand, som godt kunne have stået model til plakaten i træningscentrets opgang. Ikke nær så enorm som Viggo, men hans joggingdragt kunne på ingen måde tilsløre de muskelsvulmende overarme og lår. I hånden havde han en stor sportstaske, som måtte indeholde hans træningstøj. Let og adræt sprang han ud på gaden og krydsede den, ind og ud mellem de forbikørende biler. Han styrede hen mod firehjulstrækkeren, vedtog jeg.

Denne gang havde jeg ret.

Døren ud for passagersædet blev åbnet, den unge bodybuilder satte sig hurtigt ind og døren lukkede igen. Jeg fulgte dette med stigende interesse, især da det ikke var det, jeg havde ventet. Den unge mand havde jeg ikke set før, men ud fra hans opførsel, var der ingen tvivl om, at han vidste, bilen ville være der, samt at der ville være nogen til at tage imod ham. Var han en medskyldig i Solbrillers og Bjergets skumle plot? Var det Bjergets lillebror, som skulle have et lift hjem - Solbrillers kunne det umuligt være - med de muskler! At det var deres bil, var jeg ikke i tvivl om, selvom jeg nu var nødt til at håne mig selv, for en simpel ting som bilens nummerplade, havde jeg indtil dette tidspunkt ikke være intelligent nok til overhovedet at interessere mig for.

Den unge mand skulle ikke have et lift. Bilen blev roligt holdende, mens jeg mismodigt dunkede hovedet ind i karmen til grillbarens dør. Min stakkels, stupide

pande slap dog med tre gok, da jeg i det samme fik øje på Lisbeth ovre i porten. Skulle jeg vove forsøget, eller ...? Jeg stoppede mig selv, inden jeg nåede at snuble ud på fortovet. Lisbeth havde forstået at dække sig ind.

Sammen med Lisbeth var to andre piger eller damer eller, hvad man skal kalde kvinder, som trods alder og andre uomgængelige faktorer fastholder et ungdommeligt image i tøj og opførsel, og som ovenikøbet vil forstærke indtrykket af evig ungdom med flittig træning af kroppen. Lisbeth havde sørget for, at de alle tre skulle samme vej, og de forsvandt ned ad gaden, væk fra mig og - især - den holdende bil med dens væmmelige indhold. Nu var gode råd endnu dyrere. Jeg kunne ikke smutte ud fra mit skjul og følge efter dem - lige forbi bilen, hvor Solbriller og kumpaner rigtig kunne få øje på mig! Jeg kunne heller ikke liste over gaden, følge min nyopdagede flugtrute den modsatte vej og snige mig ud fra porten for at følge de tre piger (eller damer eller ...?) - jeg var ved at være godt træt af Gordiske knuder, handlingsmæssige dilemmaer og andre lækkerbiskener for hjerneatleter! Hvad var der sket med mit enkle, rolige, arbejdsløse og ganske uinteressante liv?

Bildøren gik op igen. Bodybuilderen sprang ud på kørebanen, sagde et eller andet til farvel, smækkede døren, og kort efter kom han svingende med sportstasken forbi mit gemmested. Han var åbenbart ikke blevet *briefet* om min person og mit udseende, for han skænkede mig ikke engang et overfladisk blik. Uden at kende den virkning han havde på min adrenalinbalance, forsvandt han fløjtende om det næste hjørne.

Så lydløst som muligt begyndte jeg at trække vejret igen.

Jeg sneg mig til at kigge hen på bilen. Holdt den der stadig? Ventede de alligevel på Lisbeth? Havde de ikke set hende forlade centret? Hvad skulle der nu ...? Bilen viste af. Skønt den holdt på den "forkerte" side af vejen, svingede den dødsforagtende over i den modsatte kørebane og begyndte at rulle samme vej som damerne. Jeg ventede ikke et sekund længere, sprang ud fra døråbningen og præsterede på mystisk vis at slippe uskadt over på det modsatte fortov, spurtede hen til porten og ind i gården for at hente min cykel, hvor jeg havde stillet den.

Denne del af byen bestod af et vidunderligt virvar af små og store gader på kryds og tværs mellem hinanden, godt garneret med lysregulerede kryds, fodgængerfelter, porte med langsomt bakkende lastvogne og andre for en flydende trafikafvikling voldsomme forhindringer. Mens jeg styrtede ind gennem porten og kastede cyklen rundt, fór det gennem mit hoved, at, hvis ellers trafikken her ved middagstid teede sig, som den plejede, ville jeg have en pæn chance for at indhente firehjuleren og se, om den optog forfølgelsen af Lisbeth. *Zorro* svang sig sejsikkert op i sadlen på sin tro stålhest. Og bedst af alt: vi skulle ikke vente til næste lørdag for at se, om han indhentede skurkene og befriede den smukke donna. *¡Andele! ¡Andele!*

...

At kaste sig op på en cykel, som ikke har frit snurrende hjul, er en oplevelse, jeg ikke kan anbefale.

I sit hastværk havde *Zorro* - eller måske snarere sceneteknikerne - naturligvis glemt at låse cykellåsen op!

Min flotte afgang fik derfor et ynkeligt udkomme. Cyklen var ikke til sinds at fortsætte særlig langt med blokeret baghjul, så da jeg, som nok tør siges at være i fremdrift, elegant svang mig op på "dyret", landede jeg *meget hurtigt* og så afgjort

ikke elegant, dels med brystbenet knaldende mod styret, dels med en unævnelig legemsdel i forbavsende brutal Nærkontakt Af N-te Grad, først med sadlen og dernæst med overrøret på stellet. Med et gjaldende vræl, som skakten mellem husene velvilligt forstærkede, væltede jeg og cykel omkuld i en skøn forvirring af legemsdele og metalditto.

Man ser det på fjernsyn, man ser det ske for andre ... nå ja, alle som forsøger sig med at køre på dette normalt så medgørlige transportmiddel, oplever det ind i mellem. Men vi glemmer det igen: Hvordan det føles at vælte med sin cykel. *Alt* gør ondt, og i tankerne er samtlige lemmer og livsvigtige organer mast, brækket, splintret, knust eller i det mindste flettet ind imellem stel, kæde, styr og pedaler i en moderne form for hjul og stejle.

Et cykelstel er en genialt simpel konstruktion, men hovedbestanddelen er og bliver metal!!

Glæden over, hvor hurtigt mine muskler var kommet sig ovenpå Viggos udspekulerede tortur, led nu en krank skæbne ved tanken om nye, langt mere vedvarende smerter - frisk fra fad. Ultra-forsigtigt fik jeg stablet mig og min (endnu mere) skrammede cykel på henholdsvis benene og hjulene. Et hastigt overblik fortalte til min store forbavselse, at ingen af os havde lidt alvorlig overlast. Skrammer, et drejet styr, en flænge i bukserne over det ene knæ og dertil en udsøgt samling ømme steder, som i de kommende dage ville kolorere mit legeme, var de umiddelbart overskuelige resultater af styrtet.

En enkelt detalje trøstede mit plagede og forpinte ego: ensomheden i baggården. Så vidt jeg kunne se, var mit tåbelige styrt foregået i ubemærkethed. Enhver, der har samlet sig selv op efter et fald med cykel eller knallert, vil give mig ret i, at smerterne er for intet at regne i forhold til den følelse af stupiditet, man føler over at have lavet klovnenummeret offentligt. Tilskuernes reaktioner er - hvis man ellers ser ud til at kunne rejse sig selv uden tydelige tegn på voldsommere invaliditet - sædvanligvis ud fra devisen "*Det så sgu da meget morsomt ud, ikke?*" Og hvem har lyst til at blive til grin midt på gaden, hm?

Under affyring af en passende stribe saftige og selvmedlidende bemærkninger låste jeg cyklen op, drejede styret på plads og begyndte at humpe hen mod porten. Jeg satte mig op på cyklen, hvilket kunne lade sig gøre med en ubekvem vriden ud til siden, så den store ømme plet ved siden af førnævnte unævnelige legemsdel blev holdt fri af sadlens hårde plastic. Selvfølgelig var både Lisbeth og bilen langt ude af syne, men jeg kunne alligevel ikke gøre andet end at køre derudad og håbe på at indhente et eller andet.

Et godt stykke længere fremme så jeg pludselig i en sidegade et kendt hoved stikke op. En alt for lys manke over et par knaldsorte solbriller bevægede sig henover tagene på de holdende biler, ind mod fortovet. Jeg udstødte et dæmpet gisp og bremsede, drejede ind til kantstenen og krøb sammen over styret for ikke at rage op, så han fik øje på mig. Havde han set mig? Et forsigtigt kig op over de parkerede biler fortalte mig, at det havde han ikke. På fortovsiden voksede Bjerget op over hovederne på de øvrige fodgængere. Sammen forsvandt de to særprægede fyre ind i en opgang eller forretning.

Da de var vel ude af syne, steg jeg af cyklen, parkerede den op ad en mur og sneg mig fremad, hele tiden parat til at dukke mig eller kaste mig ind i en døråbning.

Nu vidste jeg, at bilen var tom. Jeg kom op bag den og fik endelig taget notesbogen frem og skrevet nummeret ned. Ikke fordi jeg ved hjælp af en belejlig ven i motorregistret kunne få opgivet ejerens navn og adresse, men jeg tænkte, at det muligvis var en smart ting at kende ved senere lejligheder. Ikke mindst kunne jeg i givet fald undgå at "se" bilen allevegne, når jeg ved hjælp af nummeret kunne udelukke andre biler med samme udseende. Derefter koncentrerede jeg mig om at finde ud af, hvor de to var gået hen.

Svaret hang og svævede over mit hoved, så jeg var lige ved at overse det. Forretningerne og facaderne gav mig ingen løsning, og jeg skulle lige til at lede efter opgange - måske boede en af dem her - da mit blik gled op til vinduerne på første sal - eller mezzaninen, som det hedder her i storbyen - og der så jeg et neonskilt. "*MUSCLEMANIA*" stod der med skråtstillede, kantede bogstaver lavet som omrids i neon. Hvis jeg ikke tog meget fejl, mon så ikke det var målet for de herrer.

(- Her er man åbenbart ikke så kræsne med klientellet som i "vores" center, hva' Lisbeth).

Den tid, der var gået med disse observationer, syntes jeg, måtte være tilstrækkelig. For ikke at risikere opdagelse, skyndte jeg mig hen til cyklen og - efter at have sikret mig, at den *var* låst op trak jeg den ud til kantstenen, satte mig op og dukkede diskret ned bag de parkerede biler igen for at vente på deres tilbagevenden. Fem minutter senere kom de ud, satte sig ind i firehjulstrækkeren, som derefter svingede rundt og kørte ud i mylderet. Jeg fulgte trop.

Selvom bytrafik ikke er det rette sted for dybsindig meditation, og slet ikke når man er på cykel, kunne jeg ikke lade være med at spekulere over de to fyres opførsel. Det var måske ikke kun Lisbeth, de var efter. Var de på nakken af andre i flere motionscentre? Var de i virkeligheden ude i et helt andet ærinde i centrene?

- Nå, to centre gør ingen sommer, eller hvad det nu kan hedde, mumlede jeg, mens jeg anstrengte mig for ikke at tabe bilen af syne, samtidig med, at de jo helst ikke skulle få øje på mig. Trods mine adspredte tanker, overlevede jeg mine modtrafikanter angreb. Jeg havde ikke svært ved at følge efter bilen, selvom den flere gange naturligvis kørte fra mig. Lyskurvene var for en gangs skyld mine venner. Hver gang jeg kom rullende op til en, som lyste rødt, så jeg med stor tilfredshed mit Objekt holde forskriftsmæssigt og vente på grønt. Vi foretog et par sving, men vi havde ikke travlt. Vi var ikke ligefrem på *sightseeing*, men vi fik nydt en god del at den indre by. Min forbavselse var ikke udpræget stor, da det næste stop foregik en snes meter fra endnu et motionscenter.

Igen forsvandt Solbriller og Bjerget ind i en opgang - gad vide, hvorfor så mange træningscentre ligger på første sal? - og denne gang kunne jeg nøjes med at finde mig et godt sted at holde øje med både indgangen og bilen. Der gik ikke lang tid, før de atter kørte derfra. Alt tydede på, at der åbenbart var flere svedtempler, vi skulle besøge. Det næste sted fik jeg samme variation at se, som foran Lisbeths - vores - center. Bilen holdt ind til siden, denne gang nogle gadenumre efter indgangen til et træningscenter, som lå i gadeplan (!) Efter et par minutter kom to v-formede overkroppe til syne, gående hen til bilens passagerside. Vinduet blev rullet ned. Fra min udkigspost så jeg den ene bodybuilder læne sig ind over det nedrullede vindue og snakke med Solbriller. Hans ene hånd smuttede hurtigt ned i lommen på de

posede træningsbukser, hvor den blev, mens han og makkeren med en diskret vinken og et par hurtige nik forlod bilen.

Nu var jeg sikker på, at uanset hvad det var, de to slyngler havde gang i, krævede det besøg til en masse motions- og træningscentre.

Vi kørte videre. Turen fortsatte et par gader længere frem, og jeg nåede akkurat at undre mig over, at træningscentre kunne ligge så tæt selv i en storby, da jeg konstaterede, at de denne gang forsvandt ind på et cafeteria. Frokosttid. Jeg kiggede mig omkring. Til min rædsel fandt jeg ingen steder, hvor jeg i rimelig ubemærketthed kunne vente til de herrer var færdige med at spise. Egentlig behøvede jeg heller ikke at følge efter dem længere, for jeg havde en stigende fornemmelse af, at resten af turen ville foregå efter samme recept. Efter disse overvejelser vendte jeg cyklen og kørte væk fra cafeteriet og faren for opdagelse.

Jeg havde ikke den ringeste idé om, hvad det var, de to lavede i eller uden for motionscentrene. De var ikke på hyggetur rundt for at hilse på gode venner, og de var med garanti ikke ansat i et budfirma, som havde specialiseret sig i levering af telegrammer til bodybuildere. Ikke desto mindre, var jeg sikker på, at deres aktivitet var koncentreret omkring vægttrænere. Hvordan så finde ud af, hvad det var, de lavede? Jeg kunne jo ikke så godt køre op til bilen, banke på ruden og - roligt og nonchalant - spørge Solbriller om, hvad der var så interessant ved motionscentre! Samtidig kunne jeg måske få at vide, om det var Bjerget, der havde nakket mig ude ved huset, ikke?

Kunne jeg på et tidspunkt spørge Lisbeth, eller var svaret at finde i et af de træningscentre, vi havde besøgt? Hvis jeg diskret kunne lirke ud af en bodybuilder, om han/hun kendte de to, og få vedkommende til at afsløre deres forehavende, ville det muligvis kunne give en forklaring på, hvorfor de var efter Lisbeth. Der måtte være en sammenhæng.

Besluttet på at finde denne sammenhæng, tog jeg næsten samme vej tilbage, som vi var kørt. "Ensrettet" er absolut ikke synonymt med "den lige vej" i den indre by. Jeg kørte derfor (ikke overraskende) forkert et par gange, men langt om længe holdt jeg igen udenfor det første motionscenter, jeg havde set dem besøge om formiddagen.

Jeg stillede cyklen samme sted som tidligere, betragtede kort det slukkede neonskilt, tog et par dybe vejrtrækninger for at berolige mit bankende hjerte og besteg derpå trappen til "*MUSCLEMANIA*".

***

KAPITEL 14

Forskellen på "*MUSCLEMANIA*" og vores center var ikke umiddelbart til at få øje på, men ved nærmere eftersyn var der store forskelle. Lige overfor døren var der godt nok en skranke, men ingen bag den. Lokalet var mindre, eller virkede mindre, for der var langt færre spejle,

vinduerne var hverken store eller panorama-agtige, hvorfor der kom mindre lys ind. Der var (- sig mig, er jeg gået forkert?) ikke en eneste af de maskiner, jeg havde haft fornøjelsen af at afprøve; til gengæld var der flere "øer" af stativer med vægtskiver og stænger i alle størrelser omkring. (- Langt ovre i Schwarzenegger-strasse!) gøs mine tanker.

Og der var ingen mennesker? Jo, derovre! I det fjerneste hjørne så jeg to mænd. Den ene, stor og bred over både skuldre og især mave, stod bøjet over sin makker og kom med uarticulerede råb. Hans udråb blev dog overdøvet af den prusten og stønnen, der kom fra den liggende mand. Han lå på en briks og holdt en vægtstang med to rækker enorme vægtskiver i enderne løftet op i strakte arme. Han var ikke mindre af korpus end den stående. Nu så jeg at begge d'herrer var dekoreret på det nydeligste op og ned af arme og skuldre og ... kort sagt alle kropslader, som ikke var dækket af tøj. Sidst jeg havde set den slags tatoveringer var på et par af de billardspillende rockere på værtshuset, hvor jeg mødte Birger for - syntes jeg - hundrede år siden.

Den liggende mand fik presset den tonstunge vægtstang op på plads i holderne, hjulpet på vej af den stående. Uden at bemærke mig - deres råben og stønnen havde åbenbart overdøvet lyden af døren - byttede de plads. Makkeren lagde sig på briksen og tog fat om stangen for at forberede sit løft. Til forskel fra den første fyr, løftede han nu benene og krydsede dem over sin store mave, så han frivilligt fraskrev sig muligheden for at støtte kroppen med benene. Hvad det skulle gøre godt for, kunne jeg ikke med min bedste fantasi forestille mig, da det måtte gøre det umuligt at holde balancen, når han lå på den måde.

Jeg vovede ikke at afbryde deres forehavende men blev stående lige inden for døren og ventede.

Da den anden mand havde presset vægtstangen op fire gange, den ene gang langsommere og mere prustende end den forrige, virkede det som om, de tog sig en pause begge to. Jeg trådte langsomt henimod dem.

- Hold kæft, mand - (*pust*) - fire gange hun-å-d-ti, hva' sirru - så? Hold kæft, mand, der er sgu - ingen af de - (*hrrmm*) - andre, der har prøvet det. Nu kan de forpulede røvhuller bare - (*støn*) - komme an, mand.

- Øh, undskyld, men ... ja, undskyld, men jeg ved ikke om I ...

- Hvem er du? stønnede den mand, der havde løftet sidst. - Du er sgu da ikke medlem her.

- Nej, det er jeg ikke. Jeg kom bare for at se om ...

- Hvem kommer du fra? Er du medlem et eller andet sted, for ellers skal du ikke komme her!

Venlighed var åbenbart ikke deres stærke side.

- Ja, ... altså, jeg mener nej, jeg er ikke medlem nogen steder, men jeg ved ikke, om I kan hjælpe ...

- Vi har ikke brug for spirrevip-supportere, sagde den anden, eller du kommer måske fra halvhjernerne med et fredsforslag, hva', men så kan du godt sige til den lille, slimede snotabe, at I kan tage Jeres legetøjs-kværne og Jeres slappe skeder og...

- Hold lige inde, hvad, afbrød hans makker, - jeg tror ikke, han kommer fra Aberne. Gør du vel? Sig, hvad du vil sige, og se at komme afsted.

- Jo, altså, jeg er ude for lede efter en af mine venner. Han kaldes vistnok - øh ... han kaldes (hvad Fanden var det Bjerget havde sagt?) øh, jo han kaldes Sonny. Jeg har hørt, at han kommer her en gang imellem. Han er ikke ret høj, og han går altid med sådan nogle meget mørke solbriller.

- Hva' fa'n vil du Sonny. Jeg har aldrig hørt ham snakke om, at hans venner kunne finde ham her. Erru sikker på, at du er en af Sonnys venner i det hele taget, hva?

Den anden supplerede: - Ja, jeg synes heller ikke, du ligner én, Sonny ville kunne lide. Jeg sidder og får en fornemmelse af, at du slet ikke er en af Sonnys venner. Især da Sonny ikke har andre venner, eller hvad man skal kalde det, end ham Slagteren. Så hvis du ikke snart kommer med en bedre forklaring, synes jeg, at du skulle se at smutte ned på gaden og så lade Sonny være, forstået?

- Ja, men jeg ville bare snakke med ham, øh ... hvis han kommer her, så ...

- Du forstod altså ikke, hvad jeg sagde, brummede den første og rejste sig. Men jeg havde så afgjort forstået.

- I behøver ikke fortælle Sonny at jeg har spurgt efter ham, jeg skal nok ... altså finde ham og Slagteren, altså. Men jeg smutter igen, fortsæt I bare med det der ... træning, eller ...

I en vis fart fik jeg fat i håndtaget, åbnede døren, klemte mig ud gennem døråbningen og med et afvæbnende, lidt anstrengt grin lukkede jeg døren og løb ned ad trappen og ud på gaden.

- Hold fest for et par bisser, mumlede jeg, mens jeg fik fat i cyklen og med alt for dirrende benmuskler kom i sadlen og kiggede ud på gaden for at finde en åbning i bilstrømmen. - Vi må sandelig ikke håbe, at de fortæller noget til Solbriller - øh Sonny og ... (- *Slagteren!*) Jeg håber ikke, at det er et alt for beskrivende navn!! Var det sjusk, det han gjorde ved mig ude i parken?!

Turen hjem tilbragte jeg med at forestille mig de forfærdelige konsekvenser, det ville få, hvis Sonny fik at vide, at jeg havde besøgt "*MUSCLEMANIA*" samme dag, som de selv havde været der. Og spurgt efter ham på den mest klodsede måde - eller var det så klodset? Jeg syntes ikke selv, at jeg kunne have spurgt anderledes. Jeg tror, de to ville mistænke hvem som helst, der ikke var lige så malerisk udstyret som de selv. Den type regner ikke almindelige mennesker for noget. OK, jeg havde nok valgt det forkerte sted at starte. Men når jeg nu ikke kendte en snus til træningscentre. Hvem kunne vide, at det var den slags bøller, som kom i "*MUSCLEMANIA*", hva'? I fremtiden ville jeg nøjere overveje, hvilke steder, jeg kunne spørge mig for. Med en optimisme, som jeg egentlig ikke vidste, om jeg kunne tillade mig, foretrak jeg at droppe mine bekymringer. Sonny ville sandsynligvis aldrig høre om mit besøg hos de to trænende rockere, og det måtte være muligt at finde andre steder og anderledes venlige mennesker at udspørge.

Mine tanker blev på dette tidspunkt overdøvet af en rumlen fra de midterste regioner. Trods smerter af forskellig karakter var den tomme fornemmelse i maven ikke til at ignorere.

- Frokosttid, min far. Hjem til kødgryderne. Og efter et nærende måltid, skulle man måske prøve, om Harald har tid til en gang vand ud af ørene.

Der var mange ting, Harald *ikke* skulle have at vide, hvis jeg besluttede mig for at fortælle ham om mit nye "job". På den anden side vidste jeg, at jeg nok ikke ville kunne holde mund med, hvad der var sket. Hvem ved, måske kunne Harald give mig

nogle ideer om, hvad historien handlede om. Som tænkt, så gjort. Vel ankommen til hjemmet, fik jeg smurt mig nogle madder og gylpet dem ned med et par glas...

(- Nul bajere til motionisterne! "Det er mælk, det er ny energi", aahhh!)

Nede ved Haralds værksted kiggede jeg ind ad de lave vinduer. Værkstedet lå i kælderens, med to rum ud mod gaden. Jeg kunne ikke se Harald, han var formodentlig omme i baglokalet, hvor selve værkstedet befandt sig. De to små lokaler mod gaden blev mest brugt til ekspedition af kunder og ellers til opmagasinering af færdige arbejder. Harald laver møbler på bestilling, når han ikke sætter gammelt ragelse i stand. En lille del af hans kunder kommer selv til værkstedet, men det meste arbejde får han ved at tage rundt og på bedste kræmmerfacon tilbyde sin service til folk, som kan lide tanken om, at den gamle sofa eller servante kan komme til at se ud som ny. Derfor tilbringer Harald en masse dage på landevejen med sin skrammelkasse, en tidligere velfungerende varevogn - bogstaverne fra et kendt kaffemærke kan stadig ses under den grønne maling - og denne faren omkring betød, jeg i den sidste ugestid ikke kunne gå ned og få min sædvanlige sludder med ham. Det sker, at Harald beder mig om at hjælpe sig, mest med at bakse rundt med store møbler men ellers med at hente småting, han mangler, eller måske bringe møbler ud til kunder. Jeg har da kørekort, og selvom den gamle spand har sine nøkker, lykkes det mig som regel at manøvre den rundt uden uheld på den slags småture.

Jeg sneg mig ned ad trappen, åbnede døren og stoppede klokken over døren, inden den kunne advare ham om min ankomst. Jeg listede på tåspidserne hen til døren til baglokalet og sprang frem med et højt "*BØØHH!*"

Til min egen, ophøjet tåbelige fornøjelse. Lokalet var tomt. (- Hvor fanden er ...?) Bagdøren gik op, og Harald kom luntende ind på sin vanlige, fredsommelige måde, snaden vippende i mundvigen og med dæmpede, uforståelige brokker klemte ud mellem de store, røgfårvede tænder. Han mumlede tit for sig selv, men det er nok meget almindeligt for os enegængere.

Harald og jeg har været venner, siden jeg for seks år siden flyttede ind i ejendommen. Når jeg tænkte over det, syntes det, som om vi altid havde været det. Jeg har ikke tal på de behagelige eftermiddage efter jobbet, jeg har tilbragt nede i hans baglokale, mens han trisser rundt og lægger den sidste hånd på en oplakering eller fejer efter en nypolstring. Efter jeg blev arbejdsløs, er eftermiddagene og sludrene naturligt nok blevet længere, hvilket giver mig endnu bedre lejlighed til at hjælpe ham med diverse småting, og en smule godt gammeldags håndværk og brug af værktøj har jeg da også fået lært hen ad vejen. Vi udveksler aldrig dybsindigheder som sådan, men det er ikke så lidt livsvisdom, jeg har suget til mig. Harald virker ikke så gammel, som han engang afslørede, at han faktisk er, nemlig sidst i tresserne. Hans krop viser ingen tegn på alderdomssvækkelse, hvad jeg tit har set beviser på, når han ubesværet vipper en tre-personers sofa omkring. Og hans hjerne er ung som nogen andens. Yngre end min mange gange.

- Nå, er du dér, sagde han mellem et par bab på piben. - Det var ellers en forskrækkelig fart, du havde på i formiddags.

- Ja, bortset fra at din mave er det eneste bløde, jeg er stødt ind i fornylig, må du undskylde, hvis jeg forskrækkede dig. Det ved du, at jeg *aldrig* kunne finde på.

- Nej, det var nok oppe i stuen ovenover, jeg hørte nogen råbe bøh lige før, sagde han og satte sig hen til høvlebænken ved bagvæggen. - Nå, men jeg forstod på dig, at

der var en masse du ville fortælle. Hvad var det for noget med træning? Er du begyndt at gå til karate eller sådan noget?

Jeg trak en skammel over til høvlebænken og satte mig på den anden side. Sådan tilbragte vi som regel tiden, når Harald ikke var i gang med et arbejde. - Nej, det er ikke karate, men noget i samme boldgade. Vægtræning! Farmand her skal snart over og indspille en film sammen med Schwarzenegger og ham der Thorsen, du ved.

- Muskelbjerget Brian, *hø-hø*, mumlede Harald og rejste sig. I køleskabet, diskret anbragt bag et skab med søm og skruer, hentede han to pilsnere, knappede dem op med hammeren og satte sig tilbage. Han gav mig den ene. - Så kan du vel også sagtens løfte denne her? Du plejer at være stærk nok til at løfte elefanter, Brian, altså dem med - ...

- Ja, med guldkrave, den kender jeg. Nej, det her er noget helt andet. Jeg har i dag tilmeldt mig som Aktivt Medlem i et motionscenter inde i byen. Du ved, dem med en gratis prøvetime, så man rigtigt kan indse nytten af at blive hjemme i sofaen.

- Nå da da, men af hvilke tungtvejende (*hø-hø*) årsager har du besluttet dig for at konkurrere med Arnold og kompagni? Skal du så også til at ryge Havanesere, hva?

Det tog to gange to bajerstid at fortælle om Birger, Lisbeth, Sonny og Bjerget (Slagter!) og alt det, som var sket i den forløbne uge. Harald er ikke typen, der afbryder, når man har noget på hjerte, og jeg fik lov til at give hele min version af historien uden andre afbrydelser end et eftertænksomt "Hmf" i ny og næ. Mine oplevelser med det umage par i firehjuleren fik ham til at se mere opmærksomt på mig, måske for at afgøre, om han mente, jeg var i stand til at hamle op med tilværelsens mere skumle sider. Jeg fik ingen medlidenhed over mine ømme muskler efter træningen, og da jeg valgte ikke at fortælle noget om mit beklagelige uheld med min uoplåste cykel, kunne jeg heller ikke regne med sympatiske udtalelser på dette felt.

Da jeg sluttede med beretningen om "Tante Blå" og "Tante" .. øh, "Blå" i "*MUSCLEMANIA*", så han skarpt på mig og sagde: - Dén type skal du ikke spøge med. Så vidt jeg ved, er der mange af de tunge drenge i de kredse, som øger virkningen af deres i forvejen skrækindjagende ydre med den slags træning. Det er ikke bare fedt og for mange bajere, der har givet dem deres overvældende legemsstørrelse. Om det er for at give dem flere kvadratcentimeter at tatovere, skal du heller ikke regne med. Under alle omstændigheder kan det være nogle krasse børster, hvis man kommer på tværs af dem. Pas på, Brian!

Denne advarsel havde jeg ikke svært ved at modtage. Jeg fortalte ham om mine overvejelser på hjemvejen om kun at udfritte normalt-udseende mennesker fremover.

- Ja, der er vel steder i byen, hvor der fortrinsvis kommer almindelige mennesker, som ikke har et større kendskab til det djævelskab.

- Og det næste du vil sige er, at de mennesker heller ikke kan fortælle mig en snus om dette her. Jeg er sikker på, at det er noget forbudt eller i hvert fald noget meget lysskyt noget, de foretager sig. (Grammatik i daglig tale er mere primitiv og direkte end i skrevet sprog, ikke!). - Men forstår du, jeg kan da ikke bare holde op nu, hvor jeg er sikker på, at det, de to fyre laver, på en eller anden måde vedrører den opgave, Birger lokkede mig på.

- Opgave og opgave. At en frustreret ægtemand lader sin kone skygge er jo set før, men hvorfor det lige skulle være dig, er svært at forstå. Man kan vel ikke ligefrem påstå, at du har alle kvalifikationerne i orden til den metier, hm.

Fuld af (malplaceret?) patos deklamerede jeg: - Jeg er nået til det punkt, hvor jeg fuldt og fast tror på, at hvis jeg kan afsløre eller i det mindste selv forstå, hvad de laver, får jeg samtidig svaret på Birgers spørgsmål om, hvad Lisbeth laver, eller hvorfor hun ikke vil med ham ud og rejse ... - øh, tror du ikke?

Harald rystede eftertænksomt på hovedet. Jeg kunne forstå, at han - som jeg selv følte mig fristet til - mente, at jeg skulle droppe sagen eller i det mindste indskrænke mig til at holde øje med Lisbeth, skrive ned, hvornår hun gik og kom hjem, og hvem hun besøgte. Nok til at Birger ikke kunne påstå, at jeg havde snydt ham.

- Nå, lille Brian, sagde Harald til sidst, - hvis du ellers ikke har andre og mere "professionelle" - hø! - planer for i aften, hvad så med at kigge op og få lidt ornlig mad til en afveksling?

"Lidt ornlig mad" er efter Haralds mening noget, jeg ikke får særlig tit, hvorfor han ofte inviterer mig ind til sig for at smage en god gang gammeldags, gedigen dansk madlavning, frikadeller, hakkebøffer, medister eller lignende med hvide kartofler og brun sovs. Feinschmeckere kan stå af her, men det siger jeg Jer: Harald laver jordens vidunderligste sovs, de fasteste, store, hvide kartofler og de blødeste løg, som nogensinde har vederkvæget en danskers gane. Hans madlavning er omstændelig og langsom, men *absolut* ventetiden værd. Når vi samtidig kan fortsætte vor småfilosofien imens, er det en måde at tilbringe aftenen på, jeg altid glæder mig til.

Men kun når han inviterer. Som andre alene-boere foretrækker Harald selv at bestemme, om han vil have gæster eller ej. For, som han siger, "har man selv inviteret dem, er det fordi, man gerne vil se dem, og det kan folk mærke. Dét dér med bare at komme dumpende er en dum skik, som stammer fra dengang, vi alle boede på landet og vadede ind og ud hos hinanden med træsko på." Nå, ikke alt, hvad Harald siger, er efter "Takt og Tone", men han må gerne have sine særheder i fred for min skyld. Jeg var helt ked af at måtte afslå Haralds invitation.

- Ikke i aften, desværre. Selvom jeg ved, at jeg skal passe ekstra godt på, hvem og hvad jeg snakker med (dagligtale igen!) må jeg hellere tage ud og se, om Lisbeth er hjemme, eller hvornår hun dukker op.

- Ja, ja, det må du selv om. Jeg gemmer sagtens en bøf til frokosten i morgen. Og du ved, at skulle du få brug for det, er det ikke umuligt, at jeg kan hjælpe dig hen ad vejen, vel.

- Det skal jeg nok huske, men jeg tror at bortset fra at prøve et par mere normale træningscentre i morgen, vil jeg indskrænke mig til at følge efter Lisbeth, så godt jeg kan, og ellers vente på, at Birger kommer hjem i weekend'en

- Ja, held og lykke med det. Tror du, han brænder flere penge af på den bøvmand?

- Aner det ikke, men jeg kunne ikke finde ud af, hvor interesseret, han egentlig var i at få at vide, hvad hun går rundt og laver. Hvem ved, måske er han bare ude på at finde en nem og billig måde at få en skilsmisse på. Hvis jeg giver ham beviserne for et raskt lille sidespring eller to, viser det hele sig sikkert at være en almindelig røvtrist historie, som i hvert fald ikke er værd at spille en kriminalroman på.

- Nå, skulle du skifte mening, er bøfferne færdige klokken halvsv.

- Åh, du må ikke pine mig mere! jamrede jeg og flygtede fra det hyggelige værksted for at gå op til mig selv. På trappen mødte jeg Mona. Hun var på vej ned med sin søn, Thomas. Han kunne nu gå både op og ned ad trappen et trin ad gangen, hvilket han nok skulle gøre opmærksom på. Jeg trådte ind til siden på afsatsen nedenfor tredje sal for at lade dem passere.

- Se, onkel Brian. Se, hvad jeg kan. Thomas strålede over hele hovedet. Jeg kunne ikke helt vænne mig til, at han kaldte mig "onkel", men da han jo havde set mig et par gange ved morgenbordet, var der vel en smule fornuft i at bilde ungen ind, at det var noget familiemæssigt, der havde fået hans mor til at lade mig overnatte. Drengen kunne heldigvis endnu ikke skelne mellem almindelig morgensløvhed og gedigne Elefant-tømmermænd, og til forskel fra andre "fraskilte", vidste jeg, at Mona normalt ikke lod temporære onkler sove hos sig.

Mona smilede, mens hun støttede Thomas på vej nedad. - Hej, Brian, sagde hun, - nå, er det rart, at Harald er kommet tilbage?

Skønt Thomas rykkede ivrigt i hendes udstrakte arm for at besejre de næste otte trin, blev Mona stående på respos'en. Jeg satte ubeslutsomt foden på det første trin, og håbede, at det ikke var alt for tydeligt, at jeg helst ville styrte resten af vejen op til min lejlighed hurtigst muligt. (Min hånd slap ikke gelænderet, indrømmer jeg).

- Ja, jeg savner næsten det gamle vrøvlehoved, når han ikke er der, svarede jeg. Som altid (når jeg var ædru, vel at mærke) havde jeg svært ved at snakke med Mona. Dels var jeg nervøs for at sige noget, hun kunne misforstå i retning af, at jeg var mere interesseret i hende, end jeg egentlig var, dels havde jeg med skam at melde en helvedes dårlig samvittighed over min måde at behandle hende på.

- Ja, Thomas elsker også at være nede hos Harald, når jeg er nødt til at lade ham være hjemme. Mona var arbejdsløs som mig, men det skete, at hun skulle afsted i løbet af dagen. Hun havde brugt Harald som babysitter ved et par lejligheder, men altid kun om dagen, aldrig om aftenen. Mona gik sjældent ud, virkede ikke engang, som om hun var interesseret i det, måske var det derfor, hun fandt sig i mine ustadige, sjældent særligt opløftende besøg.

Jeg valgte endnu en gang den nemmeste løsning, mumlede et par almindeligheder, tog det næste trin og skyndte mig op til min lejlighed. Sikkert indendøre begyndte jeg forberedelserne til endnu en aftenvagt på bænken ved Lisbeths hus, men mødet med Mona havde startet en foruroligende række tanker. En ting var at flirte uforpligtende med Henriette på "Jomfruen"- det førte alligevel aldrig noget med sig; noget ganske andet var det, der var sket mellem Mona og mig. Til daglig gjorde jeg mig store anstrengelser for ikke at tænke på det, men jeg havde desværre også en lang række kedelige, meget sparsomt udfyldte aftener at tage hensyn til. Og det er her, Mona kommer ind i billedet.

I flere dage var mine tanker kredset tættere og tættere omkring Lisbeths person. Med andre ord: en mørk og skjult del af hr. Mortensen var undertiden muntert beskæftiget med at opfinde variationer af den frugtesløse skygning af 1 stk. tidligere skolekammerat, som i højere grad lignede de kulørte filmversioner, han nok var blevet præget af. (- Hvad har Burt, Richard, Marlon og alle de andre handyr, som Brian mangler, hva'?) OK, der er mindre forskelle, ikke kun på mig og de berømte første-elskere, men så sandelig også på de hede drømmes mål.

Til forskel fra den smarte og smukke Lisbeth fra skoletiden, var Mona - efter de episoder, jeg i selvransagende øjeblikke både ønskede og ikke ønskede havde fundet sted - et nærliggende, realistisk og langt mere opnåeligt emne for en vis ungarls lønlige, og lad os være helt ærlige: elskovssyge ønsker. Hvilket jeg ikke havde det rart med. (Altså, det med elskovssygen).

***

KAPITEL 15

Jeg lærte Mona at kende for to et halvt år siden. Hun flyttede ind med sin nyfødte søn, Thomas, og en lang lemmedasker af en fyr. De flyttede ind i lejligheden på fjerde, skråt over mig, og i lang tid vidste jeg ikke mere om dem end det.

På et tidspunkt syntes jeg, at jeg havde set Mona temmelig meget alene, både om morgenen og om aftenen. En dag, hvor jeg som altid sludrede løst og fast med Harald, fortalte han, at Monas "stodder" var rendt fra hende. Det lagde jeg ikke mere mærke til end al den anden sladder, man hører fra tid til anden om husets beboere, ud over det sædvanlige "Hej", når vi mødte hinanden på trappen eller på gaden, fortsatte jeg med at betragte hende på lige fod med de efterhånden mange andre enlige mødre i kvarteret.

Jeg havde i sentimentale (drukne!) øjeblikke overvejet at indlede et nærmere bekendtskab med hende, for hun så sandelig ikke dårligt ud, men der var andre lige så interessante tilfælde (Henriette ikke mindst) i min omgangskreds - hvis jeg kan tillade mig denne overdrivelse - og der var også knægten at tænke på. Børn var ikke ligefrem det, jeg sukkede allermost efter.

Tingene ændrede sig radikalt for et årstid siden. Jeg havde min sædvanlige vasketur. Vi skiftedes ejendommen rundt til firetimers vasketure mellem otte morgen og otte aften, og da jeg af diverse årsager havde tid nok i løbet af dagen, valgte jeg denne gang turen fra klokken tolv til fire. Med favnen fuld af vasketøj fra de forløbne fjorten dage var jeg klar til at invadere vaskekælderen. På vej ned ad trappen spekulerede jeg - ud over at tælle trinnene, da jeg ikke kunne se andet end loftet over tøjbunken - adspredt over, hvad jeg skulle få tiden til at gå med om aftenen. Jeg indrømmer, at en bif-tur til en film med et ikke helt stuerent emne var nærmest i mine overvejelser. Pornofilm i biografen er ikke min fortrukne hobby - det lærer man som ungarl - men denne særlige film lokkede med et mere "morsomt og elegant" indhold, end man ellers kunne forvente, hvilket blev understreget i den normalt lødige avis, jeg læser. (Om det passer, ved jeg ikke, da jeg aldrig nåede derhen).

Jeg skubbede døren til vaskekælderen op med bagen, svingede min byrde rundt og trådte ned af det lave trin. To skridt inde i lokalet stødte mit underliv (som i parentes bemærket var voldsomt optaget af et billede som ledsagede avisens omtale af filmen) ind i en for mig usynlig, blød genstand. Sammenstødet var så pludseligt og voldsomt, at jeg tabte hele dyngen af vasketøj ud over, hvad der hurtigt viste sig at være Mona, eller rettere Monas bagdel. Hun, der som afslutning på sin vasketur skulle til at løfte

kurven med nyvasket, tørret og sammenlagt tøj, var på sin side selvfølgelig ved at vælte forover ved sådan at blive torpederet (ikke sådan, ikke endnu, sid stille drenge!) bagfra, men ved at stille kurven hårdt ned på gulvet og samtidig dreje kroppen nærmest som en kat, lykkedes det hende at genvinde balancen, dog ikke uden at klamre sig til mig på en kropslig temmelig pågående måde.

Et langt øjeblik stod vi tæt omfavnet på denne måde, og jeg mærkede til min rædsel, at "mit andet jeg" i stiv og stærk form lå underdrejet op ad Monas ene hofte i en for mig ubehagelig, buksestram stilling. At Mona kunne mærke min - efter forholdene upassende - erotiske tilbøjelighed, var jeg ikke i tvivl om. Og pludselig så jeg, at Mona, om ikke misforstod grunden til denne tingenes (tingens!) tilstand, så i det mindste med et forunderligt, smeltende blik lod mig mærke, at vores situation, sådan kind mod kind - og hofte mod hofte - ikke bekom hende ubehagelig.

Mit forsøg på at komme med lyde, der efter planen skulle ende med at blive til forståelig tale, mislykkedes totalt, og mens jeg kiggede ned i hendes brune øjne, mærkede jeg, at min ene hånd - af sig selv! - begyndte at trykke hende tættere ind til mig, mens den anden søgende vandrede op ad hendes ryg. Mona lukkede øjnene som for at vise mig, at hun ville godtage, hvad jeg nu besluttede mig for. En af os udstødte et sitrende suk, mens jeg bøjede hovedet og kyssede hende.

I et glimt tænkte jeg: (- Jeg har ikke børstet tænder!) Mona syntes ikke at bemærke noget. Kysset varede længe. Da jeg forsigtigt skubbede hende længere ind i vaskekælderens, skræbede vasketøjskurven tungt mod gulvet. Ingen af os tog notits af det. Et skridt mere - og jeg kunne lukke døren bag mig. Tanken om at låse døren strejfede mig, men så tog begivenhederne alvorlig fart. I den ene side af vaskekælderens var der et fralæggebord, som kunne bruges til at sortere og ordne tøjet på. Dette stillede vi hen imod som efter en udtalt overenskomst. På vejen gik mine og Monas hænder på selvstændig udforskning. Jeg blev hurtigt bekendt med hendes venstre bryst, som i sin naturlige, ubeklædte form ikke lod noget tilbage at ønske i fasthed, og knappen øverst i mine bukser ydede ikke nævneværdig modstand. Min erektion var på dette tidspunkt ingen hemmelighed. Monas hånd fandt snart ind gennem lynlåsen i de stramme bukser. Den anden hånd skiftevis kærtegnede min nakke og famlede efter støtte på fralæggebordet. Stående op af bordet trak jeg i febrilsk hast Monas bukser og trusser af, mens hun endelig fik lynet ned og trukket pikken ud. Jeg løftede hende op på kanten af bordet med en hånd under hver sin balle, og før man kan hviske "naboerne kommer", var min pik dejligt anbragt.

Nu ved jeg, at Mona ikke havde elsket, bollet, eller hvad man nu kalder det afhængig af omstændighederne, i næsten lige så lang tid som jeg selv, og det samlede resultat var, trods et fuldt ud tilfredsstillende udbytte for os begge, eksplosivt og kortvarigt. Heldigt nok, da vaskekældre ikke er lukket land for de øvrige beboere. (Hvad fru Svendsen på anden ville have sagt, hvis hun i det øjeblik var kommet ind for at se, om gamle Nielsens vaskelås stadig hang på hendes vasketid, er det nok bedst ikke at tænke på).

Monas bluse hang dekorativt skævt over hendes bryster bagefter. Hun selv hang på albuerne med hovedet hvilende op ad væggen. Jeg dukkede langsomt op til overfladen, mens et par sveddråber dryppede ned på hendes blottede mave. Vore blikke mødtes, vore munde skiftevis åbnede sig i hurtige gisp og krusedes i små

tilfredse smil, og på denne facon tilbragte vi en stund med at genvinde vores normale vejrtrækning.

Jeg støttede på bordet med den ene hånd, mens jeg kærtegnede hendes bryster med den anden. Mona løftede sin ene hånd og strøg kælent over min hage og kinder. Hendes kusse var våd og varm, og mens pikken langsomt svandt i størrelse, gjorde hun noget, som jeg aldrig havde oplevet før. Med indersiden af kussen, skedevæggene eller hvad ved jeg, klemte hun et par gange på min pik og ligesom trak den længere ind i sig. Dén behandling var fænomenal. Hvor jeg - ud fra mine tidligere erfaringer - på dette tidspunkt ville være tilfreds men træt, mærkede jeg, at pikken reagerede yderst velvilligt på disse klem. De sammentrækninger, som normalt er den behagelige afslutning på et knald, viste sig i stedet at blive til forventningen om mere, endnu mere. Om min store, ufrivillige afholdenhedsperiode havde et afgørende ord, skal jeg ikke kunne sige, men virkningen var ikke til at tage fejl af.

Kort fortalt, jeg og min pik - og Mona med, kunne jeg mærke - var ikke færdige endnu.

- Nej, hviskede Mona, - ikke her. Vi går op til dig.

Lad os ikke dvæle mere ved dette intermezzo udover at resumere, at vi fik samlet vort tøj sammen, at vi kom op i min lejlighed, at vi fik et længere og lige så fantastisk knald, og at jeg måtte vente fjorten dage længere med at vaske.

Problemet var, at jeg bagefter fik det forfærdeligste anfald af god gammeldags bondeanger. Jeg var ikke forelsket i Mona, heller ikke efter denne mindeværdige eftermiddag. Efterhånden som jeg tænkte over det, måtte jeg indrømme overfor mig selv, at jeg (*tadaah!*) havde udnyttet situationen med en ung, uskyldig og kærlighedshungrende kvinde (*tadaahh!*). Ovenikøbet en enlig mor. (Slut på fanfare!) Jeg kunne ikke lade være med at - ja, hade mig selv for at have været et villigt offer for, hvad der mest fornuftigt kunne kaldes et sammenfald af omstændigheder. Mona havde ingen grund til at tro, at jeg var mere end normalt interesseret i hende, også selvom hun mærkede min stive tissemand. (Det var Fanden-edder-brodereme heldigt, at det ikke havde været fru Svendsen på anden!!!!) For at gøre tingene endnu værre, gjorde Mona intet, der kunne tolkes som et forsøg på at fortsætte vort forhold med mere seriøse overtoner. Jeg var i lang tid forvirret (og vistnok også en smule fornærmet) over, at det ikke virkede, som om hun ville indlede et fastere bekendtskab med mig efter den episode.

Vi fortsatte med at hilse pænt på hinanden og dét var dét.

Et par uger efter "Den Hede Vasketur", som jeg havde døbt den, kunne jeg ikke lade være med at plapre ud med en (vel-censureret) udgave af begivenhederne overfor Harald.

- Ja, det er da godt nok den eneste gang, hun ikke har hentet Thomas som aftalt. Harald så ikke engang op fra den stol, han var ved at ombetrække.

- Vil det sige, at Thomas var hernede hele den eftermiddag?

- Ja, mens du og den lille Mona fik genopfrisket Jeres naturhistorie, sad Thomas her og pludrede. Godt at jeg har lært at skifte ble. Nå, men jeg tænkte, at der nok var en rimelig grund til, at hun ikke hentede ham, som hun plejer, men at det var dig, der ... Nå, ja, man har da set værre ting ske.

- Jamen, forstår du Harald. Jeg er slet ikke forelsket ...

- Og hvad så. Har Mona bedt dig om at gifte dig med hende, hva'? Eller er der en lille forkølet dreng, der synes at han er så dejlig, at alle de unge piger skal falde pladask for hans charme og bestorme hans dør med tilsagn om udødelig kærlighed, så han selv bare kan vælge og vrage imellem de kønneste og mest tiltrækkende af dem - især dem uden børn. (Harald var det tætteste på en moralprædiken, jeg endnu havde oplevet - og desværre foruroligende tæt på sandheden). - Næ, tag du det hellere, som det, det var. Du og Mona stødte (- *Det kan han da umuligt vide noget om!*) ind i hinanden. I var begge indstillet på det, der skete, og så længe ingen af Jer begynder at stille krav eller betingelser til hinanden, synes jeg, at du skal slippe af. Kvinder kan også have et andet og mere jordnært forhold til kærlighed og det, som I foretog Jer, end den version du kender fra din barndoms "Familie Journalen".

Beskæmmet måtte jeg indrømme overfor mig selv, at Harald, for Gud ved hvilken gang, havde knusende ret. Men det fjernede ikke helt min dårlige samvittighed. Og for at føje spot til skade, var det undertegnede selv, der, i sin utrolige selvoptagethed, bar den næste bunke ved til bålet.

Et par dage efter samtalen med Harald - havde jeg dog bare lyttet til ham! - var jeg igen på værtshus. Elefanterne kom lystigt marcherende, og da jeg skulle styre flokken hjem, syntes jeg, at det kunne være en "u-uudemærket idé, om jeg aflagde den små Mona et lille besøg". Sådan bare for at fortælle hende, hvor dårligt jeg havde det med, at vi var gået så grueligt galt af hinanden. Klokkeren var over midnat, da jeg ringede på hendes dør på fjerde sal. Det varede længe, før hun åbnede, men jeg var stadig i mit foretagende. Med søvndrukne, sammenknæbne øjne prøvede hun at fokusere mod det skarpe lys over dørene.

- Jamen, Brian, hvordan er det, du ser ud. Sig mig, er du fuld?

- Bare en lille smuu-- smuu- ele! hikkede jeg. - Jeg ville bare lige fortælle dig, hvor ke-e-ehed af ...

- Kom indenfor, du vækker hele opgangen. Mona trådte til side, og mens hun gned sine øjne, trådte jeg vaklende, men selvsikker i min velgørende mission, ind i hendes lejlighed, som var en tro, spejlvendt kopi af min egen.

Mona havde kun en tynd T-shirt og små trusser på. Hun førte mig ind i stuen og fik på en behændig måde drejet mig sådan, at jeg blev nødt til at sætte mig i sofaen. Den var dejligt blød, og efterhånden gled jeg længere og længere ud til siden med hovedet hvilende på ryglænet.

- Altså, Mona, jeg ville bare fortælle dig, at ... sig mig, kan du ikke sætte dig her over. Så kan vi be-ædre tale sam-aahem.

Jeg *var* kun interesseret i at snakke, men på en måde ville det være rart at have hendes let påklædte skikkelse indenfor bekvem rækkevidde.

Hun så hovedrystende på mig. - Brian, du er, så vidt jeg kan se, ikke i stand til at foretage dig andet end sove. Synes du ikke, at vi skal blive enige om, at det er meget sent, og selvom hverken du eller jeg skal op og på arbejde i morgen, så skal Thomas afsted til vuggestuen, ellers mister jeg mine dagpenge, og du skal sikkert også foretage dig et eller andet fornuftigt. Så synes du ikke, at ...

Hvad hun sagde yderligere, ved jeg ikke noget om, for værelset snurrede hurtigere og hurtigere rundt. Jeg rakte armene ud til siden for at stoppe sofakarrusellen. Den sagtnede farten nok til, at jeg vedtog, at den var det bedste sted, jeg nogensinde

havde opholdt mig, og med et velbehageligt "Åh, Mona, du er så sød ..." kurede jeg det sidste stykke ned i polstringen og sov.

Jeg vågnede ved at noget kildede mig om næsen. Jeg prøvede at løfte hånden for at vifte det væk, men stødte mod Monas bagdel, som lå svagt presset op mod mit skridt. Jeg trak i stedet hovedet bagud og pustede opad for at fjerne de lange hår, som hang fast i min svedige pande.

Hvordan i helv- ... var jeg havnet her? Det sidste jeg kunne huske, var ... vist nok, øh ...? Hvad fanden har jeg sagt til hende i går. Har jeg nu igen dummet mig, årh for helvede!!

Mona gav sig lidt i søvne og flyttede sig en anelse væk fra mig. Pludselig savnede jeg hendes bløde, varme krop. Jeg rykkede tættere ind til hende og faldt i søvn igen.

- Moar, moar, lød det hidsigt inde fra Thomas' værelse. - Moooooaaarr. Jeg skal tisse. Jeg skal tisse. Jeg skal ... osv.

Mona rejste sig og gik ind til Thomas. Halvt sovende kunne jeg høre, at Thomas kom ud at tisse, ikke ville have havregrød men cornflakes, og hvis ellers han måtte komme ned og lege med Maria, når nu vi var vågnet for sent til at komme i vuggestue, kunne han godt sidde pænt og spise alene, mens Mor fik ordnet sig. Kort efter kom Mona ind i soveværelset, gik rundt om sengen og åbnede den øverste skuffe i kommoden, som stod ved siden af sengen.

- Nå, er vi vågne? Hun trak et par rene trusser op af skuffen sammen med strømper og en ny T-shirt.

- Ååæerrrrhhh ... var alt, jeg kunne frembringe. Elefanterne havde efterladt nogle modbydeligt store klatter i min hjerne, og de flyttede sig ikke, selvom jeg vendte mig. Tværtimod drattede de larmende hele vejen gennem hovedet og landede ubarmhjertigt i min nakke.

- Nu skal jeg bare have spist Thomas af, og hvis ellers jeg er heldig, vil Louise godt passe ham, så længe han og Maria ikke bliver uvenner over legetøjet.

Det næste jeg hørte, var døren, der smækkede, da Mona og Thomas gik ned for at høre om Louise havde tid. Hvilket hun altså havde, for ti minutter senere, kom Mona alene tilbage.

- Nå, min ven, hvad var det så, du ville tale med mig om?

Jeg tilbragte et par timer med at luske rundt om spørgsmålet, for hvordan H..... kunne jeg undgå, at Mona kom til at betragte mig som et komplet fjols. Dum var hun ikke. Jeg kunne i min knap-så-alkoholiserede tilstand indse, at hvis jeg begyndte at snakke om min dårlige samvittighed og det nyttesløse i et fast forhold, ville det hele ende i vrøvl og tåbeligheder. Sætningerne, jeg begyndte på, endte lynhurtigt. Jeg kunne selv høre, hvor enfoldigt selvoptaget jeg ville lyde, hvis jeg gentog det, jeg havde gået og sagt til mig selv. Mona var forståeligt nok i vildrede med, hvad jeg egentlig ville fortælle hende, men til sidst inviterede hun mig op til aftensmad samme aften. Om ikke andet kunne vi på det tidspunkt - når jeg havde knap så mange "håndværkere" på nakken - bedre snakke sammen, og forhåbentlig få sammenhæng på tingene. Jeg modtog invitationen, og selvom jeg flere gange i løbet af dagen fortrød, endte det med at blive en hyggelig aften. Med det meste af en flaske rødvin og et par øl indenbords, sluttede vi seancen med præcis det, som jeg var bange for skulle komplicere vores tilværelse. Denne gang overnattede jeg ikke, men luskede

ned til mig selv ved klokken tre, på samme tid bandende over mig selv og min "svage" karakter og tilfreds med den måde, aftenen var sluttet på.

Siden da har Mona og jeg været sammen med svingende intervaller, men jeg har kun overnattet få gange. Som regel har jeg *lyst*, når jeg er fuld og ingen lyst, når jeg er ædru. Til tider er jeg glad for, at vi kan være sammen på denne måde, uden forpligtelser og direkte personlige komplikationer, men som regel har jeg den sorteste samvittighed, for: "det er ikke Monas skyld", og "jeg er en sjuft, når jeg benytter mig af hendes behov for kærlighed", "jeg burde tage mig sammen og opføre mig som en voksen", "næste gang, går jeg *ikke* derop!..." osv osv osv.

Lidt ondsksfuldt kan man sige, at det nok er udmærket, jeg ikke har flere intime bekendtskaber, hvis det hver gang fører til den slags sjælekvaler, selvransagelser og nyttesløse dyrken af knuste eller ikke-eksisterende illusioner! Det var langt mere uskadeligt, at lægge an på Henriette!

Jeg havde ikke været sammen med Mona i et par uger, og som sagt måtte jeg denne dag koncentrere mig om at komme afsted til Lisbeths hus og mit "arbejde".

***

KAPITEL 16

Mandage har en ganske særegen ... øh, *egenskab*: der sker aldrig noget! Hvis I ikke tror mig, så kig i Jeres morgenavis om tirsdagen! Mandag aften sker der *aldrig* noget, basta! Denne specielle mandag aften beviste det til fuldkommenhed. Der skete intet ved huset. Ingen kom eller gik, ingen luskede rundt i krattet bag mig, intet lys i huset, ingen langsomt forbikørende biler, ingen forsinkelser på S-togsnettet! intet der kunne forhindre mig i at nå hjem tids nok til at høre den sidste, intetsigende nyhedsudsendelse på mit billedløse fjernsyn. Ingen smukke kvinder var fundet myrdet, ingen var blevet kidnappet, end ikke regeringen var faldet.

Ingenting!

Den lange, uspændende vagt gav mig kun yderligere anledning til enstemmigt at vedtage, at jeg næste dag ville besøge et par andre - og forhåbentlig mere stuerene - motionscentre.

Tirsdag morgen tog det nøjagtig tre minutter at skøjte avisen igennem (- Hvad sagde jeg!) hvorefter jeg gennemgik telefonbogen for at finde adresser på diverse "pæne" motionscentre, jeg kunne besøge i mit forsøg på at snuse mig frem til, hvad Sonny og Slagter syslede med. Jeg fandt tre brugbare adresser i hovedstadens mere perifere egne. De tre adresser lå langt fra hinanden, så dér, tænkte jeg, var der forhåbentlig ikke den store risiko for, at de ville dukke op samtidig med mig. Jeg ville vove forsøget.

Motionscentrene lå uden for byen, og det første stop lå ikke langt fra en S-togsstation. Humøret var i top ved tanken om, at jeg skulle foretage mig noget mere produktiv(?) end at sidde røven i laser i Gentofte, og kort efter middag åbnede jeg nynnende glasdøren til et - efter hvad jeg var vant til - lille træningslokale beliggende

i en dyr indkøbsgade nord for staden. Jeg konstaterede tilfreds, at der både var personale, en veltrænet, yngre mand bag et skrivebord og flere - kun kvindelige - kunder, der sad, lå og hang i diverse maskiner, også af velkendt tilsnit. For at have en grund til at komme, foregav jeg at ville høre, om man også der gav en gratis prøvetime, hvilket jeg i forvejen havde sikret mig, de i hvert fald ikke reklamerede med. Den unge mand var høflig, men måtte beklage, at det ikke var tilfældet. Jeg prøvede at referere til en bekendt, som jeg beskrev *a la* Sonny, og jeg nævnedes ovenikøbet hans navn, men hverken beskrivelsen eller navnet vækkede genklang hos fyren.

Med bussen drog jeg derefter på tværs af byens udkant og havnede i en af de sydlige forstæder, stærkt domineret af højt beton og lange eftermiddags-tomme gangbroer og flisegader. Det næste motionscenter fandt jeg i et enormt højhus med en lang række forretninger, banker og bodegaer i gadeplan. Her var der masser af plads, masser af maskiner og mere ordinære vægtstativer - og masser af mennesker trods tidspunktet. Klientellet var overvejende (arbejdsløse?) unge mænd, som med en tatovering eller to kunne ligne en slags rockere, men i en anden og noget mindre vægtklasse end mine tidligere bekendtskaber.

Her gav man heller ikke gratis timer, men jeg fik lov til at gå rundt og orientere mig, i starten guidet af en ældre, korpulent herre, som så ud til selv at have løftet et par tons i sit liv, men han fik snart travlt med at snakke betaling med et par ny-ankomne. Jeg sørgede omhyggeligt for ikke at henvende mig til de mest tatoverede, med udgangspunkt i min nye teori om, at graden af bemaling måtte stå i proportionalt forhold til ønsket om en tilværelse på motorcykel med rygmærket i orden. Jeg snakkede med nogle gutter, som på skift tog en tyk stang med skiver på nakken og foretog dybe knæbøjninger. Vægten på stangen var efter deres mening ikke imponerende, men de snakkede hele tiden om værdien af mange, lette "reps", som skulle give en bedre "definition" af musklerne. Imellem reps'ene stod de foran et stort spejl og spændte og slappede lårmusklerne for at se, om træningen havde det ønskede resultat.

De havde ikke noget imod en lille sludder. Jeg fortalte om en "god ven", jeg havde. Men en beskrivelse af Bjerget/Slagteren fik dem kun til at snakke om en anden kæmpe, de kendte, og som ikke kunne være ham. Den ene fyr, en lyshåret, solbrændt og fregnet gut på et par og tyve år, var åbenbart den, der havde fået de andre med på ideen om vægttræning, for det var mest ham, der snakkede fagsprog. De to andre, som ikke havde trænet så længe, var tydeligt misundelige på den lyshåredes monsterlår og landkort af opsvulmede blodårer, men lige som jeg havde sagt "hej" til dem og skulle til at fortsætte min snusen, sagde den ene, endnu ufuldendt byggede fyr til sin lidelsesfælle:

- Ja, bare vent til vi skal på stranden. Når jeg kommer op på tredive milligram om dagen, bliver jeg endnu større end Niels - kom så, Niels, bare tre rep mere! - pigerne dåner, når jeg kommer sejlene til sommer.

Niels - altså den lyshårede - afsluttede de tre reps og sagde et eller andet hånende til den anden, og jeg var kommet et godt stykke væk fra dem, før jeg studsede over, hvad den unge mand havde sagt.

"Milligram". Det var mig bekendt ikke nogen særlig imponerende vægt at prale med.

Jeg vendte mig og studerede de tre unge nærmere. De var ved at pakke deres tøj og håndklæder sammen for at gå til omklædningsrummet. Den tredje unge mand gav sine kammerater noget, som jeg på grund af afstanden ikke kunne se, hvad var. Det lignede tyggegummi eller små kulørte bolsjer. Alle tre tyggede løs, mens de forsvandt.

- Ts, ts, ts, lød det bag mig. - Nå, men bare de holder sig væk fra konkurrencer.

Den korpulente herre, som måtte være ejeren af centret, stod hovedrystende og kiggede samme vej.

- Hvad mener De? spurgte jeg. Det hjælper tit at være gammeldags høflig.

- Dét skidt, de hælder i sig. De gør sig selv en bjørnetjeneste, men uanset, hvad vi siger til de unge, så vil de bare være større og stærkere og helst så hurtigt som muligt, så de har noget at vise pigerne på stranden.

- Vil det sige, at det, de spiste eller tyggede på, var noget, som får dem til at blive stærkere? spurgte jeg. - Det er vel ikke noget skadeligt?

- Hvem ved, hvem ved. Det er i hvert fald ikke lovligt. Men hva' fa'n, det er deres egen sag. Bare de ikke render rundt og fortæller til andre, at de gør det her! Han vendte sig og gik tilbage til sin plads, og kort efter vinkede han mig over til sig.

- Nå, har du set nok. Vi har meget billigere priser end de store, smarte røvballecentre inde i byen, men med den husleje her, så skal man knokle fra morgen til aften for at få det hele ...

Han underholdt mig et stykke tid med sine trakasserier med boligforeningen og med forældre, som mente, at deres børn kom i dårligt selskab i hans center, og *da da dum, da da dum*. Han virkede ikke særlig overrasket over mit svar om, at jeg ville tænke over det med træningen, og jeg hørte på fortsættelsen af hans klagesang, indtil døren afskar lydene indefra. Hvem ved, måske taler han endnu.

Nu havde jeg fået noget at spekulere på, og Birger fik lov til spendere et måltid i det indkøbscenter, hvor det sidste sted på min odysse skulle befinde sig. For første og for ethundredeogsyttende gang sad jeg på "Center Pub" og spiste dagens ret, og da dagen var varm nok, overgav jeg mig og bestilte en herlig, kølig pilsner til.

Denne "Center Pub" lignede alle de andre "Center Pub", jeg har set. Lummerdæmpet belysning, selv ved højlys dag, mørkerødt, svagt- ternet gulvtæppe - kunststof, naturligvis - rundbuget tjener med svunget overskæg, lang vinkelbar i mørkt træ, på bagvæggen med de obligatoriske kæmpespejle smalle hylder med vin- og ølglas, spiritusflasker med computerstyrede tappehaner, i den ene ende af lokalet firepersoners borde til spisende kunder og i den anden ende små båse til mere intimt samvær. Ethvert indkøbscenter har naturligvis mindst en eller to restauranter og under alle omstændigheder en pub. Og sådan en pub, der ligger i et center, hedder altså "Center Pub". Ikke at der er nogen forbindelse mellem de forskellige pub'er, men navnet er ligesom givet på forhånd. Vis mig et indkøbscenter og jeg skal fortælle dig, hvad pub'en hedder.

Birger gav også gladelig en kop kaffe bagefter, for tænkeren var efterhånden oppe på fulde omdrejninger. Det, som de tre unge fyre havde puttet i munden, var åbenbart ulovlige præparater, som kunne hjælpe dem til at blive større og stærkere. Jeg havde i aviserne læst løseligt om en skandale ved et mesterskab i bodybuilding, hvor et par af deltagerne var blevet udelukket, fordi de havde brugt forbudte midler. Artiklerne i avisen havde nævnt navnene på et par præparater, som var særligt udbredt, men jeg

kunne ikke huske dem. Jeg kunne huske, at der fandtes mange forskellige præparater, afhængig af, hvilken virkning, man ønskede.

Nu havde jeg en ligning med to væmmelige størrelser og to ubekendte.

Et: to skumle fyre, som, tilsyneladende uden grund, chikanerede en gammel skolekammerats kone, når hun gik til træning, og som besøgte en række træningscentre og kontaktede folk dér.

To: et ukendt antal vægttrænere i diverse motionscentre brugte - i nogens øjne forbudte - midler til at øge deres indsats og resultatet af samme.

Den ene ubekendte var nem at finde: Penge.

Simpelthen. Hvis noget er forbudt, er der penge i det. Sonny og Slagter havde snakket med tre bodybuildere dagen før, og i hvert fald den ene havde fået noget af dem og stukket det i lommen. Det, som de tre unge fyre havde slugt, var ikke større end piller eller små bolsjer. Præparater, som påvirker kroppen, fås som regel som piller eller kapsler, hvis ikke man sprøjter det ind. Jeg mente at kunne huske fra avisartiklerne, at der fandtes alle former for præparater, både til indtagelse gennem munden og til indsprøjtning, samt at der var en udbredt, ulovlig handel med dem. Visse steder i udlandet blev de ligefrem brugt bevidst af sportsudøvere, og kunne købes frit på apotekerne.

Hvis det var den slags, Sonny og hans makker var beskæftiget med, var jeg nok alligevel ude i noget, som kunne gå hen og blive farligt.

Det var straks værre med den anden ubekendte: Lisbeth! Hvordan passede hun ind i billedet?

Damen ved bordet overfor mig sagde noget lavmælt til sin kavalier, som sad med ryggen til mig, og lidt efter vendte han sig og stirrede vredt på mig.

- Ville du noget, makker.

- Øh, er det mig du ... - øh, nej, slet ikke. Jeg sad bare og tænkte, så ...

- Ja, du kan godt la' vær' og sidde og stirre i det mindste.

Jeg havde ikke været bevidst om, at jeg i flere minutter havde siddet og stirret meget direkte på damen, men jeg måtte også se at komme videre og få overstået det næste sted. Det var ikke nødvendigt at kalde på tjeneren (jeg betalte nu altid ved modtagelsen!) og med den herre og dames blikke i nakken forsvandt jeg skyndsomt ud af "Center Pub".

På en oversigtstavle fik jeg fundet frem til min rejses sidste mål. Det lå på første sal, klemmt inde mellem et par lokaler, hvis formål ikke blev afsløret. Jeg tog rulletrappen op og efter at have spurgt om vej hos en centervagt, fandt jeg en dør uden navn eller anden identifikation udenpå. Jeg kunne ikke se ind i lokalet. Telefonbogens oplysninger havde ikke været til stor hjælp, da jeg skulle udvælge "sikrere steder" for mine undersøgelser, men da det lå i et indkøbscenter, var jeg gået ud fra, at det måtte være godt nok.

Nu var jeg knap så sikker.

Jeg tog prøvende i håndtaget. Døren var åben. Jeg lod varsomt døren lukke sig igen. Skulle jeg gå ind eller hvad? I ånden forestillede jeg mig alskens variationer af skulder- og mavebrede herrer i truende rundkreds, skiftende med husmordeller i fri dressur på kondicykler. Hvilken af delene var dette sted? Jeg trak vejret dybt, bad en hurtig bøn til den pt vagthavende guddom og åbnede døren. I det samme lød et trompetskrald. Lyden var ikke til at tage fejl af; den høres normalt ikke på offentlige

steder, men den er alligevel kendt af alle. En eller anden i lokalet havde netop affyret en ordentlig prut, og min første tanke var: (- Der er ingen, der griner!)

Rummet lignede overhovedet ikke de andre steder, jeg havde besøgt. Ingen skranke, ingen spejle, ingen maskiner, ingen tatoveringer!, ingen lange rækker med håndvægte i stigende størrelse. Det eneste, der fortalte, at det var et træningslokale, var en række anordninger langs bagvæggen og et par bænke ude på gulvet foruden en spredt samling vægtstænger og nogle pudsige trekantede gulvstativer med løse vægtskiver.

Der var fire mænd i lokalet. De så ud til at træne to og to, det ene par siddende på en fritstående bæk, det andet liggende på en bæk foran et vægstativ. De to siddende, et par almindeligt udseende mænd uden nævneværdige muskler, var ved at lave det, som Viggo havde kaldt "curl" med en håndvægt i hver hånd. Forbavset så jeg, at deres håndvægte ikke var større, end dem, Viggo havde tvunget mig til at starte med. De to andre mænd, den ene lille og spændstig, den anden større og tungere med ansats til en bodegamuskel måske en anelse større end min egen, var - ligesom de to rockere i "*MUSCLEMANIA*" - i færd med på skift i liggende stilling at presse en vægtstang op. Det var den stores tur. Hvem af de fire, eller snarere af de to, som i øjeblikket trænede, der havde affyret det menneskelige kanonslag, var ikke til at sige. Ingen af dem syntes at have bemærket det.

- Slapsvans, få den så op, sølle hundrede kilo. Når jeg kan, så kan du sgu da også, din store klods. Den lille mand var ikke særlig venlig mod sin makker, men hans hån havde åbenbart en ophidsende effekt, som hjalp ham til at presse endnu flere kræfter frem.

Jeg besluttede mig for at gå igen, for det lignede ikke et sted, hvor der kunne være noget at hente vedrørende min opgave, men lige som jeg skulle til at vende mig og gå, råbte den lille fyr mig an.

- Hov, du der. Du skal sgu da ikke bare luske af igen. Kom bare ind!

Han kom hen til mig og rakte hånden frem.

- Dav, jeg hedder Jesper, men alle kalder mig Johs. Jeg aner ikke hvorfor, men sådan er dét bare. Skal du ikke prøve en omgang, det kunne du godt trænge til, kan jeg se. Han daskede ugenert til min bløde frontplade. - Et par uger under kyndig vejledning, så kan du også klemme hundrede kilo op ligesom Valde derovre.

Den anden, større mand sad pustende og så ud under buskede øjenbryn.

- Slap nu bare af, Johs. Lad dog manden komme indenfor først. Det er ikke alle, der er ligeså dumme som os andre, der lader dig hundse sådan med os.

Jesper - eller Johs - lo højt og klappede mig bravt på skulderen. - Tag dig ikke af Valde, han lader bare som om, han ikke kan lide at træne, men hvem var det, der fik ham til at rette ryggen, hva'? Ellers havde bløddyret sgu da stadig siddet som en sæk kartofler. Selv hans kone må indrømme, at han er blevet mere fast i kødet. Det var tydeligt, at tonen - Johs' i det mindste - var ligefrem og bramfri.

De to andre mænd blandede sig i samtalen, og jeg følte mig en smule til overs, mens de muntert drillede hinanden. Johs fik dog efterhånden fortalt mig mere om deres træningslokale, for et "center" var det i hvert fald ikke.

- Ja, vi er en tyve-tredive stykker, som mødes her, når vi har tid. Nogen af os træner et par gange om ugen, når vi ellers gider (med et muntert sideblik til den store Valde), mens andre kommer ind i mellem. Som du kan høre, skal man kunne tåle en

gang røg, og lugten i bageriet kan også være streng til tider, men hva'fa'n. Vi kommer for at skubbe jern, og ellers skal vi have det sjovt.

- Nå, men I har da Jeres nummer og adressen hér i telefonbogen, sagde jeg.

- Nå, det. Det er noget vores gamle kasserer har fundet på, det er nok hans telefonnummer, men han er holdt op for længe side. Vidste I det, gutter? Vores lille elskovsrede her står i telefonbogen!

Det kunne de andre kun benægte.

- Nå, men du fandt altså frem til os. Så skal du også prøve en gang. Jeg kan hurtigt strikke et program sammen, som får de der dingedeller til at rasle af på et par uger. Eller du vil måske hellere være kæmpestor og stærk som Valde her?

Jeg havde meget svært ved at overbevise Johs og Valde om, at jeg faktisk ikke var kommet for at træne, men jeg måtte også indse, at det ville være svært at spørge dem ud om mit egentlige formål. Jeg kunne forstå, at de dyrkede vægttræning på hobbyplan; ingen af de fire afslørede lyster i retning af kunstig fremdrivelse af muskelstyrke. Mens vi - eller rettere Johs - snakkede løs, var alle så småt ved at være færdige, og de begyndte at klæde om til hverdagstøjet uden at gå i bad.

- Ja, forholdene er ikke de mest attraktive, sagde den ene, - men vi bor næsten allesammen i nærheden, så vi går bare i bad derhjemme.

De skilte vægtene fra stængerne, ryddede op og begyndte at slukke lyset. Der var altså ikke andre, der skulle træne.

- Ja, nogle af os har en nøgle, men ikke alle, for så forsvinder der bare for mange ting, og vi har svært nok med at holde på udstyret. *Tre* indbrud har vi haft, hvor de har stjålet alle stængerne og skiverne. Forestil dig, alt sammen!

Johs var tydeligt ophidset over, at man ikke kunne have stedet i fred. - Ja, nu ved du, hvor det er, så bare kig forbi. Men er der ikke åben, så er det fordi, vi ikke gider komme. Eller, hvis du er uheldig, er det nogle af de andre, der er her i stedet for os, ha!

Jeg fulgtes ud gennem indkøbscentret med Johs og Valde, de to andre fyre sagde farvel nedenfor den rullende trappe, og på pladsen foran centret, hvor jeg skulle have bussen til stationen, skiltes vi med udveksling af diverse forhåbninger om at ses igen. Et gjaldende "vi ses, slappe" - naturligvis fra Johs - var det sidste jeg hørte, mens de drejede om på parkeringspladsen. Jeg stillede mig op for at vente på bussen. Efter køreplanen, som mirakuløst både var til stede på standen og ydermere var rimelig læselig, havde jeg tretten minutter til at filosofere lidt over dagens udbytte. Jeg vidste ikke rigtigt, om jeg skulle være tilfreds med resultatet. Havde jeg i virkeligheden fundet ud af særlig meget? Jeg havde ikke kunnet få mig selv til at ødelægge den muntre stemning ved at spørge Johs og hans venner om forbudte præparater, og det jeg havde set de tre ungersvende putte i munden, kunne for den sags skyld være tyggegummi eller chokoladepastiller. At ejeren var kommet med hentydninger til at de brugte ulovlige midler, skulle jeg nok ikke lægge så megen vægt på; han var så afgjort den klagende type, som kun ser det negative i alting. Og jeg vidste ikke, hvad det var, Sonny og Bjerget gav eller solgte til bodybuilderne.

Indtil jeg kunne få afgørende beviser, var og blev det kun en mistanke. En velbegrundet mistanke, syntes jeg, men hvordan Lisbeth kunne passe ind i det billede, kunne jeg stadig ikke forestille mig.

I bussen og toget hjem vedtog jeg at følge min plan om at lære Lisbeth at kende og derigennem prøve at få en idé om sammenhængen.

På hjørnet overfor "Jomfruen" ligger en tøjforretning, og mens jeg passerede den, var en af ekspedienterne i færd med at køre stativerne med tøj, der skal friste modebevidste forbigående, ind i forretningen. Han baksede med et stativ fuld af smarte vindjakker i sidste efterårs modifarver, og da jeg så, at jakkerne endelig var faldet for tidens og modens tand og havde fået den forjættende nye status: "EKSTRA NEDSAT - KUN KORT TID", tog jeg en hurtig beslutning.

Jeg havde sørget for at købe det "rigtige" trænings-outfit, men mit tøj iøvrigt bar umiskendeligt præg af, at jeg ikke væltede mig i penge til daglig. Nu havde jeg altså "tilfældigvis" penge nok den dag; lidt rutton med midlerne kunne der godt blive råd til. Hvis jeg anskaffede mig noget mere smart kluns måtte det øge min chance for at nærme mig Lisbeth yderligere. Og jeg havde (i parentes bemærket) længe sukket efter sådan en flerfarvet vindjakke, men det er en anden snak.

Skønt klokken var over halv seks, trådte jeg frejdigt ind i butikken. Jeg har aldrig oplevet en privat næringsdrivende, som kunne sige nej til en hurtig forretning til et par hundrede dask efter lukketid, hvis det ikke tager for lang tid. Ejereren af forretningen, som var ved at tælle kassen op, var da heller ikke uvillig til at høre på en stamkunde, for inden jeg så mig om, måtte jeg også hellere tage et par bukser, der matchede, et par pullovere med et nyt magisk brystlogo - ... "og et bælte, gerne smalt og sort, og øh ... tre par sokker af dem jeg plejer - de er stadig på tilbud, ikke? - og ... lad mig se? - nej, det kan vente - ... ja, så var der ikke mere".

- Sågerne! Skal det pakkes ind?

Jakken måtte jeg lufte med det samme, mens det øvrige tøj blev stoppet ned i et par plasticposer sammen med min gamle las, og så vandrede jeg fløjtende (hurtigt forbi "Jomfruen") og de sidste par meter hjem med mit udstyr. At jeg først kom i tanke om at rive det højrode tilbudsmærke af reversen, da jeg gik ind på trappeopgangen, kunne ikke ødelægge mit humør. Jeg havde vist ikke passeret nogen, jeg kendte, på det korte stykke vej. Mærket røg ned i en af poserne, og jeg startede opstigningen til mit eget private prøveværelse, som for første gang i lang tid skulle flyde med et for mig næsten ukendt begreb: nyt tøj! Hvilken herlighed.

Nynnende passerede jeg anden sal, begyndte at presse hånden ned i buskelommen for at vride nøglerne frem, en handling der ikke er nem, når man er på vej op ad en trappe, to trin ad gangen - slet ikke med tre poser dinglende i hænderne - drejede rundt langs gelænderet for at tage de sidste otte trin op til min dør ... og fik et chok. På det øverste trin, sad en tæt, muskuløs mand. Han var ikke mere end en meter og halvfjerds, til gengæld var han lige så bred. Hans alder var svær at bedømme, da han sad med ryggen til trappelyset, men alt dette var der absolut ikke tid til at spekulere nærmere over.

Hans totalt uventede tilstedeværelse, kombineret med en lille, lynhurtig gang hovedregning (muskler + spørgsmål + sladdervorne rockere + min adresse = ballade) fik mit hjerte til først at springe et par slag over og derpå gøre et forgæves forsøg på at indhente det tabte. Samtidig fik forskrækkelsen mig til at fejlbedømme afstanden til det trin, jeg sigtede efter, hvorved min venstre fod med et gungrende klask flappede ned på trinnet nedenunder. Til overflod knaldede jeg i stedet skinnebenet ind i netop det trin, jeg så ynkeligt havde ramt ved siden af. Der dansede stjerne for mine

øjne, tårer var på vej, men alt overskyggedes af én kendsgerning: *Min sidste time er kommet!*

Der var ikke skygge af tvivl i mit sind om, at denne herre kun ventede på én ting: min hjemkomst. Og hans formål med at vente var *ikke* at invitere mig med til en gratis prøvetime ejheller til en støttefest for dopingskadede bodybuildere. Hvis ikke han ventede for at gøre mig direkte ondt, var det sandsynligvis for på tilstrækkelig skrækindjagende vis at fortælle mig, at advarslen i telefonen om at holde "snuden for mig selv" var alvorligt ment. (- Måske ville have rive gelænderet af og krølle det sammen, mens hans sultne blik fortalte, at han længtes efter at gøre det samme ved mig!) Jeg ved snart ikke, hvad jeg er mest ked af: min livlige fantasi eller de tåbelige C-film, TV-kanalerne sender i hovedet på os sagesløse seere efter det nye åndsløse konkurrence-princip! Uanset, hvor jeg fik billedet fra, skyndte jeg mig at fortrænge det.

Forpustet - og meget nervøs - samlede jeg mine tøjposer sammen, forsøgte at gnide smerterne på skinnebenet væk, samtidig med at min hjerne desperat ledte efter en udvej. Var det mig, han ventede på? Vidste han, at jeg var den, han ventede på. Med mindre han havde set mig før, eller måske et billede af mig, kunne han ikke vide, hvem jeg var. Skulle jeg tage chancen og gå længere op? Muskelbundet rejste sig, da han så mig komme rundt på trappen, og til min (tvivlende) beroligelse var der ingen genkendelse i hans øjne. Tværtimod trådte han ind til siden for at lade mig passere, hvis jeg eventuelt skulle videre op.

Hvilket var præcis, hvad jeg gjorde. Uden rigtig at tænke over, hvordan jeg skulle sandsynliggøre min tilstedeværelse på trappen, stak jeg ham et af de hersens "ja-jeg-er-et-forfærdeligt-klods"-smil og sjoskede forbi hans undersøgende blik. Sidste gang jeg havde oplevet noget tilsvarende, var da jeg i ungdommeligt letsind havde besluttet mig for at smugle en ekstra flaske spiritus gennem tolden. Tolderen spurgte mig rutinemæssigt, om jeg havde noget at fortolde, og mens jeg med klamme håndflader benægtede dette, følte jeg hans professionelt granskende blik på samme hede, nærmest kvalmende måde, som den muskelbehængte mand nu stirrede på mig. Jeg var sikker på, at han ligesom toldereren - kunne se lige gennem mig, kunne læse mine tanker, hvor ordet S-K-Y-L-D-I-G blinkede i kæmpemæssige neonbogstaver. Det var lige før jeg kunne mærke vægten af den ulovlige sprutflaske i mine tøjposer! Men som Harald siger, heldet følger ikke alene de tossede, de tankeløse får også deres del.

Det var ikke lykkedes mig at få nøglerne op af lommen, hvilket nu var en fordel - jeg boede absolut *ikke* på tredje, vel! Uden at se på min egen hoveddør, fortsatte jeg opefter. Jeg havde herefter kun to muligheder, trappen standsede ubønhørligt på næste etage. Min overbo på fjerde sal var en ældre, meget snakkesalig, tidligere mejeridame, som ville få sit livs chok, hvis jeg pludselig ringede på hendes dør, med mindre det var for at fortælle hende, at huset var brudt i brand. Desuden ville hun uden tvivl brøle mit navn højt og velformuleret ud over trappeopgangen, hvorefter resterne af mit liv kunne opregnes i brøkdeler af sekunder. Hendes nabo kendte jeg en del mere til, men der var en lang række hager ved at besøge netop denne beboer. I sandelighed to meget besværlige og risikable muligheder.

I løbet af den ultrakorte tid det tog mig at forcere skafottets sidste seksten trin, fattede jeg mig så meget, at jeg valgte mulighed nummer to. Med bankende hjerte (og dunkende skinneben) stoppede jeg ved Monas dør og ringede på.

***

KAPITEL 17

- Hold kæft, hvor er jeg glad for, at du ringede. Jeg kom, så hurtigt jeg kunne.

Mona stod med åben mund og polypper og gloede på mig, da jeg vanvittigt vinkende prøvede at gøre hende forståeligt, at der var noget ualmindeligt væmmeligt neden for trappen, og at hun *ikke* måtte sige noget, alt imens jeg brutalt skubbede hende ind i gangen og lukkede døren bag mig.

- Jamen, Bri- ...?

Hurtigt kastede jeg hovedet frem og kyssede hende på munden. Mona vred sig fri og skulle til at sige mere, så i stedet smed jeg alle mine poser og greb hende hårdt i nakken med den ene hånd og lige så hårdt for munden med den anden. Jeg var parat til at kvæle hende, hvis ikke hun tav. Jeg lyttede intenst efter eventuelle tegn på, at den ventende vægtløfter skulle blive mistænksom og komme op for at undersøge, hvor jeg var blevet af. Mona stirrede på mig med øjnene bulende ud af hovedet. Om hun kæmpede for at slippe ud af mit greb eller var smittet af min nervøsitet var svært at afgøre, under alle omstændigheder spruttede hun så godt hun kunne, men jeg lod hende ikke komme til orde.

- Ssshh, hviskede jeg, - vær helt stille. Der er en velvoksen storforbryder, der venter på mig nede ved lejligheden. Jeg skal nok forklare det hele, men lad os først gå ind i stuen.

- *Mmmhh*, jeg elsker også dig, sagde jeg højt. Hvis skurken lyttede dernede, skulle han da have et yderligere bevis på, at jeg hele tiden havde været på vej til Monas dør og ikke min egen. Jeg førte den sprællende Mona ind i stuen, viste hende med tydelig mine, at jeg mente det alvorligt med at tie stille. Jeg gav langsomt slip på hende, mens jeg tvang hende ned på sofaen. Da mine hænder slap deres greb, startede hun naturligvis en række protester; jeg tog fat igen, og endelig forstod hun, det var alvor. Jeg slap for anden gang. Uden problemer.

Jeg lukkede døren mellem stuen og entreen, satte mig ved siden af Mona, stirrede hende dybt og intenst i øjnene og - *så* faldt jeg bagover i sofaen med et ynkeligt, dybt blævrende suk. Jeg var færdig! Min handlekraft, dukket op fra dybder, jeg ikke selv var bevidst om, var helt og holdent forsvundet. Jeg var simpelthen så skide angst for den mands tilstedeværelse foran min hoveddør, at det måtte være et primitivt flugtinstant - fremfor overlagt handling - der havde fået mig til at tage trappen en etage højere op og i et par nervepirrende sekunder trygle og bede den pt vagthavende om, at Mona *skulle* være hjemme.

- Vil du så fortælle mig, hvad det her drejer sig om? hvædede hun. - Du kan da ikke bare komme væltende ind på den måde!

Mona var rimelig ophidset.

- Ja, jo, ja, ... jeg skal nok forklare. Min vejrtrækning mindede om en langdistanceløbers efter et marathon. - Hvis jeg bare lige må ha' lov ...

Gradvist fik jeg vejret igen, og jeg begyndte at fortælle hende om de begivenheder, som havde ført til denne beklagelige episode. Da jeg selv kunne høre, at sandheden, hele sandheden og kun sandheden ville få selv den flittigste læser af dameblade til at spærre øjnene op i mistro, måtte jeg i sagens natur bearbejde nævnte sandhed en smule. En stor smule.

Fyren på trappen blev til en betalt bølge, som en rig mand, hvis kone jeg havde været så dum og tillidsfuld at hoppe i kanen med under ægtemandens udlandsrejser, havde pudset på mig. Nu var manden kommet hjem, havde lokket hele affæren ud af sin hjernetomme, forkælede kone, som ikke ville undvære sin guldmine for selv den sødeste elsker, og derfor sad denne voldsmand og ventede på at fuldføre den brutale opgave, ægtemanden havde givet ham.

Mona gloede mere og mere vantro på mig (på det sted, hvor jeg fortalte, at jeg havde været i seng med den imaginære dame, syntes jeg, hun krympede sig en smule, eller var det indbildning?) men jeg var desperat - og ikke særlig begejstret for originalversionen - jeg valgte at ignorere hendes blik. Da jeg var færdig, sad hun længe og så på mig.

- Vil du virkelig have, at jeg skal tro på den sindssyge historie? Du er sikker på, du ikke har læst for mange billige romaner for nylig, ikke.

- Du kan selv gå ud og se efter. Jeg siger dig, der sidder en to meter bred fyr dernede og venter på, at jeg skal dukke op, så han kan banke hovedet ned i maven på mig. Mona, jeg beder dig indtrængende, vil du ikke nok lade mig blive her, bare indtil jeg er sikker på, at han er forsvundet. Han kan for pokker ikke blive der for evigt.

- Hvis han sidder og venter på dig, hvordan kan det så være, at han ikke genkendte dig. Han må dog have fået en beskrivelse af dit udseende eller et billede, ikke?

- Ja, hvad ved jeg. Det kan være, han kun har fået mit tøj beskrevet eller sådan. Ja, netop, men jeg har lige været nede og købe denne her vindjakke, så han har vel ladet sig narre af den. Men det er fuldstændig ligegyldigt. Jeg ved bare, at jeg skal ikke nyde noget af at gå ned forbi min lejlighed, før jeg ved, at der ikke sidder nogen og venter på mig.

- Ja, hvis du stadig påstår, at det hænger sådan sammen, kan jeg ikke se, der er noget i vejen for, at du bliver her. Men hvis du bliver, må du hellere spise med. Jeg vil foreslå, at du hænger din nye, smarte vindjakke ud i gangen, samler dine poser op og bagefter kan du passende hjælpe mig med maden ... *Thomas!* råbte hun mod soveværelset.

Kort efter kom Thomas stavrende ind, og i det mindste så han ud til at blive ægte glad for at se mig, men han kendte endnu ikke ret meget til verdens ondskab. Jeg hængte jakken ud på en af knagerne i entreen og kastede et langt, søgende blik gennem dørsplionen for at se, om sværvægteren eventuelt stod og holdt øje med denne etage også. Repos'en var tom, og da jeg ikke kan se om hjørner, vidste jeg ikke, om han i det hele taget stadig var på trappen. Men jeg kunne ikke tillade mig at antage andet end, at det var han. Mona og jeg fik bikset noget mad sammen til akkompagnement at Thomas' pludren. Det, hun oprindeligt havde tænkt sig, var ikke

nok til os alle tre, men et måltid blev det da til, især fordi jeg naturligt nok ikke var særlig sulten.

Inden vi satte os til bords sneg jeg mig for tyvende gang hen til vinduet, lindede på gardinet og kiggede ned på gaden. Stadig intet at se. Under og efter maden forsøgte jeg at give indtryk af, at alt var i orden, men indvendigt bævrede jeg som nylavet ribsgelé. Monas sideblikke, når hun troede, jeg ikke så det, fortalte mig, at hun ikke var blind for min nervøsitet. Kan være, hun efterhånden blev overbevist om, at jeg, selvom hun ikke troede på min historie, var rigtig bange for manden på trappen. Hendes holdning var ikke længere afvisende, men venlig, og hun og Thomas fik en masse sjov ud af at drille mig. For første gang i den tid, jeg har kendt den sprælske Thomas, var jeg lykkelig, da det endelig blev hans sengetid.

Mona puttede Thomas, mens jeg sad og prøvede at følge med i TVavisen. Hun lavede kaffe og kom ind med kande og kopper. Vi sad i hver sin ende af sofaen som en bedre ægtepar, sippede af kopperne og lod blikket hvile tomt på den flimrende skærm. Uden at snakke sammen lod vi blot fjernsynet køre; det gav da et skær af normalitet, men jeg tror ikke, at nogen af os så eller hørte, hvad der var på.

- Nå, måske skulle jeg gå ned og købe nogle cigaretter, sagde Mona og rejste sig.

- Cigaretter, jamen, du ryger da ikke?

- Nej, men en af os bliver nødt til at gå forbi din lejlighed og tjekke, om der sidder nogen og venter på dig, ikke. Og jeg kan ikke forestille mig, at du har fået så meget ro i sindet, at du har lyst, vel? Sådan som sofaen ryster, skulle man tro, du var på speed og ikke havde fået et fix i flere dage. Hvem ved, måske kan jeg ovenikøbet spørge ham, om der er nogen speciel, han venter på. Jeg er tilbage om fem minutter!

Mona forlod stuen, hentede sin frakke frem fra et skab og smuttede ud af døren.

Jeg spurtede ud i entreen og klistrede øret til døren. Jeg kunne høre hendes trin forsvinde nedad, og med tilbageholdt åndedræt hørte jeg hende ikke snakke med nogen. Der blev hurtigt helt stille på trappen, og jeg opgav at lytte mere. Min vejrtrækning var på den anden side så anstrengt, at jeg knap kunne høre andet. Jeg gik tilbage til stuen, kiggede ned på gaden, men Mona var allerede gået om hjørnet.

Ti nervepirrende minutter gik uden andet at foretage sig end at slide Monas tæpper endnu tyndere. En enkelt gang hørte jeg lyde på trappen, men de stoppede, førend jeg kunne nå ud til døren og høre, hvad det var. Endelig lød der ægte, uforfalskede trin på trappen, en nøgle blev stukket i låsen, og Mona kom ind.

- Hvor fanden har du været? startede jeg alt for hidsigt.

- Rolig, rolig. Hun tog frakken af og hængte den op. - Ikke alene har jeg set, at der ikke sidder nogen mand og venter på dig, men jeg har også hørt noget, som måske kan berolige dig lidt.

Det var nok ikke hendes mening at spænde mig på pinebænken, men jeg syntes, der gik utrolig lang tid, før vi igen sad i sofaen og hun fortsatte. - Da jeg kom ind i kiosken, stod der en lille, firkantet mand og snakkede i telefonen dernede. Han snakkede meget lavt, så jeg kunne ikke høre, hvad han sagde, men jeg gik ligesom tilfældigt hen og kiggede på nogle festkort, som hang i nærheden og prøvede at opsnappe det, han sagde. Hvis det ellers var ham, du har snakket om, så er det rigtigt, at han næsten er lige så bred, som han er høj, men han ser da ikke spor lumsk eller uhyggelig ud. Jeg syntes nærmere, at han så nuttet ud.

- Ja, ja, men det kan han også sagtens være. Når han altså bare ikke lige tærsker livet ud af folk på bestilling. Men hørte du, hvad han sagde? Min tålmodighed var rigtig kommet på prøve.

- Han sagde noget om at prøve senere, men han så meget opgivende ud, mens han sagde det, og så vendte han sig og så direkte på mig. Jeg turde ikke blive stående længere; men han gik lige bagefter.

- Han fik sikkert ordre på at prøve flere gange, klokken er trods alt ikke mere end ni. Men én ting er sikker, jeg skal ikke ned til lejligheden i aften. Shit, havde jeg dog bare holdt snuden for mig selv!

- Ja, eller andre legemsdele, hva'? Det er ikke sådan, når de små amoriner svæver rundt på grise stien. Og så med en gift kone, hva'. Fy fy skamme, slemme dreng.

- Åh, gider du lige. Jeg står ikke til regnskab for ... øh, nogen. Og hvis jeg har lyst til at ... Der var ingen modstand eller kampgejst tilbage i mig. - Lad mig bare være i fred, ikke. Og i morgen tidlig, hvis du så gider gå ned forbi igen og se, om der er nogen, så smutter jeg ind og henter mine ting. Jeg må hellere se at finde et andet sted at slå mig ned - i hvert fald for et stykke tid.

- Hvor vil du tage hen?

- Det aner jeg ikke, men jeg har hele natten til at tænke sagen igennem og finde på et eller andet.

Resten af aftenen prøvede Mona på forskellig måde at aflede min opmærksomhed fra mine dystre tanker, men der var ingen emner, som kunne fastholde min interesse ret længe. Til sidst gav hun op, ryddede af sofabordet og gjorde klar til at gå i seng. Vi blev enige om, at jeg selvfølgelig skulle sove i dobbeltsengen, som jeg havde gjort før, men der var ikke antydning af forventninger om nogetsomhelst fra nogens side. Stilfærdigt gjorde vi os klar til at sove, kravlede ned under dynerne, Mona slukkede lampen på sengebordet, og så lå vi dér side om side som to dukker og kiggede op i loftet, hvor de spraglede farver fra lysreklamerne overfor lavede sære, men ubarmhjertigt ens mønstre.

Mine tanker var for tretusinde gang i færd med at overtale mig selv til at tage en lille ferie, bare en uges tid. Når Birger kommer hjem i næste weekend, kryber jeg til korset og fortæller, at jeg ikke har fundet ud af noget, ja, "jeg har fået nyt arbejde, så jeg ikke kunne bruge tiden på at følge efter Lisbeth", eller "min mor blev pludselig syg", eller - ... nej, jeg vil sige sandheden og fortælle det, som det er: at Lisbeth bliver forfulgt af to dopingsælgere, at jeg bliver truet at store, voldelige fyre, som også er efter Lisbeth, at Birger selv må rede trådene ud med hende ... - eller: i morgen tager jeg ind til træningscenteret og får fat i Lisbeth og advarer hende mod Sonny og Bjerget, eller - ...

Monas hånd havde sneget sig ind i min, uden at jeg havde lagt mærke til det. Jeg fornemmede, hvordan hun drejede hovedet for at se på mig. Det neonspættede mørke betød forhåbentlig, at hun ikke kunne afgøre, om det var lyset eller mit ansigt selv, der dannede de groteske trækninger, som jog hen over det. Det kunne ikke nytte at lade hende vide, hvor slemt det stod til. Under ingen omstændigheder skulle hun blandes ind i denne afsindige historie. Jeg måtte ikke lade hende mærke noget!

Nå, min krop var mere simpel og direkte i sine reaktioner. Jeg opdagede, at jeg klemte Monas hånd så krampagtigt, at det måtte gøre ondt på hende. Alligevel sagde hun ingenting. Hvorlænge havde jeg mast hendes fingre på den måde? Der skulle en

forfærdelig masse koncentration til for at løsne grebet, men det lykkedes. Jeg gav ikke slip på hånden, men tvang mine fingre til at gribe den mindre brutalt. Det var en rar fornemmelse at mærke Monas hånd i min. Hvis jeg blot kunne nøjes med at tænke på Mona og hendes hånd, ville det måske hjælpe mig til at slappe af. Jeg tog en række dybe indåndinger, holdt luften i mig og forsøgte at kontrollere lunger og hals til at puste normalt ud. Det blev knap så vellykket, som jeg håbede; selv for mig lød det, som om jeg hulkede. Jeg var ikke på grådens rand - det var værre. Min angst og rådvildhed gjorde mig sitrende anspændt, selv ikke den smarteste gang hjemmelavet kropsterapi og husmands-yoga kunne opbløde mine dirrende muskler og fastlåste led. Jeg havde en klar fornemmelse af, at min krop kun hvilede på nakken og hælene, resten hang udspændt en halv meter over sengen som en bro i spændbeton.

Mona sagde stadig intet, gav min hånd et klem eller to, men lod ellers blot fingrene hvile roligt mellem mine. Mine kaotiske tanker væltede rundt mellem hinanden, snurrede og hvirvlede hurtigere og hurtigere, antog mere og mere groteske former og blev til sidst så forvirrede og uforståelige, at de voksede sammen til én sammenhængende, sort og truende tåge, som lagde sig over min hjerne; detaljerne svandt ind, blev hver for sig ubetydelige - uden at miste deres samlede dommedagsstemning - men samtidig mærkede jeg, at de på en sær måde opløstes, flød ud. Mit hoved pulserede med højlydt dunk; de talløse farer, den afgrundsdybe frygt og min hjælpeløshed harmonerede på grummeste vis, og fik min hjerne til at gispe af mental luftmangel, men en del af mig holdt fast i virkeligheden. Uendeligt langsomt, men alligevel mærkbart, trængte bevidstheden om et andet menneskes nærvær sig gennem det dybsorte mørke, og den enkle berøring af Monas hånd fik gradvis broen til at sænke sig.

Da Mona kunne mærke, at jeg var landet på lagenet igen, sagde hun stille, - Det er ikke nogen rar historie, vel?

Et øjeblik holdt jeg vejret, stirrede blindt ud i soveværelset, glemte alle tanker, mærkede kun menneskets mest elementære frygt, frygten for at være alene, uden hjælp, men følte på samme tid Monas velmente bekymring, som ikke afhang af min histories troværdighed. Her var der - om ikke andet - trøst at hente. I neonmørket, sammen med den kvinde, jeg flere gange havde elsket så dejligt med, kunne jeg smide de sidste, forkullede rester af den "voksne", oversmarte Brian og lade "Barnet", den ensomme, rådvilde Brian, komme frem. Uden at skamme mig. Med et hulk vendte jeg mig mod hende, lagde hovedet ind til hendes hals og græd.

Mona sagde ingenting.

Vi lå længe på denne måde. Monas frie arm lagde sig blidt på min ryg, aede mig med lange, bløde strøg. Jeg græd de hjælpeløses, de fordømtes tårer. Der var intet, jeg kunne eller ville gøre. Bare glemme det hele, ikke? - ligge her trygt og godt, hvor ingen kan røre mig. Mona kunne ikke hjælpe mig mod de fyre, jeg var kommet på tværs af, men det var vidunderligt at få lov til at ligge som et lille barn ved hendes skulder og mærke hendes varme krop mod min. En hjælp, måske en større hjælp end man umiddelbart skulle tro. (OK, så har Freud fået nok for idag! En moderat (uerkendt) moderbinding er ikke at foragte, men ved tanken om det, der nu skal ske, så - ... tja, hvo'n var det nu, Sigmund sagde?)

Mine tårer stoppede gradvist, udmattelsen og gråden opblødte de sidste, krampagtige spændinger i min krop, og jeg blev liggende halvt på siden, halvt på maven med hovedet i den bløde hule ved Monas hals. Hendes ene hånd kærtegnede mig på siden og hoften. Kærtegnene skiftede langsomt karakter. Fra moderlige til elskende. Jeg lå og nød følelsen af den bløde hånd, lagde intet seksuelt i berøringen, men da hånden nærmede sig mit skridt, blev jeg overrasket over at mærke, at min krop årvågent havde fulgt med i udviklingen. Min vejrtrækning var blevet hæs, min pik var rejst og kampklar, og min egen, frie hånd var af sig selv begyndt at stryge Mona på samme måde.

Uden ord, med skiftevis tilbageholdt åndedræt og hæs stønnen, fik vi taget trusserne af hinanden, og lidt efter lidt forsvandt mine forvirrede tanker sporløst. Vore kroppe nærmede sig og gled ind i hinanden, vore hænder og læber overtog styringen, de svage skift af grønt, blåt og rødt lys farvede nogle gange Monas tilbagekastede hoved, andre gange mine svedige skuldre, og for en stund virkede "*That Ol' Black Magic*" endnu engang efter hensigten.

Stik imod alle mine forventninger faldt jeg bagefter i en dyb søvn og drømte ingenting.

- Go'moren, Brian, mumlede Mona, kyssede mig på munden og satte sig på sengekanten. Hun smilede skævt til mig: - Rig er jeg ikke, og heller ikke gift for den sags skyld, men hvad siger Herren ellers?

- UG med kryds og slanger, sagde Herren og trak hende ned til endnu et kys. Kaffen duftede vidunderligt ude fra køkkenet, solen skinnede, Mona var vidunderlig, forstående og uden bagtanker, og - ...

...

Jeg gik i *sort*. En smerte, der kun kan sammenlignes med virkningen af en kaliber .45 gennem panden, jog hvinende på tværs af min uforberedte hjerne. (Hvordan kunne jeg glemme - ...?!)

- Hvad er der i vejen? spurgte Mona, som straks mærkede forandringen. - Er det ham fyren?

Stemmen kom langvejs fra, havde svært ved at nå frem til min bevidsthed, hvor erindringen om gårsdagens hændelser råt og ubehøvlet stampede omkring og smadrede enhver rest af den hyggelige morgenstemning. (- Nå ja, det er Mona, der sidder her ved siden af mig). Min bevidsthed greb fat i en flygtig, forbifarende tanke: (- Hvad var det jeg havde besluttet i går? Åh jo, jeg skulle finde en løsning! En løsning på hvad?)

Tappert (!) besluttede jeg at gøre noget effektivt, tage problemerne op til behandling og finde nogle løsninger. Kort sagt: finde et passende sted at gemme mig de næste otte-nihundrede år! Og vel at mærke ikke i Monas lejlighed.

- Ja, ham havde jeg glemt. Fandens også! Jeg vred dynen af mig og satte mig på kanten af sengen ved siden af Mona.

- Ja, det var ellers lige så hyggeligt. Mona virkede ikke fornærmet, så i stedet undersøgende på mig.

- Hvad er klokken? Jeg langede ud efter mine underbukser og begyndte at tage dem på. Min armbåndsur var faldet ned bag kommoden, som jeg måtte trække ud fra væggen for at grave det frem. Et hurtigt blik afslørede, at klokken kun var lidt i otte.

- Jeg har været nede med Thomas. Han var meget fornærmet over, at du ikke ville sige god morgen til ham.

Mona rejste sig. Nu så jeg, at hun var fuldt påklædt. Min - eller vores - spirende lyst til at gentage nattens mirakelkur var sporløst forsvundet.

- Der var ingen, der ventede foran din lejlighed, heller ikke nede på gaden. I hvert fald så jeg ikke ham den lille firkantede nogensteder.

Mona forsvandt ud i køkkenet. Under morgenmaden, som kun jeg spiste, mens Mona fik sig endnu en kop kaffe, vekslede vi ikke mange bemærkninger. Mona spurgte, om jeg stadig havde tænkt mig at finde et andet sted at bo, men jeg kunne naturligvis ikke give noget ordentligt svar, da jeg ikke havde haft tid til at overveje tingene nærmere. Trods alle fornuftige indvendinger fra mit mere forsigtige Jeg, kunne jeg ikke se anden løsning end at fortsætte som planlagt - i det mindste én dag til. Den ventende muskelmand kunne for Fanden ikke jage mig for evigt, og hvis jeg kunne komme til at tale med Lisbeth, var en der en chance for at hun kunne (*skulle*) give mig en forklaring på Sonny og Slagter og deres opførsel.

Og Lisbeth kunne jeg stadig bedst nærme mig i træningscenteret. Reelt var der intet særligt, jeg skulle nå inden formiddagens træning (- måske bortset fra et besøg hos familiesagføreren for at skrive testamente!) men træningsudstyret lå i min egen lejlighed. Jeg måtte forlade mit skjul. Kort efter ni vovede jeg forsøget, sneg mig ned til min hoveddør og kiggede ind ad brevsprækken, før jeg satte nøglen i låsen. Alt var normalt, jeg lukkede mig ind. Badet måtte vente til efter træningen, det nye tøj blev hurtigt - og uden den sædvanlige, højstemte ceremoni - befriet for prismærker og plastic-indpakning. Mit lige så nye træningstøj røg hulter til bulter ned i en gammel sportstaske og under alt dette ventede jeg hvert øjeblik, at telefonen eller dørklokken ville ringe. Jeg var sikker på, jeg ville få et hjerteslag, hvis det skete.

I forholdsvis god tid løb jeg ned ad trappen til mit kælderrum, hev cyklen ud og trak den op i gården. Jeg svingede rundt om hjørnet, hvor jeg sidst nær havde torpederet Hara- ...!

(gulp) ...

Denne gang var det ikke Haralds solide mave. Jeg stødte heller ikke ind i forhindringen. Den befandt sig fire-fem meter fra mig, men virkningen var som at løbe ind i en mur. Ergo: jeg stoppede, kastede et hurtigt blik over skulderen for at se, om der var også skulle være noget bag mig - men jeg var alene. Altså, bortset fra forhindringen foran mig.

I den halvmørke port lignede solbrillerne to kulsorte porte til Helvede. Lyset, der reflekteredes i glasset, kom ikke fra gården bag mig, det var den Evige Fortabelses Flamme.

Jeg sank en stor, tør klump. Den sortklædte skikkelse havde desværre ikke den slags primitive problemer med stemmen.

- Go'mor'en, Brian, sagde Sonny, - på vej til træning?

***

KAPITEL 18

Selvom Sonny tilsyneladende var alene, gjorde det ikke sagen bedre. Det svage lys i porten kunne ikke skjule den aura af kold beregning og tilbageholdt vold, han udstrålede. Jeg trak langsomt cyklen baglæns, ud i sollyset i gården. Sonny fulgte efter med sindige, overlegne skridt.

- Du har svært ved at finde det rigtige sted at træne, har du ikke? Skal prøve først det ene sted og så det andet. Folk er begyndt at lægge mærke til din iver rundt omkring. Vidste du det, Brian?

Af mange årsager foretrak jeg at tie stille. Det var fuldstændig underordnet, hvordan han havde fundet ud af, at jeg havde spurgt efter ham i centrene. Hovedsagen var, at han vidste det, samt at han formodentlig ville gøre et eller andet drastisk for at forhindre mig i at gentage succes'en.

- Sådan en rask ung mand som dig, skal da være på arbejde på denne tid af dagen, ikke. Eller du har måske ikke noget arbejde, og så vil du forbedre dine chancer hos badenymferne til sommer med lidt sund muskelpumpning. Eller er det kun Lizzie, du er interesseret i? Hun er gift, ved du det? Hendes stodder er en rig data-idiot, som ser meget bedre ud, end du nogensinde kommer til.

Sonny gik fremad, og jeg trak stadig cyklen baglæns, hvilket blev mere og mere besværligt, efterhånden som pedalen drejede med bagud for til sidst at stoppe hårdt og pinefuldt op ad mit højre skinneben og det blå mærke, som trappen havde tildelt mig dagen før. (Og det var ikke på grund af mine allerede indhøstede skrammer, at jeg syntes smerten ikke var værd at lægge mærke til). Sonny standsede to skridt foran mig. Så vidt jeg kunne gætte ud fra udseendet, måtte han være cirka på min alder, men dermed var det slut med lighedspunkterne. Han var mindre end mig og tyndere, havde hvidt hår og et ulækkert, koncentreret onskabsfuldt smil på læberne - og to miniaturefotos af en nervesvækket privatdetektiv anbragt på hver side af den let buede, spidse næse. (Jeg kunne især ikke lide de billeder!)

Portdøren gik op. I et desperat håb om, at det måtte være en beboer - eller endnu bedre - Batman og Robin, der kom mig til undsætning, drejede jeg hovedet og - ... (-shit!)

- Øh, Sonny, han er endnu ikke ... Slagter sagde ikke mere, da han fik øje på mig.

- Ved du hvad, Brian. Det er ikke så meget fordi, jeg ikke synes, du skal gå til træning - og for min skyld kan du bolle Lizzie skeløjet (de bittesmå detektiver i de blanke solbriller blev større - så jeg virkelig så skæpperød ud?) - men når jeg siger til dig, at du skal holde din store, beskidte snude for dig selv, forstår du, Brian, så ser jeg helst, at du retter dig efter det, ikke?

Smilet forsvandt ikke fra hans ansigt, og for hver sætning drejede han langsomt hovedet fra side til side. Selvom jeg på grund af de spejlende brilleglas ikke kunne vide, i hvilken retning hans øjne så, regnede jeg med, at det var for at sikre, at der ikke var uvedkommende i nærheden, som kunne forstyrre den foranstående, planlagte slagting.

Bjerget - (*gulp*) - Slagter gik hen bag Sonny, men virkede i modsætning til denne ganske uinteresserede i mig og i omgivelserne. Hans blik afslørede ingenting. Han stod blot og så frem og tilbage mellem mig og Sonny. Sonny var åbenbart tilfreds med stedets folketomme karakter, for uden at skifte toneleje trak han en aflang genstand

frem fra inderlommen og holdt den op i skulderhøjde. Der lød et lille, isnende klik og frem sprang et langt - et alenlangt - knivblad. (Den Store Detektiv, Brian "*Rubber Legs*" Mortensen, sprang samtidig let og elegant to hjerteslag over, og bag hans venstre øre sprang en perlende kilde frem og sendte den første af en lang række iskolde svedperler ned langs hans hals).

- Jo, forstår du, Brian. Jeg blev forvirret, da Slagter her fortalte mig, at du lå og plukkede violer med tænderne ude hos Lizzie, men måske er det bare fordi, du venter på chancen for at komme i bukserne på hende? (Spidsen af springkniven kom langsomt nærmere, drejede ind mod mit ansigt, som jeg naturligvis trak bagud i samme takt) - og da en god ven fortalte mig, at du gerne ville tale med mig (kniven var nu helt fremme ved min næsetip) så var det, jeg tænkte, du nok ikke var rigtig vågen, da jeg sludrede med dig i telefonen forleden morgen.

Jeg skelede anstrengt i et forsøg på at hypnotisere knivspidsen til at stoppe, før den forsvandt op i mit næsebor. Den stoppede! Jeg skelede endnu mere afsindigt. (- Vil du ikke nok forsvinde, lille knivspids?! Hvis jeg skeler rigtigt meget, så forsvinder du, ikke?) Jeg var ikke dygtig nok. Hverken spids, kniv eller for den sags skyld Sonny eller Slagter forsvandt.

- Skal vi så ikke være enige om, Brian - spidsen forsvandt ud af syne, sank ned mod min cykels forsvarsløse forhjul - at jeg og Slagter passer vores sager, og du på din side - (*ssshhhhSSSSHHHHH*) - passer dine, hva', Brian.

Jeg vovede et hurtigt kig nedad. Springkniven stod i det hastigt sammenfaldende dæk. Sonny studerede tilfreds sit gennemborende arbejde. Han begyndte at gå rundt om mig. (Bagdækket *var* også alt for hårdt pumpet). Jeg fulgte ham med øjnene, men da han forsvandt ud af den venstre øjenkrog, vovede jeg ikke at følge ham med hovedet. Jeg stirrede lige ud i luften, prøvede at undgå at se på Slagter. Med tilbageholdt åndedræt ventede jeg på det uundgåelige andet pift.

Som kom. Dagens tilbud: køb to pift, betal for ét.

- Ja, jeg ved ikke, hvor du skal hen, men hvis du har travlt, har jeg hørt, at der findes busser, Brian.

Sonny var på vej frem foran mig igen. Mon der var andre oppustede objekter, han pønsede på at punktere? Min mave, for eksempel! Kniven dukkede op yderst i mit synsfelt.

- *Hør, Brian, kan du ikke lige hjælpe mig!*

Haralds velsignede stemme rungede over gården.

Sonny så ikke derover.

- Nå, men vi er altså enige, ikke, Brian? Han daskede mig nonchalant på skulderen med knivbladet, foldede våbnet sammen og gik hen til Slagter. De forsvandt uden hast ind i portens mørke. Portdøren blev åbnet, og først da jeg hørte den falde i igen, vendte jeg hovedet over mod Harald, som hang ud af sit køkkenvindue.

- Harald - ... begyndte jeg men nåede ikke længere. Gården snurrede rundt, cykelstyret var som forhekset mellem mine hænder, mine ben rystede, så jeg troede, jeg ville dratte omkuld, og sveden piblede lystigt og "brændende" koldt fra adskillige kilder i hovedbunden, gennem håret, ned af min nakke og ind bag kraven på min nye og hundedyre pullover. Jeg følte mig syg, samtidig med at jeg jublede ved tanken: *Jeg lever!!* Eftervirkningerne var slemme, men de var trods alt at foretrække fremfor en springkniv i maven.

- Tag det helt roligt, Brian. Jeg kommer ned! Harald lukkede vinduet.

- Jeg sagde, at du skulle passe på, ikke. Harald rejste min cykel og parkerede den ved muren, dernæst hankede han op i mig og på det nærmeste slæbte mig over til trappen, der førte ned til hans baglokale. Han tvang mig ned at sidde på trappestenen.

- Det dér var nogle ualmindeligt lede sataner. Hvad Fanden har du foretaget dig siden sidst?

- Jeg var - *(HIIIV)* - bare rundt et par - *(HIIIV)* - steder og kigge. Men jeg - tror ikke, at det - var noget af det, jeg lavede igår. Det må have været de to - *(hiiv)* - rockere, jeg stødte ind i forleden. Mine nerver var ikke til sinds at lade mig slippe ustraffet foreløbig, men jeg prøvede ihærdigt at tvinge mine hænder og min stemme til at holde op med at ryste. Hænderne, ved at stoppe dem godt ned mellem lårene og klemme sammen om dem - stemmen, ved at tage nogle gevaldige mundfulde luft ind imellem ordene.

- Altså, uanset, hvad du har været dum nok til at love ham Børge - ...

- Bi - Bi - Birger.

- Birger! ... så stopper du nu, forstået. Næste gang koster det mere end et par cykeldæk. Jeg har set en del mellem år og dag, og jeg ved, hvad jeg snakker om.

Harald lagde armen omkring mine skuldre. Ikke for første gang mærkede jeg en hengivenhed og et kammeratskab, som gik dybere end almindeligt venskab. Mere som en far til sin søn.

- Ja, men jeg bliver nødt til at tage ind til den træning. Jeg må have fat i Lisbeth og advare hende mod de to. Det er bare det, jeg skal. Så stopper jeg, det lover jeg. Tror du, jeg er så dum, at ... *(HIIIV)* ... *hold kæft, hvor var jeg bange!*

Harald kunne se fortvivlelsen i mit ansigt. Han nikkede og mumlede for sig selv. - Ja, OK da. Men så må du hellere tage spanden. Jeg skal godt nok bruge den, men hvis bare du er tilbage inden klokken to, så går det nok.

Som en anden krigsinvalid kom jeg på benene, som stadig føltes alt for vakkelvorne. Harald tog min taske fra bagagebæreren, bar den over til porten med mig sjoskende bagefter, og jeg nåede - uden at forlade min oprejste stilling - hen til hans kassebil, hvor han gav mig tasken og bilnøglerne. Mit udseende var stadig noget uldent i kanterne, men han var tilsyneladende ikke længere nervøs for, at jeg skulle gå helt i spåner. Han overvågede, at jeg satte mig ind bag rattet, startede motoren og med en vag, kraftesløs viften til hilsen, drejede ud i trafikken og kørte.

Klokken var fem minutter over ti, da jeg af sikkerhedshensyn parkerede bilen i parallelgaden, som lå for enden af min flugtvej. Jeg slap uden problemer gennem hele kælderruten og efter et blik rundt i gården, spurtede jeg over til opgangen og løb op ad trappen til træningscenteret. Viggo var parat og hverken overrasket eller fornærmet over, at jeg kom for sent. Han gav mig et - efter hans størrelse - beskedent klap på skulderen, og med det svidende under pulloveren, gik jeg ud og klædte om. Jeg fik ikke tid til at se, om Lisbeth var der, men det kom nok. Under omklædningen svirrede og snurrede mit hoved på det forskrækkeligste. Jeg tvivlede på, om jeg overhovedet kunne koncentrere mig så meget om træningen, at jeg undgik de værste skader. Det er livsfarligt at jonglere med ti-, tyve- og tredivekilos-vægte samtidig med, at man prøver at finde en udvej til at overleve de næste fireogtyve timer - *at I ved det.*

Virkeligheden viste sig heldigvis at være anderledes skruet sammen.

Denne træningsomgang indeholdt ingen overraskelser med hensyn til, hvad jeg skulle lave. Viggo havde så sandelig vist mig alle de fornøjelige øvelser, som jeg stadig ikke kunne forestille mig, skulle være gavnlige for musklerne. Han præsenterede mig for et skema magen til det, jeg havde set Lisbeth bruge, og han forklarede mig, at efter en enkelt session eller to, skulle jeg ved hjælp af skemaet være i stand til at gennemføre træningen alene. Selv ville han kun komme med råd og vejledning, hvis der var noget, jeg var i tvivl om. Senere, når jeg rigtig var kommet i stødet, kunne vi sammen lave lige præcis den sammensætning af øvelserne, som min krop havde bedst af.

Nå, jeg vidste, hvad der ventede mig, og med en tilkæmpet - og forhåbentligt ikke alt for tydelig - resignation lod jeg mig villigt føre rundt. Viggo overvågede intenst, hvordan jeg trak håndtag op til brystet, trak håndtag ned bag nakken, sank i knæ under bløde puder monteret på tunge stænger, svang andre håndtag i store buer over og rundt om hovedet. Midtvejs væltede minderne om fortidens glørværdige gymnastiktimer ind over mig, da jeg skulle lave liggende maveøvelser på et brædt, som - da jeg var begynder - var sat i allernederste position. At mene, at et normaltbygget menneske kan gøre dét femten gange, er måske god latin for folk som Viggo, men hvad med os andre! Gispende kæmpede jeg mig med hiv og sving gennem Skærsilden for anden gang - men - og hør godt efter! - det var lækkert! *For di:* Efter to-tre øvelser glemte jeg alt om Store Detektiver, Slagtere, solbriller, springknive og Sonny! Set i bakspejlet en ringe trøst - og måske ikke så ringe endda!

Det viste sig den dag, at hård, koncentreret træning på forunderlig vis kan skubbe selv livstruende problemer i baggrunden; der er simpelthen ikke overskud i menneskets mekanisme til at muntre sig med hverdagens trivialiteter, når man i tredive sekunder ad gangen skal ånde ind, presse op/sammen/ned/ud/ind, ånde ud - kort pause - ny øvelse - ånde ind, presse - ... osv osv i tre kvarter eller længere uden at komme til skade! Tankerne bliver dejligt simple og overskuelige i den tid, og hvem har ikke oplevet, at problemer, man frustreret har knoklet med i dage- eller ugevis, ofte får en uventet og knap så indviklet løsning, hvis man i et stykke tid beskæftiger sig med noget helt andet?

OK, på det tidspunkt var jeg knap så bevidst om dette, men jeg mærkede en klar forbedring i min grundlæggende livsindstilling, efterhånden som "frikvarteret" fra mine dystre tanker skred frem. Men - der var lige et par kilo, der skulle løftes.

Vægtstakkene på de maskiner, træningen foregik med, så ikke ud af noget, men de føltes tunge, og jeg var sikker på, at hvis der en én overflødig ting i denne verden, må det være den nederste halvdel på sådan en vægtstak. Ingen kan løfte, trække, skubbe eller på anden måde påvirke så mange kilo jern på én gang. (Viggo kunne, men han tæller ikke ... *Clark Kent*, ikke sandt!)

Jeg *havde* set Lisbeth. Hun var kommet senere end mig, havde jeg regnet ud, hvis ellers hun fulgte en rækkefølge i øvelserne, der lignede den på mit skema. Få minutter efter at Viggo og jeg begejstret havde forladt et tortu-... træningsapparat!, overtog Lisbeth det. Dette foregik med prisværdig punktlighed, men til min beskæmmelse så jeg, at hun hver gang flyttede pinden, der afgjorde, hvor mange vægtblokke man ville løfte, adskillige huller ned, hvilket øgede den samlede vægt med mange kilo per "rep". (*Ja*, det er kun anden gang, jeg træner, *Ja*, Lisbeth er mere sporty og veltrænet, end jeg er, *men* der vil altid være en snert af nederlag i det for en

mand, når han konstaterer, at en kvinde er hurtigere, stærkere eller smartere - og klogere, hm? - end ham). Denne følelse fik jeg dog hurtigt bugt med. Det var andre og mere vigtige ting, det gjaldt.

Hvis alt gik vel, ville jeg komme frisk (?) og nyvasket ud i mit nye, moderne tøj et par minutter før Lisbeth. Jeg ville vente på hende ved skranken eller på trappen, og så ville jeg skyde al skam til side og tvinge hende til at høre på mig. Jeg havde ikke fundet ud af, hvordan

jeg skulle starte min fortælling eller, hvorvidt jeg skulle fortælle hende hele eller kun dele af historien. Alle mine tunge spekulationer havde ikke givet nogle svar på, hvad jeg skulle sige; jeg måtte håbe og bede til, at inspirationen ville komme over mig, når det gjaldt.

Jeg kom til at vente lidt længere, men det skyldtes formodentlig, at Lisbeth havde et andet og længere program end mit. Jeg opgav at se ud, som om de forskellige opslag og plakater ved udgangen var umådeligt interessante, sagde "hej og på gensyn på fredag" til pigerne bag skranken og forduftede ud på trappen. Der gik yderligere et par minutter, hvor jeg i stedet ventede på den midterste repos, men langt om længe hørte jeg døren gå op og trin komme ned mod mig. Med tanke på mit eget chok, da jeg kom hjem dagen før, begyndte jeg at småfløjte, inden hun nåede ned til mig. For det *var* Lisbeth.

- Åh, har du lige tid et øjeblik, sagde jeg, da hun var et par trin over repos'en.

Lisbeth så på mig, mens hun gik ned ad trinene, men uden nogen form for genkendelse i ansigtet. - Undskyld, hvad sagde du?

Hun var nået et par skridt forbi mig, så jeg måtte dreje mig helt rundt.

- Der er en ting, jeg bliver nødt til at fortælle dig. Ham den store, du ved. Ham, der generede dig i sidste uge ...

- Det behøver du ikke - ...

- Jo, der er alligevel noget, jeg må fortælle. Og advare dig mod.

Lisbeth smilede pludseligt. - Uha, det lyder sandelig alvorligt. Trods jeg fandt morskaben umotiveret, kunne jeg ikke undgå at bemærke, i hvor høj grad smilet gjorde underværker ved hendes ansigt.

- Det er ikke noget at spøge med. Her til morgen har ham det store brød, Slatgeren kaldes han også, og hans makker truet mig og ødelagt min cykel, og var det ikke for Harald, havde de helt sikkert skåret mig i strimler, og ...

- Hvad har Sonny - ...?

- Ja, du kender ham, kan jeg høre. De kom i morges og truede mig med al landsens ulykker, hvis ikke jeg ...

- Hvis ikke du hvad for noget? Lisbeth var forståeligt nok ét stort spørgsmålstegn.

(- Hvordan Helvede skal jeg sige det?! Tænk dig nu om for Fanden, Flipperbrain!) Det kunne ikke nytte at fortælle hende, at "Den Store Detektiv" var blevet hyret af hendes mand til at afsløre hendes små julelege, og at han tilfældigvis var faldet over en bande forbrydere i forsøget på at gøre sit arbejde. (- Der må findes en måde - ...!)

- Øh, det er - ... jeg kan ikke så godt, - ...

- Ved du hvad, jeg har egentlig ikke tid ... Lisbeth gjorde tegn til at ville vende sig igen.

- Øh, ved du hvad. Hvis vi kunne mødes senere. På et neutralt sted. Så kunne jeg fortælle dig, hvad det hele drejer sig om (som om jeg vidste det!). Jeg har tid nårsomhelt. Er der et sted, du kunne tænke dig. Det må godt være i Gentofte - ...

- Hvorfra ved du, at jeg bor i Gentofte? Lisbeth så pludselig skarpt på mig. - Sig mig en gang. Hvem er du i det hele taget? Jeg ved godt, at vi har snakket meget kort sammen et par gange, men jeg synes, at der er noget ved dit ansigt, jeg kan huske. Sig mig, kender vi hinanden, eller er du bare ualmindelig ...?

- Det er muligt, vi kender hinanden, jeg synes også, jeg har set dig før.

Fortvivlet søgte jeg efter de ord, som kunne overbevise hende om, at jeg var til at stole på - var hendes bedste ven - at det var utroligt vigtigt, at hun lyttede til mig.

- Det med Gentofte, det var bare ... Du må stole på mig, Lisbeth ... øh, Elizabeth, det er meget - ... øh, vigtigt, og - ...

- Og mit navn kender du også. Du er fandeme ikke så lidt fræk, må jeg sige!

Jeg gav op. - OK, jeg ved, hvem du er - ... og hvor du bor. Men det er en temmelig lang historie. Indviklet er den også, men - ... jeg håbede bare, at hvis vi kunne mødes et sted, hvor øh ... jeg i fred og ro kunne øh - ... fortælle dig, hvorfor jeg mener, du skal øh - ... passe ekstra meget på - ... altså ... på Sonny og øh ... Slagter, så ...

Tempoet dalede i takt med mine udsigter til at formulere mig på en måde, som ville redde den sidste rest af selvtillid.

Lisbeth stirrede forundret på mig. En lille bedårende rynke dukkede op mellem hendes øjenbryn, men det var hverken stedet eller tidspunktet til at beundre den. (Men den var nu sød!) Jeg gav mig selv et åndeligt spark bagi og tvang mine øjne til at møde hendes så åbent og troværdigt som overhovedet muligt. (Du *må* tro på mig!) Rynken forsvandt. Det tog hende ikke mange øjeblikke at træffe en beslutning. Om det var mine ord eller mit slukørede anti-charmeur-fjæs, der gjorde udslaget, vil jeg ikke spekulere over, men det var den rigtige beslutning, hun tog!

- Jeg ved ikke, om jeg skal le eller - efter det, du antyder - være hunderød for at gå ud på gaden, men det kan da godt være, jeg vil høre på din historie. Men jeg siger med det samme, at hvis du bare er ude på at samle stof til næste udgave af "Håndbog for Skørtejægere", må jeg advare dig om, at jeg ikke kun har gået til styrketræning! Hun målte mig med et skævt smil. - Et lilla bælte må være tilstrækkeligt til at ordne dig, skulle jeg tro.

Med tegn og fagter prøvede jeg at berolige hende under denne svada. - Nej, nej, jeg forsikrer dig. Det er en alvorlig sag, jeg vil snakke med dig om, og hvis vi kan mødes - i eftermiddag eller i aften - så skal jeg nok - ...

- OK, men det kan først blive i aften. Lad mig se - ... kender du en café, der hedder "Det Glatte Lag". Den ligger ikke helt ude i Gentofte, men jeg skal på besøg ikke så langt derfra. Vi kan mødes dér. Skal vi sige ved syvtiden?

Store detektiver er sædvanligvis bekendt med alle former for forlystelses-etablisser. *Selvfølgelig* kendte jeg omtalte lokalitets beliggenhed. (Triumf! Den pt vagthavende var med mig!) Jeg havde opnået langt mere, end jeg havde turdet håbe på. I aften skulle jeg mødes med Lisbeth på et fredeligt, ukendt sted, og der ville jeg meget nemmere kunne udsperge hende om den forbindelse, der måtte være mellem hende og de lede fyre. (Hvis jeg i mellemtiden kunne finde en smart forklaring på min egen opdukken i hendes tilværelse, ville det hele bare være fjongl!)

Lige her og nu stod jeg (og Lisbeth) imidlertid med et besynderligt dilemma: Vi var færdige med at tale sammen, og - "Kære Brevkasse: Hvordan forlader vi dette besynderlige mødested?" Skulle vi følges ned ad trappen, skulle jeg blive stående, mens hun gik ned, eller skulle hun blive, jeg var trods alt kommet først ..?

Lisbeth havde ikke den slags tanker eller var måske bare ikke i tvivl. Hun begyndte at gå ned ad trappen, men fire-fem trin nede stoppede hun, vendte sig halvt og spurgte, som var det den naturligeste ting af verden, om ikke jeg skulle samme vej. Det lykkedes mig at tage de første trin uden at snuble. Jeg spekulerede på, om jeg skulle sige noget eller bare følge efter hende et par skridt bagved. Hvad siger man til en person, man lige har aftalt et møde med. Taler man om vejret, diskuterer politik, spørger, hvilken bus hun skal med, eller hvad?

"*Quasimodo*" Mortensen følte sig meget kluntet og uvidende, mens han vredet halvt sidelæns på grund af den deforme rygsøjle luntede ned ad trappen i hælene på Esmeralda, præcis nåede håndtaget før hun selv og galant åbnede døren for hende (det vidste han i det mindste, hvordan man gjorde!) Lisbeth fortsatte uforstyrret over baggården og virkede ikke, som om hun bekymrede sig om den slags Emma Gadske spidsfindigheder. Vi nåede fortovet. Jeg forsøgte - på samme tid diskret og desperat - at se mig omkring, for vores to onde ånder skulle nødig se os sammen. Lisbeth vendte sig mod mig, og jeg måtte nødtvungent indskrænke min efterforsken af de parkerede biler til små, nervøse sideblik.

- Nå, men så ses vi - måske, sagde hun med et særligt (hovent? muntert? ligegyldigt?) glimt i øjet. (Det blik skulle blive genstand for mange fortolkninger dén dag!)

- Ja, selvfølgelig, og jeg lover, at ... øh, men øh ... jeg kommer i tanker om, at jeg har glemt noget oppe i ... øh. Jeg smutter lige op og henter det. (Kors, hvor jeg følte mig dum, umoden, usikker - og bange!)

- Ja, og i aften giver vi den Det Glatte Lag, ikke?

Lisbeth viftede med de frie fingre på hånden, der holdt om skulderremmen til hendes sportstaske, og hun forlod mig uden at se, om jeg virkelig gik tilbage til centret. Efter et sidste, lynhurtigt check af de biler, jeg umiddelbart kunne se, smuttede jeg ind i porten, og så gik turen tilbage gennem kældrene til Haralds skrammelkasse.

En halv time senere havde jeg afleveret bilen og kort briefet Harald om aftenens møde. Derefter fik jeg mandet mig op ad trappen til min hoveddør og til at åbne den. Alt virkede normalt. Et blik på uret tvang mig til at overveje en gang frokost, under andre omstændigheder et kærkomment afbræk i dagens uvirksomme monotoni. Et par triste håndmadder var alt, jeg kunne klemme ned. Rugbrødet havde samme virkning på min appetit som overgemt sandkage, pålægget smagte (var!) af gummi, og mælken var sikkert sur. Mens jeg skyllede tallerken og bestik, kunne jeg ikke for min død huske, hvad jeg netop havde stoppet i munden. Jeg tilbagelagde et par kilometer på mit stakkels, uskyldige gulvtæppe og nåede ingen vegne. Tog et par kilometer mere og nåede frem til - en beslutning.

Det kunne ikke nytte at vandre rundt som en løve i et bur. Ventetiden ville blive alt for lang, og guderne skulle vide, at der var længe nok - fem timer! - til klokken syv, uden at jeg ligefrem behøvede at tælle minutterne. Det måtte være muligt at foretage sig noget konstruktivt eller på anden måde afledende i den tid. Telefonbogen kunne

ikke fortælle noget om "Det Glatte Lag", som derfor måtte være et nyt spisested. Damen på nummeroplysningen kendte svaret, og jeg fik både adresse og telefonnummer. Gadenavnet klang kun svagt i min hukommelse, så jeg måtte altså en tur ind i kiosken og konsultere KRAK'en.

- Tja, og når vi alligevel er væk fra hulen kan vi lige så godt henlægge vandringen til gader og stræder, lege turist i egen by så at sige: kigge på gadelivet, se en eftermiddagsforestilling i biffen, nå fire-flyet til Langbortistan, hvad ved jeg. Alt andet end at trave hvileløst omkring i lejligheden og forberede sig på - ... på hvad? Jeg snupede min nye, kulørte jakke, checkede kontantbeholdningen - en stak hundredkronesedler tilovers i baglommen + lidt løst i forlommen (et hundrede og fyrrer kroner! i mønter; utroligt, hvad de nye tyvere betyder for begrebet "småpenge") + nogle tusser i banken - og skyndte mig ned i solskinnet. Jeg overvejede, om jeg skulle hæve flere penge, men afgjorde, at jeg havde nok på mig til adskillige genstande og biografture og togbilletter og taxier frem og tilbage og ... kort sagt penge nok. Efter mødet i aften kunne jeg alligevel ikke tillade mig at bruge mere af Birgers forskud.

Jeg stod stille i gadedøren, indtil jeg havde sikret mig, at der ikke var mistænkelige fremmede i gaden, som reagerede på min opdukken. Alt så ud, som det altid gjorde i vor gade. - OK, og hvor skal vi så tilbringe eftermiddagen, min kære Watson?

Det blev til en film. Titlen har jeg lykkeligt glemt. Jeg mente at kunne huske en omtale fra premieredagen. Avisens anbefalinger havde ikke lokket mig op af sofaen dengang, men jeg konstaterede, at det faktisk var det eneste af biografens talrige tilbud, som ikke enten var for børn og/eller sadister, eller tilhørte kategorien "Set-to--gange-før". Den var forholdsvis ny, handlingen var elementær, helten og heltinden var dømt til at få hinanden i enden; glimrende, jeg ville hverken blive intellektuelt eller følelsesmæssigt overbelastet de næste par timer. På billederne i udhængsskabene lokkedes man af klip fra et overvældende antal biljagter (muligvis én, utroligt lang biljagt?) med diverse maleriske og blodige sammenstød, samt nogle diskret antydende erotiske - og formodentlig mindre blodige sammenstød mellem de berømte hovedpersoner. Kort fortalt, en film man *skulle* se. Jeg købte billet. Indtil filmen startede tyve minutter senere, kunne jeg passende sætte mig ud i den lille fortovscafe, der var anbragt på fortovet som en forlængelse af biograf-foyer'en.

Men først en lille tissetår. - Lad mig se, sidst jeg var her, lå toilettet herovre - ... Jeg strakte tæer og så mig omkring for at lokalisere stedet, da mit hjerte uden varsel snød mig for det næste livgivende "bump".

Knap havde jeg købt billet, før en muskelsvulmende og langhåret mand iført et enormt, lysebrunt og poset jakkesæt gjorde det samme. Det var ikke den styrkeløfter, som havde ventet hjemme på trappen, men størrelsen var den samme! Hans billet var grumset karrygul som min. Betød det, at han skulle se den samme film? Var jeg blevet så paranoid, at alle bodybuildere automatisk var efter mig? Eller blev jeg skygget? Ville Sonny sikre sig, at jeg virkelig forstod, at hans advarsel var alvorligt ment?

Manden forlod billetskranken og virkede aldeles uinteressert i mig. Han vandrede roligt frem og tilbage og studerede plakater for kommende premiere-film og så skuffende almindelig ud, bortset fra de posede bukser og de kolossale skuldre, som fik hans jakke til at bugne, som var den stoppet med kornsække.

Naturens kalden tvang mig trods alt ud på toilettet, og da jeg kom tilbage i forhallen, var min potentielle forfølger ingen steder at se. Med let bankende tindinger trippede jeg forsigtigt omkring for at se, om han eventuelt stod et sted og holdt øje med mig. (- Han er væk - ... er han gået igen?)

(- ... åh nej!) Dér kom han sejlene med et lille glas fadøl i den ene hånd. Bodybuilderen valgte sig et bord i fortovscafeen, den spinkle stol blev sat på sit livs prøve, og mine (mis)tanker begyndte på en frisk. Der var stadig intet der tydede på, at han var andet end en ganske almindelig mand - med små hundredogtyve kilo rå muskler og langt hår - som skulle i biografen, når han om et øjeblik havde nippet sin fadøl færdig. Min tørst var forduftet. (Der var også mere køligt og sikkert - i forhallen!)

Til min store lettelse blev dørene ind til salen nu åbnet, og jeg skyndte mig ind i halvmørket. Salen var ikke stor; bygningen indeholdt et for mig ukendt antal biografale, hvorfor den enkelte sal ikke kunne rumme mere end en fyrre-halvtreds stole. Nummererede pladser var normalt forbeholdt populære film (= mere end tyve tilskuere per forestilling), og da denne film - trods de løfterige billeder - ikke indeholdt tilstrækkeligt med vold og/eller sex til at være "rigtig" populær, var der frit slag på alle rækker. Jeg valgte mig en plads på bageste række ved den ene sidegang. Herfra kunne jeg holde øje med de andre personer i salen, og skulle jeg få behov for det, var jeg kun et par meter fra udgangen.

Eftermiddagsforestillingen kunne ikke trække mere end tolv tilskuere: ti totalt uinteressante skygger, nummer elleve (på bageste række) med en udsøgte samling nerver anbragt i klaser uden på tøjet og nummer tolv med muskulaturen i stram dressur bag den imponerende jakke. Jeg forsøgte at erindre, hvordan jeg i tidernes morgen plejede at slappe af, når jeg gik i biografen. Det var ikke let, især ikke da den tolvte tilskuer, "Jakkesættet", rejste sig fra sin plads i den modsatte side af salen og rykkede tre rækker længere frem - uden at kaste bare *et lillebitte blik* i min retning!

Jeg overlevede reklamerne. Hvilke produkter, der blev skamrost, kan jeg for min død ikke huske, men mine koncentrations-problemer startede for alvor fem-ti minutter inde i selve filmen, hvor helten bliver omringet af en bande forbrydere forsynet med - naturligvis! - en velassorteret samling små og store springknive. Derefter var det mig komplet umuligt at holde rede på de helte, heltinder, biler og skurke, som flød omkring foran mit blik. Filmlærredet mindede i uhyggelig grad om de psykedeliske lysshows med eksploderende blækklatter i alskens farver, som ingen fest kunne være foruden i min "flippede" ungdom. Tyve minutter senere var jeg ikke i stand til at huske, hvad der var sket (udover knivene), og for ikke at trække pinen i langdrag, rejste jeg mig og forlod salen.

Nu syntes jeg til gengæld, at fadøl smagte herligt, og jeg skulle netop til at fortryde, at jeg kun havde bestilt en lille, da han - Jakkesættet - kom ned ad foyertrappen og drejede om hjørnet ved toiletterne. Kunne den smule fadøl virkelig virke så hurtigt på så stort et menneske? - eller var det et højt nummer i rækkefølgen, jeg havde set ham indtage tidligere? Var han gået fra salen lige efter, at jeg havde opgivet at følge med i filmen? Fulgte han efter mig? Hvorfor? Hvordan? Hvem? o.s.v. ("Er De forvirret? Det vil De ikke være efter næste afsnit af ...")

Jeg skar igennem mine kaotiske tanker og spørgsmål, satte mit halvtomme glas og gik. Jeg ville ikke vente og se, om han gik tilbage til biografale eller, hvor han

ellers kunne have lyst til at gå hen. Jeg havde kun én tanke: så langt væk som muligt, før han fik lettet sig. Paranoid eller ej, sikkerhed ville afgjort være at foretrække.

Tæt på biografen lå en S-togsstation. I mangel af andet og bedre at foretage mig, valgte jeg at tage ud i nærheden af "Det Glatte Lag". Der måtte vel for Søren være en park (!) eller lignende, hvor jeg kunne fordrive tiden. Hvis jeg samtidig kunne kontrollere mine omgivelser tilstrækkeligt til at sikre mig, at der ikke fandtes muskelsvulmende personer i et par kilometers omkreds, ville det kun være en ekstra fordel. Den unge mand i billetkontoret blev hverken forskrækket eller irriteret over mit forjagede blik og utroligt klodsede omgang med runde småpenge, da jeg bad om en tre-zoners-billet (- det er han sikkert vant til her ved myldretids-tid), beroligede jeg mig selv. Jeg fangede de fleste af mønterne igen, hjalp den nydelige, unge kvinde bag mig (- sikke bryster!) med at samle hendes indkøb sammen igen, fik min billet og gik "velafbalanceret" derfra. Jeg kunne allerede mærke, hvordan dagen var ved at ændre karakter til det bedre: den rullende trappe bragte mig uskadt ned til perronen, den unge pige - kvinde! stillede sig lige foran mig ved en oversigtstavle (- altså, de bryster!) - lyskassen under taget, som viser, hvilket tog, der efter planen ankommer næste gang, var ved at skifte, og skiltene faldt til ro med endnu et fingerpeg om, at det alligevel var min heldige dag: to minutter, og jeg ville være langt væk fra biografer, biljagter, hede elskovsscener (mon bry- ... hun! skal med samme tog?) cafeer - samt ikke mindst: langhårede jakkesæt med for omfangsrigt indhold.

At Jakkesættet i samme moment studerede is-plakaten ved perronens pølsevogn, ødelagde - om ikke ligefrem mit liv - så dog resten af min hårdt tilkæmpede og alt for skrøbelige sjælefred. Samt min tro på tåbelige forudannelser.

***

KAPITEL 19

- Det gælder om at lade som ingenting, lille Brian. Nu går vi lige så stille og roligt over på denne side af perronen - og lader helt være med at se på ham! - og stopper her, og bliver stående og ser helt almindelig og normal ud! - og vi retter ind på række, har vi alle med? lad mig se fingrene - ... rolig, lille Brian, du skal nok komme med hjem.

For engangs skyld havde jeg en rimelig grund til at hviske halvhøjt til mig selv: Min hjerne var en sydende kedel af ophedede tanker. Hvis ikke jeg påtog mig rollen som emsig børnehavepædagog overfor det lallende vrage, jeg netop var blevet forvandlet til, ville jeg - altså vraget - sandsynligvis frivilligt hoppe ud foran det førstkommende S-tog blot for at bringe min frygt til ophør - og give mig fred. (I parentes bemærket blev alle uvedkommende og uhøviske refleksioner over kvindelige medpassagerer og deres kropslige attributter øjeblikkeligt og effektivt udraderet fra mine hjernevindinger!)

Jakkesættet var fulgt efter mig. Ikke skygge af tvivl om dét. Men hvordan slippe fra ham?

Lyden af det tog, jeg havde planlagt at tage, kunne nu høres under broen. Det var et spørgsmål om sekunder, før det holdt ved perronen. Skulle jeg alligevel tage det og prøve at smutte fra ham et andet sted? Mit tog kørte ind på stationen og stoppede. Toget var langt, det var tæt på myldretiden, togstammen bestod af otte vogne. Jeg stod ud for den næstbageste vogn og kunne ikke bestemme mig for noget som helst. For dog bare at gøre noget, begyndte jeg at slentre afsted langs toget, hverken for langsomt eller for hurtigt gennem menneskemyldret. Man kunne forhåbentlig ikke se på mig, at jeg netop planlagde at tage netop dette tog. Vraget passerede Jakkesættet. Jeg kunne ligefrem mærke, hvordan hans øjne diskret fulgte mig, hvordan han stillede sig hen til en af de åbne døre for at være klar, hvis jeg steg på toget.

Mens jeg bevidst øgede farten hen ad perronen, kørte et andet tog ind på det modsatte spor, med retning mod Hovedbanegården, som var næste station i den retning. Mit tog havde endnu ikke vist tegn på at ville starte; jeg fortsatte langs den næste vogn og den næste, hele tiden usikker på, hvilken dør jeg skulle gå ind af. Jeg drejede hovedet og kiggede bagud på min mest distræte og tilfældige facon. Som ventet var den langhårede bodybuilder ikke mange meter væk, stod uden at se direkte på mig - og ventede ud for en dør. En ny, åben dør, hver gang jeg drejede hovedet! Der var ingen tegn på, at køreplanen ville blive overholdt. Folk rundt om mig begyndte at diskutere forsinkelsen, men jeg havde andre og langt alvorligere problemer end en ganske dagligdags, mindre forskydning af den planlagte toggang. Ophidsede stemmer længere fremme kunne betyde hvad som helst, men hovedsagen for mig var, at toget blev holdende, og det gav mig ikke andet valg end at fortsætte fremad.

På min vej hen ad perronen passerede jeg flere skurlignende vægafsnit med bænke monteret. Jeg nåede ud til den sidste afskærmning under perronens tag, rettede mine skridt mod den yderste bænk og lod som om, jeg skulle til at sætte mig for at vente på et senere tog. Som ved en tilfældig eftertanke trådte jeg i stedet væk fra bænken og gik hastigt tilbage mod toget, satte foden på trinbrættet i den åbne dør og snurrede listigt omkring endnu engang for at løbe tilbage mod toget i den modsatte side af perronen. Det var besværligt at gøre disse udviklede manøvrer på en naturlig måde, ikke kun fordi perronen var godt fyldt med hjemrejsende, som utålmodigt ventede på, at toget skulle køre og dermed give plads til deres tog, men især fordi jeg samtidig forsøgte at holde øje med Jakkesættets bevægelser.

Og jeg skulle slet ikke med dét tog.

Hvilket jeg naturligvis havde taget højde for! På midten af perronen krøb jeg i skjul bag afskærmningen - troede jeg. Jo, det gik fint med at stille mig op ad væggen, puste lidt og se mig omkring, men da jeg vendte mig for at overskue den hurtigste rute tilbage til en åben dør i det rette tog, opdagede jeg, at De Danske Statsbaner af en eller anden forbryderisk grund havde udskiftet de skærmende træplader, som tidligere havde været der, med glas! Jeg vrængede næse af et par snottede unger, der med store, fjogede grin stod bag vinduet og betragtede den sindssyge voksne, som legede røvere og soldater i myldretiden - alene. Nå, ikke mere tid til denne detalje. Jeg kastede et blik mod det sted, hvor jeg sidst havde set Jakkesættet, uden at få øje på ham nogen steder, og samtidig med, at den gennemtrængende og længe ventede afgangsbippen lød fra togets døråbninger, sprang jeg frem gennem menneskemængden og ramte med stor præcision den sidste smalle sprække mellem

de lukkende døre, klemte mig igennem, greb fat i de indvendige dørhåndtag og koncentrerede mig om ikke at miste balancen under accelerationen.

Mit hjertet bragende i brystet, mit åndedræt kunne trække en vindmølle, men jeg var sluppet fra ham! Jeg klamrede mig til stangen foran glasruden ind mod den store midterkupé. Vi var en seks-syv mennesker på dørperronen. Op ad det modsatte vindue stod to punkere, travlt beskæftiget med at udforske hinandens drøbler. Deres kysseri eller rettere kraniegnaveri levede dem ingen interesse for omgivelserne. Til gengæld var ingen optaget af at glo på deres neonfarvede Mohawk-frisurer, sikkerhedsnålene i øreflipperne og de mirakuløst sammenhængende laser, der udgjorde deres ben-beklædning. Selv ikke en så malerisk opstilling kunne aftvinge omgivelserne den mindste opmærksomhed. De omkringstående var enten koncentrerede om deres sammenfoldede avis eller gloede uinteresseret ud gennem den øverste del af vinduerne, som om løsningen på livets gåde hang og dinglede ude langs den vindblæste togside.

Toget drønedede ind i den lange tunnel, som ville føre os på tværs af den indre by, og udsynet blev begrænset til spejlbilledet af os selv. (Hvis nogen kan finde svaret på livets gåde i dét syn, vil jeg gerne høre nærmere fra vedkommende). Ingen havde reageret på min pudsige entre. Jeg vendte mig langsomt og kontrolleret og kunne konstatere, at de siddende passagerer i kupéen end ikke kiggede på mig. Myldretiden var som sagt direkte overhængende, og resten af togvognen var godt besat med kedelige, pæne, grimme, læsende, skulende, halvsovende - med andre ord, ganske almindelige mennesker, som hver for sig havde rigeligt at se til og tænke på. Forpustede mennesker, som dødsforagtende kaster sig ind mellem de lukkede togdøre, er virkelig for ordinært til at ordentlige mennesker tager sig af det. Mange gange havde jeg følt en frustreret, nærmest rasende lyst til at tvinge alle disse ligeglade mennesker til at afgive bare en enkelt reaktion, som viste, at der var liv i dem. Men ikke i dag. Den overvældende mangel på interesse for andres opførsel var dejligt beroligende.

Bedst af alt: Intet spor af min forfølger. Jeg åndede lettet op. Mit stepnummer på perronen havde virket, Jakkensættet var hoppet på limpinden, jeg mener: toget, der skulle den anden vej! Om han alligevel ikke havde ladet sig narre og ovenikøbet var nået at stige på en af de efterfølgende vogne, kunne jeg naturligvis ikke vide, men i de to minutter, der var til næste stop, kunne jeg i det mindste forsøge at få pusten igen. Toget rullede ind på undergrundsstationen, hvor Lisbeth og jeg sidst var stået af. Denne station ligger nærmest forretnings- og kontorkvartererne i den indre by og benyttes dagligt af utroligt, nej, af ekstremt mange mennesker; og her var det i allerhøjeste grad *myldretid*.

Fra det øjeblik, toget passerede det forreste af perronen, gled en massiv mur af menneskekroppe forbi vinduerne. Billeder af japanske uniformer, som med lange stave banker japanske jakkesæt på plads bag togdørene, gled endnu engang over min indre video. Erfaringen sagde mig imidlertid, at danske forhold også på dette punkt er langt mere humane og ublodige. Skønt de mange mennesker kun er interesseret i at komme ombord på deres tog og ikke tager særligt hensyn til deres sidemænd og -koner, er det trods alt en sjældenhed, at det medfører hospitalsophold at køre med S-tog i myldretiden. Blå mærker er højden.

Toget standsede, dørene gled op, og de første tre mappebærere stak som på tælling deres frie arme ind for at vinde præcis det forspring, som kan sikre sejren i kampen om de sidste to ledige pladser. At der eventuelt var andre, som skulle af toget, var ikke deres problem! Trængslen var skræmmende, men som altid også lidt imponerende. (- Godt man ikke er en lille svag kone på halvfjerds med flødeskumskagerne balancerende på den gigtbøjede håndflade!)

Den korte tur havde ikke været tid nok til at overveje mit næste skridt. Der skulle tænkes og handles hurtigt. Først og fremmest måtte jeg være helt sikker på, at jeg havde rystet forfølgeren af. Det kunne næppe gøres et bedre sted end denne stopfulde station, hvor man nemt kunne forsvinde i mængden.

Og hvordan kommer man ud af et S-tog, der belejres af frådende, hjemadsøgende galninge?

Køb en glat vindjakke!

Jeg lynede jakken helt op og snappede hægterne på manchetterne fast. Et nyttigt trick, der er lige brugbart ved gratis udendørskoncerter som i situationer som denne. Der opstod en sprække mellem en gigantisk varehuspose og et vredt fordrejet ansigt. Denne sprække kastede jeg mig hæmningsløst frem imod, og for første gang siden jeg lærte Viggo at kende, ønskede jeg, at jeg havde trænet regelmæssigt med vægte i mange år. Det kostede kræfter at kæmpe sig ud på perronen. Strømmen af folk, der pressede sig frem mod døren, standsede uden varsel, men det er ikke nemt sådan uden videre at se forskel på "fjenden" og almindelige mennesker, der venter på det næste tog. Der lød desværre en del censur-modne kommentarer, mens jeg genvandt balancen, rettede på tøjet og bevidst lod folk forstå, at jeg var højt hævet over den slags tale og forøvrigt var ganske ligeglad med deres ømme tær. Desuden var jeg mere optaget af at stirre mod dørene i de efterfølgende togvogne.

Ikke antydning af Jakkesættet. Jeg havde fået et tilstrækkeligt kendskab til hans ansigtstræk, foruden hans fysiognomi og påklædning, og jeg mente nok, at jeg kunne genkende ham mellem de andre ansigter. Jeg smålo en smule, fordi jeg endelig kunne regne med, at mit nummer havde virket.

Og hvad nu? Dørene lukkede sig bag mig, mit tog kørte, men jeg havde på den anden side masser af tid, der var ingen problemer i at vente på det næste tog. Jeg snappede en portion spidsrod gennem menneskemængden, men måtte bedrøvet konstatere, at de nærmeste bænke var fuldt optaget. Den eneste mulighed for at hvile mine rystende ben i ventetiden og samtidig holde mig fri af lemmingestrømmen mod det tog, som netop kørte ind på stationen, var at søge ind til væggen, væk fra perronkanten. Det var mere bekvemt at læne sig op ad noget i stedet for at blive skubbet omkring ude på "dansegulvet". Det havde oprindeligt været min agt at køre i den bageste vogn. Trappen på den station, hvor jeg skulle af, kunne nemmest nås fra den ende af toget, men min lange vandring op langs togstammen havde medført, at jeg var kommet ind i vogn nummer tre eller fire, altså: Afsted mod perronens fjerne ende!

Selv for en hærdet perron-stepper tog det tid at nå det mål. Jeg kunne heldigvis tage det roligt, og forholdsvis uskadt fandt jeg frem til en beskeden plads ved væggen, klemmt inde mellem en træt, kvindelig studerende og en stor, robust håndværkertype med den brune mappe godt presset fast under armen. Det viste sig pudsigt nok at være en glimrende plads. Den studerendes tunge og ualmindeligt kedeligt udseende

fysikbog stak sine skarpe hjørner ud til alle sider, og den brune mappe klirrede dæmpet men sigende ved alle sammenstød, så mine to side-m/k'er havde hver især travlt med at forsvare sig mod de forbipasserende. Bag disse uventede palisader fandt jeg et kærkomment refugium. (- Mon de to skulle samme vej som mig? Sikke bodyguards!)

Fire S-tog ankom og afgik, skiltene rullede rundt, blev blanke, rullede rundt igen, og fortalte, at nu blev det min tur. Jeg rettede mig op, droppede tanken om en lille takketale til mine to beskyttere og trådte modigt tilbage i den barske hverdag. Jeg måtte ikke komme for sent til startsnoren, ikke fordi jeg håbede på en plads på sejrsskamlen, men jeg måtte trods alt søge at deltage i opløbet på mere lige fod. Mængden af folk, der skulle frem mod perronkanten, steg en anelse, og en smule skubben og masen kunne ikke undgås.

Jeg havde trippet tre skridt væk fra væggen, da jeg følte et besynderligt greb i ryggen. Vindjakken blev krammet sammen ud for mine skulderblade, og med stigende rædsel forstod jeg, at en eller anden var begyndt at presse mig fremad. Frem mod kanten af perronen. Mod skinnerne!

Jeg gjorde et fortvivlet kast med hovedet. Ud af øjenkrogen kunne jeg se min forfølger, som altså ikke var i den anden ende af byen på dette tidspunkt. Et lille, sammenbidt smil spillede om hans læber, han stirrede koncentreret på min nakke, som om han sigtede på noget ved hjælp af mit hoved, jo, der var ingen tvivl om hans intentioner. Jeg skulle ikke med toget, jeg skulle- ...!

S-toget ville om få sekunder drøne forbi denne del af perronen. Farten ville være fyrre-halvtreds kilometer i timen, selvom bremserne var i funktion. Hvor tit havde jeg ikke følt suset fra den forreste vogn og reflektorisk trådt et skridt baglæns, når sådan et langt myldretidstog skulle forsøge at indhente køreplanen. Togføreren, der i øjeblikket kunne se menneskene yderst på perronen, ville om nogle minutter få alvorlig brug for psykologisk krisehjælp, mens ambulancefolkene skrabe mig af skinnerne. (- Men hvilken hjælp var der for mig, når de havde skrabet mig op, hva'?)

De omkringstående syntes ikke at lægge specielt mærke til, at jeg *ufrivilligt* skubbede mere aggressivt til dem end normalt var. Jeg var blevet så overrumplet af hans angreb, at der gik et par alt for hurtige sekunder, før jeg kunne prøve at finde en udvej. Afstanden fra væggen til perronkanten var ikke over fire meter, men på grund af menneskemængden virkede det, som om der var meget længere. Jeg følte presset i ryggen blive kraftigere, og nu var vindjakkens praktiske glathed det stik modsatte af et aktiv for mig. Ubønhørligt blev jeg mast ind mellem en ældre kvinde og en lille nusset fyr i stor frakke, som derfor blev tvunget til siden, ikke uden højlydt at give deres utilfredshed til kende.

Dernæst skete alting forrygende hurtigt.

Uden at tænke skød jeg den venstre fod frem. Der måtte være et eller andet, som kunne stoppe min fremdrift! Resultatet var ikke som beregnet. Den ru gummisål fik min fod til at virke som bremse, men fremfor at hjælpe, gav det mig et andet og langt værre problem. Presset i ryggen var det samme, og mit stive ben og mine strittende tæer kom til at fungere som en stylte, en vippestang, som let og elegant skubbede hele min krop opad i stedet for frem. Et mikrokort sekund hang jeg således som en feteret balletdanser et stykke over mine omgivelser.

Som "trøst" for mine anstrengelser kunne jeg på denne måde særdeles tydeligt se S-togets destinationsskilt komme farende hen over de ventendes hoveder.

Min højre fod flagrede samtidig rundt i den stærkt begrænsede plads for at hjælpe balletdanseren med at holde balancen. Ubevidst hoppede underben og fod op og ned i en frugtesløs søgen efter støtte. En støtte, som selv ikke den mest hårdhuede krimiforfatter ville turde opfinde - ... eller, vent nu lige lidt! Hvad var det? Der *var* noget at støtte mod! Der var ikke tid til at tænke, og min krop havde gudskelov overtaget styringen helt og holdent. Jeg fulgte blot med. Min fod havde fundet håndtaget på en attachétaske, som en mand i gråt jakkesæt netop skulle til at løfte op for at trykke mod brystet. (En god udgangsposition i det foranstående kapløb). Jeg ved ikke hvor forbavset han blev, da hans taske pludselig blev mange kilo tungere, men jeg - min krop! - jublede og jokkede nedad med opbydelse af alt, hvad jeg ejede og havde af kræfter i benet, trådte på den "faste" genstand og forsøgte at presse mig bagud, væk fra det gabende tomrum, jeg kunne se bag den yderste række mennesker.

Vippestangen, min venstre fod, slap betonen for at hjælpe den højre. Jeg halvt hang, halvt lå bøjet bagover med vægten på Jakkesættens udstrakte arm og med fødderne en halv meter over gulvet, da mit skrøbelige underlag forsvandt. Livet er ikke på alle punkter som en tegnefilm, og jeg behøvede ikke at opdage, at jeg trodsede naturens love, før jeg bøjede mig for tyngdekraften. Jeg faldt simpelthen ned igen med det samme. Mit højre ben susede mod gulvet, foden ramte betonen med et gungrende brag, som jog ubeskriveligt pinefuldt op gennem ben og hofter. Knæet var ikke forberedt, og Solodanser Mortensen sluttede det høje spring med et imponerende og ikke helt ufarligt knæfald. Kort sagt, mit ben kollapsede under vægten. Jeg landede hårdt og brutalt på begge knæ og faldt forover. Mellem to par ben kunne jeg - alt for tydeligt - se muren på den anden side af sporet komme farende mod mig.

De to par ben tilhørte anførerne i hovedfeltet, gode, solide borgere, som ikke var til sinds at overlade deres sikre pladser til afstumpede og ubehøvlede typer, som skubbede bagfra. De to herrer dannede derfor en lukket mur mod perronkanten.

Og det er på sådan et tidspunkt, det godt kan betale sig at holde "en lav profil".

De to herrer i forreste række kan uden at rødme indstille deres sidemænd til Carnegie-medaljen, for havde disse ikke grebet dem i armene og holdt fast, havde antallet af dødsfald været betydeligt større. Jakkesættet og jeg havde god fart på. Min lufttur ændrede ikke på denne kendsgerning, og da vi til slut kom møvende frem på næstforreste række, var det alt for sent at tænke på at stoppe. Godt, at der som sagt ikke var tid til at tænke. For stoppe var netop, hvad jeg gjorde.

Min krop styrtede forover, men i knæhøjde. De to herrers henholdsvis venstre og højre ben knækkede nok så nydeligt sammen i knæhaserne, da mine skuldre ramte præcis, som de lede fyre i skolen sparkede os, når de ville have os til at vakle. Arme (og tasker) fløj ud til siderne, og her trådte sidemændene frelsende til og sikrede sig retten til de omtalte medaljer. Mens de to flaksende herrer desperat klamrede sig til mapper og behjælpelige sidemænd, fik de samtidig fastholdt mit legeme tilstrækkeligt til, at jeg stadig kan benytte S-toget på normal vis.

Jakkesættet havde måske ligeledes overladt kommandoen til sin muskuløse krop. Dumt gjort. Hvis man holder fast i noget og skubber det fremad, skal man være forberedt på, at det pludselig kan stoppe.

Det var Jakkesættet ikke. Jeg faldt ned mellem de mange ben, han fulgte efter uden at bukke sig; jeg blev fastholdt af to sprællende kontorchefer, han fik masser af plads henover min bøjede ryg og de to sprællende osv; jeg kunne to sekunder senere ligge på knæ og stirre blindt ind i den røde togside, som alt for langsomt mistede fart, mens han var medvirkende årsag til at noget at det røde - ... addhh! (I ved, hvad jeg mener).

Chokeret forsøgte folk at skabe afstand til mig, men de mange mennesker bagved, som ikke havde set, hvad der skete, reagerede som de plejede: de blev stående. Ingen kom ud af stedet.

Min krop og jeg begyndte så småt at komme fast sammen igen. Jeg stirrede på mine hænder, mærkede, hvordan rystelserne startede netop i hænderne, og fik masser af tid til at undre mig over de smukke, eksotiske armbånd, jeg havde på. - Togføreren fik alligevel brug for krisehjælp, fnisede jeg hysterisk, - men det var ikke min skyld, var det vel?

Mine armbånd eller, hvad det var, fascinerede mig igen; de var så bløde og pæne i farven, en varm gul på højre arm og en grøn på - ... *jakkeærmer!!* Udsalgsvare eller ej. At de kan lave så elendige syninger i Fjernøsten er forargeligt. Og på den anden side - ... hvad koster et takke-telegram til Thailand?

Bodybuilderen havde ikke på noget tidspunkt sluppet sit greb i ryggen på min jakke, selv ikke da han faldt som offer for min ufrivillige, omvendte "Halve Nelson". Hans tunge legeme fortsatte frem over min ryg, og da hans egen arm kom i vejen, tippede han forover og styrtede ned i det opståede tomrum foran mig, ned mod skinnerne. Kampen mellem hans jerngreb og blokeringen af mit legeme havde i et kort øjeblik været uafgjort, indtil den tynde, billige sytråd knækkede hele vejen rundt i ærmegabene og ned langs de patchwork-agtige felter på min nye, smarte, ekstra nedsatte ("KUN KORT TID!") firefarvede vindjakke. Faktisk var det kun rygstykket, der manglede. Min krop var blevet presset sammen og holdt nede af to granvoksne mænd, hvilket betød, at fronten af jakken - med lommer og det hele - var blevet fastholdt og lå i skødet på mig. Men det var ærmerne, der - som to farvestrålende bogholder-manchetter - holdt min interesse fangen.

Togføreren, som måtte være ude af sig selv ved synet af det faldende legeme, åbnede ikke dørene i toget. Folk begyndte at beklage sig mere og mere højlydt. Kun få vidste, hvad der var sket. Høje fløjt og skrig oppe fra den anden ende af stationen fik de mere erfarne passagerer til at forstå og videregive til omgivelserne, at en person var faldet ud foran toget. En blanding af vantro og nysgerrighed i forskellige variationer aftegnede sig på ansigterne, man samledes i grupper, så sig omkring og diskuterede, hvad der egentlig var sket; ikke så få brokkede sig over forsinkelserne, der uundgåeligt ville ramme myldretidstrafikken, men de var jo også i fare for at komme for sent til frikadellerne. (Hvis de to uheldige/heldige kontorchefer læser dette: Modtag min tak og min undskyldning for ikke at vide, hvor I blev af. I reddede trods alt mit liv!)

De nærmeststående, som formodentlig havde mistet enhver lyst til frikadeller eller anden form for hakkekød, vidste, at jeg var en ikke uvæsentlig aktør i dramaet, og på samme tid blev jeg dels hjulpet på fødderne, dels skældt ud af - i højre ringhjørne: den velklædte herre, hvis attachétasker mirakuløst havde medvirket til min redning og som ikke lagde skjul på, at det var min brutale fremfærd, der var skyld i et uskyldigt

menneskes død - og fik uventet støtte af - i venstre ringhjørne: min fysiklæsende sidedame ved væggen, min ukendte bodyguard, som til gengæld mente, at "den store, ulækre fyr" selv var ude om det.

De hjalp mig med at redde indholdet af mine jakkelommer, åbnede tryklåsene og lod de tomme ærmer falde ned på perronen. Den jakke var færdig. Af grunde, jeg ikke forstod og heller ikke orkede at sætte mig ind i, kom de op at toppes om, hvem der havde ret - uden at rådspørge mig, som burde vide det bedst - hvilket passede mig glimrende. Mens deres stemmelejer og armbewægelser blev kraftigere, glemte de åbenbart, hvad og hvem de skændtes om, og jeg benyttede denne ændring af fokus til langsomt at vrikke mig bagud, ind mellem det næste lag mennesker, som grådigt fulgte med i diskussionen i mangel af det langt mere uhyggelige og spændende, der foregik oppe ved togets forende.

Trods min chokerede tilstand, var jeg klar over, at jeg hurtigst muligt skulle væk derfra. Normalt betragter jeg mig selv som en lovlydig og pligtopfyldende borger i vort lille land, men denne situation var afgjort mere, end jeg kunne overskue. Tanken om brøsig politifolks afhøringer for at finde en acceptabel grund til, at jeg: a) havde skubbet Jakkesættet ud foran toget eller: b) på anden måde havde forårsaget hans fatale fald, gav mig kuldegysninger og endnu mere rystesyge. Alting flød sammen for mig, mennesker, plakater, larmen, brudstykker af folks vilde overdrivelser eller totalt forkerte opfattelse af, hvad der var sket. Verden syntes uvirkelig, surrealistisk, mens jeg famlede mig vej hen til trappen, som jeg fra en fjern fortid mente at kunne huske måtte være lige i nærheden. Min hånd fandt en dejlig fast, håndgribelig mur. Ved at følge den kunne jeg kort efter klamre mig til et gelænder på trappen, som førte op i dagslyset og - vigtigst af alt - væk fra mareridt på stationen.

Pludselig forsvandt dissen, der havde lagt sig over mine nethinder. Knivskarpt tegnet mod baggrunden kom to unge betjente i sorte vindjakker rundt om hjørnet øverst på trappen. Den ene mumlede intensivt i en walkie-talkie, mens de uden hensyn til personer på trappen trampede ned mod perronen, uden tvivl for at finde, udspørge og arrestere den eller de personer, som måtte befinde sig på det sted, hvor togføreren havde fortalt, ulykken var sket. Selv i min forvirrede tilstand var jeg sikker på, at de ud fra mit sveddryppende, fortrukne ansigt og mit overtøjsfrie korpus kunne slutte, at her var hovedskurken i det blodige drama. Hvis ikke jeg havde "SKYLDIG" malet ud over ansigtet, må I kalde mig Mads.

Men se nu bare der, "Mads". Den ene, stoute betjent, som hele tiden udbød: - Af vejen, der. Pas på. Af vejen! i en landlig dialekt, jeg ikke på stående fod kunne placere, passerede lige forbi mit blævrede legeme, uden så meget som at se på mig. Måske lignede jeg mest af alt en stiknarkoman med en "kold tyrker", og det var jo ikke det, de to ordenshåndhævere var på jagt efter; en anden forklaring kunne være, at betjentene som en selvfølge gik ud fra, at deltagere i sådanne dramatiske hændelser forbliver på gerningsstedet indtil det bureaukratiske hokus pokus er overstået. Nå, det var ikke mit problem - under forudsætning af, at jeg slap helskindet væk.

Trappen var fyldt med mennesker på vej både op og ned, og de fleste var lykkeligt uvidende om tragedien, som netop havde fundet sted. De, der var for opadgående, var ikke helt sikre på, hvad der var sket, og de, der var på vej til perronen, gik en uvis ventetid i møde, indtil myndighederne igen lod S-togene rulle. Jeg kunne ikke lade

være at tænke på, at i morgen ville hele episoden for flertallet af landets befolkning være reduceret til en fem-seks liners notits i det foretrukne formiddagsblad (uden billeder af farveorgiet på skinnerne), mens det for nogle af os roligt kunne siges at være det voldsommeste, det mest uhyggelige og livstruende (og i ét tilfælde livsafsluttende) vi nogensinde ville opleve.

Verden omkring mig havde stadig karakter af at være en udflydende kulisse i en dårlig film, og da jeg kom helt op i lyset, reagerede jeg instinktivt, primitivt. Hvordan skulle jeg slippe væk? Foran stationsbygningen, der lå som en kæmpehelle midt i trafikken, var en busholdeplads. Der holdt tre ventende mastodonter, dørene var åbne og horder af kortviftende passagerer masede sig op forbi de let stressede chauffører, som forlængst havde opgivet at kontrollere, om den enkeltes rejsehjemmel var gyldig. Jeg stillede mig op i en tilfældig kø, men lige inden jeg skulle til finde småpenge frem til en billet, indså jeg, at det første sted, betjentene ville lede efter den person, som vidnerne til ulykken i samme nu var ved at beskrive for dem, netop ville være andre transportmidler væk fra gerningsstedet. I walkie-talkiens tidsalder ville det ikke tage mange minutter at få en ekstra patruljevogn på stedet.

Og en person, som er indblandet i en ulykke, og som ikke stiller sig til rådighed for ordensmagtens undersøgelser, er automatisk skyldig. Flugt fra en forbrydelse har alle dage været et sikkert tegn på dårlig samvittighed og dermed bevis på selv de mest urimelige anklager. Elementær krimi-viden.

Busser er langsomme og fulde af "vidner", selv en taxi er udelukket, chaufføren ville nemt kunne huske *"ham, den skøre stodder i skjortærmer? Jo, jo, der var helt sikkert noget lusk ved ham, nemlig!"*

Ergo måtte der findes en anden løsning. Det kunne på mange måder være smartere at "gemme" sig lige i nærheden. Jeg forlod buskøen, blandede mig i stedet med folkemængden ved fodgængerovergangen, ventede lovlydigt på grønt lys, krydsede gaden og gik så roligt og naturligt, jeg overhovedet kunne, hen ad fortovet og nåede uden tiltale frem til en beværtning et par hundrede meter længere nede ad gaden. I det lokkende solskin havde man stillet små runde borde med stole omkring ud på fortovet, men det var mørket indendøre, der drog. Udvisende en ro, jeg absolut ikke følte, åbnede jeg døren til værtshuset, satte mig på en af de høje stole ved baren og bestilte to Elefanter, en til hver hånd. Det var det eneste, som på dette tidspunkt havde kræfter nok til at trække mig op af det mentale morads, jeg var sunket ned i. Samtidig havde jeg brug for ligegyldigt hvad, som kunne få min krop til at holde op med at ryste, som kunne få mig til at tage mig så meget sammen, at jeg begyndte at lede efter løsninger på de problemer, jeg uden at anstrenge mig forudså komme væltende.

Der var kun få andre gæster, og de havde heldigvis nok at gøre med at diskutere dagens fortrædeligheder på tegnестuen eller shoppen eller advokatkontoret eller hvor de havde deres gang. Tjeneren var lettere forundret over min ankomst i skjortærmer, så en kende mere desorienteret på mig, da jeg bestilte de to guldøl - og gloede uhæmmet, da jeg drak dem i to lange slurke, den ene efter den anden. Jeg smagte ikke på dem og følte ingen virkning trods den høje alkoholprocent. Da jeg bundede nummer to fik det trods alt et par designer-bøsser til at bemærke min "barske"

optræden. (- Uh, så du det? *What a man!*) Jeg ofrede dem ikke et blik, mens jeg bestilte Elefant nummer tre.

Min pludseligt opståede ligegyldighed overfor fyrenes kommentarer og tjenerens måbende ansigt var ganske behagelig; normalt bliver jeg klam og kold, hvis andre gloer på mig eller omtaler mig og mit udseende, mens jeg hører på det. Dette var noget helt nyt: de to feminint udseende fyres udtalelse røg ind på lystavlen, glimtede mat og forsvandt aldeles overset. Der er ingen plads til uvæsentlige detaljer så kort tid efter, at man har været ved at kysse livet farvel! Jeg følte det, som om jeg uden at blive beruset kunne drikke Elefanter til værtshuset løb tørt, og det var min egen sag, hvor mange snabelvand "Projekt Genoplivning" krævede.

OK, nummer tre virkede mere efter hensigten. Den smagte stort set, som den skulle, og den fik min hjerne til at slå bremsen i, gav tankerne plads til at brede sig, til at bundfælde en smule og dermed nemmere blive genstand for mere dybtgående betragtninger.

Jeg tømte min øl, overvejede en fjerde, men droppede det. Ikke fordi jeg var bange for virkningen, ej heller fordi det muligvis ville give designer-fyrene deres livs traume, men jeg var nødt til at holde hjernen klar. Elefanterne havde opfyldt deres mission: en nogenlunde genoprettet udgave af Brian Mortensen tog hul på næste runde i den nye populære gætteleg: "GÆT, HVORFOR DU DØR!"

Der var alt for kort tid, men til gengæld en lang - en uhyggelig lang - række ting, jeg skulle tage endelig og definitiv stilling til.

***

KAPITEL 20

Historien var røget af sporet - kæden var hoppet af.

Indtil Jakkets død havde det været en spøg; en alvorlig spøg måske, men alligevel en spøg. Selv Sonny's trusler og springkniv havde lugtet af min barndoms barske, men sjældent lemlæstende kampe mellem vores "gård" og naboejendommene. (En hyben i øjet, var den alvorligste skade, jeg kunne erindre). Her var det to flade cykeldæk. Indtil nu.

Indtil nu - ...? Nej, ikke længere. Nu var det en død mand - *en død mand*, Brian! Så er det ingen spøg længere!

Om et par timer skulle jeg møde Lisbeth for at give hende en forklaring; en forklaring, jeg ikke kendte. På den anden side havde jeg alt for mange brutale kendsgerninger at bakke denne - manglende forklaring op med. Hvordan Fanden kan man give sådan en forklaring??! Hvordan Lisbeth ville reagere (hvordan jeg selv ville reagere!) var mørkt, ukendt land for mig - ... men - ... *noget skulle der ske!*

Sonny havde sendt Jakkets efter mig. Spørgsmålet var kun, hvornår han ville få det blodige resultatet af skygningen at vide. Hvordan Sonny ville reagere på nyheden om bodybuilderens død, havde jeg en meget levende forestilling om.

Lisbeth måtte advares om Sonny og Slagter, uanset hvad hun iøvrigt vidste om dem eller var indblandet i. Det var ikke urimeligt at antage, at de ville spørge hende, om hun vidste, hvem og hvor jeg var. Kriminelle hjerner udtænker - som alle gyser-fans ved - de særeste sammenhænge mellem sagens partnere, og jeg brød mig ikke om at tænke på, hvilke forhørsmetoder de ville anvende på Lisbeth. Det ville med garanti ikke blive "Tyve Spørgsmål Til Professoren".

Én ting stod fast: jeg måtte forsvinde, og jeg besluttede, at højst ét menneske måtte vide det. Indtil mit møde med Lisbeth, ville jeg holde mig væk fra gader og veje, hæve resten af pengene og i sidste øjeblik tage en taxi ud til "Det Glatte Lag".

Derefter ville jeg koncentrere mig om at fordufte fra byen, kontakte Birger, når han kom hjem og ellers vente - en uge eller to? flere uger? - til der forhåbentlig ikke var flere muskeldrenge på udkig efter mig. Lejligheden kunne jeg blive nødsaget til at opgive, men det var en detalje. Nu og her gjaldt det om at rydde de sidste løse ender af vejen og ellers se at komme langfandenivold væk fra byen.

Tjeneren viste mig, hvor telefonen hang og vekslede villigt en stor seddel til mønter, så jeg havde noget at stoppe i den. Han var for længst holdt op med at stirre på mig. En tjener ser mange besynderlige mennesker mellem år og dag, og selvom jeg tror, det ikke er hverdagskost at få en gæst, der i løbet af et kvarter nedsvælger tre Elefantøl - vel at mærke uden at blive synligt påvirket af dem - holdt han masken forbilledligt. (Bøsserne havde lidt sværere ved det). Den dæmpede belysning i lokalet, endnu mere udflydende på grund af eftermiddagssolens skrå stråler gennem vinduerne, havde skjult mit blege ansigt, mine rødrandede øjne og nervøst mimrende læber for dem, og de tre guldøl fik trods alt en efterligning af min ungpige-teint til at blomstre frem i panden, vandre ned over kinderne, bagom i nakken og nedover kroppen. Jeg kunne forestille mig den rødlig farve brede sig nedad som i en tegnefilm med Pluto, der i vaskebaljens hede vand skifter kulør fra frossen is-blå til den normale rødgule, som om farven blev hældt ud af en usynlig malerbøtte.

Jeg ringede til det eneste menneske, jeg fuldt og helt kunne stole på.

Telefonen i Haralds værksted ringede kun to gange, før hans stemme mumlede det normale "Ha-o". Med tanke på den knap-så-travle tjener, der udmærket kunne tænkes at overheøre, hvad jeg sagde, indskrænkede jeg mig til at fortælle Harald, at jeg straks måtte mødes med ham, men først skulle han bruge min reservenøgle og hente forskelligt, såsom tøj, min bankbog og andet, jeg ville få brug for det næste stykke tid. Haralds tilsyneladende sløvhed dækker over et ualmindeligt kvikt hoved med dertil hørende fin fornemmelse for, hvad der sker omkring ham, og han kunne åbenbart høre - eller måske forplantede rystelserne sig fra min ende af linien til hans telefonrør - at der var noget rivende galt, samt at der ikke var tid eller lejlighed til at uddybe sagen i telefonen. Vi aftalte et sted i nærheden, et andet værtshus, hvor jeg ville vente på ham. Hvis han skyndte sig kunne han være der indenfor en time, og hvis han var endnu hurtigere kunne han akkurat nå at hæve resten af pengene på bankbogen.

Et langt (imponeret?) blik fra tjeneren - og et svagt suk fra et bestemt bord bagest i lokalet - ledsagede mig ud af værtshuset. Jeg så over mod S-togsstationen, hvor alt virkede normalt, og travede afsted mod det aftalte mødested. Selvom dagen var varm for årstiden, begyndte jeg snart at ryste i min jakkeløse tilstand - det kunne også

skyldes nerver - men jeg slap da levende frem til den lange, tidligere så levende indkøbsgade, hvor værtshuset lå.

Det lå lavere end fortovet uden ligefrem at ligge i kælderen. Det var en af de utallige bodegaer, som på et tidspunkt var fantastisk populære, især hos ejerne, fordi de dels var en god investering i et samfund, hvor mange keder sig og savner fællesskab, dels udgjorde en god skattefidus, hvis omsætningen alligevel skulle svigte. I et par år var de dukket op som champignon i en fugtig kælder, men som andre modefænomener: vaskerier, døgnkiosker, videoforretninger, bankfilialer og computerimportører, var de fleste af dem hurtigt bukket under igen. Umiddelbart kunne jeg ikke få øje på andre beværetninger i nærheden, sikkert en forklaring på, hvorfor stedet havde overlevet. Bankfilialen på hjørnet var lukket, de øvrige tomme butiksfacader afslørede ikke lokalernes tidligere formål, men muligheder var der som sagt nok af.

Denne bodega var ikke helt i samme stil som flertallet, men indretningen bestod på traditionel vis af en række båse med høje sider, som gav de besøgende en fornemmelse af at sidde i rimelig uforstyrretthed. I kombination med den svage, mildt irriterende muzak fra højttalerne udgjorde disse båse et glimrende sted for fortrolige samtaler, hvad mange elskende og konspiratorer har nydt godt af.

Bodegaen var mere end halvfuld, men der var stadig tomme borde. Jeg gik ned af de tre trin - ingen syntes at bemærke min bare skjorte - fandt en tom bås bagest i lokalet og satte mig. Hynden var ikke ganske ren, men jeg klemte mig ind langs det tykke træbord og afventede tjenerens ankomst. Fra min plads kunne jeg overskue hele bodegaen og se, hvem der gik ind og ud af døren. Ifølge mine mest optimistiske beregninger skulle jeg i løbet af de næste par timer foretage handlinger, der i bedste fald kunne holde mig i fortsat live, og de tre Elefanter levnede ikke rigtig plads til flere vilde udskejelser. Til tjenerens beherskede overraskelse valgte jeg derfor en dansk vand. I starten var det underligt at sidde på et værtshus og drikke vand, men hvad? Jeg havde oplevet - og overlevet - værre ting den dag.

Ventetiden føltes lang, men endelig så jeg gennem glasset i døren et velkendt karrosseri holde ind til fortovet. Et minut senere vuggede Harald ned ad trappen og kom hen til mig med en pilsner og glas i den ene hånd og to hårdtpakkede tasker i den anden. Han gjorde et mindre nummer ud af at hælde øl i glasset, tage en slurk, sætte glasset på bordet med et lille bestemt dunk, tørre sig om munden og udstøde det obligatoriske "aahhh". Derefter åbnede han lynlåsen øverst på den ene taske og trak min gamle bedagede jakke op. Først da jeg havde trukket den på og flyttet tegnebog og andet habengut fra mine bukselommer over på deres vante pladser i jakken, så han direkte på mig og lod et venligt men indtrængende spørgsmålstejn i øjnene fortælle mig, at nu var han klar til at høre min historie. Der var intet ondt i alt dette, selvom jeg havde svært ved at sidde stille og holde mund, men det var hans måde at sige: tag det roligt, Brian, vi når det nok! Det hjalp. Lidt. I det mindste gav det mig tid til at finde de rette ord, før jeg gik i gang.

Mens jeg fortalte om vagten foran lejligheden og - ikke som planlagt, min - men Jakesættets tragiske død, vendte mine nerver triumferende tilbage. Mine hænder rystede atter lystigt, og glasset klirrede afslørende mod mine tænder, når jeg indimellem tog en slurk for at klare halsen. Som sædvanlig lod Harald mig fortælle uden afbrydelser, men hans mening om det skete var tydelig. Hans ansigt blev mere

og mere dystert, og jeg kunne se, at han tænkte, så det måtte knage infamt i ørene på ham. Jeg sluttede med historien om de tre livgivende Elefanter, og så var det hans tur til at fortælle. Han havde hentet de ting, jeg havde bedt ham om, han gav mig den nu tomme bankbog og pengene, og afslørede dernæst en større omtanke, end jeg havde præsteret. Harald talte; talte efter Harald-standard meget længe.

Han var bange for, at det ikke kun var mig, der var i fare for repressalier efter dette dødsfald blandt vægtløfterne. Hvis Sonny og Slagter ville hævne sig eller straffe mig for min indblanden, kunne det glimrende tænkes, at de forsøgte at skaffe oplysningerne om mit opholdssted hos mennesker, de blot mistænkte for at besidde denne viden. Disse mennesker ville omfatte Harald, muligvis også Mona og mest sandsynligt - selvom han og jeg vidste, det var absurd - Lisbeth.

Vi kunne ikke umiddelbart finde flere kandidater til Sonnys eventuelle liste, men det var sandelig også rigeligt. Jeg nævnede muligheden af at søge kontakt til politiet, fortælle dem, hvad jeg vidste om Sonny, og derigennem sikre mig en form for beskyttelse. Tanken fik kun kort levetid. Der var ikke skygge af bevis for noget at det, jeg ville anklage Sonny og Slagter for, ydermere kunne jeg ikke forestille mig nogen forklaring på dødsulykken på S-togsstationen, som kunne overbevise en mistænksom politimand om min uskyld, især ikke efter min flugt fra stedet. Desuden var Harald ikke sikker på, at man uden videre ville stille beskyttelse til min rådighed, mandskabsmangel, afspadseringspukler og de almindelige nedskæringer indenfor korpset *in mente*. Jeg tabte al lyst til at snakke med ordensmagten. Første konklusion: jeg - rettere vi - var alene og måtte selv løse problemet.

At jeg måtte gå under jorden, var uundgåeligt. De penge, som var tilbage af Birgers titusind kunne betale i hvert fald nogle dage på en kro eller et vandrehjem ude på landet. I mellemtiden ville Harald prøve at finde en anden og mere permanent løsning på mit boligproblem. Så var der hans egen og de andres sikkerhed. Vi diskuterede, om vi virkelig skulle inddrage Mona og sønnen, og nåede frem til, at det var det sikreste. Harald var ligeledes nødt til at ligge underdrejet. Efter hans indgriben i Sonnys knivskarpe genopfriskelseskursus, ville han afgjort være i fare. Uden ligefrem at fortælle hvordan, antydede Harald, at han nemt kunne finde alternative opholdssteder også for længere tid.

- En gammel ræv som mig har flere udgange, mumlede han. - Det er straks værre med Mona og knægten. Og dog. Hør her - ...

Harald afslørede, at han havde en søster i Hillerød, som han af og til besøgte på sine indsamlingsture, og som var om muligt endnu mere fornuftig end Harald. Hun ville uden tvivl gerne huse Mona og Thomas et stykke tid, når Harald forklarede hende sagen. Harald var ikke bange for, at hun ville gøre eller sige noget, som kunne bringe dem i yderligere fare. Når vi forlod værtshuset ville han tage lige hjem, pakke sin vogn som han plejede til landturene, og hvis det ellers var muligt, overtale Mona til at lade sig indlogere hos hans søster og straks køre hende og sønnen til Hillerød. De næste par dage kunne han sandsynligvis overnatte dér sammen med dem. Ingen ville undre sig over det tomme værksted, de kunder, som endnu ikke havde fået deres ting, ville han ringe til og beklage, at han var blevet syg, men at han snart blev frisk igen, en petitesse.

Så langt, så godt. Vi manglede kun (- kun?) - en vis ung dame.

Vi var enige om "hvornår" og "hvorfor", men ikke om "hvordan" den sag skulle tackles. Når jeg mødtes med Lisbeth, måtte jeg bruge al min overtalelsesevne til at overbevise hende om, at hun også var i farezonen. Hvilket jeg ikke var sikker på, at jeg kunne gennemføre, for min erfaring sagde følgende: at jeg på det pinligste ikke anede, hvad jeg skulle sig, ejheller hvordan jeg skulle opføre mig, når jeg var i nærheden af hende.

Den betagelse, jeg og mine klassekammerater led under i hine tider, var ikke helt forsvundet. Mine nylige og ikke særligt opmuntrende konfrontationer med Lisbeth havde desværre kun gjort det værre. Synet af hende gav mig hver gang en næsten glemte varme i kinderne, og jeg må hellere indrømme først som sidst, at andre mistænkelige tegn på en spirende forelskelse ligeledes havde stukket snuden frem (og den slags var jeg jo blevet advaret mod!) I ledige stunder forelæste jeg ubarmhjertigt i emnet for mig selv.

Lisbeth var - foruden at være skabs-lesbisk - gift med Birger på fjerde-femte år, var smuk og med garanti feteret af alle. Hun var på alle områder i en anden boldgade, en anden prisklasse, en anden verden - alle de steder halvtykke, usporty, nervesvækkede og arbejdsløse (og løgnagtige!) kontorassistenter ikke færdedes - og dermed helt udenfor min allermest stupidt romantiske rækkevidde. Trods dette sad der i et mørkt, overset hjørne af min sjæl, en lille djævel, som hårdnakket søgte at lokke mig til at tænke ganske anderledes og stærkt uprofessionelle tanker om hende. (- *Rene og oprigtige tanker*, om jeg må be'!) Den frække slambert i hjørnet havde desværre mere held med sine forslag, end godt var. Det var ikke kun én eller to gange, jeg under mine lange, kedelige vagter ved huset havde fantaseret om en udgang på historien, som ville bringe den underskønne Lisbeth og Den Store Detektiv sammen i den rosenrøde solnedgang, lyksaligt vandrende mod den synkende sol til tonerne af Mantovanni eller Guns n' Roses, elegant steppende over ligene af de fæle skurke, den rygende revolver, tom og nu overflødig i forgrunden af billedet, mens slutteksterne ruller op fra underkanten. (Kunne være man skulle overveje at sende manuskriptet til Spielberg?) Mangen gang fortalte jeg mig selv, at disse pubertetsprægede fantasier var god, gammeldags Spild Af Tid, hvorefter jeg glad og fornøjet dykkede ned i dem igen og plaskede rundt, til jeg ikke længere kunne få luft.

Jeg var pt ved at pisse i bukserne af skræk ved tanken om, hvad der ville ske, næste gang jeg stod overfor Sonny eller Slagter, men alligevel bankede mit hjerte i en ganske særlig takt, mens vi diskuterede, hvad og hvor meget jeg skulle fortælle Lisbeth om aftenen. (Harald fik ikke mine skjulte tanker at høre dén dag. Vi diskuterede problemet på et noget mere sobert grundlag).

Lisbeth havde reageret skarpt og hurtigt i de episoder, jeg havde overværet mellem hende og slynglerne, men jeg frygtede, at det ville blive svært at overbevise hende om det direkte livsfarlige i sagen. Den alvorligste konsekvens af slynglernes opførsel, det overlagte, mislykkede mordforsøg på mig, kunne ikke bevises, også selvom det skulle blive omtalt i medierne. De ville naturligvis ikke kunne fortælle, at *"... politiet i København vil gerne i kontakt med en vis Brian Mortensen, falleret student, for tiden arbejdsløs kontormand og praktiserende detektiv på farlig mission, i forbindelse med mordattentatet på en verdensberømt bodybuilder, foretaget onsdag eftermiddag i myldretiden på en S-togsstation i den indre by. Den afdødes gode ven, Sonny Solbrille, udtaler til Radioavisen, at når han får fingre i Brian Mortensen, vil*

han - ..." Skyndsomt stoppede jeg min løbske fantasi, den hjalp absolut ikke på mit humør.

Jeg indså beskæmmet, at det var umuligt at finde en bestemt fremgangsmåde, jeg kunne bruge; jeg måtte endnu engang bede til, at inspirationen ville komme over mig.

Eftermiddagen svandt hastigt under vor alvorlige snak, og tiden nærmede sig, hvor jeg skulle tage en vogn til "Det Glatte Lag" og mit møde med Lisbeth. Jeg aftalte med Harald, at jeg ville ringe til ham hos hans søster ved ellevetiden om aftenen, for at vi til den tid kunne beslutte, hvad de næste skridt måtte blive. Udenfor bodegaen tog jeg afsked med Harald og anråbte derefter en taxi. Jeg gav chaufføren navnet på en gade i nærheden af mit bestemmelsessted. Bedre forsigtig end indhentet, ikke. Køreturen varede et kvarter, jeg gik det sidste korte stykke, og få minutter senere kiggede jeg ind ad vinduerne til "Det Glatte Lag", som lå klemmt inde mellem to store tøjbutikker i en lang, snæver og svinedyr forretningsgade. Stedet lignede en nedlagt grøntforretning, men ombygningen havde været meget vellykket. Nu var lokalet indrettet som en hyggelig frokost- og middagsrestaurant (med tidlig lukketid, afslørede menuen ved hoveddøren).

Stedets nylige opdukken i storbyens noble selskabsliv blev understreget af en svag, men umiskendelig lugt af maling under madduften. Sammen med det - for mig - uvante syn af en bar uden skrammer, spejle uden fluepletter, runde borde med uplettede, ternede duge virkede lokalet virkelig hyggeligt - og man havde utroligt nok valgt ikke at genskabe en eller anden kunstig sydeuropæisk fupatmosfære. Plus'erne væltede over hinanden, de tre "Kokkehuer" var allerede hjemme! De forbavsede mange gæster så unge, smukke og rige ud. Jeg så mig om efter fotograferne fra "Bo Bedre", men indså, at det var virkelig nok. Der er altså steder i verden, der ligner månedsbladenes glansbilleder! Tjeneren hastede forbi og smilede, - Et øjeblik, so skal jag vare dér. Han lignede ikke en indvandrer, men accenten tydede på det. Jeg anbragte taskerne ved en minigarderobe bestående af en stumtjener og en blomsterkasse og strakte hals for at se, om jeg kunne få øje på Lisbeth, og dér sad hun ved et bord bagest i lokalet. Hun var sammen med en anden ung dame, som jeg først troede var hendes (vores) gamle skolekammerat, Karen. Hun var ikke så høj som Lisbeth og havde en hårfarve, der kunne minde om Karens, men da jeg nærmede mig bordet, så jeg, at ligheden kun var overfladisk.

- Nå, der er du. Ja, Else her, er sikker på, at du er min hemmelige elsker, så vil du være sød at fortælle hende, at det er du absolut ikke.

Lisbeth var i glimrende humør, men jeg fik en vag fornemmelse af, at det var påtaget, måske til ære for veninden. Jeg vidste positivt, at hun havde et anstrengt (omend for mig ukendt) forhold til Sonny, og måske var hun klar over, at det, som jeg ifølge vor aftale skulle fortælle hende, kunne betyde noget meget ubehageligt for hende såvel som for mig.

- Nej, den ærestitel kan desværre ikke tilskrives mig. Men, siden vi talte sammen i middags, er jeg kommet i tanke om, hvor jeg kender dig fra. Hvis jeg ikke husker galt, havde du en veninde, der hed Karen, ikke?

- Ja, hende har jeg da stadig - ... hun minder forresten en smule om dig, Else, det har jeg aldrig tænkt over før, men øh - ... hvorfra kender du ...? Lisbeth stoppede og så granskende på mig.

Der var fire pladser om bordet. Jeg stillede mig bag den stol, som var overfor Lisbeths plads.

- Ja, nu kan du jo se, om du kan komme på det samme, som jeg pludselig kunne huske, sagde jeg drillende, mens jeg trak stolen ud og satte mig. - Hvis jeg nu siger ... øhm ... "med næsen i sky ..." (- Var det for frækt?)

- Næ, nu har jeg aldrig - ...! Lisbeth lo. - Det var det, de rådne drengerøve sang i ... gymnasiet! Åh - ... selvfølgelig! Du hedder ... øh, lad mig se ... Flapper- Flopper- et- eller-andet. Nu kan jeg huske dit ansigt, du gik i parallelklassen, var det sproglig eller matematisk?

- Sproglig. Og det kælenavn, som jeg dengang led så ganske forfærdeligt under, var Flipper- ...

- *Flipperbrain*, ja det er rigtigt! Flipperbrain. Sikke et åndssvagt navn, men det var "skolens bedste ky" sandelig også. Lisbeth kendte altså godt vore lille slagsang, og hun virkede hverken forarget eller sur over det.

- Nå men, du kan da for pokker ikke stadig gå rundt med det tåbelige navn? Den perlende latter gjorde mig på ingen måde flov eller genert. (Tværtimod. Jeg nød den!)

- Nej, til min store fryd er jeg berømt under mit borgerlige navn, som i dagens anledning godt kan afsløres. Brian, hedder jeg, det var derfra de fik "Brain". Hvis man bytter om på I og A, så bliver Brian til Brain, ikke. Men altså, Brian, også blandt venner.

Tjeneren var mirakuløst allerede henne ved vores bord. Else skulle ikke have noget, da hun havde en aftale inde i byen. Hun rejste sig, damerne kinede til farvel og Else gik. Lisbeth og jeg valgte, med tidspunktet og vore tomme maver som rettesnor, hver en let anretning. Sult var ikke noget, jeg følte selv på dette fremskredne tidspunkt, men jeg tænkte, det ville være fornuftigt at have noget at stå imod med. Vi bestilte vand til maden, tjeneren gik, og så sad vi dér, to fremmede med den svagest tænkelige forbindelse fra en fjern fortid, og vidste ikke, hvem der skulle starte med at sige hvad.

- Du kender stadig Karen, spurgte jeg. Lidt indledende "kyllingesnak", som min mor kaldte det, var ikke af vejen. Vi måtte kredse os mere ind på hinanden, før jeg kunne komme frem til sagens kerne.

- Ja, vi har ikke set hinanden regelmæssigt i flere perioder, men efter hun sidste år flyttede tilbage til landet, har jeg været en del sammen med hende. Hun blev gift med en italiensk arkitekt - nede i Italien, men hans Mama blev efterhånden noget af en plage, især da Karen i bestemte vendinger gjorde hende klart, at hun ikke skulle regne med en flok børnebørn fra hendes - altså Karens side, og til sidst var Angelo, mor-fikseret, som italienske mænd er, nødt til at begå en dødssynd ved at lade sig skille fra Karen. Men det var altså ikke nær så syndigt, som at Mama ikke fik sine børnebørn!

Tjeneren kom med vore danskvand, en kurv med brød og smør samt to skåle med salat til at starte på.

Vi snakkede løst og fast om gymnasietiden, og hvad vi havde bedrevet siden. Jeg undgik behændigt at omtale min påtvungne frihed og svarede tilstrækkeligt svævende angående min nuværende beskæftigelse. Jeg opdagede pludselig, at jeg faktisk sad og snakkede frit og ubesværet med hende. Ikke skygge af usikkerhed,

ingen pubertetsangst. Der var sket frygteligere ting med mig i løbet af dagen, end jeg nogensinde havde oplevet før. Oplevelser, som havde sat visse sider af livet i relief for mig. Selv mødet med en smuk, velskabt og intelligent kvinde som Lisbeth, kunne ikke ryste mig, som det ville have gjort blot et par dage tidligere. Livet og dets indhold afhang pludselig ikke længere af, hvorvidt man kunne gøre det rigtige indtryk på folk og den slags småting, nu drejede det sig om omtanke, forsigtighed og evnen til overlevelse.

Ikke sådan at forstå, at jeg i bedste James Bond-stil kurtiserede Lisbeth med hendes forestående kapitulation som en mindre væsentlig detalje, men den nervøsitet, jeg havde følt ved de tidligere lejligheder, var væk. Uden at være bevidst om det, så jeg anderledes på tilværelsen, og det ændrede min opførsel, om ikke ligefrem min selvopfattelse, totalt. Sonnys trusler, ulykken, planlægningen med Harald, tanken om alt det, der var sket og kunne ske, hvis noget gik galt, samt visheden om, at Lisbeth skulle bringes uden for fare, gjorde at jeg stille og roligt, til tider endda meget morsomt, kunne tale om løst og fast med hende. Efter en times tid tror jeg, vi begge følte det, som havde vi kendt hinanden i lang tid.

At vi naturligvis ikke kunne undgå at snakke om Birger, hendes mand og min tidligere klassekammerat, rørte mig sjovt nok ikke. Jeg fortalte de sædvanlige historier om hans snorken i timerne og hans dødirriterende intelligens, som hun naturligt nok var bekendt med, og som altså havde sikret deres tilværelse temmelig grundigt. Lisbeth fortalte om nogle af de rejser, de havde foretaget, når han var rundt og trylle med computere. Hun underholdt med små anekdoter og oplevelser fra loppemarkedet i Paris, undergrundsbanen (!) i London og et par uhyggelige oplevelser på gaderne i mere fjerne egne, slangetæmmere, tiggere, fattige, sultne børn og meget mere. Gennem deres forholdsvis korte ægteskab havde hun besøgt de fleste lande i Europa og det nære Østen.

Under al denne hyggelige sludren, fik vi spist, jeg flottede mig og bestilte kaffe (for hendes mands penge!) - og ved den anden kop mente jeg, tiden var inde til at nærme sig mere vigtige sager. Det var svært. Jeg havde ikke den ringeste lyst til at bryde stemningen, men jeg var udmærket klar over, at Lisbeth også kun ventede på, at vi skulle nå frem til det, som var den egentlig grund til vort møde. Og udspillet måtte komme fra mig.

I stedet for at komme med et kvikt svar på en af hendes muntre bemærkninger, holdt jeg med vilje en længere pause, end vi nu var vant til i vor afslappede venskabelighed. Jeg tømte min kop og vinkede efter tjeneren. Vi ville sandsynligvis få brug for noget stærkere end kaffe. Min pludselige, umotiverede tavshed gik hurtigt op for Lisbeth, og hun tav ligeledes. Hun behøvede ikke at spørge om grunden; ingen af os behøvede at sige det højt.

Selv tjeneren kunne fornemme den ændrede stemning ved bordet, men han nøjedes med at takke for bestillingen, hentede vinen og skænkede de første glas. Jeg ventede tålmodigt, til han var færdig, og bad ham lade flasken blive. Jeg så Lisbeth i øjnene. Vi skålede uden ord. Hendes blik var roligt, mit blik - i selskab med den smukkeste, den mest vidunderlige (og dermed automatisk uopnåelige) kvinde, jeg havde kendt - var lige så roligt. Kun mit stakkels, hårdt prøvede maskineri arbejdede i ujævne og faretruende rytmer. (Titusind-kilometereftersynet kunne ikke være langt væk!)

Min hånd dirrede kun svagt, da jeg stillede glasset. Lisbeth sænkede blikket ned mod bordet, lavede små cirkler i dugen med vinglassets fod. Jeg rømmede mig svagt, tog en dyb indånding ... og begyndte.

***

KAPITEL 21

Jeg var glad for, at der var mange mennesker i restauranten, så lydniveauet kunne opsuge Lisbeths protester. På et mere stilfærdigt sted ville vor samtale hurtigt få en diskret tjener til at forespørge, om der var noget, vi ønskede eller var utilfredse med, blot for at lokke os til at dæmpe stemmerne. Ikke at jeg talte højt, for jeg havde det største mas med at formulere mig, så hverken jeg eller Birger kom til at stå i et alt for dårligt lys hos Lisbeth. Lettere sagt end gjort, for hun var ved at eksplodere af raseri, da sagens sammenhæng gik op for hende. Hun talte højt. Jeg havde, stærkt støttet af Harald, skåret igennem alle min tvivl, mine betæneligheder og spekulationer og valgt den korteste, omend besværligste og farligste vej.

Jeg fortalte *alt*. Fra mit møde med Birger til ulykken på S-togstationen. Det var naturligvis sværest at starte, dels fordi jeg skammede mig over at have påtaget mig opgaven, dels fordi Lisbeth mange gange afbrød mig med diverse indignerede og farverige udtryk. Mine vage forsøg på at give en form for forklaring på Birgers motiv til at bede mig holde øje med hende, affejede hun temmelig brutalt, hvad jeg først senere kom til at forstå, men da hun gradvis blev klar over, at det, der var så alvorligt, at jeg havde valgt at afsløre den latterlige detektivhistorie, ikke drejede sig om Birger, men i højere grad om mine oplevelser i forbindelse med Sonny og Slagter - og ikke mindst deres forbindelse til hende selv - ebbede hendes eder ud, og til sidst lyttede hun eftertænksomt til min beretning om Sonnys trusler, vagten ved min dør og Jakkesættets selvforskyldte død.

Da jeg forklarede min og Haralds teori om, at hun kunne være i fare, hvis Sonny ville finde ud af sammenhængen mellem hende og min "snusen omkring", afviste hun det først. Det kunne umuligt være så slemt. Hun kendte Sonny, sagde hun, og selvom hans facon var temmelig gangsteragtig, havde hun effektivt sat en stopper for hans interesser i hende. Hvad disse interesser gik ud på, ville hun ikke nærmere ind på, og jeg valgte at lade det falde - for et stykke tid.

Hun kunne ikke forstå, at det ligefrem var nødvendigt at "gå under jorden", ovenikøbet at lade Mona og Thomas gøre det samme. Hun mente, det var at overdrive angsten for de fyre, men efterhånden som jeg supplerede med beretningen om de to rockere, som var pot og pande med Sonny, og som åbenbart havde fortalt ham om mit besøg i "*MUSCLEMANIA*", samt uddybede mine teorier om det dopingsalg, Sonny og Slagter måtte stå bag, fik jeg overbevist hende om, at der faktisk var noget at være bange for. Doping er ikke helt det samme som narkotika, men pengene, der er involveret, betyder, at de, der tjener pengene, ikke vil finde sig i,

at ubetydelige fyre som mig stikker deres næser i det. Slet ikke hvis sådan en ubetydelig fyr bliver en trussel imod dem.

Hendes ansigtsudtryk sagde mig, at Sonnys ubehøvede opførsel ikke kom som nogen overraskelse for hende, men sagens virkelige alvor - understreget af Jakkesættets mordforsøg på mig - havde svært ved at trænge igennem. Forståeligt nok, for hvem kan acceptere tanken om, at mennesker, man kender, render rundt og truer med død og ødelæggelse eller ligefrem bestiller et mord?

Klokken havde nærmet sig ti. Tjeneren, der flere gange i aftenens løb forbavsende nok havde set bedrøvet på Lisbeths dæmpede vulkanudbrud, mindede gæsterne, deriblandt os om, at man desværre var nødt til at lukke. Han fulgte os til døren som de sidste.

- Got aften, mine herskaper, ok got nat. Han lagde hovedet lidt på sned og kiggede sørgmodigt på Lisbeth. - Jag ønsker, at den smukke damen igen skal komme at smile. Livet er al for kort at vare so vred.

Efter dansk målestok en utilgivelig frækhed at tiltale gæster på den måde, men hverken Lisbeth eller jeg kunne andet end smile ved synet af hans ærlige og oprigtige ansigtsudtryk, mens han sagde sin lille udgangsbøn. Lisbeth beroligede ham med, at hun skam normalt var glad og tilfreds, men engang imellem hører man ting, som ikke er så rare. Det forstod tjeneren glimrende, og han virkede lettet ved hendes ord. På en måde virkede dette pudsige afbræk i vor samtale som en afsluttende kommentar til alt, hvad jeg havde fortalt hende i løbet af aftenen. Som et underforstået budskab: det, der er sket kan ikke ændres, men der skal træffes nogle beslutninger for at undgå at tingene bliver endnu værre.

Vi stod på fortovet foran restauranten, stadig smilende til hinanden over tjenerens afskedshilsen og var begge klar over, at vi havde et akut problem: vi var langt fra færdige med at snakke, men der fandtes ingen restauranter eller barer (herude hedder det i hvert fald ikke værtshuse) hvor vi kunne sætte os ind. Efter lidt snak frem og tilbage, løste Lisbeth problemet ved at foreslå, at vi spadserede hjem til hende. Det ville tage en halv times tid, men som hun sagde, luften vil have godt af os, og vi af den. (- og busser er i denne del af verden et fremmedord på - ... nå ja, det ved I).

Efter fem minutters gang - indrømmer jeg - var mine to tasker forfærdeligt tunge. Der var ikke mange fysiske kræfter tilbage i mig efter dagens oplevelser: Sonnys springkniv, Viggos gennemhegling og ikke mindst den sindsoprivende oplevelse på stationen. Lisbeth kunne se på mig, at jeg var besværet af taskerne, men ikke for min død ville jeg indrømme, at hun med glæde måtte bære den ene for mig. Lisbeth havde flere gange i aftenens løb afsløret en god portion sund fornuft og en ikke mindre portion stædig beslutsomhed. Disse egenskaber halede hun nu frem igen. Jeg tilbragte et par øjeblikke med at aflire nogle af de "hår-på-brystet"-absurditeter, som vort kønspolitisk opsplittede samfund har indpodet os mandfolk, men Lisbeth skar igennem våseriet og efter nogle svage (og meget uærlige) protester fra min side, blev kompromiseret, at vi bar den ene taske imellem os, samt at vi skulle skifte side hvert femte minut for at undgå, at jeg blev overanstrengt i den ene hånd. Med denne fordeling slentrede vi gennem de mørke gader mod Lisbeth og Birgers hus, og efterhånden fik vi genoptaget vor snak - eller rettere, vi tog hul på en ny snak; en snak med det underforståede tema: Hvad nu?

Tja, i starten sagde vi ikke ret meget. Lisbeth lagde ud med at indrømme, at hun ikke længere mistænkte mig for at have opdigtet hele historien, hvilket jeg ikke kunne have nogle indvendinger imod. Tavshed. Vi snakkede lidt løst og fast - tavshed - gentog ting, vi forlængst havde diskuteret - mere tavshed. Jeg kunne mærke, noget var galt. Lisbeth holdt noget tilbage. Hvad vidste jeg ikke.

- Det er svært for mig, begyndte hun tøvende. - Jeg har hele aftenen forsøgt at forstå - jeg mener - ... det må have været hårdt for dig at skulle fortælle om Birgers tåbelige forslag, og jeg synes faktisk, det var modigt gjort - også efter det, du har oplevet - ... og øh - nu er det mig, der har en dum følelse af, at jeg - ...

Hun gik i stå. Lang tavshed. Skønt der kun var gået to minutter, siden vi sidst skiftede side, ville Lisbeth pludselig skifte igen. Hun trak vejret hørbart. Jeg kunne mærke, at det var hendes tanker og ikke vort tempo, der påvirkede hendes vejtrækning. Vi passerede stationen i Gentofte. Herfra vidste jeg præcis, hvor mange meter vi havde tilbage -

... hvilket jeg straks glemte, for da skete det endelig; det, jeg ikke havde turdet håbe på: Lisbeth begyndte at fortælle.

- Han var utrolig sød og opmærksom og virkede ikke spor benovet ligesom andre mænd. Jeg har aldrig vænnet mig til, at mænd stirrer på mig; det startede allerede da jeg var barn, men Birger er en af de få, jeg har kendt, som ikke bare sidder og glørbetaget på mig, men behandler mig som et menneske. Eller gjorde, rettere sagt.

Hun gik med blikket rettet stift frem for sig, virkede nærmest som om, hun talte til sig selv og helt havde glemt min eksistens. Jeg valgte klogeligt at holde min mund.

- Jeg arbejdede for en utrolig flink direktør, men han kunne ikke tåle at drikke. Så begyndte han at gramse og flæbe om, at hans kone ikke var hans rigtige kone mere. Men Birger fik reddet mig, eller hvad man kan kalde det, ud af hans kløer efter en forretningsmiddag. Han var frygtelig sød og morsom den aften. Det virkede så rigtig alt sammen. Inden jeg fik set mig om, havde jeg droppet arbejdet, og vi blev gift. Huset havde han købt året før, og jeg flyttede bare ind. Alt var pragtfuldt. Og så de mange rejser.

- Det gik så godt. Birger ville ikke have, at jeg skulle arbejde i firmaet, selvom jeg sagtens kunne bestride et sekretærjob, så jeg fik rigelig tid tilovers til at være mere mig selv. Han var ofte væk i hele og halve dage, både herhjemme og på rejserne, så jeg kunne opleve en masse på egen hånd. Men når han ringede og inviterede mig ud, eller fortalte, at han tog forretningsforbindelser med hjem, skulle jeg være klar. Jeg skulle sørge for maden, drikkevarerne og i det hele taget agere den perfekte direktørfrue.

(Jeg turde næsten ikke tænke selv, så optaget var jeg af at suge hendes ord til mig, men det slog mig pludselig, at hun hele tiden omtalte ham i datid. Som var alt, hvad hun fortalte, blot historie!)

- Og jeg nød det, det indrømmer jeg. Der skulle ikke spares på noget. Dem, han tog med hjem eller inviterede i byen, behandlede mig altid med passende respekt - nogle gange lidt vel overfladisk, men det tog jeg ikke alvorligt. Mænd, der tjener mange penge, har ofte en temmelig kølig og overfladisk holdning overfor andre, især kvinder. Hvad jeg har set og oplevet af den slags mænds opførsel overfor deres medbragte skønheder, ville være guf for ugebladene. Men sådan er vilkårene åbenbart, hvis man vil spise kirsebær med de store.

- Det er egentlig utroligt, at jeg holdt til det så længe. Men jeg havde trods alt masser af tid til også at være mig selv, og jeg prøvede så at udfylde tiden med det, jeg holder af. Hjalp mine venner med at indrette deres huse - ... jeg var længe i tvivl, om jeg skulle være korrespondent eller indedørsarkitekt - udadtil var alting bare perfekt, men indvendigt blev det efterhånden noget tomt. Og Birger ændrede sig også. Der blev længere og længere imellem de aftener, vi kunne have for os selv. Arbejdet krævede al hans tid, og selvom jeg egentlig ikke tror, at han gjorde det bevidst - virkede det efterhånden, som om vi kun var sammen til forretningsmiddage med hans kunder. Så var det, jeg mødte Sonny - ...

Navnet "Sonny" trykkede på en håndfuld livsvigtige kontakter i min bevidsthed. Jeg afbrød Lisbeths enetale for at foreslå, at vi - fremfor at gå direkte hjem til hende - fulgte parallelvejen til parken, hvorfra vi forhåbentlig kunne afgøre, om Sonny og hans makker var i nærheden.

Hun protesterede ikke, men afbrydelsen gjorde, at vi kom til at gå resten af vejen i tavshed. Jeg håbede inderligt, at hun ville genoptage sin beretning, for jeg var sikker på, at hun vidste mere om Sonny, end hun hidtil havde villet indrømme. Ting, som måtte og skulle kaste mere lys over situationen, give mig bare et svagt håb om at slippe levende fra hele denne vanvittige historie. (Jeg kunne sandelig heller ikke lide, at det nærmest lød, som om mødet med Sonny havde været svaret på hendes længsel efter mere indhold i samlivet med Birger. Sonny *måtte* - *kunne!* - ikke være Romeo!) Tanken gav mig kuldegysninger og kvalme.

Vi nåede parken og skulle netop til at dreje ind på grusstien langs bænkerne, da jeg bad hende stoppe.

- Jeg vil lige tjekke, om kysten er klar, hviskede jeg. Vi trådte ind på græsset for ikke at grusets knasen skulle afsløre os, stillede taskerne, hvorefter jeg gjorde tegn til, at hun skulle blive stående.

De lange villaveje, vi befandt os på, var kun sparsomt forsynet med gadelamper, der var ingen lyskilder i parken, men jeg skulle ikke mange skridt frem, før jeg tydeligt kunne se en silhuet i den anden ende af anlægget. Lænet op af det yderste træ, længst fra Lisbeths hus, tæt på det sted, jeg var blevet slået ned, stod en enorm mand. Det kunne kun være Slagter. Han gjorde ingen hemmelighed af sin tilstedeværelse, men stod alligevel, så han ikke umiddelbart kunne ses fra huset. Jeg listede tilbage til Lisbeth og uden at bekymre mig om taskerne, førte jeg hende lydløst et stykke frem ad fortovet i ly bag en hæk. Jeg forklarede, at der var problemer. Vi kunne ikke regne med at slippe uset forbi ham, og ingen af os drømte om, at vi fysisk kunne overmande ham. Der var i højeste grad brug for en plan.

(- Åh, han burde komme til at smage jord!) stønnede jeg indvendigt, men hvordan skulle jeg - ...?

Hov, vent nu lidt. Havde Slagter ikke vist mig vejen? Hvordan havde han selv gjort forleden aften? Hvis det store brød kunne liste sig over græsset - ... måske var der alligevel en mulighed! Især hvis vi afleder hans opmærksomhed. Jeg tog fat i Lisbeths arm, trak hende lidt tættere ind til mig (ikke tæt nok!) og hviskede hurtigt og indtrængende til hende.

- Hvis du fortsætter frem til næste sidevej og følger den tilbage til dit hus, vil jeg forsøge at snige mig op bag på ham. Når han får øje på dig, lægger han sikkert ikke mærke til ret meget andet, og så vil jeg prøve at ordne ham!

Lisbeth havde ingen bedre forslag, men der var lige én mindre, væsentlig detalje: et våben. Jeg var på ingen måde så naiv at forestille mig, at jeg - forfra eller bagfra - skulle være i stand til at tilføje hans enorme legeme en mærkbar smerte med de bare næver, endsige slå ham bevidstløs. Hvad så? Jeg hentede mine tasker og lynede dem op. Harald havde lagt de ting i, jeg havde bedt om, men da jeg ikke selv havde tænkt på noget, der kunne bruges som et effektivt slagvåben, var mulighederne desværre voldsomt begrænsede. Blandt ekstra T-shirts, sokker, barbermaskine og andre personlige fornødenheder, jeg regnede med at få brug for, var der intet langt eller tungt nok til at kunne bruges. (- Hvorfor Helvede havde jeg ikke bedt Harald pakke mine gamle, sorte sko med de hårde hæle! - ja, eller cykelpumpen?) Mens jeg fortvivlet rodede rundt i taskerne, flakkede mit blik frem og tilbage på jorden under hækken. Ingen store, velformede sten, ingen kraftige grene, ikke så meget som en enkelt lille, tabt *totenschlæger*. Lisbeth fattede straks problemet, men hendes eftersøgen op og ned langs begge fortove, producerede heller ikke noget. Jeg fangede en stor uformelig genstand i bunden af taske nummer to: min toilettaske. Nå ja, hvad Fanden, et halmstrå eller to kunne vel tilsammen - ... en neglefil, en "tre-i-en", en ekstra kam - storartede slagvåben, ikke sandt? - en *roll-on-deo*, et sæbe-etui, et tandbørste-ditto, en tube tandpasta, tre umage stykker hæf...!

... deodoranten! sæbe-etuiet!

Pludselig sad jeg med to genstande, den ene aflang, af glas og med en vis tyngde, den anden firkantet, af metal men ikke særlig tung. Hvis jeg nu skiftede sæben ud med ... for eksempel grus, mon så ikke vægten ville blive en grad eller to mere imponerende ...?

Lisbeth så undrende på mig, da jeg åbnede etuiet, vred den lille gnalling sæbe ud af sit fastsmeltede leje og febrilsk begyndte at fylde etuiet med grus fra det nydeligt revne bed under hækken. Et øjeblik efter rejste jeg mig og vejede prøvende mine to interimistiske slagvåben i hænderne. Hvis jeg holdt deo-flasken halvt inde i hånden, udgjorde den fortykkede bund en hård og robust klump, som med lidt lykke og lidt held - samt en ikke mindre gang primitiv håndkraft - kunne få samme virkning som en hammer. Jeg har flere gange tabt sådan en deodorantflaske på det hårde WC-gulv, og aldrig er flasken gået i stykker; virkeligt kram. Sæbe-etuiet virkede faktisk lettere end flasken, men det kunne skyldes den større og mere kluntede form. Efter lidt vaklen vedtog jeg, at glasbunden måtte være det bedste bud.

Jeg så på Lisbeth, håbede, at mine besynderlige gerninger ikke ville få hende til at tro, jeg var blevet komplet vanvittig, og lod hende med et kort nik forstå, at nu måtte det briste eller bære. Uden et ord drejede hun omkring og begyndte at gå. Jeg samlede mine ejendele sammen, stoppede dem - bortset fra "håndvåbnene" - hulter til bulter ned i taskerne og lynede til. Derefter listede jeg hen til hjørnet af parken og stillede taskerne en meters penge inde langs hækken. De skulle ikke være i vejen, og hvis vor plan lykkedes, det vil sige: hvis Slagter blev pacificeret, ville det kun tage et øjeblik at hente dem.

Et stykke oppe ad vejen drejede Lisbeth om hjørnet ved sidevejen, efter mine beregninger (afstanden havde jeg gennemtrasket adskillige gange, husker vi) ville det tage tre minutter, før Slagter fik øje på hende på det modsatte fortov, når hun nærmede sig hovedtrappen. Det var på tide, at "Snigende Uldtæppe" gik i aktion.

Med deo'en i højre og sæbe-etuiet, der knasede svagt, i min klamme venstre hånd tog jeg en dyb, lydløs vejrtrækning.

(- Nu!)

Netop som jeg trådte ind på græsset, stoppede jeg og var lige ved råbe et eller andet højt og dybt fornærmende til mig selv.

(- *Sonny!!* Hvor var Sonny?)

Jeg havde kun erfaring for, at de to fulgtes ad. Faren for, at Sonny holdt i bilen foran huset eller et sted i nærheden, var absolut overhængende. (- Hvordan Helvede kunne vi glemme Sonny?!)

Heldigvis nåede jeg ikke at komme med verbale ytringer, men mit hjerte måtte kunne høres helt henne på Slagters udkigspost. Nu var det imidlertid for sent at lave om på planen. Lisbeth ville snart være tæt nok på huset til, at Slagter fik øje på hende, og jeg måtte trøste mig med den tanke, at hvis Sonny også var der, ville vore chancer for at klare ham være bedre, hvis (når!) Slagter var sat ud af spillet. (Havde Lisbeth ikke snakket noget om et lilla (?) karatebælte, hun havde taget? - *mit* sorte bælte kunne desværre kun bruges til at holde bukserne oppe med).

Jeg valgte tavst at overse muligheden af og faren ved diverse stikvåben. Et problem ad gangen, tak.

Alskens scener fra min barndoms yndlingshobby: indianerfilm, strømmede over hjernevideo'en, mens jeg sneg mig hen over græsplænen for at følge hækken frem til Slagters post. Jeg kunne næsten smage dolken mellem tænderne. Én ting kunne jeg trøste mig med: der fandtes med garanti ingen hunde-høm-hømmer at tage sig i agt for. Fandens til tanke at spille tid på i den situation, men hvem kan kontrollere sine tanker fuldstændigt, hva'ba'? Da jeg havde tilbagelagt tre fjerdedele af vejen rettede Slagter sig op. Havde han fået øje på Lisbeth? Han trådte et skridt frem, og jeg øgede farten, for jeg skulle gerne være lige bag ham, inden han forlod stedet - eller - (*gulp!*) - løb over mod Lisbeth!

Til min store lettelse (nej, rædsel!) blev han stående to skridt foran træet, men problemer var der stadig nok af. For at komme hen til træet, skulle jeg krydse det afskyeligt smagende bed mellem græsset og fortovet, og selvom jeg nemt kunne springe over bedet, ville lyden afsløre mig. Jeg regnede fortvivlet på, hvilken afstand, der ville være den bedste, spekulerede på, om jeg skulle løbe resten af vejen ... men så løste Slagter selv problemet. Hans opgave var altså ikke kun at konstatere, hvornår Lisbeth kom hjem, for han forlod træet, trådte hurtigt hen ad fortovet foran parken - mod huset og Lisbeth. Pudsigt nok drejede han hovedet og så bagud. Holdt superskurken længere ned ad vejen? eller så Slagteren sig lovlydigt for, inden han drønedes skråt over vejen for at myrde løs? Jeg brugte ikke tid på dybere filosofiske studier. Lynhurtigt forstod jeg, at jeg ikke ville få en bedre chance. Slagter gik med ryggen til mig, han kiggede stadig tilbage over skulderen i stedet for at følge Lisbeths gang op til hoveddøren, og hvis hans koncentration ville være rettet den vej blot ét sekund længere - ...

I sidste øjeblik må han have hørt mine skridt i græsset; han drejede hovedet samtidig med, at jeg nåede enden af græsplænen. Og *så* var jeg over ham. (Nå ja, så *ved* ham).

Trods min totale mangel på nærkampserfaring og -teknik gjorde jeg ubevidst det rigtige. Slagters krop var drejet halvt omkring, hans ben krydsede skråt ind foran

hinanden, når han gik på den måde; det var elementær fysik, at en listig fod mellem de ben ville virke direkte ødelæggende på hans balance-evner. Og dén fod ville jeg hellere end gerne stille til rådighed. Selv middelmådige fodboldspillere som undertegnede er bekendt med de mere simple former for benspænd, især når modstanderen er i fremdrift på denne skæve måde. Jeg løb frem mellem de lave buske, drejede rundt, så jeg nærmest kom op på siden af ham, min højre fod skød ind mellem hans ankler - og: frispark! Langsiden rejste sig rasende og skreg mod dommeren: RØDT KORT! Ud med det svin!! RØDT KORT! Der lød ingen fløjte (heller ingen motorlarm nede ad vejen! Ingen drævende stemme bag os!)

Jeg nåede at trække foden til mig, før hans ben klemte sig sammen om den, og triumfen fyldte mit sind: Den perfekte, ureglementerede svine-tackling. Modstanderen var fældet, alt andet var ligegyldigt. Jeg kunne uden problemer leve med buh-råbende fra tilskuerpladserne resten af kampen.

Men ét er bjerg at vælte, noget ganske andet at sikre sig, det ikke rejser sig igen. Kampen fortsatte.

Selvom jeg havde tænkt, at hævn ville blive sød, hvis jeg nogensinde fik en mulighed for at betale ham tilbage for det grimme slag i nakken, var det ren og skær frygt for konsekvenserne, hvis jeg ikke fik slået ham ud, der dernæst førte min hånd. Slagter væltede forover med et brag men var absolut ikke uskadeliggjort. Hans hænder fløj op til skuldrene, afbødede faldet og trods sin kolossale størrelse, viste han sig mere adræt, end jeg havde troet muligt. De brede skuldre hævede sig fra jorden. Jeg kastede mig overskrævs på hans ryg, en detalje, som ikke kunne aflæses på hans tempo. Han gav mig intet valg.

Uden at tænke - uden at overveje, hvad jeg gjorde - løftede jeg hånden, der krampagtigt knugede deodorant-flasken - ... og huggede nedad.

Sådan! Så nemt var det!

Slagter stoppede midt i bevægelsen. Et kort sekund sad jeg som en rodeorytter på hans ryg, forberedt på et vildt, håbløst ridt - så kollapsede hans arme, et dybt suk rystede hans krop - og min! - men stoppede brat, da hans pande gungrede ned i fortovet. *Av!* Det gjorde næsten ondt i *min* pande.

Aftenen blev helt stille. Den eneste bevægelse i universet var min brystkasse, der pinefuldt hævede og sænkede sig i korte, gispende ryk. At han ikke fik lov at spise jord, var totalt ligegyldigt. Fliser smager formodentlig ikke bedre. Der kom løbende skridt henimod mig. Jeg strakte hals. Min lammelse fortog sig per refleks og med et skrig sprang jeg på benene. Nu kunne Sonny bare komme an! Brian "*Wildman*" Mortensen, deodorantens brutale mester var rede! Det var Lisbeth, som kom farende over gaden. Hun standsede ved kantstenen, stirrede vantro ned på den faldne kæmpe.

- Du gjorde det!

Ikke andet. Tavse stod vi side om side og så på Slagter. Så vågnede jeg og spejdede op og ned ad vejen. Der var intet tegn på, at Sonny var i nærheden, men helt sikre kunne vi ikke være. Vejen lå fredelig og stille, så langt jeg kunne se. Intet rørte sig, ingen biler kom kørende. Verden var aldeles upåvirket af den største præstation, jeg nogensinde havde lavet. Hændelsen på S-togsstationen var vand i sammenligning. Det, jeg netop havde bedrevet, var voldeligt og langt fra alt, hvad jeg betragtede som normalt, men jeg kunne ikke lade være med at føle en primitiv - en *vidunderlig*

primitiv og dybt tilfredsstillende - stolthed vælde op i mig. (Jeg slog mig ikke for brystet! Man er vel civiliseret).

Lisbeth brød trancen. - Vi skal have fat i dine tasker, og ham der skal skaffes af vejen. Vent lidt! Så vidt jeg husker - ... lad os prøve at vende ham om ...

Det krævede vore forenede kræfter at vende hans korpus, men det gik. Slagter lå nu med overkroppen halvt inde mellem de lave buske med næsen i vejret. (Av! Godt det ikke var min pande! Synet var ikke bedre end lyden havde været). Lisbeth rodede i hans lommer. Fra en inderlomme i Slagters jakke hev hun en sort notesbog frem.

- Jo, her er den. Hun bladrede i den, drejede siderne op mod det svage lys fra en fjern gadelampe. - Jo, det står her allsammen. Og nu må vi skaffe ham af vejen.

- Jamen, hvordan? hviskede jeg. (Hvorfor hviskede jeg? Lisbeth havde ikke hvisket. Nå, pyt, videre). - Vi kan da umuligt slæbe ham.

- Hent nu bare taskerne, så skal jeg nok finde på noget. Lisbeth forsvandt over mod huset. Jeg fulgte hendes råd, løb tilbage gennem parken og hankede op i taskerne. Da jeg kom tilbage til den nedlagte kæmpe, stod Lisbeth bøjet over ham med en flaske i hånden.

- Ja, du nedlagde ham med en flaske, hvorfor ikke lade en anden flaske skaffe ham helt af vejen. Vi ringer til politiet og siger, at der ligger en drukkenbolt og sover i parken, så skal han nok blive fjernet. Med disse ord skruede hun hættten af en helflaske whisky og begyndte at sjaske væsken ud over den bevidstløse Slagter.

- Det må være rigeligt, sagde hun efter et par store skvæt. - Og tror du så ikke, at vi skal finde et andet sted at opholde os?

Vi gik ind i huset. Under andre omstændigheder ville jeg have lagt mere i denne kendsgerning, men der var andre ting, jeg fandt vigtigere: som for eksempel at være langt væk, når Slagter vågnede op eller når Sonny - hvor han end var - savnede sin stik-i-rend-dreng og kom for at lede efter ham ved huset. Lisbeths betænkeligheder ved affæren var tilsyneladende forduftet, og nu afslørede hun en beundringsværdig beslutsomhed og handlekraft. Hun ringede til politiet, som lovede at se på sagen, dernæst forsvandt hun op ad den brede trappe, mens hun råbte til mig, at jeg bare skulle gå lige frem til stuen; hun ville pakke et par tasker (- Pakke tasker?) som jeg havde gjort, og så måtte vi lægge nye planer.

Stuen kunne vente. Jeg brugte end ikke tid på at studere omgivelserne. Jeg slukkede lyset i hallen og trådte hen til vinduet. Herfra kunne jeg holde øje med den urørlige klump på det modsatte fortovej. Om ikke på anden måde, kunne min viljestyrke forhåbentlig holde det store legeme nede på jorden, til politiet ankom.

(- Og hvis jeg koncentrerede mig rigtigt dybt, kunne jeg forhindre, at mørktonede bilruder ankommer før de blå blink, ikke?)

***

KAPITEL 22

Det giver visse fordele at bo i et velhaverkvarter. En af dem er, at det tog sølle tre minutter, før en patruljevogn holdt ind ved siden af Slagters livløse legeme. Betjente og sligt gav mig sjovt nok en foruroligende hjertebanken, hvorfor jeg og mine tungt pulserende tindinger trak os i dækning bag det bløde og dejligt tætte gardin. Vi overværede, hvordan to politibetjente med et enkelt blik på størrelsen af delikventen, valgte at vække ham til live fremfor selv at forsøge at anbringe ham på bagsædet. Med lidt held ville Slagter være tilpas omtåget til at hans eventuelle protester, kombineret med en vidunderlig hørm af (alt for dyr) whisky, kunne overbevise ordenshåndhæverne om, at de havde en god, daggammel brandert mellem hænderne. Det glædede mig overordentligt at se, hvor hurtigt og effektivt ordensmagten også kan handle. To minutter, så var vejen og fortovet tomt. Jeg kunne atter vende opmærksomheden mod de nære ting - og de mere langsigtede planer.

Lisbeth havde ikke brug for meget længere tid til at pakke to tasker på størrelse med mine. Jeg var netop gået i den retning, hun havde anvist, og havde fundet stuen - på størrelse med en mindre tennisbane - da hun kom ned fra førstesalen og stødte til mig midt på det ægte gulvtæppe.

- Hvad nu, hr. Detektiv? Hendes sarkasme var ikke helt ægte, muligvis en følge af min succes som Slagter-*slagter* (!). - Hvis ellers dine teorier passer, har Sonny nu to regnskaber at gøre op med dig.

- Ja, eller tre. Sig mig, hvad var det for en bog, du tog fra Slagter? Jeg satte mig i den ene ende af en kæmpe hjørnesofa med udsigt til et fjernt, åbent ildsted.

- Ser du, det er det eneste, der kan redde os, hvis ellers vi spiller vores kort rigtigt.

Lisbeth vandrede ned til en reolvæg i et hjørne af stuen, trykkede på en knap, og ligesom i de gode, gamle agentfilm gled et panel til side og afslørede den velforsynede bar. Hun tog to sjusglas og så spørgende tilbage i min retning. Jeg havde vel egentlig mere lyst til en pilsner, men råbte, at "en whisky ville være rar!"

- Ja, som jeg skulle til at fortælle tidligere - ... Hun var kommet tilbage fra baren og havde sat sig ved siden af mig i sofaen, en betydeligt mere normal (og inspirerende) samtaledistance, - så mødte jeg Sonny for et par år siden, eller rettere: mødte ham igen, for jeg lærte ham første gang at kende på et tidligt tidspunkt i min dunkle fortid på en ikke særlig flatterende måde.

Lisbeth nippede til den øverste af fire "fingre" whisky. - Og ved et par af de sidste lejligheder jeg har haft fornøjelsen af hans selskab, så jeg, at Slagter gav ham den dér lille bog - eller fik den af ham. De følte sig vel overbevist om, at den var i sikkerhed på hans supermandskrop. Så vidt jeg har forstået, har Slagter en ikke fjern fortid som fremmedlegionær, og den slags plejer at kunne passe på sig selv - men heldigvis ikke mod barske, frygtløse kontorassistenter, vel?

Hun drak en velvoksen slurk, mens øjnene drillende slog smut over kanten af glasset. Hendes mundvige var drejet opad i det mest forfærdeligt nuttede smil i mands minde. Et smil, der kunne - ...! (Hallo, Brian - ... vågn op!)

- Hvad er der i bogen? Min jernvilje sejrede, det var kolde facts, det drejede sig om, ikke drilske smil.

Lisbeth rejste sig, gik hen til sine tasker, og tog den sorte notesbog op af den ene taskes sidelomme. - Hele deres regnskab, såmænd. Hvad det er, der får hærdede forbrydere til at føre nøjagtigt regnskab over deres kriminelle aktiviteter, forstår jeg ikke. Men i denne her lille, snuskede bog står optegnet, hvem der skylder dem hvor meget, hvem der skal have deres stoffer og hvor tit, og så videre og så videre.

Hun snøftede forargeligt og kastede bogen hen i skødet på mig. Jeg slog op et tilfældigt sted. De fleste sider var udfyldt med en let skrånende, ikke særlig veltrænet skoleskrift. Indholdet var rækker med tidspunkter efterfulgt af forkortelser - muligvis navne, og hver indførsel sluttede med et tal i højre margen. Tallene måtte være beløb, beløb svingende fra et par hundrede kroner til flere tusinde. Det lignede en lagerliste med stykpriser. Jeg lavede et hurtigt overslag på den side, jeg studerede, og nåede til et sted mellem ni og titusind kroner. På én side! Ganget med de andre sider, som jeg skimmede, ville totalen komme temmelig højt i vejret. Jeg fløjtede dæmpet. Lisbeth fortsatte.

- Derfor er jeg enig med dig i, at der er penge involveret i det her, mange penge. Og jeg er også enig med dig i, at Sonny ikke uden videre vil lade dig og mig slippe afsted med at ødelægge hans lille gesjæft. Hun tømte glasset, så ud til at overveje en drink mere men satte glasset fra sig på sofabordet med et bestemt dunk. Selv var jeg kun halvvejs gennem min drink. (Stærk spiritus har aldrig været min store force. Det er det for tit endt i farce til). Jeg skulle til at indhente det forsømte, da jeg kom til at kaste et blik på mit armbåndsur.

- Hold kæft, klokken er langt over elleve. Jeg skulle ringe til Harald. Må jeg låne telefonen? Jeg rejste mig og spejdede rundt i stuen. På et bord for enden af sofaen stod - eller rettere lå - en telefonlignende genstand, smal, sort, let buet som et telefonrør plejer at være, men uden ledning. En High Tech-skulptur? - Øh, det dér ligner ... øh, er det - ...?

- Ja, ja. Det *er* en telefon, og knapperne virker helt normalt. Værsgo. Ring bare.

Jeg fiskede sedlen med søsterens nummer op af baglommen, og kort efter hørte jeg til min beroligelse Haralds sindige stemme i den anden ende af - ... (ledningen? røret? satelitten? Hvad hedder det, når telefonen er trådløs?) Som sædvanlig spildte han ikke tid med ligegyldigheder, forklarede at alt var gået som aftalt - Mona og Thomas *var* altså taget med ham - hvorefter jeg gav ham tingenes øjeblikkelige status i vores ende, og forklarede hvorfor vi skulle væk fra huset hurtigst muligt. Lisbeth måtte skuffe os med, at hendes og Birgers bil stod i lufthavnen, hun brugte den sjældent, når hun var alene hjemme. Efter lidt snak frem og tilbage aftalte vi, at Harald skulle køre ind fra Hillerød og hente os. Selvom klokken nærmede sig midnat, ville det ikke være noget problem for ham at køre os til - her opstod det alvorligste problem - ja, hvortil? Ikke Hillerød. Søsterens hus var småt, og hun og Mona skulle indblandes så lidt som overhovedet muligt.

Lisbeth brød igen ind i samtalen, - Hvad med vores sommerhus? Det ligger på Sjællands Odde.

- Tjah, men er der ikke for mange, der ved, at I har det? viderebragte jeg Haralds spørgsmål til hende.

- Ud over min familie og et par venner, tror jeg ikke, at nogen ved præcis, hvor det ligger. Naboerne ved det i hvert fald ikke.

Vi enedes om, at vi i første omgang kunne søge tilflugt i sommerhuset, hvorefter Lisbeth forlod stuen uden at sige hvorfor.

Harald spurgte, hvornår vi regnede med, at Sonny kunne dukke op. - Det er ikke til at vide, hvor lang tid der går, før han savner sin kammerat. Selvom politiet nok ikke lade Slagter slippe lige med det samme, behøver han blot ringe til Sonny fra stationen, og så bryder Helvede løs, når han hører, vi har fået fat i hans regnskab. Uanset hvad, er den bog det eneste håndgribelige bevis, jeg er stødt på, som kan overbevise andre om, hvad det er, der sker.

Harald gav mig ret og rådede mig - temmelig overflødigt - til at passe ekstra godt på bogen.

- Ja, se du nu bare at få startet skrammelkassen og kom og hent os, ikke! Jeg fortalte ham lidt nærmere om, hvordan han skulle finde huset, og vi lagde på. (Efter lidt fumlen indså jeg, at jeg skulle lægge røret ganske normalt på bordet, så forsvandt hyletonen mirakuløst. Moderne teknik!)

Jeg kunne høre Lisbeth rumstere et eller andet sted, og efter at have vandret en del omkring i hallen, fandt jeg hende i køkkenet. Jeg gik nærmere for at se, hvad hun foretog sig. Hun stod foroverbøjet halvvejs inde i et skab i den fjerneste - og jeg mener *fjern* - ende af køkkenet og rodede efter noget. Jeg lænede mig op ad en gigantisk, firkantet huggeblok midt på køkkengulvet. (- Sig mig, slagter de grise her?) og betragtede den del af Lisbeth, som rund og velskabt ragede ud gennem døråbningen. Mine behagelige refleksioner blev afbrudt alt for hurtigt, da hun rettede sig op, kom hen til mig og satte en køletaske på blokken.

- Nu ligner du næsten den gamle Brian fra gymnasiet, smilede hun. (- Forhåbentlig var hun ikke også tankelæser!)

- Hv-hvad skal du med den dér? spurgte jeg.

Tiden var ikke til planlægning af skovture, og der var vel et køleskab i sommerhuset. Automatisk gik jeg ud fra, at når Birger kunne købe et hus som dette, måtte hans sommerhus ligeledes være i den svære ende af skalaen.

- Ja, jeg havde ikke tænkt mig at pakke frokostkurv med kold snaps og øl.

Hun trak en skuffe ud nederst i en skuffesektion og hev en kæmpestor skiftenøgle op. Mystikken bredte sig hurtigt og effektivt over mit i forvejen tvivlende ansigt.

- Selvom ham bøflen ikke fortjener det, vil jeg alligevel fortælle ham, hvor vi tager hen. Jeg regner med, at han kommer hjem fredag, og jeg vil efterlade en besked til ham, som andre forhåbentlig ikke kan tyde, hvis de skulle se den.

Hun anbragte skiftenøglen og køletasken ved siden af hinanden på huggeblokken, stod et øjeblik og betragtede sit værk, men drejede omkring og forsvandt ud gennem en bryggersdør, lidt yderligere puslen og hun vendte tilbage med - en skihue?! Jeg var i stigende grad ved at føle mig på hjemmebane - det vil sige: dum som en pakke blå søm. Jeg fattede mindre og mindre.

Lisbeth studerede de tre genstande på den tykke træblok, nikkede tilfreds, og jeg kunne forstå, at jobbet var overstået. Hun så på mig, betragtede mit ansigt med det lille irriterende og drilske smil, jeg tidligere havde set, om munden. Så brast hun i latter.

- Kan du ikke gennemskue den, hvad. Hun docerede. - Hvad ser du her, Lord Peter? Hun pegede på skiftenøglen.

- En svensknøgle. Svarede jeg.

- Ja, og hvad kaldes sådan en fyr også?

- En - en ... skiftenøgle?

- Korrekt. Første del til UG, dog ikke med kryds og slanger. Og hvad symboliserer denne interessante genstand?

Jeg gav op. En køletaske?! Jeg rystede fortvivlet på hovedet. - Noget øh - ... koldt?

- Den *kunne* betyde kulde eller vinter, men systemet er snedigere end som så. Den betyder: "Sommer", og hvorfor, jo: køletasken er noget, vi kun bruger, når vi tager på skovtur om sommeren. Det ved Birger - det er hans system! - og til sidst er der huen. Den er bare en hue, ikke sandt? Når geniet ser min lille besked her, siger han til sig selv: "skiftenøgle sommer hue". Hvilket direkte oversat til tumbedansk betyder: "Skift nøglen om til den til sommerhuset". Elementært, min kære Sherlock? Gud, hvor er det længe siden, jeg har brugt det trick, men det var som sagt Birger selv, der lærte mig det.

Rystende på hovedet gentog jeg for mig selv: "skif te nøgle sommer hu- ...(s)." Jo, det kunne godt være en slags kode. Simpel, men effektiv, hvis man kendte fidusen og ellers var enige om visse vendinger og standard-ord. Noget i stil med "Gæt og Grimasser" på flimberen. (Først lang, lang tid senere, da jeg i en anden sammenhæng selv skulle bruge det specielle kodesprog, kom jeg i tanke om, at Lisbeth anbragte genstandene på en huggeblok - en *slagtebænk!*)

- Men er du sikker på, at det er smart, Birger får at vide, at vi er taget op i sommerhuset.

- Jo, han fortjener sandelig at blive klar over, hvad det er, han er skyld i. Hvis ikke han havde lokket dig på den vildmand, ville alt dette her ikke være sket. Jeg kunne have holdt de kryb fra mig på en eller anden måde, og ingen havde behøvet at få noget at vide.

Jeg anede stadig ikke, hvad hun hentydede til. På den anden side var der ikke tid til, at hun uddybede det, så jeg holdt min mund. Men skiftenøglen havde givet mig en anden tanke.

- Øh, jeg tænkte på, øh - ... hvad siger du til, at vi bevæbner os med andre og måske lidt mere skrækindjagende redskaber end min deodorantflaske? Jeg tænker, at vi næste gang ikke får tid til at ligge og rode rundt efter tilfældige våben.

Med et langt blik på skiftenøglen ærgrede jeg mig over, at den var blevet reduceret til en kode-meddelelse i stedet for at gøre fyldest som en moderne udgave af urtidens flinteøkse. Ikke et sekund strejfede tanken om pistoler eller revolvere mig. Min eksistens havde været truet to gange indenfor tolv timer, men skydevåben var stadig noget, jeg forbandt med film og aldeles ikke med et jævnt og muntert virke her på jord. Og selv Sonny havde "kun" været bevæbnet med en springkniv, ikke sandt?

- Tja, hvad kan vi finde på? Lisbeth så spekulativt på mig overvejede hun, om Brian "*Mel Gibson*" Mortensen var blevet forvandlet til et tilstrækkelig "dødeligt våben" efter fældningen af Slagter, eller hvad? Hun gik tilbage til køkkenbordet langs væggen. - Vi har da i det mindste noget mere - ...

Fra samme skuffe trak hun en mindre skiftenøgle og ligeledes en lille stifthammer frem.

- De her kan sikkert bruges. De er ikke store, men jeg tror, at virkningen vil være nok i en snæver vending. Så vidt jeg ved, har vi ingen våben i huset udover køkkenknivene, men de er vist for uhandy at slæbe rundt på. Vi har i hvert fald ingen

skydevåben, Birger tror ikke på at overbeskytte sig selv og sin ejendom som visse andre i nabolaget.

Dermed var der ikke mere at udrette i køkkenet, og vi spadserede tilbage til stuen. Lisbeth lagde værktøjet og Sonnys notesbog ned i taskerne, jeg trippede usikkert omkring, var et smut henne og stirre ud af panoramavinduerne mod det tætte mørke i - haven? - men endte med at sætte mig tilbage i sofaen. Vi kunne ikke gøre andet end at vente på Harald.

- Ja, din ven må snart være her. Men ved du hvad. Jeg tror, jeg slukker lyset i hele huset. Der er ingen grund til at fortælle alverden, at vi er her. Harald - han hedder Harald, ikke? - ved det, men hvis Sonny skulle komme før ham, så ...

Med disse ord forlod hun stuen, vendte hurtigt tilbage og slukkede lyset i stuen ved en dørkontakt, famlede sig hjemmefant hen til sofaen, hvor hun passerede tæt nok forbi mig til, at hendes ene læg ramte mit knæ. Hun satte sig ved siden af mig. Jeg snarere hørte hendes bevægelser end så dem; mine øjne skulle først indstille sig på mørket. Der faldt ro over selskabet og svagt lys ind ad vinduerne mod vejen - ingen generende gadelamper klos op af folks vinduer i dét kvarter! - mine øjne vænnede sig til halvmørket, tingene i stuen tog atter form, og så sad vi dér.

Uden sammenligning havde dette været den mest sindsoprivende dag i mit liv: Sonnys trusler, træningen i centret, mordforsøget, den lange snak med Lisbeth, fældningen af Slagter - der var rigeligt at tænke tilbage på (og gyse over!) - men selv under disse omstændigheder kunne jeg ikke undgå at reagere på hendes nærhed. I løbet af de to uger, der var gået, siden jeg mødte Birger, havde Lisbeths person ændret sig fra at være et ikke særlig veldefineret "objekt" ved navn Elizabeth, kun personliggjort af mine egne erindringer fra gymnasietiden, til at være en yderst attråværdig og - foruroligende - nærværende kvinde, som jeg efter blot en aften i hendes selskab var kommet til at føle en aldeles utidig interesse for. Mine oplevelser under "detektiv"-arbejdet og ikke mindst vore fælles oplevelser denne aften, gav mig en følelse af et bånd eller - ... hvad ved jeg, imellem os. Helt på tværs af fortid og nutid, Birger og Sonny, problemer og usikkerhed. Hendes nærhed virkede meget stærkt på mig, dér i mørket, stærkere end jeg havde følt det med Mona eller mine andre, spredte bekendtskaber. (*Ja, ja!* den lille gris vågnede også til live, men den fik ikke frit løb, det var den alt for nervøs til!)

I de lange - og alt for korte - minutter på sofaen i Birger og Lisbeths stue bestod mit liv af enkle og ligefremme tanker. Men! - man er vel verdensmand! Så roligt og naturligt, det var mig muligt, lagde jeg venstre arm op på ryglænet - og fortrød det straks. Der opstod med det samme et sugende tomrum, et uhyggeligt vakuum i min armhule; der manglede noget, der manglede - *Lisbeth!*

Og Lisbeth hørte ikke hjemme i min armhule. Ligesom jeg ikke "hørte hjemme" i Birgers kolossale villa i Gentofte. Ved siden af hans kone.

Men nu sad jeg her altså! På samme tid henrykt og skrækslagen, fordi vi sad så tæt. Alt overskyggedes af bevidstheden om de længste tyve centimeter i menneskets historie: afstanden mellem min armhule og Lisbeths skuldre, en ubetydelig afstand, der både i overført og i praktisk betydning var katastrofalt stor.

- Hvor er her stille, lød Lisbeths stemme. Hun sad og så lige frem for sig. Hendes hænder lå roligt i hendes skød, vores nærhed syntes ikke at påvirke hende. Min arm gjorde ondt. (- Kom nu, *Sunshine*. Læg den nu om hende!) Jeg drejede hovedet og

betragtede hende i halvmørket, studerede hendes vidunderlige ansigt, svimlede ved synet af hendes brysters runding under skjorteblusen, sværmede for hendes ...

Skrammelkassen gjorde ingen stads af stilheden. Harald ville åbenbart være sikker på, at vi hørte ham komme.

Lisbeth rejste sig og gik hen til vinduet, trak gardinet til side og så ud på vejen. - Sikken en skrotbunke. Det er da forhåbentlig ikke den vi skal ...?

- Jo, Harald sætter en ære i at reparere den selv, og det er han ikke særlig god til. I det mindste ikke hvad det ydre angår, men motoren plejer ikke at fejle noget. Med den opbremsning, er jeg bare forbavset over, at den stadig har skærme på.

Jeg stillede mig hen ved siden af hende, men fortryllelsen var brudt. Virkeligheden, den brutale virkelighed, fjernt fra naive ungarledrømme, var igen imellem os. Vi gik ud i hallen, hankede op i vores tasker, og efter at Lisbeth havde låst hoveddøren og vredet en lille nøgle om i en grå kasse, som diskret sad bag trappens murede gelænder, mødte vi Harald neden for trappen. Uden introduktioner lagde vi taskerne om bagside, hvor der som sædvanlig var fyldt op med alskens skidt og kanel, værktøj, brædder, kasser med ragelse og hvad geskæftige mennesker som Harald ellers mener, at de kan få brug for i en snæver vending.

På det brede forsæde var der sagtens plads til os alle tre, vi klatrede ind med Lisbeth i midten. Harald satte vognen i gear og drejede ud fra kantstenen. Han vendte skrumlet på den snævre vej uden at fjerne genboens hæk (på et hængende hår) og så gik det derudad. I løbet af et par minutter var vi væk fra de lange, smalle villaveje og fandt ind på den hurtigste rute mod motorvejen, som var starten til vejen mod Sjællands Odde. (Én ting er med stigende hast blevet mere indviklet end reglerne for de blå linier i ishockey: det storkøbenhavnske motorvejsnet. Da jeg sjældent kører lange ture som bilist, er det udbredte system af udfletninger, sammenfletninger, over- og underføringer, vigespor, tværspor, vildspor *et cetera* ligeså bekendt for mig som Amazonas jungle. Harald er endnu mindre begejstret for dette kilometerlange spild af borgernes penge, end jeg er, men denne aften var det på mirakuløs vis en fordel at benytte en af de nyeste, tværgående støjkilder - hvilket ikke automatisk er tilfældet, skulle man driste sig op ad for eksempel rampen til Ring 4. Nu er I advaret!)

OK, vi skulle først finde den nye motorvejsstrækning, så der var endnu en chance for, at Harald gav op og i stedet valgte den "gamle", sikre rute.

Da Harald ikke længere var optaget af at svinge og finde ud af vejen, stak han Lisbeth sin ene, barkedede næve.

- Ja, jeg er altså Harald, og du må være Lisbeth. Vor lille detektiv har ikke rigtig kunne holde mund med, hvad han går rundt og laver, men apropos ... Harald kastede et langt, undersøgende blik i sidespejlet. - Du, "*Sam Spade*", kan du ikke lige slå op i håndbogen og finde ud af, hvordan man ryster en skygge af?

- *Hvad mener du*, råbte jeg, drejede mig i sædet og stirrede ud gennem den snavsede bagrude. En små halvtreds meter bagude skimtedes et par hvide pletter i skidtet. Efter Haralds mening var det altså forlygter. (Biltypen var jeg af naturlige årsager ikke i stand til at genkende).

- De lygter er fulgt efter os gennem de sidste seks-syv sving, og det er vel ikke helt urealistisk at forestille sig muligheden af, at det er nogle af dine nye venner, som ikke kan undvære dig - eller Lisbeth.

Jeg syntes, at hans morsomme bemærkninger var ualmindeligt malplacerede, men det kunne vente. - Sæt farten ned, bad jeg. Han lettede en anelse på speederen, og forlygterne nærmede sig langsomt. Harald drejede med et - vrissent? - "hurra, endelig" ind på motorvejen til vort bestemmelsessted. Vi rullede ned ad rampen og videre ad en lang indkøringsbane til motorvejen. Jeg ventede spændt på, om de bagvedkørende lygter ville dreje samme vej - ... det gjorde de. Og rampen var rigeligt belyst til at afsløre form og figur på køretøjet.

I det stroboskopisk skiftende lys fra vejlamperne kunne jeg konstatere, at den bagvedliggende bils udseende og min frygt på smukkeste vis forenedes i et tydeligt billede: højt, jeep-agtigt karrosseri, store dæk med bred-riflede, muddersikre slidbaner, en bil velegnet til kørsel i alle former for terræn, til overflod forsynet med uigennemsigtige, tonede ruder. En Ranchero 4WD. Kort sagt: Sonny.

***

KAPITEL 23

- Nu ingen panik, Brian. Harald behøvede ikke at koncentrere sig ret meget om trafikken på dette sene tidspunkt, så han fik også rig lejlighed til at studere køretøjet bag os.

- Jamen, for Helvede. Vi kan sgu da ikke køre op til sommerhuset med ham lige i røven!

- Det havde jeg heller ikke tænkt mig, sagde Harald. - Brian, hvis du ellers kan komme til det, så kravl om bagi. Der er en kasse - ... prøv nu først, om du kan komme over.

Det lykkedes mig at vride mig helt rundt i sædet, især da Lisbeth kantede sig over mod Harald, og med en (aldeles uelegant) glidetur hen over ryglænet, dumpede jeg ned mellem et reservehjul og en stabil plastic-kasser med et ualmindeligt raslende indhold. At der stadig var pletter på min krop, som ikke gjorde ondt, var et mirakel, jeg til dato er forundret over.

- Se om du ikke kan finde en aflang kasse med låg ovre i den side,

Harald pegede bagover skulderen. Jeg rodede omkring mellem hans ragelse, og utroligt nok lykkedes det mig at finde en kasse, der passede hans beskrivelse. - Luk den op. Jeg vil næsten tro, at vi kan bruge dem.

Indholdet af kassen, som Harald hentydede til, var en samling metaldimser med grimme spidser stikkende ud til alle sider. Indholdet lignede mest af alt en gang sammenfiltret kæmpepigtråd, men da jeg varsomt hev i en af spidserne, kunne jeg trække en enkelt dims ud af bunken; de hang altså ikke sammen. Dimsen var vel titolv centimeter lang, høj og bred. Jeg lagde den forsigtigt på håndfladen og studerede den så godt, det var muligt i det flakkende lys fra bagruden. Jeg forstod, at uanset, hvordan metaltingesten landede, ville et af "benene" muntert rage i vejret, samt, at hvis sådan en spids kom i nærheden af for eksempel et bildæk, ville det med garanti

betyde punktering. Kassen var fuld af disse dimser. Nok til at dække selv den bredeste, ottesporede motorvej. (- Hvad Fanden er det nu, de hedder?)

- Partisansøm! jublede Lisbeth. Hun havde fulgt min efterforsken af dimsen, og hendes hukommelse var altså bedre end min. Selvfølgelig, partisansøm. Et efter danske forhold aldeles uhørt terroristvåben. - Hvor i alverden har du dem fra, Harald?

- Ja, i tresserne var vi da nogle stykker, der mente, at ikke alt, som kom fra det store udland var en velsignelse, og da Verdensbanken i halvfjerds ... eller var det tooghalvfjerds? nej det var EF - nå, men altså, de skulle afholde en kongres her i byen og ...

- Ja, Brian, det må du kunne huske, afbrød Lisbeth. - Gymnasiet svirrede med alle mulige rygter om, hvem der turde være med til at demonstrere. Og bagefter var alle smadderhurtige til at påstå, at de havde været inde på Rådhuspladsen, mens strømmerne ryddede Strøget.

Hendes stemme - for ikke at snakke om hendes sprogbrug - blev helt ungpige-frisk.

Jeg kunne nu godt huske, at de voldsomme episoder i Centrum havde været det nærmeste vi små, utilfredse borgerbørn var kommet noget, der kunne ligne borgerkrig. Den indre by var i nogle dage omdannet til en veritabel slagmark, og politiet havde på et tidspunkt forsøgt at sprede folkemængden ved simpelthen at køre motorcyklerne ind i den. (At denne opførsel ikke medførte afskedigelse af den samlede etat, er og bliver et mysterium på størrelse med klassikere som "Hvem myrdede Kennedy?" Nå, det skete altså ikke).

- Ja, men hvor har du fået fat i de her, Harald?

- Jo, ser I, det var ikke udelukkende unge mennesker, der demonstrerede dengang. Vi var da også et par gamle knarke imellem. De fyre, jeg var sammen med, mente, at når politiet kunne køre ind i folk på den måde, var det kun på sin plads, at vi fik noget at svare igen med, og så gik jeg i gang med at lave de der. Jeg var smed dengang, og mens de andre sørgede for, at Mester havde andet at tænke på, fik jeg bakset en hundrede stykker sammen. Men vi kom nu aldrig til at bruge dem, for da jeg var færdig, var kongressen forbi, og der var ikke flere demonstrationer. De sluttede lige så brat, som de var opstået. Et par dage efter kunne man overhovedet ikke se, at der var foregået noget som helst. Men øh - ... jeg har altid været modstander af at smide brugbare ting ud, og så har jeg altså beholdt de der små sataner. Og måske var det ikke så galt, hva?

- Næ, og jeg er sikker på, at hvis jeg roder længe nok, dukker der et jord-til-luft-missil op også, ikke? Men "ét spøg, et andet til side". Hvordan får vi dem smidt ud på kørebanen; hvis vi bruger sidevinduerne, risikerer vi at punktere vores egne baghjul.

- Ja, hvis du nu flår blidt og nænsomt i bagklædningen på den - lad mig se - venstre bagdør, skulle du kunne få fat i den knap, som udløser låsen. Men vent lige lidt. Om et par minutter kommer der en frakørsel sydpå. Hvis vi styrer den vej, inden vi forsøger at flade ham ud, ved han da i det mindste ikke præcis hvor, vi skal hen. Og hvis vi driller ham en smule først ...

- Ja, mon ikke også frakørslen er det bedste sted at gøre det, sagde Lisbeth, - bilerne kører trods alt ikke så hurtigt der, og vi skal ikke skade andre bilister mere end højst nødvendigt.

- Fornuftigt tænkt, min pige. Brian, er du klar? Spred dem nu godt.

Harald kørte tilpas langsomt til, at den bagvedkørende bil nemt kunne følge trop. Ved frakørslen, som i en stor bue førte uden om en samling træer for senere at fortsætte som en bro over motorvejen, begyndte han at holde længere ud til venstre, som ville han skifte bane den vej, men i sidste sekund flåede han rattet til siden, gassede op og drøede på tværs af de inderste baner, ind på frakørslen. Vor forfølger måtte foretage samme desperate sving for ikke at blive hægtet af, og desværre/heldigvis lykkedes det føreren at følge med. Halvt gennem svinget satte Harald lige så pludseligt farten ned for at give mig bedre betingelser for at smide de små jern-sataner ud. Firehjuls-trækkeren var små fyrre meter bagude, og han satte farten ned i samme takt.

Jeg havde forlængst fundet frem til den knap, som åbnede døren indefra, og sad i position med kassen foran mig; jeg var klar. Træerne mellem frakørslen og motorvejen, skærmede vidunderligt for vort skumle påhit. Da Harald sagtnede farten i svinget, åbnede jeg døren på klem og vippede kassen. Partisansømmene væltede ned på kørebanen, hoppede og dansede omkring men faldt hurtigt til ro, hver med en ubehagelig spids strittende op i luften, forventningsfuldt ventende på de dæk, som intetanende rullede frem mod dem. På grund af vejens drejning ville chaufføren bag os ikke lægge mærke til forhindringerne, førend det var for sent, hvilket ville forstærke virkningen. Fire flade dæk er en alvorlig hæmsko - firehjulstræk eller ej.

Jeg trak bagdøren til igen, Harald hørte klikket og gassede op i et tilsyneladende forsøg på at stikke af. Vor skygge reagerede prompte, speedede op for at blive hængende bag os i samme afstand, men til forskel fra os, var han stadig midt i svinget.

- Kig på os, lille ven, kig nu endelig kun på os, hvislede jeg dæmpet mellem tænderne.

Skrumlet drøede ind på en ny motorvej, skarpt forfulgt af den smarte, seje og garanteret top-tunede bil med specialtræk på alle fire hjul og det sidste nye indenfor gearing, udblæsning, afkøling, flertone-horn, speciallakering og kassettebåndoptager. Under normale omstændigheder var der ingen tvivl om, hvilket af de to køretøjer, der ville vække den største beundring i motorkredse - men det var ikke bilernes maskinelle ydeevne, ej heller deres udseende, som spillede hovedrollen i dette improviserede racerløb. Det var - ligesom på film - passagerernes mere eller mindre beskidte handlinger, som skulle afgøre kapløbet. Åndeløst holdt vi øje med forfølgeren. Den ville om et øjeblik nå stedet, hvor jeg havde plantet de rustne, men stadig yderst effektive partisansøm. Vi holdt vejret, stirrede på bilen, og ... NU bremsede den - for sent! ... NU slingrede den til den ene side, NU til den anden ... NU styrede den ud mod rabatten langs frakørslen ... oooo-eee-ggg NU-U-U-U!! stoppede den, døren sprang op (helt rart at se, at der var en menneskelig skikkelse indeni) og nu hoppede en sort figur - med det hvide hår skinnende i vejlampen - ud på kørebanen og smed et eller andet fra sig i en tydeligt ærgerlig gestus. (- Nye solbriller, Sonny?)

Lisbeth og jeg råbte højt, selv Harald tillod sig et tydeligt "Ha!" Med andre ord jublen ville ingen ende tage. Rent statistisk måtte mindst to af firehjulstrækkerens dæk være punkteret, og med mindre Sonny havde et lager af friske dæk gemt i bilen,

udover det reservedæk der, som en del af standard-udstyret på den type biler, altid hænger dekorativt på bagsmækken, var det hermed umuligt for ham at følge efter os.

I et mindre pladeraslende tempo fortsatte vi ud af en motorvej, som førte den gale vej, det så ikke ud til, at der ville dukke frakørsler op de næste mange kilometer, klokken var mange, der var langt til Sjællands Odde, men intet kunne ødelægge vort gode humør. Stemningen i Haralds gamle skrotbunke var helt i top.

- Nej, nu må det snart være nok, både sukkede og lo jeg i en stakåndet pause. - Fem sindsoprivelser på én dag må være nok. Først mine cykeldæk i morges, så træningen med Viggo, så ulykken, så Slagter og nu Sonny. Det er bare for meget!

Min lille opremsning ødelagde ikke vort humør, men det dæmpede gemytterne en smule.

Et par kilometer længere fremme kom vi til en katastrofe-telefon i rabatten. Harald stoppede varebilen og gik hen for at rapportere, at hensynsløse vandaler havde smidt en bunke farlige metaldimser ud på kørebanen ved frakørslen; der var som sagt ingen grund til at uskyldige køretøjer blev skadet. Jeg kæmpede mig ud ad bagdøren og satte mig tilbage i førerhuset. Da jeg kravlede ind ved siden af Lisbeth, var jeg stadig i et mægtigt humør, men det varede et stykke tid, før Harald vendte tilbage, og de muntre kommentarer svandt hurtigt ind og forvandlede sig til en træt, afventende tavshed. "Sejren" over Sonny kunne ikke længere holde vor gejst oppe. Lisbeth drejede hovedet, så på mig, og det, hun fik øje på i det bløde, gule lys fra vejlampene, var ikke den muntre og tilfredse person, jeg udadtil skulle forestille. Det vigende smil, unaturligt fastklistret mit underansigt, kunne på ingen måde skjule virkningen af dagens og aftenens strabadser. Lisbeths øjne fortalte mig den virkelige historie. Endelig kom Harald tilbage, og da han åbnede døren for at sætte sig ind, vendte Lisbeth sig og så appellerende på ham. Han kastede et langt, undersøgende blik på mig, og hans sammenbidte udtryk gav til overflod Lisbeth ret. Jeg lignede ikke "Døden fra Lybeck". Det var langt værre.

Vi fandt en frakørsel. Harald, som halvdelen af året kører vejene tynde på Sjælland, kendte en udmærket genvej, og med en mere rolig og udmattet stemning indenbords, rullede bilen gennem det kulsorte landskab. Vi kørte ad lange snoede landeveje, passerede dybsorte skovstrækninger og nattestille landsbyer; flere gange blev lygternes skær reflekteret af ræve- eller katteøjne i rabatten, og på et tidspunkt måtte Harald slukke forlygterne for at hjælpe en hare i dens desperate flugt fra det brølende monster med skinnende øjne, som havde overrumplet den, mens den hvilede sig midt på kørebanen. Hvor besynderligt det end kan forekomme, gjorde haren ikke det, man ville forvente i den situation, nemlig at løbe ud i rabatten. Nej, den løb foran bilen. Et syn, jeg havde set adskillige gange, og som aldrig undlod at fylde mig med den største forundring og uro (på harens vegne). Dengang jeg var dreng, kunne jeg ikke forstå, at når haren kunne se alting så tydeligt i det kraftige lys fra bilens lygter, så måtte den også kunne indse, at det ikke nyttede at løbe netop den vej, hvilket uundgåeligt ville medføre dens død.

Halvdøst sat jeg lænet op ad døren, og sekundet inden Harald satte farten ned og slukkede forlygterne, hvilket normalt giver haren mulighed for at bøje væk fra vejen og den overhængende fare, kunne jeg i et glimt se mig selv som haren. Jeg var også et uskyldigt og harmløst dyr, fanget i en hypnotisk, brutal dødsførelse, ubønhørligt indfanget af et overnaturligt, skærende lys, der - i stedet for at give større sikkerhed -

betød, at faren blev så meget desto mere overhængende, for lyset var der hele tiden, man kunne ikke slippe ud af det, og samtidig blev man blændet af det, forhindret i at se - og forstå - truslen ude i mørket bag lysskæret. Jeg ønskede brændende, at en ukendt, godvillig kraft eller guddom, den pt vagthavende måske, nådigt ville slukke lyset et par sekunder, så jeg kunne dreje af fra dette dødsløb. Man bliver så - ... (gaaaab) ... træt af at løbe hele tiden, ikke sandt, lille hare.

De få sekunders mørke fik næsten bugt med mine øjenlåg, men jeg nåede at se, at haren virkelig var sluppet væk.

- Bare det var mig, påstod Lisbeth bagefter, at jeg havde mumlet.

Jeg sov.

***

KAPITEL 24

- Brian. Vågn op, Brian. Lisbeths stemme kom langt væk fra. Jeg mærkede en hånd på min kind, og stemmen fortsatte stille, - Brian, vi er fremme.

Hvad klokken var, vidste jeg ikke, hvor vi opholdt os - sådan rent geografisk set - var det mest uinteressante, jeg kunne forestille mig. Det eneste, der betød noget, var, at min bedste ven, Harald, og jordens dejligste kvinde, Lisbeth, under en blanding af kommandoer og nænsom styring fik halet mig ud af bilen, fik mig bugseret op af nogle trappetrin, lænede mig op ad en dørkarm, førte mig videre frem til et vidunderligt mørkt værelse og varsomt lagde mig på en himmelsk seng. (At jeg næste formiddag spekulerede over, hvem af dem, der havde klædt mig af, nævner jeg kun i forbifarten; begge udgaver gav mig hede kinder. Og trusserne sad da, som de plejede).

Jeg vågnede til duften af bacon og spejlæg, kaffe og frisk morgenbrød, og på bordet så jeg senere til overflod juice og marmelade. Duften og lydene fra køkkenet overdøvede de nu - syntes jeg selv - velkendte, dunkende smerter i mine muskler. Ikke for ingenting havde jeg været til træning dagen før. Viggos profetier skulle altså gælde for altid! Men lige nu var det sulten, der rungede højest i mit indre.

- Jeg havde ellers givet *room-service* besked om ikke at vække dig, men det er ikke til at få ordentligt personale nuomdage. Jeg håber, at "*continental breakfast*" er orden?

Lisbeth virkede ikke, som om hun havde kørt den halve nat. Det kunne ikke være blevet til mange timers søvn, hvis hun selv havde tilberedt det kæmpebord - og hvem skulle ellers have gjort det? Frisk og dejlig sad hun overfor, hvad der måtte være min plads: ubrugt tallerken, rent bestik og et tomt glas. Men dén plads for bordenden? Der lød skridt i gangen. (Åh ja, ham havde jeg helt glemt).

- Nå, vores lille detektiv er dukket op til overfladen. Harald kom ind fra gangen og gik hen og fyldte en termokande ved kaffemaskinen. - Sæt dig, min dreng. Du må være glubende sulten - efter al den søvn.

Harald havde ubetvingeligt ret, og jeg gulpede veltilfreds et enormt morgenmåltid i mig, og konstaterede, at det ikke kun var mig, som gjorde store indhug i brødbeholdningen. Undervejs nævnte ingen af os gårsdagens hændelser med så meget som en gumlet stavelse. For en udenforstående var vi blot tre venner eller familiemedlemmer i færd med at indtage en fredelig gang morgenmad. Jeg fik dog at vide, at de to havde været fælles om tilberedningen, efter at Harald havde hentet det fornødne.

- Ja, vi behøver aldrig tage noget med herop. Det nye marked, der erstattede vores hyggelige gamle købmand, har altid åben, fortalte Lisbeth, - og det har næsten samme udbud som derhjemme, blot dyrere.

- Nå, det skulle da ikke kunne forskrække Jer, mumlede Harald.

Social indignation er ikke det, der plager ham mest, men jeg kunne godt forstå hans kommentar. Hytten, sommerhuset, eller snarere "sommerresidensen" var næsten, eller tæt på næsten, lige så stort som huset i Gentofte. På min vandring fra værelset havde jeg passeret fire tilsvarende rum samt en gang med endnu tre døre.

Morgenbordet var dækket i køkkenet, som var en halv gang større end min stue hjemme på tredie sal. Uden anden overgang, end at fliserne blev afløst af væg-til-væg-tæppet, lå stuen i forlængelse af køkkenet, mindst ti meter lang. Stuen sluttede i store panorama-vinduer med udsigt over et hav, som jeg senere fik at vide var Sejerø bugt. - Bliver I aldrig væk fra hinanden?

- Ja, det er alt for stort, men Birger har sørget for, at en mand kommer forbi og ordner haven, ser efter at der ikke har været indbrud og sådan. Ikke for dét, for vi har samme alarm-system som derhjemme, og døre og vinduer er speciallavede.

Jeg syntes at kunne spore en vis form for utilpashed hos hende over al denne luksus, eller måske var det sikkerhedsforanstaltningerne for at bevare luksus'en, der var trættende. Stedets størrelse påvirkede naturligvis ikke hende på samme måde, som os andre.

Da vi en times tid senere sad med den sidste kop "morgenkaffe" ude på den overdækkede terrasse foran stuen, hvor der ikke engang var de lave karme til at dække for udsigten, blev vi modstræbende nødt til at nærme os alvorligere emner.

- Jeg ringede til min søster, Helen, i morges - håber, det er i orden for dig, Lisbeth? Hun nikkede beroligende. ... - og jeg skulle hilse dig fra Mona og Thomas, Brian. Jeg var nødt til at gennemhulle nogle af Monas ideer om, hvad der foregår - hvad du har fortalt hende, kan jeg til min død ikke gennemskue - og da hun hørte, at jeg skulle hente dig og Lisbeth, måtte jeg igen berolige hende med, at det ikke var, som hun troede.

(- Og nu var min selvtillid ellers lige begyndt at vise sundhedstegn!) Haralds snak om Mona - og ikke mindst om den sindssyge historie, jeg havde bundet hende på ærmet - fik mig til at se beskæmmet ud over vandet. De tunge skyer, som hastede østover for at blokere sollyset, var et glimrende sindbillede på mine tanker i det øjeblik. Den storslåede udsigt blev flittigt beundret, ligeså de sorte skyer. (Lisbeth turde jeg i hvert fald ikke se på).

- Ja, det ser ud til storm, sagde Lisbeth. - Hovedsagen er, at Mona? - og hendes søn er i sikkerhed, og hvis ellers der ikke sker noget helt uventet, vil jeg tro, at vi kan blive her i det mindste de næste par dage. Når Birger kommer fredag - åh, det er

allerede i morgen - går jeg ud fra, at han enten ringer herop eller kommer selv. Jeg har en ting eller to, jeg skal have diskuteret med den bispe.

- Ellers sagde Helen, at I sagtens kunne være hos hende også, supplerede Harald. Han rejste sig. - Med mindre, der er et eller andet, jeg skal hente eller køre Jer op til supermarkedet efter, så tror jeg, at jeg vil dampe af. Jeg er ikke sikker på, at Mona helt har fattet alvoren i denne her historie, så jeg må hellere tage derhjem. Så kan vi ringe sammen og aftale det videre forløb. Det må være muligt at bruge den notesbog til noget fornuftigt.

Jeg var både ked af det og (mest) glad for, at Harald snart efter kørte sit skrummel af en bil op ad den snævre grusvej. Ikke sådan at forstå, at jeg nu regnede med frit slag i bolledejen (fy, for et udtryk!) men tanken om at have Lisbeth for mig selv, helt alene i et eller flere døgn, var ikke at foragte.

- Vågn op, lille Flipperbrain. Du har stadig bumser på sjælen. Og for øvrigt er hun sikkert også lesbisk, ikke! (Det er ikke altid lige sjovt at snakke med sig selv).

Lisbeth havde allerede indrettet sig. Der var rigeligt med tøj til hende og Birger heroppe i forvejen, hvilket var grunden til, at hun ikke havde medbragt særlig megen bagage. Mens jeg pakkede de ting ud, jeg regnede med at få brug for, satte min toilettaske ud på gæstetoilet (gæstetoilet - i et sommerhus!) samt benyttede mig flittigt af indholdet, havde hun ikke andet at lave end at sidde på terrassen og nyde de sidste stråler af solen, der nu definitivt forsvandt bag de truende skyer.

Ren og frisk gik jeg ud til hende, og vi tilbragte en kort stund med at lade som, verden var i sin skønneste orden.

- Hør, hvad siger du til at løbe en tur, mens det stadig er rimeligt vejr. Jeg plejer at løbe de dage, jeg ikke er i centret. De siger godt nok, at det er overtræning, men jeg plejer bare at træne mine ben lidt mindre, end man ellers skal.

Rædselsslagent forstod jeg, at det var hendes alvor. Løbe?! (Kondi som Rundetårn, *remember*). Jeg havde ikke løbet "for sjov" i flere menneskealdrer.

Lisbeth forsvandt ind i de indre gemakker. Jeg stirrede ondt ud over det udstrakte hav, som havde antaget en - yderst passende - mørklilla og truende kulør. Jeg vidste ikke, om jeg skulle afsløre sandheden om min træningserfaring - eller - ... (*suk*) om jeg endnu engang skulle bide i et af livets utallige sure æbler.

(- Den kærlighed, den kærlighed). Jeg trissede ind på mit værelse.

Jeg havde smidt bukser og trøje, da jeg indså, at joggingtøj glimrede med sit totale fravær i mine tasker. Håbet spirede hastigt frem. Ingen jogging idag!

Fem minutter senere passerede vi supermarkedet i et for mig afsindigt tempo. Jeg bandede stadig ved tanken om, at selvfølgelig var der en herre-joggingdragt i husets velforsynede garderobe. At det ovenikøbet var Birgers, øgede kun min pine. Tøjet passede glimrende. Birger og jeg var identiske af bygning - han nok en ubetydelighed mere atletisk end mig, hvilket jeg havde set hin skæbnesvangre søndag - men det var netop dét, der var så kreperligt. Kunne han for Fanden da ikke have været en lille fed prop eller et langt ranglet spir, hvis tøj ville flagre hjælpeløst på min superalmindelige gennemsnitsstørrelse.

Foruden det at løbe, øgedes mit ubehag af, at selv mine små ubetydelige muskler beviste, at de glimrende kunne *hoppe*, når jeg løb. Mine hidtil ikke-eksisterende brystmuskler, mine ditto muskler i siden, på ryggen, læggene og skuldrene noterede sig sørgmodigt hvert eneste dunkende skridt.

Ti minutter senere var jeg ligeglad. Med mine muskler. Med mig selv.

Også med Lisbeth. At besvare hendes muntre spørgsmål om alskens aldeles ligegyldige ting, kostede mig de største anstrengelser, at følge med hende, var en straf, selv Dante ikke turde tage med i sin Helvedes-beskrivelse.

Regnen var kun en uundgåelig og naturlig tilføjelse til mit nu lange register over livets fortrædeligheder.

Vi var et sted mellem tre- og firehundrede kilometer fra huset, da de sorte skyer viste deres sande ansigt, og trods beklagelser - også fra min side, selvfølgelig - blev vi enige om, at det nok var bedst at vende om. Regnen trommede ubønhørligt ned. Turen hjem var både længere og kortere end uturen. Længere, fordi vores tøj blev sjaskhamrende vådt og dermed tungere; kortere, fordi vi var på vej tilbage. Tilbage til den tørre, varme stue, med en lystigt buldrende ild i pejsen, en tør whisky i glasset og ... nej, bare tilbage.

Til sidst var vi så gennemblødte, at det faktisk var morsomt. Kulden fra regnvandet havde en dulmede effekt på mine smertende muskler, humøret steg, vi lo ad hinanden, lo ad vort komiske udseende med det slaskende tøj, lo ad ingenting, og de sidste par hundrede meter begyndte vi at fjolle rundt og drille hinanden. Lisbeths opfordring til at se, hvem af os der først nåede trappen op til huset, fulgte jeg villigt op på, og et rablende Gøg og Gokke-nummer udspillede sig i de næste minutter under vor fælles gjaldende latter. (Jeg tabte i sagens natur stort).

Voldsomt prustende og stønnende nåede jeg frem til trappen, hvor Lisbeth ventede på det nederste trin med hånlige drilske bemærkninger afbrudt af halvkvalt latter.

Som feriekolonibørn fulgte vi pjattende og tjattende op til terrassen. Letsindigt havde vi ladet skydedøren ind til stuen stå åben, men alt så stille og fredeligt ud, ganske som da vi startede turen. Vi lo overstadigt på vej op ad trappen, Lisbeth greb vildt uregelmæssigt fat i ryggen på min joggingtrøje, og så indledtes et kombineret slagsmål/kapløb om at nå først gennem stuen og ud til badeværelset. Under skrig og skrål vristede jeg skydedørens håndtag fra hende, til gengæld lykkedes det hende at skubbe mig væk, så hun nåede ind i stuen før mig. Jeg indhentede hende ved døren til gangen, og vi fortsatte side om side hen mod badeværelset. Synkront fik vi fat i dørhåndtaget, væltede jublende ind ad døren og ...

...

Vi gled ikke på det glatte gulv. Vi snublede ikke over uforudsete genstande. Havde heller ingen indlysende grund til at standse. Men vi standsede. Samtidig. Stod stille. Så på hinanden, mens vore brystkasser hævede og sænkede sig, mens regnvandet gled i lange bække ned ad vore kinder - mens alt i universet åndeløst så på og ventede. For at holde balancen i den sidste spurt havde vi hver især holdt fast i "modstanderens" arme, og vi stod nu og klamrede os forpustet til hinanden, to dryppende statuer, i latterligt langtrukne ærmer, med det filtrede hår klistret ind til hovedbunden.

Vi så på hinanden.

Hvad Lisbeth så, ved jeg ikke, men jeg - ... jeg sansede to dybe, blå øjne, en smal, lige næse, røde, vanddryppende læber, som let adskilt afslørede de hvide tænder. Jeg så alt ... og intet.

Med blikket fastholdt begyndte vi som svar på en usagt kommando at trække det våde tøj af. Det korte øjeblik, vore blikke var skjult af trøjerne, betød ingen

afbrydelse. Hypnosens virkede - og virkede - og virkede. Lisbeth åbnede for bruseren. Jeg mærkede en skoldende hed vandstråle brage ned over min ryg, men i samme nu forsvandt varme og kulde, godt og ondt, rigtigt og forkert. Det eneste, som eksisterede, var hun og jeg i en verden af strømmende vand.

En evighed senere blev den brede dobbeltseng mere og mere våd, mens vi blev tørre, og våde igen, og tørre ...

Tiden stod stille. Stedet havde ingen betydning. Jeg følte ingen smerter. Hæmninger eksisterede ikke. Lisbeth var ikke lesbisk. Og intet kunne være mere rigtigt på denne usle jord. Eftermiddagen svandt alt for hurtigt. Jeg kunne på intet tidspunkt sige, hvor længe vi elskede, hvor mange gange, eller hvorfor eller - ...

Med den vidunderligste træthed i kroppen hængte vi det våde tøj til tørre på terrassen og lavede mad; hvad kan jeg ikke huske. Det smagte på samme tid himmelsk og af ingenting. Efter forholdene opførte vi os eksemplarisk i et par timer, men ganske uden brug af skotsk whisky, bjørneskindstæpper og høje pejseflammer kom vi alligevel i den rette stemning til at gå tidligt i seng.

Resten er tavshed.

Næste morgen, eller rettere formiddag, vågnede jeg med et sæt, stirrede op i et fremmed træloft og var i et langt ubehageligt sekund overbevist om, at den drøm var den mest infame, forlokkende gang selvpineri, jeg nogensinde havde udsat mig selv for. Ikke engang følelsen, da jeg sidst vågnede i Monas seng, hvor den lyse dag blev ødelagt ved tanken om mine hårdebrede forfølgere, kunne sammenlignes med - ... !

En varm og målrettet hånd under dynen satte en stopper for min tankestrøm. Henrykt dykkede jeg tilbage i det, som alligevel ikke var en drøm, vendte mig (*violinist, Maestro, please!*) mod Lisbeth med et voldsomt, et uudslukkeligt behov for hende, for det, hun og jeg - ... (OK, mit behov kunne slukkes, og *blev* slukket - midlertidigt - og skrub så ud og lad os være i fred!)

Med et godt jysk "*understatement*" kan jeg roligt sige, at jeg har oplevet værre formiddage. Modstræbende vendte vi tilbage til den verden, vi alligevel måtte vedgå os eksistensen af. Vi nøjedes med et knap så imponerende morgenbord, tilbragte en times tid med at vurdere de jagende skyer, og besluttede os for at gå en tur i det barske vejr - fornuftigt emballeret denne gang. Skyerne var knap så robuste som gårsdagens, vi kunne forhåbentlig slippe for flere våde overraskelser (som om man skulle klage!) Lisbeth fortalte, at det ville tage en times tid at nå ud til spidsen af odden, og hvis vi havde lyst til den tid, kunne vi gå ind på fiskerestauranten ved færgehavnen og slippe for besværet med middagsmaden. Skønt jeg af mange grunde ville foretrække at blive indendøre i sommerhuset, fandt jeg ingen grund til protester - havde hun foreslået en svømmetur til de Kanariske Øer, var jeg villigt smuttet i badebukserne - en spadseretur i blæsevejr var et glimrende kompromis.

På turen langs stranden afslørede hun endelig, hvorfra hun kendte Sonny.

***

KAPITEL 25

Sommerhuset lå på en stejl skrænt. For at komme ned til stranden var vi nødt til at følge en lang, kringlet sti med et mere moderat fald ned mod lyngbæltet, som med øer af små træer og buske bredte sig mellem sommerhusområdets nåleskov og selve sandstranden. Vi gik i tavshed og lyttede til vindens susen i trætoppene, krydsede via en smal sti over lyngen og nåede ud til stranden, hvor vi blev stående et godt stykke tid og betragtede bølgerne. Skønt vinden kom fra øst og hidsigt skubbede os ud mod vandet, kom de store, hvidtoppede bølger rullende mod stranden, et fænomen, som altid har forstyrret min verdensorden. (Min logik siger mig, at vandet burde blive blæst udad, ikke sandt! Naturen *er* nu underlig). Til sidst drejede vi nordpå og begyndte turen ud mod spidsen af den lange smalle odde. Vi var alene på stranden, så langt øjet rakte, hvilket er langt, når man befinder sig i en bugt. Uden besvær kunne vi følge kystlinien adskillige kilometer mod syd og hele vejen ud til havnen, hvor små færger undertiden tøffede til og fra horisonten.

Blæsten ruskede bravt i vore vindjakker, men de tykke trøjer varmede rigeligt indenunder. Hånd i hånd deltes vi om min venstre jakkelomme. Tiden stod vidunderligt stille, blæsten gav frisk luft i lungerne, synet af havet, bølgerne og stranden gav plads i hjernen og fred i sindet - men samtidig vidste vi begge, at den lange eftermiddag skulle bruges til at udrydde et problem, et dilemma: Lisbeth kendte svarene på (de fleste af) mine spørgsmål. Meget kunne jeg gætte mig til, men de foruroligende og vidunderlige ting, der var sket mellem os - og ikke mindst tanken om, det vi kunne blive tvunget til at gøre angående Sonny og Slagter - betød, at vi måtte have rene linier. Jeg havde gjort min del ved at lægge kortene på bordet fra første færd, Lisbeth havde kun løftet en del af sløret. Jeg ville ikke lokke hende til at begynde, blot lade tiden og den friske luft give hende mulighed for at finde sin egen måde at fortælle det på.

Efter tre-fire minutters gang brød hun tavsheden. - Jeg ved, at I alle sammen troede, at Karen og jeg enten var nogle værre dydsmønstre eller var lesbiske. Lisbeth stirrede ud over havet. Der krævedes ingen svar eller kommentarer fra min side. - Godt, at ingen vidste bedre. Men hvad man ikke ved, og så videre.

- Jeg blev selv chokeret, da Karen fortalte, at hun allerede som trettenårig var sammen med en voksen mand. Hun var ikke engang ked af det. Han havde været utrolig sød mod hende, men det førte selvfølgelig ikke noget godt med sig. Men man kunne ikke mærke det på hende. Alle, der kendte hende, troede, at hun var et lille pragteksemplar. Hun kom aldrig sammen med nogen af drengene, men jeg ved fra hende selv, at mindst tre af lærerne fik hendes specielle behandling på diverse lejrskoler.

- Jeg var faktisk en smule bange for hende, selvom jeg holdt af hende - og stadig holder af hende. Hun var modsat os andre på alle punkter, ikke kun, hvad det seksuelle angik. Men samtidig var hun den eneste pige, jeg kunne holde ud at være sammen med. Og - øh ... jo! Jeg misundte hende også!

Efter vore oplevelser i de sidste to dage (og i nat!) kunne jeg fornemme, at skønt det ikke var rart at tale om, stolede hun nok på mig til at turde fortælle det hele. Tanken om, at jeg sandsynligvis var det første menneske, som fik en anden og mere

ærlig version af Lisbeths opvækst og ungdom, skræmte mig en del; det er ikke hverdagskost at komme så tæt på andre mennesker.

- Når man, som jeg, er vokset op med alle menneskers beundring af det ydre, altså mit udseende, kan man enten gro fast i troen på, at man er verdens ottende vidunder og blive en plage for sig selv og sine omgivelser, eller - ... eller man oplever pludselig en dag, at det, alle siger til dig og siger om dig, er - ... at det altsammen er løgn. For det meste af det var løgn! Jeg var ikke min mors lille pyntedukke, eller den lille "prinsesse", min far gik i coma over. Alle voksne dånedede af lykke, når mit englesmil lyste op. Hvis jeg gjorde noget galt eller forkert, fandt de Gud-døde-mig på undskyldningerne for mig. Jeg kunne være blevet en rigtig djævel, hvis jeg ville.

- Det fortsatte langt op i skoletiden. Lærerne fulgte samme mønster, selv de kvindelige. Men en dag, jeg tror det har været mens jeg gik i niende, fik jeg for meget. Mine klassekammerater snakkede uladeligt om sex, om hvem, der havde prøvet det, og hvem der påstod, at de havde. Selv havde jeg kun teoretisk kendskab til den slags. Andre piger påstår, at de ikke kan gå i fred for gramsende, småsjofle mænd, der uden at genere sig, foreslår hvad som helst eller siger hvad som helst. Jeg havde aldrig oplevet den slags. Måske fordi mit udseende, ud over at det vakte så stor begejstring hos alle, samtidig havde en form for lammende effekt. Hvad ved jeg?

- Jeg var godt på vej til at føle mig unormal, da jeg mødte Karen. I gymnasiet. På det tidspunkt var jeg forlængst holdt op med at tro på det, de voksne - og for den sags skyld mine jævnaldrende - sagde. Der var ingen af dem, der sagde sandheden. Bare snak, snak, snak. Og ingen af dem havde den mindste anelse om, hvad der rørte sig i mig. Jeg var for længst blevet anbragt på en høj og solid piedestal. Men den person, de var så begejstrede for, var ikke, som de troede. Jeg var også et menneske med tanker og følelser. Jeg var ikke en urørlig dukke. Jeg ville også gerne prøve det. Jeg ville gerne opleve, at en sød fyr lagde armen om min skulder i biografen i stedet for at sidde og svede og stamme og - ... åh, hvor jeg hadede det! Jeg ønskede så brændende, at andre ville se, hvem jeg var, hvad jeg var, og ikke den mærkelige person, de selv syntes, jeg skulle være. Men det skete aldrig! Og jeg turde ikke for døden prøve at gøre noget for at ændre på det. Indtil jeg mødte Karen.

- Der gik et par uger, før vi kom i snak, for ingen af os i gymnasieklassen kendte hinanden, men det har du jo selv prøvet. Men en dag, hvor et par af de rigtig "skrappe" tøser fnisede lystigt over en af de unge gymnastiklærere, sad jeg ved siden af Karen i omklædningsrummet. Jeg kunne høre hende mumle for sig selv, og pludselig så hun over på de fnidrende høns og hvædede: - Åh, de snakker! Der er fandeme ingen af dem, der har prøvet af slikke pik!

- Så kiggede hun på mig, som om hun lige havde fået øje på mig, og et kort øjeblik virkede det, som om hun ville slå det hen eller undskylde, men så vendte hun sig bare om og fortsatte med at tage tøjet på.

Med lidt hovedregning nåede jeg til, at pigerne ligesom jeg selv var omkring seksten år på det tidspunkt. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, at var den bemærkning blevet overhørt af alle andre end Lisbeth, ville de to pigers renommé være blevet et ganske andet.

Lisbeth fortsatte. - Nu må du ikke tro, at jeg bare gik og ventede på at møde én, der var så og så meget sex-fikseret, og som jeg kunne dele mine hemmelige lyster med. Jeg har ingen skjulte eller specielle behov på det område, hverken dengang eller nu.

Det var ikke det, jeg reagerede på. Det var hendes åbenlyse foragt for de tåbelige tøser, og - ... tja, jeg var ikke et sekund i tvivl om, at hvis der var nogen pige i vores klasse, der havde prøvet det, kunne det kun være Karen. Hendes ansigt afspejlede en frygtelig vished og erfaring, som jeg aldrig før havde set. Og som jeg stadig næsten aldrig ser. Karen var det første ærlige og "voksne" menneske, jeg mødte.

- Efter gymnastiktimen faldt jeg i snak med hende på gangen og det endte med, at vi blev enige om at følges ad hjem til mig efter skoletid. Derefter fulgte vi ad stort set hele tiden. Karen var allerede dengang en hård banan, men vi var trods alt ikke ret gamle, og vi kunne lide at være sammen som gode veninder, drikke te og læse de samme bøger og så videre - vort venskab drejede sig absolut ikke om sex - og for første gang i mit liv var jeg sammen med et menneske, som uden bagtanker eller falske forudsætninger behandlede mig som sin ligemand og især - ... som et menneske. Til hende kunne jeg fortælle, hvad jeg mente og følte. Ikke at vi var enige om alting, langtfra, men hun stillede aldrig spørgsmålstejn ved, om jeg havde ret til min egen, selvstændige mening.

- Og indirekte var det Karens skyld, at jeg senere kom til at møde Søren, eller Sonny, som han kalder sig nu.

- Det var sommerferien efter eksamen, vi havde kun tanke for den vidunderlige lange sommerferie, inden vi skulle starte på - ja, Karen skulle læse arkitektur, og jeg valgte flersproglig korrespondent - og den sommer var vi fast besluttet på, at nu skulle det være. Væk var alle de dumme tøser og de fumlende, umodne drenge -

- Bumsebærerne. Jo tak, jeg kender en af slagsen.

- Ja, du må endelig ikke tage det personligt. Vi havde overhovedet ikke øje for nogensomhelst på skolen. Men som Karen sagde, da ferien startede: "- Ingen mand i Europa skal vide sig sikker!" Ja, vi var godt tossede. Jeg kan ikke engang huske, om Interrail var opfundet dengang, men vi skulle i hvert fald på en rundrejse til så mange byer som muligt. Og i virkeligheden var det med "at ingen mand" og så videre, bare et slagord. Vi tog det ikke selv særlig bogstaveligt. Jeg gjorde i hvert fald ikke.

- På det tidspunkt var jeg trods alt ikke længere jomfru. Detaljerne er ligeegyldige, men det var to amerikanske søløjtnanter. Jeg tror, de var fire-fem år ældre end os. Vi endte på et billigt hotel, og jeg kunne hele tiden høre Karens fyr stønne gennem væggen. Jeg kan overhovedet ikke huske, hvordan min fyr så ud eller hvad han hed, men det var sandelig ikke rart, hvad jeg også fik fortalt Karen bagefter. Om den episode var medvirkende årsag til vores senere eskapader - hvis man kan kalde det sådan - altså på vores Europa-tur, ved jeg ikke. Men vi drog afsted. Ud for at opleve alt det spændende. Jo, tak!

- I toget fra Hovedbanegården skal jeg love for, at Karen tog bladet fra munden. Hun havde med vilje ikke snakket om det, mens vi planlagde turen, men nu fortalte hun, at hun ikke havde tænkt sig, at gå alene i seng en eneste aften på turen, og skulle der falde noget af på andre tider af dagen, ville det ikke genere hende.

- Jeg var chokeret. Jeg vidste, at hun var langt mere erfaren end mig, men det var alligevel for meget. Jeg spurgte frem og tilbage, men hun var hverken til at hugge eller stikke i, og så - ... du må love mig: ingen må vide, at jeg fortæller dig det, heller ikke Karen! ... måske for at provokere mig, eller for at overbevise sig selv - ... altså - ... hun rejste sig, så sig omkring i kupeen, og gik beslutsomt hen og satte sig ved siden af en nydelig fyr på omkring de tredive. Jeg troede ikke mine egne øjne, men

knap havde vi forladt næste station, førend først hun, og derefter han - en kende tøvende - rejste sig og gik lige forbi mig, ud på toilettet.

- Ja, jeg ved godt, at det lyder som en liderlig gammel buks yndlingsdrøm, men ti minutter efter, kom fyren tilbage med et underligt udtryk i øjnene. Bag ham kom Karen gående, mens hun demonstrativt tørrede sig om munden. Selv lille uerfarne mig vidste, hvad der var foregået!

Vi gik i tavshed nogle minutter, før Lisbeth fortsatte. Efter denne hændelse havde der trods alt været kold luft mellem pigerne. Første stop var Hamborg, og selvom Karen kunne have holdt fast på sin beslutning om ikke at gå alene i seng, forløb der alligevel tre-fire dage, hvor hun afholdt sig fra flere provokationer. De to piger blev venner igen, gik i byen og morede sig, og Karen opførte sig eksemplarisk. Hun havde vel indset, at Lisbeth ikke var med på - eller parat til - at udnytte den uvante frihed helt så letsindigt.

- Der gik nogle dage, før vi tog hul på emnet igen. Vi vidste begge to, at hvis vi ikke fik rene linier, ville ferien blive en fiasko. Nu har jeg svært ved forstå, hvad det egentlig var, der rørte sig i mig, men jeg må nok indrømme, at jeg flere gange måtte gribe mig selv i at tænke "- Åh, hvad Fanden, hvis Karen kan, kan jeg også." Et vældigt sammensurium af frustrerede ønsker og tanker, trods og oprørstrang og hundredvis af andre modstridende følelser fik mit hoved til at snurre. Vi var ude blandt fremmede, ingen kendte os, ingen havde forudfattede meninger om, hvem vi var. Var det ikke det, jeg havde længes efter i flere år?

Lisbeths stemme afspejlede ligefrem den ungdommelige usikkerhed, den umodne trang til at gøre alt det, man normalt er forhindret i. Følelser, som i høj grad havde ført undertegnede ud i alskens - ... (Stop! det er ikke mig, det drejer sig om. Lad nu Lisbeth!)

- Da vi fortsatte videre til Amsterdam, tog jeg i en sen nattetime, hvor Karen lå og snorkede ved siden af mig i sovevognen, en beslutning. Hvis lejligheden skulle byde sig, ville jeg ikke sætte mig imod. Hvem ved, om jeg ikke trods alt kunne lære noget af det. Jeg var villig til at acceptere, hvad det skulle være. Ja, for en gangs skyld tror jeg, at min stædighed gjorde mig en gevaldig bjørnetjeneste.

- Amsterdam var syndens og hashrygernes paradys. København var godt nok Europas sex-hovedstad, men hollænderne stod ikke tilbage for os. Der, hvor unge mennesker kom, var der masser af hash og sprut, og vi mødte de mest utrolige mennesker. Det var som én lang fest. Jeg havde taget min beslutning, og jeg skal love for, at vi gik til den. Nu bagefter kan jeg bare ryste på hovedet af min eller rettere vores tåbeligheder, men på den anden side, var det herligt for første gang i mit liv at mærke, at jeg var en kvinde, som ovenikøbet kunne vælge og vrage mellem de flotteste unge mænd. Byen var fuld af dem.

Uden overdrivelse havde jeg fantastisk svært at forestille mig de to utilnærmelige idoler fra gymnasietiden - og især Lisbeth - som sexgale nymfomaner på jagt efter virile mandfolk. Jeg havde slet ikke lyst til at forestille mig den slags om Lisbeth, basta! En meget stor del af mig ønskede, at hun ville holde op. Den voksne, fornuftige hr. Mortensen vidste, at vi ikke var nået halvvejs. Lisbeth fortalte videre - der var mere i vente. Mere barsk virkelighed - og en lille smule trøst.

- Brian, du må forstå, at jeg fortæller dig alt dette, fordi jeg ikke vil lyve overfor dig. Hvis jeg bare fortalte, hvad Sonny har på mig, ville du misforstå det, og - ...

Lisbeth standsede, stirrede ud over havet. Hun vendte sig mod mig, pressede sig ind til mig, og fortsatte blidt. - ... efter i nat, ønsker jeg ikke, at du skal misforstå noget. Det, vi - ... Et ubestemmeligt blik sendte en skrækkelig blanding af hede og kolde rystelser gennem min hjerne. Blikket var på en gang fuldt af elskov, kærlighed, og på samme tid, vurderende, som skulle hun tjekke, om jeg var parat til at høre mere - høre det værste.

- Brian, jeg vil - ... nej - ... jeg må hellere fortælle resten.

- På en af de utallige cafeer mødte vi et par utroligt lækre fyre. Karen og jeg var ikke i tvivl om, at det her var noget særligt, men ... nå jah, det blev ikke helt, som vi havde regnet med. Fyrene var såmænd søde nok, og vi havnede hurtigt hjemme i deres lejlighed, og så gik chillummen rundt adskillige gange. Da de pludselig spurgte os, om ikke vi havde lyst til at tage nogle "frække" billeder, blev jeg ærlig talt stødt. Karen grinede og sagde, at med alt det, vi ellers havde prøvet - og ville komme til at prøve - ja, så hvorfor ikke? Den ene fyr forsvandt et øjeblik, og kom tilbage med en lille, splejset fyr med hvidt hår, som viste sig at være dansker. Nu kan det ikke komme som noget chok for dig, at det var Sonny.

- Før jeg eller Karen i vores hash-rus vidste noget af det, havde vi sagt ja til at tage nogle billeder - vi lavede i virkeligheden slet ikke noget frækt, det skulle bare se ud, som om vi bollede - og det viste sig, at Sonny, eller Søren, som han altså hedder i virkeligheden, skulle være fotografen. Han havde aldrig prøvet det før, men folk var ikke særlig kritiske med pornobilleder dengang. De to fyre forsikrede os hele tiden om, at billederne aldrig nogensinde ville komme til Danmark, og på de fleste af dem kunne man i virkeligheden ikke rigtigt afgøre, hvem der var hvem. Ikke fordi vi brugte parykker eller andet til at skjule vores ansigter, men de dele, som var interessante, omfattede kun vores ansigter, når det skulle se ud, som om vi slikkede fyrene. Hvis ikke man kendte os godt, ville man ikke kunne se, at det var Karen og mig.

Lisbeth fortalte uden tøven eller usikkerhed. Jeg var overbevist om, at det var hendes hensigt at lægge tingene frem så ærligt som muligt, måske for at få erindringen om noget, der trods alt ikke var særlig behageligt, ud af systemet. Jeg regnede med, at jeg var det første menneske, hun nogensinde havde delt denne oplevelse med, bortset fra Karen, og forstod snart, at Birger i hvert fald aldrig havde hørt om det. Hendes historie fik mine tanker til at vælte tummelumsk rundt mellem hinanden. Den blæsende strand, bølgerne, den grå himmel fik det hele til at virke underligt, uvirkeligt. Havde vi siddet på et mørkt værtshus med tyk tobaksrøg og larm fra alle sider, ville historien have virket mere realistisk. Ikke fordi, jeg ikke troede på hende for det gjorde jeg, med hud og hår - men emnet var så fjernt fra disse omgivelser, at det var svært at fatte omfanget af det, hun fortalte. (Samtidig kan jeg ligeså godt indrømme, at hendes beretning fik mig til skamfuldt at mærke upassende reaktioner fra mit underliv, så hvem ved, om ikke det alligevel var en fordel, at vi gik i den stride blæst, hvor tankerne mere naturligt kunne fare rask afsted?)

- Det korte af det lange er, at resten af ferien forløb stort set, som vi var begyndt på i Amsterdam, og det må så være, hvad det være vil. De sjofle optagelser gled efterhånden ud af vores bevidsthed, og ingen af os regnede nogensinde med at skulle blive mindet om det, endsige opleve, at billederne ville give os problemer. Årene gik,

og jeg tog aldrig mere på den slags ferie. Og så blev jeg altså gift med Birger, og så videre ... men det har jeg jo fortalt om.

- Grunden til, at vi går her i dag, er, at en dag for halvandet år siden, stødte jeg desværre ind i Søren igen. Det var i gården ved træningscentret. Først kunne jeg selvfølgelig ikke genkende ham, men jeg ved nu, at han genkendte mig med det samme, og da han et par uger senere opsøgte mig efter træningen, havde han sandelig lavet sit hjemmearbejde ordentligt.

- Jeg havde ikke brudt mig om ham dengang i Amsterdam, og jeg skal love for, at han nu afslørede sit sande ansigt. I al sin gribende enkelthed gik det ud på, at han vidste, jeg ofte tog på udlandsrejser sydpå sammen med Birger, og derfor ville han - for gammelt venskabs skyld - bede mig om at foretage et par indkøb for ham, når jeg ellers kunne komme til det. Jeg skulle købe dopingpræparater på apotekerne i syden, hvor man ikke tager det så tungt med den slags, og smugle skidtet hjem til ham. Jeg forklarede, at det kunne han godt glemme alt om, og - ja, jeg har altid grinet over den slags filmscener selvfølgelig hev han en stak fotografier frem og viste mig det forreste, og så vidste jeg, hvad klokken var slået. Selvom både han og jeg vidste, at jeg aldrig havde slikket på den tissemand, man kunne se foran mit ansigt, ville Birger og hans forretningsforbindelser kunne se, hvilken slags pige, jeg i virkeligheden var, ikke sandt?

En stor tvivl forsvandt som dug for solen; min frygt for, at Sonny på et eller andet tidspunkt havde været Lisbeths elsker, viste sig gudskelov at være ubegrundet. Den tanke havde jeg haft meget svært ved at kunne acceptere. Afpresning, simpelt og ulækkert, som det er, kunne jeg derimod glimrende forestille mig den slimede karl stå bag. Birgers forretning gik strygende, men da meget af arbejdet lå i det sydlige Europa, vidste Lisbeth, at der ikke kunne blive tale om, at nogen fik de billeder at se. Sonny havde af en eller anden grund gemt negativerne, og nu var disse aftryk til salg for en stak piller eller to. Negativernes pris kunne de altid snakke om, når den tid kom.

- Jeg var rasende. Den lille lort "inviterede" mig ind på en cafe, og her sad han diskret og fortalte mig alt det. Personlig var jeg egentlig ligeglad, men jeg kunne desværre ikke nøjes med at tænke på mig selv. Jeg vidste, at Birgers forretning ikke ville overleve sådan en afsløring. Sonny spurgte, hvornår jeg næste gang skulle til Spanien eller Italien og gav mig en liste over præparater, som jeg skulle skaffe. Hvordan jeg smuglede skidtet med tilbage, var min egen sag, men de metoder, han anviste, vil jeg skåne dig for at høre.

Mysteriet, som havde holdt en vis "Stor Detektiv" åndeligt i skak i to uger, var så soleklart indlysende, at jeg faktisk blev lidt skuffet. Mest over at jeg ikke selv havde gennemskuet, at det kun kunne hænge sådan sammen. Jeg var glad for, at jeg vidste, hvad vi var oppe imod, men jeg var endnu mere glad, fordi Lisbeth havde fortalt mig hele historien i stedet for at finde på en opdigtet grund til at Sonny pressede hende. Tanken om Lisbeth som amatør-pornomodel var ikke rar, men hvad Fanden, det lå en menneskealder tilbage, og jeg skulle vist ikke være den første til at kaste med glashuse på det seksuelle område, vel!

- Fra Sonnys synspunkt var arrangementet perfekt, og jeg var i lang tid ikke særlig bekymret. Som regel var der ingen problemer med at skaffe præparaterne, og det viste sig forbavsende nemt at smugle det ind i landet. Når man tydeligvis tilhører de

unge, de smukke eller de rige, bliver man aldrig antastet i tolden. Dengang vi kom med rygsæk og lange fløjlsbukser, kunne det tage timer, før man slap igennem, men endnu en gang viste pengenes magt sig. Efter en rejse mødte Sonny og Slagter op i gården, de fik æskerne eller, hvad det nu var, og jeg fik et par billeder og en liste over ting, jeg skulle skaffe på næste rejse.

- Jamen, det kunne han da bare fortsætte med. Hvis han havde negativerne, kunne han jo blive ved med at lave nye aftryk!

Jeg tvivlede ikke på Lisbeths intelligens, men det virkede lidt uhyggeligt, at hun uden videre gik med på sådan et arrangement. Men hvad ved jeg om at være offer for afpresning.

- Ja, det var tåbeligt. Jeg affandt mig med tanken, da det egentlig er folks eget ansvar, om de vil fylde sig med det skidt, men for et par måneder siden fik jeg nok. Og sagde det til ham.

- Var der en særlig grund til, at du ville stoppe. Jeg kan ikke forestille mig, at han blev særlig begejstret for det.

- Nej, det blev han ikke. Tja, der var flere grunde til at jeg stoppede. Dels var Birger og jeg gledet en smule fra hinanden, som jeg fortalte dig, dels var jeg led og ked af at måtte krybe for det uhumske bæst og hans tumpede makker, men det, der slog hovedet på sømmet, var, at en af mine veninders sønner fik et hjerteanfald og døde. Om han fik sin doping fra Sonny, ved jeg ikke, og det er i og for sig også ligegyldigt, men tanken om, at jeg var med til at skaffe den slags midler, som kunne få friske og sunde unge mennesker til at falde døde om på gaden, det var bare for meget. Min venindes søn var ude at cykle, da han uden varsel væltede ud foran en bil, som dog nåede at stoppe. Han var tyve år gammel og havde kun trænet i et år, men alligevel var han lige så stor, som nogle af de unge, der træner i vores center. Jeg kan blive helt kold og klam ved tanken om, at jeg hver uge træner sammen med folk, der har en tidsindstillet bombe kørende rundt i kroppen. Nogle gange har jeg lyst til at skringe til sådan en overdimensioneret knægt, som umuligt kan have fået sine muskler ad naturlig vej, at han skal tænke sig om og holde op med at fylde sig med det lort. Pigerne er ikke et hak bedre. De tager det ene middel efter det andet for at blive slankere og slankere. Nogle af dem ligner fandenme spøgelsler!

Vi var nået et godt stykke ud mod spidsen af odden, men der manglede stadig en lille kilometer til havnen. Vi fandt en bænk, som stod i læ for vinden oppe ved nogle forblæste, skæve træer, og skønt vi stadig ikke frøs, satte vi os tæt sammen på bænken. Jeg skuttede mig godt på plads i jakken og lagde armen om Lisbeths skuldre. Jeg stirrede ud over vandet og prøvede at få disse brikker til at finde deres naturlige pladser i puslespillet, for det gjaldt om at være hundrede procent sikker på, hvad vi kunne forvente fra Sonnys side, hvis vi skulle gøre os håb om at slippe helskindet fra denne affære.

Vi sad i flere minutter og nød den friske luft, kiggede på de skrigende måger og færgen, som snart ville lægge til i havnen.

- Sonny truede naturligvis med at sende en stak billeder til Birger, og - som han sagde - hvis det ikke hjalp, ville han sende udvalgte eksemplarer til nogle af vores forretningsforbindelser. Jeg kunne ikke finde på anden udvej end at lade være med at tage med Birger, især ikke til syden. Det blev sværere og sværere at finde på undskyldninger, og i de sidste to-tre måneder har jeg befundet mig i en slags

ingenmandsland - for ikke at sige helvede - med Birgers begyndende mistanke og mistro til mig, fordi jeg bliver hjemme og på den anden side Sonnys mere og mere truende opførsel.

- Det kunne jeg ikke mærke på dig. Du virkede meget rolig og velafbalanceret de første gange, jeg så dig. Jeg havde fortalt om de få lejligheder, hvor det var lykkedes mig at følge efter hende, og nu følte jeg, at det var min tur til at komme med en afsløring. - Den dag, du var oppe i den lejlighed, altså der, hvor den lille mand jog mig væk, der må jeg indrømme, at jeg et øjeblik troede, at du besøgte en kvindelig elsker. Jeg kunne stadig huske, hvordan vi dengang i gymnasiet havde en teori om, at I var lesbiske, og da jeg hørte, at du snakkede med en anden kvinde om senge og sofaer, var jeg vist lidt for hurtig i mine konklusioner.

Lisbeth lo. - Ja, der kan du bare se, hvad ens egne forventninger kan gøre ved andre mennesker. Jeg fortalte dig, at jeg indimellem hjælper mine venner med at indrette deres hjem. Det var godt nok ikke en af mine veninder, jeg besøgte den dag - hun er gift med en af Birgers kunder, og hun insisterede på, at med min gode smag, kunne jeg give hende nogle råd til indretning af deres lejlighed. Hendes mand er forfærdelig konservativ, hvad angår hans hjem, men et par frække detaljer, fik vi da listet ham til at leve med. Men desværre ikke nogen ny, spændende seng.

Jeg skævede - lidt skamfuldt - til hende. Hun mærkede mit blik, drejede hovedet og hendes befriende latter fortalte mig, at jeg i allerhøjeste grad var tilgivet. Lykkeligt dykkede jeg ned i hendes øjne. - At jeg kunne tro, at du - ...

- Sssshh, hviskede Lisbeth og kyssede mig.

I et par vidunderlige minutter glemte vi vores fortrædeligheder. Stemningen var betydeligt mere munter, og vore maver var blæst helt tomme af den megen luft. Vi blev hurtigt enige om at finde den fiskerrestaurant og få noget at spise. I havnen tog vi os tid til at gå en runde for at se på fiskerbådene og balancere omkring på de kæmpestore sten, der udgør forstærkningen af havnemolerne. I det bedst tænkelige humør fandt vi restauranten og fik et bord med udsigt ud over havet. Det var endnu ikke turistsæson og blæsevejret gjorde sit til, at vi havde restauranten for os selv. Tjeneren, som viste sig at være ejeren selv, kunne derfor rigtig kræse for os, og vi fik stillet vores glubende sult. Der er intet som god sex, fortrolige samtaler og en ordentlig gang frisk luft til at vække appetitten. Selvom det egentlig var ligegyldigt, skændtes jeg på skrømt med hende om betalingen, og vi endte med at dele regningen. (Birger betalte uden protester det hele).

En skøn eftermiddag. Vi sad længe og småsnakkede efter maden, tog os god tid med kaffen, fik en lang sludder med restaurantens tjener/ejer om havnen og livet på odden om vinteren, hvor folk ikke bruger deres sommerhuse i så stort et omfang, kort sagt hyggede og morede os. Traveturen tilbage brugte vi til at fortælle hinanden mere om os selv (jeg afslørede den brette detalje om min prekære arbejdssituation) og under andre omstændigheder, ville denne dag stå for mig som beviset på, at den ekstreme lykke findes.

Men der hang kun ét joggingsæt til tørre på terrassen.

***

KAPITEL 26

- Birger er her, sagde Lisbeth, da vi ved syvtiden på vej op af trappen til terrassen opdagede, at det ene joggingsæt var væk. Hun sagde det hverken forskrækket eller nervøst, snarere konstaterende.

Jeg var en hel del mere primitiv i min reaktion. Tanken om at skulle stå overfor Birger, som havde pudset mig på denne opgave, og som derfor uforvarende selv var skyld i, at jeg i et døgn havde været dødeligt forelsket i hans kone (for ikke at snakke om de gange vi havde elsket) - den tanke fyldte mig med en voldsomt ubehagelig og mavesugende angst. Jeg fik ligefrem lyst til at løbe en lille tur. Langt væk.

Lisbeth nåede først op til skydedøren, da jeg naturligt nok ikke havde travlt med at blive konfronteret med Birger, og hun skulle netop til at tage fat i håndtaget, da hun stoppede som ramt af lynet. Stiv som en statue blev hun stående og stirrede med vidt opspærrede øjne og åben mund ind i sommerhusets store stue. Hun pegede ubestemt ind mod stuen, som jeg endnu ikke kunne se ind i, hendes læber bevægede sig, som om hun ville sige en masse, men ikke kunne.

Jeg nåede op ved siden af hende og forstod hendes chok.

Stuen var totalt sønderbombet. Alt, som ikke var slag- eller nagelfast, lå fuldstændig planløst væltet rundt mellem hinanden. Selv på det store gulv var rodet så omfattende, at det virkede uhyggeligt. Men Lisbeths blik var rettet mod et bestemt punkt inde i huset. Jeg kiggede i samme retning og fik øje på det, der var skyld i Lisbeths momentane lammelse.

I døråbningen mellem køkkenet og gangen ragede et par ben frem ikklædt joggingbukser, de bukser, jeg havde lånt dagen før. Bare fødder stak ud af bukserne. Vi kunne ikke se, hvem den liggende person var, eller om personen, som måtte være en mand ud fra størrelsen af ben og fødder, var bevidstløs - eller død.

Med ét følte jeg mig utrolig udsat, stående foran de store ruder, jeg greb fat i Lisbeth og trak hende tilbage til hjørnet af huset for i det mindste at have en smule dækning, hvis der stadig skulle være uvedkommende, voldeligt anlagte personer inde i huset. Uden at tvivle et mikrosekund, vidste jeg, at ødelæggelserne i stuen - og den liggende mand i gangen - ikke var resultat af almindelige indbrudstyves værk. Vi havde låst og sikret huset, da vi forlod det om formiddagen. Låse, døre og vinduer var specielt beregnet på at modstå indbrud, og alarmsystemet ville absolut vække opmærksomhed selv i det næsten affolkede sommerhusområde. Hvis det ellers var slået til.

Vi havde ikke slået det fra. Hvem havde så?

Et mere forsigtigt kig rundt om hjørnet overbeviste mig (næsten) om, at huset var tomt bortset fra den ubevægelige skikkelse. Langsomt og ivrigt spejdende gennem glasset listede jeg hen til skydedøren, tog fat langs kanten og skød døren til siden. Da åbningen var stor nok, klemte jeg mig igennem og kom ind i stuen. Huset var helt stille. Jeg stod i en evighed og lyttede anstrengt for at høre gennem vindens susen. Hvis der ikke kom lyde fra de bagvedliggende værelser og toiletter, var det forhåbentlig et tegn på, at de, som havde forårsaget rodet og overfaldet, var væk. Jeg så ud på Lisbeths chokerede ansigt. Hendes blik var stadig fastlåst på de livløse ben. En desperat fortvivlelse væltede ned over mig. Behøvede det absolut at være mig, der skulle være den store helt og kæmpe mig gennem dette vildnis af bogrygge, smadret

stereo-apparatur, opsprættede sofahynder, krøllede lampeskærme og knuste vaser, for at finde en - ikke en dr. Livingstone, men en - ... (*gulp*) ...?

... og min ekspedition var kun lige startet (- Videre, Stanley!)

Jeg begyndte at træde hen over de ødelagte og kaotiske genstande på gulvet. Jeg syntes at kunne se på den måde, tingene lå i stuen, at det ikke var rent hærværk; der havde fundet en eftersøgning sted. På den besværlige vandring mod køkkenet blinkede to navne med voksende intensitet på min indre lysavis: Sonny og Slagter - Sonny og Slagter - Sonny og - ...

Hvornår og hvordan de havde fundet frem til sommerhuset, er det op til historikerne at registrere. Min frygt blev hverken større eller mindre af den grund. Sonny ville have sin lommebog tilbage, de var taget herop for at se, om vi skulle være her, hoveddøren eller skydedøren havde været ulåst, og de havde tydeligvis ledt huset grundigt igennem. På et tidspunkt før, under eller efter deres destruktive arbejde, måtte - ... (- ja, sig det bare: Birger!) have overrasket dem, og hvad Slagter gør med folk, der afbryder Sonnys arbejde, var jeg temmelig godt bekendt med. Bulen i mit baghoved var forsvundet, Birgers ville være god for et par dage. (Ikke i min vildeste fantasi forestillede jeg mig, at benene kunne tilhøre en død mand).

Jeg rundede den sidste forhindring, et hult og endnu mere billedløst TV end mit derhjemme, og stoppede foran de ubevægelige ben. Brutalt blev jeg skubbet ind i realiteternes verden - væk fra enhver naiv og barnlig tro på, at "alt nok skal gå", at livet her i lille Dannevang aldrig er så slemt som i det store, stygge udland, at vi banker Sverige i fodbold, at regeringen afskaffer arbejdsløsheden, - ... at folk, jeg kender, ikke bliver udsat for ulykker, overfald, vold eller - ... mord!

Manden lå på maven i døråbningen med det meste af kroppen ude i gangen. Han havde også overdelen af joggingtøjet på. Ansigtet lå op ad væggen, så jeg ikke med sikkerhed kunne se, hvem det var, men jeg vidste, at der kun var én mulighed. Og det var ikke en bule, han led af. Selv i gangens halvmørke var årsagen til hans ubevægelighed deprimerende tydelig. Larmende tydelig. Joggingtrøjen havde hvid ryg, det hvide blev brudt af et langstrakt og indviklet - og meget rødt mønster med tre knudepunkter. Jeg vidste af personlig erfaring, at det mønster ikke var fabrikantens opfindelse. Mønstret bredte sig ud over ryggen fra de tre punkter, som havde et underligt, vådt udseende. Det var ikke kun de ulækre pletter, der fik mig til at gribe mig hurtigt og fast for munden; den store pøl, som strakte sig fra kroppen og en halv meter ud på gulvet, havde også sin indvirken.

Mit eneste kendskab til voldsom død er indtagelsen af diverse romaner, film og TV-krimier, og jeg reagerede hverken særlig køligt eller overvejet ved dette syn. Mine lemmer stivnede, min underkæbe, derimod, fik gummihængsler, mine fødder mistede fornemmelsen af fast underlag og en tur i karrussellen blev der også råd til. Jeg besvimeede ikke, faldt ikke omkuld, men det var mest dørkarmens skyld. Min overbelastede hjerne var mindre heldig, den besvimeede, gik helt i sort. Det virkede som år, før den første, spæde og forståelige tanke skimtedes i mørket. Da tanken omsider blev læsbar, var jeg mest indstillet på at besvime for alvor eller vende om på stedet eller emigrere, *you name it!* Tanken påstod - og jeg måtte desværre give den ret - at den eneste måde, hvorpå jeg kunne komme til at se hans ansigt, var ved at gå eller springe ud i gangen - hen over liget og blodpølen!

Bevidstheden om, at min fiskeret var på vej tilbage i lyset, tvang mig til at tage en dyb indånding - ... to, tre indåndinger. Jeg åndede ud tredje gang, undrede mig kortvarigt over den besynderlige lyd, som kom fra min hals, og tog det afskyelige spring.

Nu kunne jeg dreje ligets ansigt væk fra væggen, og min overbevisning blev nu grufuldt officiel. Birgers tomme, stirrende blik skiftede retning, da jeg drejede hans skulder bagud. Der var ikke tale om en nærmere gransken fra min side, synet brændte sig godt og solidt fast på nethinden selv ved det korte glimt, jeg fik. Jeg slap skulderen med det samme, og Birgers øjne vendte tilbage til deres døde studium af fodpanelet. Vi - min hjerne og mig - snuppede en tur mere, inden tivoliet lukkede.

Da gangen lagde til kaj og virkede mere stabil i sine bevægelser, tvang jeg mit eget blik ned på de røde plamager på Birgers ryg. I lyset fra køkkenet kunne jeg nemt afgøre årsagen til hans død: midt i hver plamage var der en knap to centimeter lang revne i stoffet, og selv med min manglede erfaring som ligsynsmand, var der ingen tvivl om, at det var en kniv, en springkniv måske, der havde lavet disse revner. Jeg var sikker på, at det ikke var skudhuller. Om det var synet af knivhullerne og blodplamagerne, eller tanken om, at Birger var stukket ned bagfra, var ligegyldigt. Problemerne med fiskeretten var de samme. Jeg vendte mig. Skønt jeg stadig ikke hørte mistænkelige lyde, var jeg nødt til at tjekke, om resten af sommerhuset virkelig var tomt. Samtidig var det en kærkommen undskyldning for ikke at blive stående og se ned på Birgers afsjælede legeme. På en eller anden måde skulle elevatoren i min mave stoppes.

Toiletterne var tomme, det samme var soveværelserne. I det største soveværelse, hvor Lisbeth og jeg havde tilbragt natten, var der - ud over at dette værelse ligesom resten af huset vidnede om den resultatløse eftersøgning - tegn på, at Birger var ankommet til sommerhuset med oppakning nok til et weekendophold. Han havde altså uden besvær tydet Lisbeths besked og var kørt herop. Vi havde ikke set bilen udenfor, men den kunne holde et andet sted, hvis ikke morderen - morderne - havde stjålet den. Det problem lå langt nede i bunken.

Sikker på, at huset var tomt, valgte jeg at gå ud til Lisbeth ad hoveddøren. Jeg havde absolut ikke lyst til at foretage endnu et spring hen over Birger. Lisbeth hørte mig åbne døren og veg forskrækket baglæns, indtil hun så, det var mig. Et blik på mit ansigt var nok til, at hun forstod, hvem det var, der lå i gangen, samt at han var død. Hun styrtede hen til mig, og på hendes omklamring og hjælpeløse små klynk forstod jeg til min rædsel, at hun virkelig troede, jeg kunne være hendes heltmodige beskytter.

To modstridende følelser sloges bravt om pladsen i mit indre. Et: Ingen skulle fandeneddeme slippe godt fra at give min elskede sådan et chok. Den tapre ridder, *Sir Brian*, slyngede sine muskuløse arme om den grædende prinsesse og stirrede modigt efter de formastelige. To: Den ganske almindelige, kontoruddannede Brian Mortensen lukkede øjnene og tænkte: (- Om få sekunder vågner jeg op hjemme i lænestolen efter den sædvanlige, uplanlagte middagslur og glæder mig til at smage Haralds vidunderlige hakkebøffer). Hvilken beskytter!

Det *måtte* være et mareridt. Var kæden hoppet af dengang på S-togsstationen, hvad var den så nu? Splintret til atomer! Men det kunne ikke nytte at gå i stå nu. Lisbeth

var slået helt ud over Birgers død. Ergo, der var ingen vej udenom. (- Havde jeg penge nok til to fly-billetter?) Krysteren gjorde et sidste forsøg.

(- Ønsketænkning, lille Brian. Og så er det nok. Vi er voksne mennesker, husker du nok. Tag dig sammen!) Indvendigt punkterede jeg tavst min naive virkelighedsflugt, udvendigt rettede jeg mig op, holdt fastere om Lisbeth og trøstede hende, så godt jeg kunne. Den blinde tillid, jeg mærkede fra hende, fik langsomt de splittede dele af mit sind til at samles. Det var hverken ridderen eller skvattet, der trøstede hende. Det var mig. Brian.

I flere sekunder tillod jeg mig den luksus at svælge i disse tanker. OK, jeg følte mig mere voksen og hel end nogensinde tidligere, men selvros har aldrig løst nogle problemer. Mareridt eller ej, sagen var rykket op i en højere division - op i superligaen. Hvis (når!) vi på et tidspunkt blev konfronteret med Sonny og Slagter, kunne vort mellemværende ikke længere klares med en undskyldning og et klap på kinden. Vores eneste chance for at slippe levende fra vort næste, uundgåelige møde med Sonny, ville være at uskadeliggøre ham. Om det blev med hjælp af politi eller andre myndigheder, eller vi selv måtte foretage os noget drastisk, ville kun fremtiden kunne vise.

Nu var det vigtigste at komme herfra. Hvordan?

- Birgers bil må være her et eller andet sted. Jeg strøg Lisbeth beroligende over håret og begyndte at spørge hende ud i et forsøg på langsomt og forsigtigt at trække hende væk fra det sammenbrud, jeg forudså. Skønt de to var gledet fra hinanden, ville Lisbeth i lang tid være stærkt påvirket af mordet på Birger. Hun gispede dybt som for at få vejret efter en lang svømmetur under vand. Jeg kunne mærke, at hun skulle tage sig voldsomt sammen for ikke at græde igen. Hun fortalte, at de plejede at stille bilen i naboens indkørsel. Måske en tåbelig gestus, men naboens hus virkede beboet, når der holdt en bil i indkørslen, og de var jo selv i deres eget. Man gjorde, hvad man kunne for at sikre sig mod de mange indbrud, som hærgede sommerhusområdet.

Som gode samfundsborgere havde vi en enkelt detalje at tage stilling til. Vi havde opdaget en forbrydelse, et mord. Den slags kræver indgriben af eksperter. Lisbeth bragte i sin oprevende tilstand ikke emnet på bane, hvilket gjorde tingene dejligt simple. Debatten var ren formel, jeg traf beslutningen, stadfæstede den og gjorde de nødvendige tiltag: nemlig ingenting. Nul politi!

Det var ikke ulykken på undergrundsstationen, der spøjte. Det var *Historien*, eller rettere alle de gode gamle historier om dramatisk elskov, jalousi og morderisk koldblodighed. Vi ville få uhyggeligt svært ved at overbevise politiet om, at vi ikke selv havde myrdet Birger. Undersøgelser af det kaotiske hus ville afsløre, at sengen var blevet brugt til diverse amourøse forlystelser, Birgers ankomst til landet kunne fastlås pinligt nøjagtigt, og dermed er scenen klar: konen og elskereren bliver overrasket at ægtemanden, elskereren forsvarer sig mod den rasende husbond og myrder ham. Eller hvad med: konen og elskereren myrder ægtemanden med koldt blod og splitter huset ad, for at det skal ligne indbrud. Fortærskede travere, selv ugebladene er gået over til mere interessant stof. I den forbindelse var det ikke noget særlig vægtigt argument, at vi var i besiddelse af en doping-bandes regnskaber, hvorfor politiet kunne indskrænke sig til at finde dem og anholde dem for mordet. Man ville med garanti ikke finde fældende beviser på Sonny og Slagters

tilstedeværelse, hverken fingeraftryk, visitkort eller venlige optegnelser i gæstebogen. Og hvilket motiv skulle de have for at myrde Birger, hva'? - når det ligefrem bugnede med motiver i Lisbeths og mit forhold! Kort sagt, hældte jeg mest til den antagelse, at politiet ville stirre sig blinde på de mest iøjenfaldene omstændigheder, og når først den slags teorier blev grundlag for deres efterforskning, ville alt pege i den forkerte - vores - retning. Ikke just muntre udsigter. Vi måtte væk, langt væk, meget hurtigt. Senere kunne vi sammen med Harald finde ud af, hvad vi skulle gøre.

Vi var nødt til at gå ind i huset endnu en gang for at redde de af vores ting, som stadig var brugbare. Samtidig kunne jeg fjerne alle synlige tegn på min tilstedeværelse, fingeraftryk undtaget. Jeg overvejede ikke et sekund at gå huset igennem, mens jeg prøvede at huske, hvor jeg eventuelt havde sat min usynlige autograf; vi skulle afsted hurtigst muligt - og godt nok har jeg foretaget mig ting, som ikke alle er lige stuerene, men mine fingeraftryk er indtil videre min egen private sag. Jeg ville desuden undersøge, om telefonen virkede. Jeg måtte se at få fat i Harald, og selvom han ikke behøvede at hente os, hvis vi fandt bilnøglerne og bilen, måtte jeg fortælle ham det passerede og advare ham om, at vi kom. Hvor i alverden vi ellers skulle tage hen, kunne jeg ikke forestille mig. Ved selvsyn havde jeg konstateret, at der var to telefoner i sommerhuset, en "gammeldags" i stuen og en trådløs i soveværelset. Spørgsmålet var kun, om de havde overlevet ødelæggelserne.

Jeg førte Lisbeth ind i gangen og hurtigt videre til det store soveværelse, hvor de ting, hun skulle bruge måtte findes. Forståeligt nok kunne hun ikke lade være med at kaste et blik hen mod Birgers lig. Hendes gråd fortalte alt om virkningen af synet.

Den trådløse telefon var et ubrugelig puslespil, så jeg var tvunget til at gå ind i stuen og finde ud af, om den almindelige telefon virkede. Igen valgte jeg den store omvej ad hoveddøren og ind ad skydedøren. Jeg fandt ledningen under en bunke bøger og ved at trække i den, kom telefonen til syne. Den var blevet revet løs med så megen kraft, at han-stikket stadig sad i vægstikket, men selve apparatet var intakt. Efter lidt fumleri fik jeg trukket hanstikket ud, klemte de aktive ledninger fast til de tilhørende ben på stikket, og med en hastigt opsendt bøn til den pt vagthavende pressede jeg stikket på plads. Hyletonen lød vidunderligt konstant i mit øre. Miraklernes tid var endnu ikke forbi.

Febrilsk tastede jeg nummeret til Haralds søster. To evigheder, så blev der blev svaret. Harald var der, og jeg gav ham de rystende detaljer. (Om mordet!) Vi spildte ingen tid på at prøve at opklare, hvad der egentlig var foregået i huset. Kendsgerningerne stod alligevel ikke til at ændre. Vi aftalte, at jeg ville prøve at få Birgers bil til at køre, nøgler eller ej (hertil gav Harald mig et lynkursus i kortslutning af tændingssystemer) men hvis det ikke lykkedes - eller bilen var væk - måtte vi ringe igen, så han kunne komme og hente os.

Tilbage i soveværelset var Lisbeth klar til at tage afsted. Hun havde gennemgået rodet i soveværelset og fundet bilnøglerne i Birgers bukselomme. Jeg prøvede at samle mine egne, brugelige ting sammen, men de to tasker var temmelig slunkne, da jeg stillede dem ud foran døren. Det, jeg måtte efterlade, ville alligevel ikke kunne spores til mig.

Lisbeth støttede sig - eller mere præcist - klamrede sig til min venstre arm med begge hænder, da vi gik hen til nabohuset for at se, om bilen var der. Det var den.

Nøglerne passede. Af en eller anden grund virkede det forkert, at der var noget, som stadig virkede, telefonen og bilnøglerne for eksempel, men jeg trøstede mig med, at bilen sandsynligvis ikke ville starte, hvorved verden atter ville finde sit skæve leje, hvor alting går galt, folk bliver myrdet *et cetera*. Motorens sagte summen modbeviste dermed en hel stribe af Murphys love. Lisbeth satte sig ind, mens jeg løb tilbage til sommerhuset, samlede vores tasker sammen og låste hoveddøren udefra.

Først flere kilometer derfra kom jeg i tanker om, at jeg ikke havde bekymret mig om skydedøren til terrassen. Hvad det eventuelt ville betyde, kunne jeg ikke overskue. Jeg valgte at droppe emnet. Det mindste problem i det sommerhus var faren for indbrudstyre.

Der var en verden til forskel på at køre Haralds skrummel og så denne bil. Flere gange måtte jeg lytte efter for at høre, om motoren virkelig var i gang, sæderne var bedre end min lænestol derhjemme, rattet drejede nærmest automatisk den vej jeg tænkte på, og pedalen skulle bare mærke sålen, så kørte vi. De mange penges velsignelse kunne stadig kun forbavse mig. Men de mange penge kunne ikke gøre stemningen i bilen mere munter. Lisbeth var sunket sammen i passagersædet og virkede meget indadvendt.

Trafikken krævede en stor del af min opmærksomhed, men jeg vænnede mig efterhånden til den lette kørsel, og på lange, lige strækninger gik mine tanker i gang med et håbløst projekt: at rekonstruere, hvad der var sket i sommerhuset, mens vi var ude at gå.

Birger var ankommet tidligere, end vi havde regnet med - ikke tidligt nok til at overvære vores morgenelskov, heldigvis - og havde skiftet til joggingsættet, som måtte være blevet tørt på dette tidspunkt. Jeg forestillede mig, at han havde lagt sig ind i soveværelset for at få sig en lur, når vi alligevel ikke var der. Skydedøren lod han stå åben for at lufte ud, og på den måde var der fri adgang for Sonny - og det kunne kun være ham! - og Slagter.

Det var selvfølgelig muligt, at de var fulgt efter Birger fra huset i Gentofte, hvilket betød, at de bevidst var gået ind i huset velvidende, at han var der. Skønt jeg tilskrev Sonny en hoben meget lidt humane følelser, ville jeg foretrække en version, hvor det var et "uheld", en forskrækkelse eller lignende, der var gået over gevind. Hvis Birger havde overrasket dem, kunne - ...

...

Den koldeste og klammeste fornemmelse, jeg til dato havde oplevet, pøse ned over min rygrad. En version af begivenhederne, som ville holde mig vågen resten af mine dage, flimrede vildt - og med langsomme gengivelser alle de forkerte steder - over monitoren: Sonny sniger sig ind i huset, hvor Birger sidder ved køkkenbordet, Birger, som er på min alder, har samme højde og næsten samme hårfarve, især hvis det vådt efter et bad - Sonny er sikker på, at personen ved bordet er (*tadah!*) Brian, ejeren af den mest beskidte snude i doping-smugleriets historie, Brian, som har stjålet Sonnys samlede budget og regnskab Birger rejser sig, da han fornemmer noget bag sig, Sonny springer frem og borer springkniven i ryggen på "Brian", mens han ler djævelsk og glæder sig til at gentage succesen med Lisbeth, som råber et sted i nærheden. Lisbeth råber, jeg skal passe på - ...! (- hov! Lisbeth kan umuligt være i huset. Hun er ude at gå på stranden sammen med mig ... eller - nej, Lisbeth er her ved siden af mig i bilen og hun råber til mig).

Hvordan Sonny reagerede på opdagelsen af personens rette identitet, blev jeg forskånet for. Lige nu og her var det trods alt vigtigere at holde en sikker afstand til de forankørende biler. De blinkende baglygter, hornmusikken og især Lisbeths advarselsråb vækkede mig af trancen. Luksusbilens servostyring og fire eminent velfungerende bremsemekanismer forhindrede, at jeg selv gjorde Sonny en uvurderlig tjeneste. Koldsveden skyldtes både min vision og de hurtige reaktioner, situationen krævede. Jeg kan ikke advare nok imod at se syner, mens man kører hundredeogti på motorvejen.

Jeg forsøgte at tænke i andre baner.

Sonny og Slagter havde foretaget en grundig ransagning af huset men havde sandsynligvis ikke turde opholde sig længe på stedet med Birgers lig i entreen. Under alle omstændigheder havde vi ikke set skyggen af dem, og forhåbentlig var de over alle bjerge i det øjeblik.

Lommebogen, som hele dagen havde ligget i lommen på min vindjakke, og som jeg nervøst følte efter hvert andet øjeblik, havde de i sagens natur ikke fundet.

Jeg syntes efterhånden, at vi havde rigeligt med problemer. Selv Harald ville få svært ved at finde en udvej. Birgers lig kunne ikke ligge uopdaget i sommerhuset i al evighed; skulle Lisbeth på et tidspunkt tage op og "opdage" det, eller skulle vi vente, til opsynsmanden eller en nabo fandt ham? Hvad ville Sonny gøre? Kunne vi nogensinde vende tilbage til vores tidligere, forholdsvis trygge tilværelse? Hvor meget ville Lisbeth være påvirket af Birgers død? Blev det enden på vort alt for korte bekendtskab (nej! kærlighed!) Hvad med Mona og Thomas? Hvornår ville Sonny blive stoppet - eller lade være med at forfølge os? - hvordan stoppe ham? Selvom jeg følte mig udenfor direkte fare lige i øjeblikket, hvor længe ville det så vare, før Sonny igen kom efter os? Var der nogen fremtid for os?

Værsgo, frit valg på alle hylder.

***

KAPITEL 27

Helen virkede ikke som den husmoderlige type, men hun gik uden protester rundt om køkkenbordet og skænkede varm, stærk kaffe til os alle. Harald stirrede længe ned i bordet uden at sige noget. I det hele taget virkede det ikke, som om nogen af os havde lyst til at tale.

Vi var ankommet lidt over halvni. På intet tidspunkt havde nogen bil ligget bag os længe nok til, at jeg mistænkte den for at følge efter os. Jeg var sikker på, at vi ikke var blevet skygget fra sommerhuset. Harald kom straks ud af søsterens hus, da han så mig stå ved siden af bilen. Lisbeth skulle hverken hjælpes eller støttes ud af bilen, alligevel gik jeg bag hende som en bedre sygehjælper, parat til at gribe hende, hvis hun skulle vise tegn på svaghed. Jeg undervurderede ikke hendes mentale og fysiske styrke, jeg kunne bare ikke lade være.

Efter meget nødtørftige introduktioner havde vi sat os omkring bordet i Helens hyggelige køkken. Jeg fortalte så kortfattet som muligt om vores tilbagekomst til sommerhuset. Kendsgerningerne hang i luften over køkkenbordet - som glemte, uønskede tøjstykker på en tørresnor. Hvad Harald eventuelt har oplevet af voldsomme ting, ved jeg ikke, men ingen af os andre kunne rigtigt acceptere, at det værst tænkelige var sket.

Lisbeth var kommet sig utroligt på den sidste halvdel af køreturen efter det lille, halvfarlige intermezzo på motorvejen for at være helt nøjagtig. Hun var langt fra sit normale jeg, hendes bidrag til beretningen lød, som var hun en udenforstående, der genfortæller handlingen i en film, andre har set, men der var ikke længere grund til at frygte for hendes mentale tilstand. Helen virkede rolig og fattet, ikke for ingenting var hun Haralds søster, hvorimod Mona naturligt nok var den af os, der mindst kunne følge med i udviklingen. Hun havde fattet, at historien med den rige mand, hans dumme kone og den lejede slagsbror var usand, men omfanget af det, der var sket, gled tydeligvis ikke ind på lystavlen. Forståeligt nok, ét var, at Harald havde været overbevisende nok til at trække hende og Thomas med hjem til hans søster et par dage på grund af en eller anden affære, jeg var rodet ind i, noget ganske andet pludselig at høre om indbrud og brutalt knivstikkeri. Monas blik flakkede usikkert fra mig til Lisbeth og tilbage igen. Når hun stadig ikke kunne finde hoved eller hale på sine tanker, så hun over på Harald eller Helen, som for at tigge dem om en forklaring.

Haralds pibe havde været slukket længe. Der var lange pauser mellem hans sætninger. Jeg håbede sådan på, at hans erfarne hjerne ville komme op med en løsning. Efter fundet af Birger - og i mindre grad ved de andre utrolige hændelser jeg havde været involveret i indenfor de sidste ... (*hold kæft!!*) tre døgn - havde jeg i perioder handlet, som om jeg vidste, hvad jeg gjorde, men jeg var ikke i humør til at bilde mig selv ind, at jeg pludselig var blevet forvandlet til en hærdet, handlekraftig *He-man*. De panik-reaktioner, jeg havde præsteret, kunne ikke blænde nogen, mindst af alle mig selv, og den sydende heksekedel øverst på min hals ville aldrig kunne kaldes for et skarpt, analytisk instrument.

Jeg var mere end villig til at lade andre tage roret. Nu sad jeg som en håbefuld, lille dreng og ventede på, at min gode ven og fadererstatning (*fuck you*, Freud - bare i aften!) skulle åbne munden og give mig en hånddrejet, forkromet løsning, som ville få alle vores problemer til at forsvinde.

Men det var Helen, der sagde noget først. - Lisbeth, tror du, at du er stærk nok til at tage tilbage i aften? Han kan jo ikke blive liggende dér for evigt. Hvis du mener, at du kan klare det, er det nok bedst, at vi får den del overstået så hurtigt som muligt. Hvem ved, når først politiet er involveret, kan vi muligvis finde en måde at overbevise dem om sammenhængen.

- Ja, efter det, der er sket, tror jeg også, at vi er kommet ud over det punkt, hvor I kan bytte Jer til fred med Sonny for lommebogen. Du har stadig - øh ... bogen, ikke? spurgte Harald. Jeg nikkede.

Lisbeth brød ind. - Ja, selvom jeg ikke har megen lyst til den køretur, tror jeg også, at det er det bedste ...

- Jamen, hvad nu hvis politiet finder ud af, at jeg har været i sommerhuset. Det kan være, at en nabo har set mig sammen med Lisbeth. Jeg kan se overskrifterne for mig: "Elsker myrder ægteemand".

Harald sagde, efter et hurtigt blik på Mona, - Lad os nu tage én ting ad gangen, ikke. Birger kom først til landet i dag, det kan hurtigt konstateres. Vi må i første omgang lade som om, Lisbeth først er kommet til sommerhuset i dag, eventuelt sammen med ham. Så er Lisbeth taget på besøg, ja hvorfor ikke her hos Helen, det er et mindre problem, Helen kan på den måde give Lisbeth et alibi for hele eftermiddagen ...

- Tjeneren! Hvis de snakker med ham - ja, vi sad jo i flere timer alene i restauranten og snakkede længe med ham. Han kan uden tvivl genkende os. Jeg kan ikke se, hvad det skulle hjælpe, at Lisbeth - ...

- Som sagt, et problem ad gangen, fortsatte Harald. - Vi er nødt til at prøve at få politiet til at *tro* på os, ikke. Umiddelbart vil de forhåbentlig godtage Lisbeths forklaring, forhøre sig hos Helen, om Lisbeth virkelig har været her, og vi får i bedste fald en dag eller to mere til at tænke os om i. Det springende spørgsmål er, om vi på en eller anden måde kan finde ud af, hvad Sonny pønser på. Indtil videre er vi sikre på, at han ikke ved, hvor I er, men vi kan ikke bare sidde her og vente på, at han dukker op - der ... må være ... en måde ...

Haralds pibe dykkede atter ned i bordhøjde.

- Vi har med andre ord et flerdelt problem, indskød Helen. - Dels skal Lisbeth overbevise politiet om hendes og Birgers tur til sommerhuset og så videre, og det kan jeg sagtens være med til - dels skal vi sikre, at Brian her, for slet ikke at tale om Mona og lille Thomas, ikke bliver udsat for noget - Lisbeth skulle forhåbentlig være i rimelig sikkerhed med betjente omkring sig - og sidst men ikke mindst, skal vi have lokket krybet frem fra den sten, hvor det gemmer sig. Og da vi allesammen føler os overbevist om, at det er ham Sonny og hans kumpan, der står bag mordet, skal de derfor overleveres til myndighederne, helst med et skudsikkert bevis på, at de virkelig har myrdet din mand, Lisbeth. Jeg faldt indvendigt sammen af fryd og taknemmelighed ved tanken om, at vi var i så fornuftige menneskers varetægt.

Helen var måske et par år yngre end Harald, altså ligeledes oppe i tresserne; det mente jeg da at kunne huske, men hør nu bare her:

- Hvordan løser vi så de enkelte dele af vort problemkompleks? Vi skal være helt enige om, hvad og hvormeget, Lisbeth fortæller ordensmagten; indtil videre bliver vi andre her, og da vi ikke på nuværende tidspunkt kan gøre noget effektivt på det sidste felt, synes jeg, at vi skal glemme dét problem, til vi i morgen har set, hvordan politiet reagerer. En god nats søvn har før givet svar på det, man ikke kan finde rede på her og nu.

- Jeg må desværre give min søster ret, klukkede Harald, - hvis vi starter med at finde ud af, hvad tid Birgers fly landede ...

I den næste halve time gennemgik vi i fælleskab en tidsplan og et sæt omstændigheder, der skulle være nok for politiet til at tro på Lisbeths uskyld, og efter en rædselsfuld og pinefuld afsked, blev jeg dybt deprimeret stående ved køkkenvinduet længe efter, at bilens baglygter var forsvundet.

Hvor længe? Hvad? Hvor meget kunne vi ...? Hvorfor ...? Hvis nu ...? Jeg ville så frygtelig gerne stoppe min hjernes karrusseltur, men den fortsatte ubønhørligt sin vanvittige rundgang.

Jeg mærkede knap den forsigtige hånd, Mona lagde på min skulder. Harald og Helen var gået ind i stuen, forhåbentlig for at lægge vore horoskoper eller - endnu bedre - for at lave *woodoo*-dukke af Sonny og Slagter, som jeg med den største fornøjelse ville maltraktere i dagevis, indtil jeg vidste, at deres sorte sjæle end ikke kunne bruges som brændsel et vist sted. (Og det var ikke Himlen, jeg tænkte på!)

- Hun er meget smuk. Monas stemme var lavmælt, konstaterende, helt blottet for negative følelser. - Jeg er ikke engang jaloux.

Uden at sige noget, uden at turde *prøve på* at sige noget, vendte jeg mig og nærmest faldt ind i hendes arme. Jeg var ikke stand til at forestille mig, hvad jeg skulle eller kunne sige til hende. Efter fundet af Birger havde jeg koncentreret mig om at slippe væk fra sommerhuset, under køreturen havde jeg ikke skænket det en tanke og først da jeg så Mona stå indenfor døren i Helens hus, gik det op for mig, at de to kvinder, som havde betydet mest for mig siden tidernes begyndelse ville stå ansigt til ansigt. Jeg havde frygtet det værste ... nej, værre end det. Efter det, Mona havde set og hørt denne aften, kunne hun ikke være i tvivl om, at der var noget mellem Lisbeth og mig, og jeg ville aldrig kunne bebrejde hende, hvis hun hånligt afslog at have nogetsomhelst at gøre med mig og mindst af alt Lisbeth. Men hvad skete der? At hun på denne enkle og uselviske måde viste mig, at hun ikke nærrede dårlige følelser overfor Lisbeth - og utroligt nok heller ikke overfor mig - var ikke til at bære.

Jeg kunne ikke græde denne gang, men Monas varme omfavnelse måtte for min skyld gerne blive ved længe endnu. På en sær måde følte jeg for anden gang igennem fortvivlelsen en tiltro og tillid fra et andet menneske. Lisbeth havde klynget sig til mig i desperation efter fundet af Birger. Mona lod mig gøre det samme med hende, og jeg mærkede til min glæde, at hun hverken omfavnede mig som en mor eller som en elskende. Det var en varm, venskabelig og trøstende omfavnelse mellem to ligeværdige mennesker. Hendes arme eller krop behøvede ikke at støtte mig. Jeg sagtens kunne stå oprejst, jeg faldt ikke slapt sammen for at søge trøst hos hende, som jeg havde gjort sidst. Hun lod mig på forunderlig vis mærke, at hun stolede på, at jeg ville stå det igennem, at jeg kunne trodse Sonny og ... nej, det lyder åndssvagt.

Der *var* noget! Noget, som ikke kan beskrives i ord. Noget, som gav resultater. Følelsen af, at jeg var mig, følelsen, jeg oplevede, da jeg trøstede Lisbeth, blev en anelse stærkere. Mona varmede min krop med sin, uden forbehold og uden bagtanker, og gødede dermed også den spæde spire af selvværd i mit sind, begyndelsen til en registrerbar tro på mig selv.

Mona løsnede sit favntag efter nogle minutter. Stadig tavse gik vi ind i stuen, hånd i hånd. Her førte hun mig over mod en tom lænestol på den ene side af et lille sofaborde, dækket med kaffekopper, gav min hånd et sidste klem og slap den. Hun satte sig ved siden af Helen i sofaen. Harald var i færd med at notere ting og sager på en blok ovre ved telefonen, som stod i vindueskarmen.

Resten af aftenen diskuterede vi fire sagen fra så mange vinkler, vi overhovedet kunne komme på, men hele tiden tikkede et lille ur i mit baghoved: nu er hun halvvejs, nu er hun ved sommerhuset, nu løber hun over til den nærmeste nabo - og

hvis der ikke er nogen dér, fortsætter hun til den næste og den næste, som vi havde aftalt - (panikslagne hustruer står ikke roligt ved siden af deres mands lig og samler ødelagte telefonledninger; i stedet måtte Lisbeth "roligt" gå hen og rive telefonledningen ud for anden gang og flygte fra det smadrede hus) - i bedste fald ringer en af naboerne nu til politiet for hende, nu må de være på vej ... og så videre og så videre i den dur.

Ved midnat gik vi hvert til sit. Jeg redte op til mig selv på en briks i et lille kælderrum, der fungerede som systue. Mona og Thomas havde fået det eneste værelse, udover Helens eget, der kunne fungere som gæsteværelse, og Harald var ikke længe om at snorke lydeligt fra sin plads på sofaen i stuen.

Telefonen var tavs hele natten. *Jeg* hørte den ringe en million gange. Ren og skær indbildning. Opringningen kom først ved nitiden, lørdag morgen. Helen svarede beredvilligt på en række spørgsmål og lovede, at hvis en betjent dukkede op i løbet af dagen for at få hendes forklaring, ville hun naturligvis holde sig hjemme. Det var tydeligt, hvem af os, der havde sovet, og hvem der ligesom mig, havde vendt og drejet sig på sengen, indtil de gav op og tog tøjet på og sad og stirrede ind i væggen, til Helens rumsteren i køkkenet fortalte, at der var levende mennesker at snakke med i stedet for en Helvedes masse dæmoner, som insisterede på at stille alting i det værste tænkelige lys.

Helen og Harald var deres rolige, afbalancerede selv, Mona virkede udhvilet, og Thomas var en krudtbunke uden lunte. Lykkelig over at være sluppet klatøjet, men ellers helskindet fra min holmgang med dæmonerne, nøjedes jeg med at undre mig over, at verden kunne fortsætte med at dreje rundt, når tilværelsen kun havde mening, hvis jeg blot én gang til kunne holde Lisbeth i mine arme. Mona prøvede flere gange at få Thomas til at lade mig være i fred, men et sigende blik fra Helen fik hende til at holde inde med sine formaninger. Thomas pludrede løs, var især glad for at vise sin yndlingsonkel alle de spændende ting, hans nye veninde, Helen, havde lært ham. Selv jeg kunne mærke små krusninger på det dødvande, mine tanker var sunket ned i.

Så da telefonen endelig gav lyd fra sig, virkede det ikke som det helt store chok, heller ikke på mig. Politiet havde i første omgang godtaget Lisbeths historie. Vi var stolte over, at vi havde foregrebet begivenhedernes gang i første runde. Vi var ikke interesseret i, at politiet skulle se mig og Mona i Helens hus, så det var heldigt, at man ikke straks havde sendt en mand for at udspørge Helen. Harald - terapeuten Harald! - fik Mona og mig til at lave en "ornlig" madkurv, og kort før elleve kravlede vi fire, Harald, Mona med Thomas på skødet og sidst mig, ind i kassebilen og rullede afsted for at tilbringe tiden, indtil betjenten havde været der, med at lege turister. Nemmere sagt end gjort, for blæsten var støt taget til hele dagen. Vi besluttede os for et besøg på Frederiksborg Slot, nu vi var i Hillerød; der gik man i det mindste rundt indendøre. Mit korte besøg i dagliglivet sluttede ved synet af den første købmand, vi passerede. Selv vort rimelige tempo kunne ikke forhindre mig i at læse de to førende formiddagsblades "spisesedler", strategisk anbragt side om side ved fortovskanten. Redaktørernes fantasi havde ikke haft svært ved at finde de ord, der skulle lokke folk til at købe deres aviser.

"EDB-GENI BRUTALT SLAGTET" - og med mindre bogstaver i en ramme: "Skjult sammenhæng mellem to indbrud", lød den ene henrykt-gysende tekst.

Den anden koncentrerede sig om den sørgende enke: "SKØNHED FINDER MANDEN SLAGTET BAGFRA".

Trods de afvigende indfaldsvinkler, var ordvalget på et enkelt punkt det samme. Hvor tæt de to såkaldte aviser kom gådens løsning, var vi sørgeligt få mennesker, der vidste.

Jeg var godt klar over, at jeg burde holde mig langt væk fra aviser, radio, fjernsyn, nyhedsbreve - samt brevdUER og alle andre former for kommunikationsmidler nu og for altid, men tanken om, hvad hensynsløse journalister kunne bringe af gisninger og insinuationer, var desværre ikke nok til, at jeg, idiot, kunne lade være med at snige mig til at købe begge formiddagsblade for at se, hvad de skrev om sagen. Hvad var der sket med Lisbeth? Havde de accepteret hendes forklaring?

Mine værste anelser blev både be- og afkræftet. Aviserne svælgede lystigt i Lisbeths smukke udseende, det makabre fund og hendes mands geniale evner indenfor edb. På den anden side kunne de ikke give andet end vage, usammenhængende forklaringer på, hvad der egentlig var sket. Politiet havde klogeligt holdt mund med de få kendsgerninger, de måtte have samlet ved redaktionens slutning.

Den ene avis kunne som et *scoop* berette, at et vagtselskab klokken 23 samme aften havde registreret en såkaldt "tavs" alarm fra et hus i Gentofte. De to vægttere, som ankom til stedet et par minutter senere, "*... havde observeret én, måske flere personer ved huset, som uset var flygtet fra stedet. Villaen, hvor det viste sig, at ukendte gerningsmænd havde gjort sig store anstrengelser for at brække et kældervindue op, tilhører den i aftes i sit sommerhus ved et mere "vellykket" indbrud så brutalt myrdede direktør og EDB-specialist, Birger Jensen. Politiet er nu i fuld færd med at undersøge om de to indbrud har en fællesnævner. Den myrdedes smukke, nedbrudte enke har ikke udtalt sig om en eventuel sammenhæng mellem de to indbrud*". Sonny havde altså ligeledes forsøgt at bryde ind i huset i Gentofte, uden held. (Journalisten havde engang forsøgt at lære at skrive dansk - med samme resultat).

Harald rystede opgivende på hovedet, da han afslørede mig bag den kiosk, hvor jeg og østenvinden kæmpede om rettighederne til mine formiddagsaviser. Han rystede svagt på hovedet over min naive søgen efter *gode* nyheder i netop de organer, men efter selv at have læst, hvad de skrev, måtte han give mig ret i, at de ikke fortalte noget direkte alarmerende nyt, bortset fra indbruds-forsøget i huset. Hvad politiet mente i den forbindelse kunne bladet umuligt vide, teksten var ren fiktion.

De første to opringninger til Helen var negative, men tredje gang fortalte hun, at betjenten havde været der og nedskrevet hendes forklaring. Ti minutter senere sad jeg og forbandede Harald, som nægtede at køre mere end de lovbefalede tres kilometer i timen. Havde jeg siddet bag rattet, havde farten været fem gange så høj. Jeg havde travlt, fordi vi aftenen før havde aftalt, at når Lisbeth kunne få en chance til det, ville hun ringe og aftale det videre forløb med os. Helens hus kunne ikke dukke op hurtigt nok.

Helen undlod tappert at forsvare sine gulvtæpper. Ventetiden var uudholdelig, og på bedste, tåbelige manér, tilbragte jeg eftermiddagen og det meste af aftenen med at vandre hvileløst omkring i huset. Som efter en naturlov, stod jeg derfor på toilettet og gav efter for naturens kalden, da telefonen ringede. Tre sekunder senere kom jeg

løbende ind i stuen. Jeg var anstændigt oplynet, så det var ikke derfor, Harald stirrede mærkeligt på mig. Det måtte være noget andet.

Han holdt telefonrøret foran sig i den ene hånd, mens den anden dækkede over tragten. Der var altså stadig nogen i den anden ende. Hans ansigtsudtryk stoppede mig midt på gulvet. Alskens forfærdelige tanker væltede ind over mig. Helen sad i sofaen og stirrede tomt ud i luften med hænderne presset ned i skødet. I lænestolen havde Mona vendt sig mod Harald henne ved telefonen; hun virkede stiv som en voksdukke. Pludselig opdagede jeg, at de alle tre var stivnet, døde midt i deres sidste bevægelse.

Verden stod stille ...

(- Hvorfor ser Harald så underlig ud i hovedet. Er Lisbeth ...? Hvem er det, der har ringet? Hvad er der sket? Hvorfor gør han sådan ...?)

- *Hvorfor SIGER du IKKE NOGET?!?!*

...

***

KAPITEL 28

Hvorfor ... sagde ... han ... det? *HVEM havde BEDT ham om DET?!!*

Men han sagde det alligevel.

- Brian - ... Lisbeth ... Lisbeth er blevet kidnappet, - ... men du må - ...

Resten hørte jeg ikke. Godt nok havde jeg kørt mine batterier flade på det sidste og kunne tåle en genopladning eller to, men mit system kunne slet ikke tåle den form for spænding. Jeg er lavet til almindelig husholdningsstrøm, mine sikringer kan fåes i håndkøb! Det her var industri-forsyningen, mand! Maximal overbelastning! Alle mine kontakter klikkede ud på én gang, relæerne glimtede kort, den lille mand, der i fire døgn havde knoklet som en gal med at justere og reparere anlægget for blot at holde de vigtigste funktioner i live i min udkørte krop, stoppede afventende, bankede mistrøstigt på et par af målerne, sukkede sørgmodigt, da den sidste sikring gik op i røg, overskuede de umiddelbare skader - og gav op.

Endelig mærkede jeg min søvnløse nat, de endeløse spekulationer, choket over fundet af Birger, Sonnys terror, synet at Lisbeth, da jeg så hende sidste gang, så hende køre afsted i bilen, på vej til at starte et nyt kapitel i mareridtet. Men det var det forkerte kapitel. Lisbeth ville aldrig lade sig kidna- ...

Jeg besvimeede.

Den pt vagthavende var for en gangs skyld nådig. Jeg fortsatte med at være uden bevidsthed det meste af natten. Bagefter havde jeg lykkeligvis ingen erindringer om drømme eller mareridt, mens jeg var væk. Mona fortalte, at jeg flere gange gentog Lisbeths navn, råbte noget uforståeligt om Birger og Sonny, og en enkelt gang om Slagter, men uanset, hvem jeg drømte om, vred og vendte jeg mig voldsomt i sengen.

Klokken var otte søndag morgen, da jeg totalt udkørt og formidabelt tørstig vågnede i en drivvåd seng og uforstående så den sovende Helen sidde i en stol ved

fodenden. Jeg lå i Helens egen seng. Hendes tætte, brede krop hævede sig rytmisk og for hver gang, hun trak vejret, lød der en dæmpet snorken. Jeg lagde mig helt om på ryggen. Den dæmpede knirken fra madrassens fjedre var nok til at vække hende.

- Nå, min dreng, er du atter iblandt os?

De tre havde på skift siddet vagt ved sengen for at sikre sig, at det ikke blev værre med mig. De havde været en smule nervøse, først på grund af min komplet døde tilstand og senere, da jeg drømte mine gudskelov glemte mareridt, havde de et par gange været nødt til at bruge rå vold for at tvinge mig ned at ligge. Jeg var mat, følte ingen sult, kun tørst. Helen fik mig alligevel til at spise nogle stykker brød. Mens jeg kæmpede med at synke de tørre klumper, fortalte Harald, hvem der havde ringet aftenen før, og hvad der var sket.

Alt var i starten gået som planlagt, Lisbeth fik fat i en nabo, og politiet ankom forholdsvis hurtigt. Efter en masse forvirring og aktivitet i sommerhuset, havde kriminalpolitiet lidt over klokken to om natten kørt Lisbeth hjem til huset i Gentofte, hvor det altså viste sig, at Sonny også havde forsøgt at bryde ind. Før de kørte, havde man kontaktet Karen, Lisbeths veninde, som lovede, at hun ville møde dem ved huset for at være hos Lisbeth og støtte hende ovenpå tragedien. Lisbeths forældre var på ferie, så de kunne ikke tilkaldes. Det mislykkede indbrud i Birger og Lisbeths hjem medførte naturligvis en masse spørgsmål om sammenhængen mellem de to hændelser, men Lisbeth spillede uvidende og til sidst havde kriminalbetjentene trukket sig tilbage. Natten lang havde Lisbeth og Karen snakket om begivenhederne. Det var Karen, der havde ringet aftenen før, og det var hendes beretning om begivenhederne, Harald nu videregav.

Uden at gå helt ned i detaljerne, satte Lisbeth veninden ind i sagen og gav hende Helens telefonnummer for en sikkerheds skyld. Hvilket havde vist sig at være en fornuftig foranstaltning.

Lisbeth og Karen stod op lørdag formiddag efter en kort, urolig søvn. Næppe var de kommet nedenunder, før dørklokken begyndte at kime. En større mængde mennesker havde samlet sig foran huset, for størstedelens vedkommende journalister og fotografer. Karen fandt ledningen til dørklokken og klippede den over. En times tid senere blev de dog nødt til at reagere på en vedholdende og autoritativ banken på hoveddøren, leveret af en meget sammenbidt kriminalbetjent, der uden indledning spurgte Lisbeth, hvorfor hun havde løjet. Vidner havde set hende og en mand i nærheden af sommerhuset dagen før mordet. Manden kunne umuligt være Birger, da hans fly først var landet fredag morgen. Hvem var denne mand, og hvad var det, Lisbeth skjulte. Hvilken sammenhæng var der mellem de to indbrud, og havde Lisbeth selv - eller hendes elsker - myrdet Birger?!

Med en - syntes Karen - overbevisende præstation, spillede Lisbeth den sønderknuste hustru, som hverken kunne eller ville forstå, hvad det var, kriminalbetjenten vrøvlede om. Efter en del forgæves forsøg opgav han at få noget vristet ud af hende, men det var tydeligt, at politiet ikke længere betragtede sagen som et indbrud med tragiske følger; snarere som et komplot for at skaffe Birger af vejen. Præcis den værst tænkelige udvikling.

Da Lisbeth og Karen nu vidste, at man havde mistanke til Lisbeth fremfor medfølelse, turde de ikke bruge telefonen i huset til at ringe som aftalt. Karens

mobiltelefon havde hun desværre ladet ligge i handskerummet i sin bil og enhver tanke om at løbe spidsrod gennem hyæneflokkene foran huset var udelukket.

Eftermiddagen sneglede sig afsted, og de mange timer uden mulighed for at kontakte os påvirkede Lisbeth stærkt.

Det blev aften. Endelig forsvandt den sidste, udholdende rest af pøblen. Vejen så øde og forladt ud, Karen ville benytte sig af freden til at hente sin mobiltelefon. Det ville kun tage et øjeblik. Hun lod døren stå en anelse på klem, løb ned til bilen og fik hurtigt fat i apparatet. Hun var på vej op ad trappen til hoveddøren, da en lyd fik hende til at snurre rundt med et mindre pænt ord på læberne. I det næsten fuldstændige mørke, virkede blitzlyset totalt blændende. Før hun kunne se, endsiges udstøede den påtænkte fornærmelse mod fotografen, som på denne lumske facon skaffede illustrationerne til næste dags overskrifter, hørte hun dæmpede skridt på trappen, og med voldsom kraft blev hun væltet bagover, ind i huset. (- Det er slet ikke en fotograf - ...) nåede hun at tænke, før en mørk skygge ramte hende.

Et par brutale næver holdt hende nede, drejede hende rundt og et hårdt slag i baghovedet fik en masse stjerner til at danse for hendes blik, inden alt blev sort. Karen fik ingen chance for se manden eller mændene, som overfaldt hende. Kort efter blev hun kaldt til live igen. En forpustet og nervøs, civilklædt politimand måtte beskæmmet fortælle hende, at han og hans kollega ikke havde været i stand til at forhindre to maskerede mænd i at storme ind i huset og bære den skrigende og vildt kæmpende Lisbeth ud i en bil. Betjentene, diskret anbragt i en parkeret bil et stykke fra huset, var blevet taget "på sengen", selvom de havde set den mørke skikkelse med kamera foran naboens hæk. De to ukendte mænd havde til sidst slået Lisbeth bevidstløs for øjnene af de måbende opdagere, havde smidt hende ind på bagsædet af en jeep-lignende bil og var kørt væk i rasende fart. Opdagerens kollega var sat efter de flygtende, og forhåbentlig ville det lykkes ham at finde ud af, hvor bilen kørte hen.

Der gik over en time, før Karen fik fred til at ringe til Helens hus ved hjælp af mobiltelefonen. De tilkaldte kriminalfolk var om muligt endnu mere mistænksomme, og var stærkt utilbøjelige til at tro på Karens forsikringer om, at det ikke blot var et nummer for at aflede opmærksomheden fra det påståede kærlighedsmord. Karen var tydeligt rystet, da Harald talte med hende, og eftersom hun ikke kendte hele sammenhængen, ligeledes stærkt forvirret. De aftalte, at Karen skulle blive i Lisbeths hus indtil videre. Det var det eneste sted, Sonny kunne kontakte dem, med mindre Lisbeth blev tvunget til at afsløre vort opholdssted. (Hvad den mulighed medførte af horrible og "Forbudt-for-børn"-scener i mit hoved, forsøger jeg stadig desperat - og tit forgæves - at glemme!)

Mona og Harald havde tilbragt morgenen med at pakke vores ting i tilfælde af, at vi hurtigt måtte finde et andet sted at være. Dette nye opholdssted ville vi kun afsløre overfor Karen, så hun kunne videregive eventuelle meddelelser fra Sonny, hvis og når han kontaktede os.

Haralds genfortælling kom i starten til mig gennem en tyk, uigennemsigtig tåge. Min hjerne opfangede lydene, mit intellekt oversatte ordene, men min forstand nægtede at tro på indholdet. Alting var uvirkeligt, de andres tale og handlinger syntes at være uden sammenhæng med den verden, jeg opholdt mig i. Jeg forstod omfanget af det, Harald fortalte, men jeg kunne - *ville* - ikke tro på det. At Sonny og Slagter

bortførte Lisbeth, havde jeg tidligere forestillet mig i diverse kolorerede Hollywood-udgaver, men den nuværende situation var urealistisk, simpelthen uladsiggørkelig.

Jeg fnyste hånligt af Haralds påstande. Lisbeth kunne ikke blive "kidnappet" for øjnene af det effektive, handlekraftige danske politi. En misforståelse, forstår, I. Løgn og latin. *Basta!*

En illusion jeg brat blev revet ud af, da radioen, som Harald tændte klokken ti, kunne meddele, at *"En kriminalbetjent blev natten til søndag indlagt med svære, indre kvæstelser efter et uheld under en dramatisk biljagt gennem det nordlige København. Ved 22-tiden lørdag aften brød to maskerede mænd ind og bortførte en af hovedpersonerne i fredagens brutale mord på edb-konsulent Birger Jensen, nemlig dennes enke, Elizabeth Jensen. Under den følgende jagt på kidnapperne kørte kriminalbetjenten, muligvis provokeret af flugtbilen, ud over en afspærring på Helsingørmotorvejen. Man har indtil videre intet sikkert signalement af hverken bilen eller gerningsmændene. Kriminalpolitiet i Gentofte kan endnu ikke sige, om nattens begivenheder har en direkte sammenhæng med mordet ..."*

Vores forberedelser til at tage afsted var næsten færdige, da telefonen igen ringede. Helen svarede men bad mig om at tage røret. I den anden ende hørte jeg for første gang i knap tyve år Karens stemme. (Skulle dét forestille at være den muntre, sexede Karen?) Denne stemme rystede.

- Brian? Lisbeth sagde, at øh - ... hvis der - ... skete noget med hende, ville hun ikke fortælle Sonny noget; kun at han skulle kontakte dig igennem mig ... - og nu er der lige kommet en pakke med en taxi. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre med den. Der står ikke andet på den end "Til B" --- Åh, nu banker det på døren! Det må være politiet, som vil vide, hvad det er, taxien har afleveret. Sidste gang betjentene var her, var de utroligt ubehøve- ...

- Karen, skynd dig at åbne pakken. Det er en besked fra Sonny eller Lisbeth. Hurtigt ...!

Et hult dunk i røret fortalte, at Karen smed telefonen for at åbne pakken. Jeg trak ikke vejret (tror jeg). Uden at beherske mig stod jeg og hviskede hæst ind i røret, om hun for Fanden ikke kunne gøre det hurtigere glem bankeriet hvad er der i den pakke åh Gud lad det ikke være noget af Lis- ...

- Hallo, Brian ...? Jeg ved ikke, hvad Fanden det skal ligne ... det er nogle ting bundet sammen med snørebånd! Åh, det er Lisbeths fingerring ... og hendes ur. Og det er smadret!

Karen lød totalt opgivende ved dette fund. Selv følte jeg tågen i min hjerne lette. Jeg talte ekstremt langsomt og tydeligt, mens jeg bad Karen beskrive pakkens indhold helt nøjagtigt. Hun tog en dyb indånding.

- Ja, så er der ikke mere i pakken. Jeg siger nu, hvad indholdet er: et langt snørebånd, som er bundet om nogle genstande. Hvis jeg starter i den ene ende, kommer først Lisbeths ur; glasset er slået i stykker, og - ...

- Hvad tid viser det? Jeg ville med glæde kaldes Mads resten af mine dage, hvis jeg ikke havde forstået systemet rigtigt.

- Viserne står på klokken to, eller fjorten, afhængig af ... nå, men efter uret kommer Lisbeths fingerring, den lille med diamanten, så kommer en nøgle, en ... ja, du kender dem godt, en af de her gamle Københavnerøgler, og i den anden ende er snoren

bundet om en tang, eller - hvad Fanden hedder den nu ... vi kvinder plejer altid at kalde dem "den-der-du-ved-nok", ikke en papegøjetang, men ...

- En svensknøgle?! Lyset var dæmret, tågen var lettet.

- Ja, selvfølgelig. En svensknøgle. Men Brian. Hvad betyder alt det her? Jeg kan ikke lide, at Lisbeths ting er med, og så uret, der er smadret!

- Karen. For en gangs skyld, er jeg sikker på, at tingene ikke går helt hen over hovedet på mig. Ved du hvad. Luk du roligt politiet ind og vis dem snoren og de andre ting. Hvad de får ud af det, skal du ikke spekulere på. Jeg ved, hvad det betyder. Hvis du får andre breve eller pakker, ringer du så hurtigt, du kan. Det bliver ikke nødvendigt for os at finde et andet sted at være. Du må hellere lukke op for strisserne.

Hun protesterede ikke, da jeg lød, som om jeg havde tjek på situationen. Vi lagde på. Harald stod tæt op af mig, mens jeg talte med Karen, men han havde ikke hørt, hvad hun sagde. Jeg refererede, hvad der var sket og remsede tingene op, som havde været bundet sammen med snoren. Han gav mig et langt, eftertænksomt blik. Mine tanker var i færd med at lede alle mine støvede hjerneklumper og -skuffer igennem for at sikre sig, at der ikke var en eller anden overset detalje, der kunne ødelægge den plan, som jeg anede det første utydelige omrids af. Derfor bemærkede jeg ikke de andres indbyrdes og tvivlende sideblikke over min "kølige" reaktion på Karens opringning.

- Du vil da ikke fortælle os, at de ting betyder noget for dig? Altså bortset fra Lisbeths fingerring og ur. Helen var ét stort spørgsmålstegn. Harald og Mona så ikke mere afklarede ud, dog anede jeg et glimt i Haralds øjne.

- Ja, under andre omstændigheder ville jeg have spændt Jer på pinebænken og nydt det, hvis I ikke kunne forstå sammenhængen. Da jeg var hjemme hos Lisbeth, før vi tog op i sommerhuset, viste hun mig, hvordan hun og Birger undertiden gav hinanden beskeder i en slags ting-kode. Ja, det lyder fjollet, men det kan være smart at give hinanden beskeder, som andre ikke kan gennemskue eller i hvert fald har svært ved at forstå. Pakken kommer med garanti fra Sonny. De ting, som er i pakken, er en kodemeddelelse, de er ovenikøbet bundet sammen, så man ikke behøver spekulere over rækkefølgen. Hvis vi starter i den ene ende - og vel at mærke den rigtige - skulle det blive til noget i retning af - lad mig se: svensknøglen, kaldes også en skiftenøgle, og det betyder direkte: "skift-til-nøgle". Næste genstand er en Københavner-nøgle. I gamle dage kaldtes de også gadedørsnøgler, fordi man skulle bruge dem for at komme ind i opgangene, altså "hjem". Derefter kommer Lisbeths ring. Den betyder ganske simpelt: "ring". Eftersom der er ikke noget, der henviser til et bestemt telefonnummer, må det betyde, at vi ikke skal ringe. Uret, som er smadret klokken to eller fjorten, henviser til tidspunktet for opringningen. En primitiv rebus, ganske blottet for udfordringer, men de har heller ikke haft lang tid til at lave den. Jeg tror, Sonny har travlt.

Harald og de to kvinder hørte, at min stemme ikke dirrede, så, at jeg afslappet stod og gestikulerede tingene i den lille gåde på plads med hænder, der ikke rystede. Lord Peter Hercule Holmes var i sit es, havde publikum i sin hule hånd. Et held, at publikum ikke kunne se og høre, hvad der foregik *bag* scenen. Mens stjernen brillerede med sit nummer, forsøgte en febrilsk, nervesvækket scenearbejder ved navn Brian at finde manuskriptet til resten af forestillingen, samtidig med at

kulisserne helst ikke måtte vælte og afsløre de skrammede, hullede mure, som bygningen i virkeligheden bestod af. Jo, rollerne var skam fordelt på smukkeste vis.

- Alt i alt siger beskeden: "Skift til gadedørsnøgle, ring(er) klokken to". Pakken er adresseret "Til B" - mig. Med andre ord: "Tag hjem, Brian, vi ringer klokken to." Klokken er nu halvtolv. Om to-enhalv time skal jeg være hjemme for at snakke med Sonny.

Med et tilsyneladende ligegyldigt træk på skuldrene, begyndte jeg at gå frem og tilbage på gulvet. Den grå dis, som i et halvt døgn havde ligget rundt om min hjerne, forsvandt og blev afløst af en lang række modstridende følelser.

Beskeden betød på samme tid en bekræftelse, en udsættelse og et løfte om en afgørelse.

Sonny havde kidnappet Lisbeth og ville slippe hende til gengæld for lommebogen. Det behøvede ikke indgå i beskeden; det var underforstået. Sonny ville blot sikre sig, at kun jeg hørte, hvor og hvornår, vi skulle mødes.

En sær følelse af antiklimaks, af skuffelse og resignation sneg sig op gennem min bevidsthed. (- Skal jeg nu vente igen?) Jeg havde regnet med langt mere dramatiske hændelser. Dette betød mere venten. Det allerværste i de sidste dage - og jeg havde efterhånden et rimeligt sammenligningsgrundlag - havde så afgjort været *ventetiden*. En modstander, som selv den skarpeste hjerne kan blive udmattet af at brydes med. De lange, kvælende og uudholdelige timer, hvor ens små og kraftesløse holdkammerater: FORVENTNING, TILLID, TRO og HÅB brutalt og permanent fordrives fra bevidstheden af modstanderen, VENTETID's skulderbrede, muskelstærke hjælpere: SKUFFELSE, USIKKERHED, TVIVL og FRYGT, - som dværge, der teatralisk kastes i grams på en *Wrestling*-arena af overvægtige, latterligt bemalede monstre - med ERFARING som en tydelig partisk dommer, på skurkenes side, naturligvis. Giv mig to brækkede arme og en kæmpe efterskat, men forskån mig for dræberen "Ventetid". OK, beskeden fortalte mig trods alt, at der var en ende på ventetiden. Vi nærmede os nu endelig det punkt, jeg havde - ... ja *længtes* efter. Trods min dybtgående rædsel ved tanken om, at Lisbeth var i kløerne på Sonny og Slagter, vidste jeg, at afgørelsen snart skulle falde. Uanset, hvad Sonny pønsede på, ville de næste tre-fire timer bringe en afslutning. En tragisk? en heldig? en lykkelig afslutning? Ingen kunne vide det. Skulle det ende med, at der skete noget med Lisbeth eller mig selv, var det stadigvæk bedre med en slutning end at mareridtet skulle fortsætte uendeligt. Jeg var tilfreds med ... en afslutning!

Derfor valgte jeg - efter at have taget et par dybe, mentale "vejrtrækninger" - at glemme den fare, Lisbeth var i for øjeblikket. Sonny ville i første omgang sikre sig den sorte lommebog, og vi skulle mødes på en eller anden måde for at udveksle "gidsler". At Sonny ikke ville være tilfreds, før Lisbeth og jeg var fuldstændig og definitivt elimineret som trusler mod hans givtige forretning, regnede jeg for en kendsgerning. Elementære detaljer, såsom at vi ikke måtte indblande politiet, ikke måtte fortælle andre, hvor mødet skulle finde sted *et cetera et cetera*, skænkede jeg ikke en tanke. Det gjaldt udelukkende om at sikre, at Lisbeth og jeg fik en marginal chance for at slippe udskadt. Hvilket jeg allerede arbejdede på.

(- For engangs skyld tror jeg, at jeg vil bruge ventetiden til noget andet end at sidde i mit eget tis, lille Sonny!)

Mine venner kunne på ingen måde vide, hvad der flaksede gennem mit hoved. Måske fortolkede de min ro som chok - ... nå, det var ikke væsentligt. Jeg vidste, at de ville gøre, som jeg foreslog.

Harald bakkede eftertænksomt på snaden. - Ja, tiden er ikke til de store filosofiske diskussioner, og jeg vil strække mig så langt som til at sige, at det lyder fornuftigt nok. Hvis vi går ud fra, at Lisbeth ikke har afsløret, hvor vi er, samt at Sonny - hvis ikke han planlægger noget mere drastisk - vil ringe og fortælle os, hvor vi kan bytte Lisbeth med hans lille lommebog, vil jeg foreslå, at vi dropper planen om at finde et andet opholdssted.

Et ekko af mine egne tanker, som styrkede mig i troen på den plan, jeg var ved at lægge. Til Helen og Monas forbløffelse, var det mig, som overtog kommandoen, uden at Harald så meget som blinkede. (Gad vide, om det gamle, sløve, irriterende - ... og kloge og uundværlige fjols kunne læse beslutningerne i nakken på mig?)

Helen og Mona kunne ikke gøre andet end at blive i huset og modtage eventuelle opringninger fra Karen. Harald, derimod, kunne vise sig at være det bedste kort, jeg havde på hånden.

- Harald. Vi to tager afsted med det samme. Hvis vi er heldige, og Sonnys besked kunne tyde på, at i det mindste min telefon stadig er uskadt, har de ikke forsøgt at finde bogen i min lejlighed - ... eller måske har de ikke haft tid til det - det er ligegyldigt. Hvis vi skynder os, tror jeg, at vi lige har tid til et par simple, men nødvendige forberedelser.

Jeg fortalte ikke Harald, hvad jeg tænkte på, før vi sad i bilen på vej hjem. I de seneste dage havde foråret vist sig fra sine værste sider. Solskinnet var kun en erindring, de tunge skyer havde struttet af vekslende regnmængder, og vinden var taget til dag for dag. Mens vi kørte hjem fra Hillerød, gik verden sidelæns. Stormen, som til en afveksling for os vestvendte danskere kom fra øst, fik de få mennesker, som trodsede vejret, til at gå skarpt foroverbøjet mod vinden eller desperat balancerende med arme og tøj sprællende og viftende i den fejende medvind. Det ruskede bravt i karrosseriet på Haralds kassevogn, men uden uheld nåede vi tilbage til ejendommen, hvor han og jeg boede. Vi fulgtes for en sikkerheds skyld op ad trappen. Selvom lejligheden var uskadt, var det ikke fordi, Sonny bevidst havde skånet den. Min hoveddør var skruet fast til karmen med et par vinkeljern, og Harald måtte en tur ned på værkstedet for at hente en skruetrækker. Mens jeg ventede, gik min nabos dør op, og Per, en langhåret sociologistuderende, som ofte var hjemme om dagen, stak hovedet frem. - Åh, det er dig, Brian, sagde han. - Ja, det ser ikke godt ud, hva'. Viceværten var rasende over, at han måtte tilbringe fredag aften med at sikre din dør.

Per fortalte, at der sent fredag aften havde lydt et par voldsomme knæk ude på trappen, og da han, som ikke er den store, frygtindgydende type, trods alt havde åbnet sin egen dør for at se, hvad der var på færde, opdagede han, at min dør stod åben. Lange revner i karmen og en tydelig rumsteren i lejligheden fortalte ham, at der var uvedkommende gæster. Uden at betænke sig, havde han med sin bedste basstemme råbt, at "hvad Helvede foregår her", hvorefter han indrømmede, at han var trådt diskret ind bag sin egen dør. Til hans store forbløffelse kom en mand farende ud af lejligheden og forsvandt ned ad trappen. Inde i min lejlighed var der kun blevet åbnet et par skuffer i soveværelset, hvilket jeg kort efter selv kunne

konstatere. Sonny - efter Pers beskrivelse var det ham - havde ikke nået at gøre større skade.

Vi vidste, at lejligheden var rensset for uvedkommende personer, men en let nervøsitet, kunne jeg ikke sige mig fri for, da jeg sammen med Harald og Per trådte ind i min entre. Jeg overskuede tvivlende, men lettet, møblerne i stuen; stereoanlægget, mine bøger og plader, alt var intakt. Telefonen virkede.

- Jeg vidste ikke, om du kom hjem eller hvad, så jeg ringede for at melde det til politiet, men de havde ikke tid til at komme, da de hørte, at der ikke var sket noget særligt. Ham, jeg talte med, sagde at du selv skulle ringe og anmelde indbruddet, hvis der var stjålet noget. Sært system! Men miraklernes tid er ikke helt forbi, for det lykkedes mig til sidst at få Pedersen til at skrue de der beslag på, efter at krimien på toeren var færdig! Jeg sad sgu hele aftenen med åben dør og lyttede efter snigende indbrudstykke.

Indvendigt gav jeg Per ret i, at der stadig kunne ske mirakler. Jeg har haft andre naboer, som ikke ville have løftet en finger for at forhindre den slags - allerhøjest banke på væggen for at brokke sig over larmen. Jeg takkede Per tusind gange for hans - i vore tider - usædvanlige mod og betænksomhed, og kort efter gik han ind til sig selv.

- Du havde ret, Brian, sagde Harald, da Per var gået - jeg har alle remedierne, og hvis jeg skynder mig, kan det sagtens lade sig gøre. Jeg går ned og starter med det samme. Imens kan du ringe til det her nummer og høre, om vi kan låne det andet. Han gav mig en seddel.

Bortset fra den korte og heldigvis positive telefonsamtale havde jeg intet fornuftigt at foretage mig indtil klokken to og kunne derfor i ro og mag bide mine negle i stumper og stykker, danse en lystig "gulvtæppe-polka", slå plat og krone med mig selv, om jeg skulle tænde for radioen for at høre de sidste nyheder om den officielle version af dramaet, og ellers bede til, at Harald var så hurtig, som min plan krævede.

Alt andet end at tænke på Li- ...

...!

***

KAPITEL 29

Telefonen ringede. Harald var nede på værkstedet, og jeg var alene i lejligheden. De tre minutter, som var gået siden mit armbåndsur viste to, var ikke uventede, så min tilkæmpede ro led ikke nævneværdig skade.

Jeg indledte for min del nervekrigen med at lade telefonen ringe fem gange, før jeg langsomt løftede røret.

- *Brian?! jeg er OK, jeg* - ... Lisbeths stemme forsvandt brat.

Ét-nul til svinet. Mine hænder rystede, jeg tabte næsten røret, sveden sprang frem af alle porer, og et øjeblik glemte jeg alle mine fine planer og psykologiske

forudseelser. Lisbeths stemme skød gennem alt og fik mine forsvarsværker til at ryste katastrofalt.

- Nå, lille Brian. Du kan høre, at jeg ikke har gjort din udkårne fisselette noget - ... endnu.

Den selvglade, drævende stemme fik det til at snurre af raseri i mit hoved. Det kostede kræfter at holde min mund. (- Lad ham ikke mærke ...!)

- Jeg er sikker på, at du gerne vil se Lizzie igen, ikke sandt, og det kan du sagtens komme til, hvis du er en rigtig dygtig dreng og gør, som du får besked på. Ser du, din lånetid er overskredet. Bogen skulle have været afleveret for længe siden, men det kan nås endnu. Hallo, lille Brian, er du der? Hør nu godt efter, ikke!

Jeg hørte min hoveddør gå op. Harald kom ind i stuen. Med løftet hånd betydede jeg ham - unødvendigt - at han skulle være helt stille.

Sonny fortsatte. - Om - skal vi sige en time - møder du op som en flink lille dengse i den nyåbnede filial på ... Langelinie. Vi regner ikke med det store rykind på grund af vejret, men da du er en særlig låner, vil biblioteket holde længe åbent i dagens anledning.

Hans syge humor gjorde mig mere kold end han formodentlig kunne forestille sig. Den gjorde mig ikke mere nervøs, men det skulle han ikke vide. Tværtimod. Han ville høre nerver. (OK, jeg havde ikke det store besvær med at få stemmen til at hakke og stamme).

- En ti-ti... en time, øh - ... altså klokken ... klokken - ...

- Ja, klokken tre. Og hvis du nu skulle lege med tanken om at tage din far og mor med, så behøver du det slet ikke. Du kommer bare helt mutters alene, og så ordner vi den bagatel ... med bogen, ikke?

- Jamen, jeg kan da ikke ... hvordan skal jeg ... (- Ikke overdrive, ikke overdrive! Vis ham, du er nervøs, men lad være med at overspille rollen). Jeg klappede i, tog en tydelig vejrtrækning ned i røret, Javel - ...

- Jamen, så siger vi det, ikke, lille Brian? En time! Der lød et klik, linien var død.

Nu kunne jeg give efter. Jeg kastede mig bagover i sofaen, dækkede ansigtet med hænderne, og i et stykke tid var jeg lige ved at give efter og græde. Harald satte sig ved siden af mig uden at sige noget. Da jeg efter et minuts tid rettede mig op igen, undersøgte han mit ansigt for spor på sammenbrud, spor, som han med tilfredshed ikke fandt.

- Vi - eller rettere jeg - skal være på Langelinie klokken tre. Ja, på mange måder er det det perfekte sted at mødes i dag. Der kan umuligt være nogen derude i det uvejr, man kan let komme dertil i bil, og hvis ellers Sonny tænker, som jeg forestiller mig, vil han betragte den øde havn og det oprørte vand som et glimrende sted at slippe af med et besværligt lig eller to.

Jeg var selv forbavset over, at jeg kunne betragte sagen, som var jeg en udenforstående. På den anden side vidste jeg, at et heldigt udfald af det forestående møde i ekstrem høj grad var afhængig af, at jeg holdt hovedet koldt, samt at jeg havde "læst" Sonnys opførsel korrekt.

Harald så på mig. - Jeg er klar, og hvis du også fik det, som vi ... - jeg nikkede, - ja, så er alt klart. Vi har ... tja, jeg ved ikke om det kan give os problemer. Jeg hørte i radioavisen, at politiet har fået en beskrivelse af skrumlet. En af naboerne må have set bilen oppe ved sommerhuset i torsdags, men vedkommende må have været

farveblind, for de kunne åbenbart ikke afgøre om det var en rød eller grøn varevogn, man havde set. Jeg tror ikke, vi skal bekymre os mere om det; skal vi så se at komme afsted?

Vi havde fundet det tykke overtøj frem, blæsten var gysende kold, og flere slagbyger var det også blevet til i løbet af dagen. Jeg havde ikke selv noget brugbart, men Harald var velforsynet med store, hellange frakker, til overflod med god plads til både jakke og trøje indenunder. Trods besværet med den vide frakke og mine store motorhandsker af imiteret læder, var vilkårene alligevel de bedst tænkelige. Harald kørte for mig i starten, mine nerver skulle skånes til det sidste "svære" stykke lige inden Langelinie. Først tog vi turen omkring Kødbyen, og mens jeg ventede, gik Harald ind gennem den store port (Kødbyen sover aldrig!) Fem minutter senere smed han en plasticpose om bag i bilen, og vi kørte ind til Hovedbanegården.

På vej hjem fra Helens hus havde vi aftalt, at - hvis ellers tiden tillod det, ville vi gøre et forsøg på at ryste eventuelle skygger af. Der var ingen grund til at fortælle Sonny eller hans mulige hjælpere, at jeg ikke var "mutterens" alene i verden, som han havde beordret. Jeg hoppede ud af bilen og gik hurtigt ned på perronen til S-togene, som kørte nordpå. Det havde kostet mig nogle betænkeligheder at foreslå det, men selv tanken om, hvad der var sket sidste gang, jeg prøvede at snyde en forfølger på den måde, kunne ikke ryste mig. Skulle vi sikre os, at jeg ikke blev fulgt, var det den eneste måde at gøre det på.

Jeg tog det første det bedste tog, stod af på den næste station - den station, hvor jeg sidst havde optrådt med mit afsindige stepnummer - og så op og ned langs togstammen. De få passagerer, som stod af, virkede kun interesserede i at komme væk fra perronen, i ly for den stride blæst. Jeg trådte ind i relativ læ ved et skur, og da det næste tog i samme retning standsede ved perronen, ventede jeg til advarselsbippene lød, løb frem og nåede ind i sidste øjeblik. Forskellen fra hin mindeværdige og blodige eftermiddag var min totale ligegyldighed med omgivelserne. Om så S-toget havde været proppet med mennesker, der hilste min hurtige entre med hysteriske latterbrøl, kunne det ikke ændre den kendsgerning, at jeg og Lisbeth indenfor de næste tre kvarter havde en håndfuld ganske ubetydelige chancer for at overleve. En kendsgerning, jeg var mere optaget af.

Togvognen var tom som mit blik, men en ting havde jeg sikret mig: der havde ikke været en sjæl på perronen. Jeg vedtog, at jeg ikke blevet skygget.

Harald ventede på mig foran stationen nærmest Langelinie. Han havde ligeledes foretaget et par hjemmelavede numre for at sikre sig mod forfølgere. Vi havde endnu et par kilometer at tilbagelægge, men tiden var på vor side. Vi fandt en stille sidevej, hvor Harald kørte ind til kantstenen og standsede bilen. For en tilfældig tilskuer var der intet bemærkelsesværdigt at se, bortset fra at en grøn kassevogn holdt stille langs fortovet i et kvarters tid, hvorefter den igen drejede ud på kørebanen og forsvandt om næste hjørne.

Jeg sad alene bag rattet. Min tykke frakke var knappet helt op, de store handsker virkede overflødige inde i førerhuset, men jeg skulle snart ud i kulden. Jeg kørte tilbage forbi S-togsstationen og fortsatte rundt langs det historiske fort, Kastellet, ind mod byen. Bortset fra enkelte biler var gaderne helt øde denne stormfulde søndag eftermiddag. (- Selv ikke den mest kræsne filminstruktør kunne forlange mere trøstesløse og perfekte omgivelser til den sørgelige slutning på - ...)

Mine deprimerede tanker blev afbrudt af et uventet syn. På cykelstien i højre side af vejen, trodsede en lille, tætbygget mand i skinnende træningstøj elementernes rasen. Sidevinden var forrygende stærk, da vi befandt os mindre end en kilometer fra havnen, hvor stormen med uhyggelig kraft stødte ind i landet. Cyklisten hang akavet ude på vindsiden af cyklen for at modvirke vindpresset. Mandens stærkt fordrejede ansigt virkede på en måde bekendt, og selvom mit hoved kun havde plads til den forestående konfrontation, ringede en klokke pludselig: John, eller, hvad var det nu? ... Nå ja! Johs! ude fra det lille træningslokale, jeg havde besøgt engang i forrige årtusinde.

Hvad i alverden kunne få ham til at cykle rundt i det vejr!

Mine spekulationer varede kun et øjeblik, for samtidig nåede jeg frem til lyskurven, hvor jeg skulle svinge til venstre for at komme ud til Langelinie. Lyskurven viste rødt, og mens jeg holdt og ventede i venstresvings-banen, kom Johs rullende inde på cykelstien. Jeg drejede kort hovedet og så på ham. Måske derfor fik han øje på mig, og pludselig lyste hans ansigt op i genkendelse. Til min store overraskelse drejede han cyklen ud på kørebanen og trillede hen til bilens passagerside. Han bankede på ruden og viste med fagter, at jeg skulle rulle ned. I det samme blev det grønt lys, og skønt der ikke var andre biler i nærheden, var jeg nødt til at svinge til venstre. Hvilket han åbenbart godt forstod. Til min stigende forbavselse så jeg ham give tegn til, at han ville følge efter. I sidespejlet kunne jeg se ham kæmpe sig op mod vinden. For ikke at støde ham, nu da han var i den grad opsat på at snakke med mig, holdt jeg ind til siden med en halv meter til kantstenen. Et hurtigt tjek på uret, viste mig, at jeg lige havde tid til en høflig snak, men ikke over to minutter.

- Hva' Fanden, ... det var dig, ... der var ude og hilse ... på i sidste uge, ikke? Johs havde besvær med vejtrækningen, hvilket ikke var mærkeligt.

- Jo, det var jeg ganske rigtigt, men sig mig, hvad i alverden laver du på cykel i det her vejr? (Bare holde samtalen på overfladen et minut og så sige at jeg har travlt!)

- Ja, jeg tænkte på at droppe det, men jeg ikke har megen tid til at træne til "Sjælland rundt", og så måtte jeg afsted. Det bliver måske også sådan et vejr, når vi skal køre løbet ... - og det bliver eddermame rart at komme hjem til Lillemor efter sådan en tur! Johs lo fornøjet, han nød helt tydeligt udfordringen i den stride blæst.

- Ja, hver sine lyster, sagde jeg (muntert?) og fortsatte, - Nå, men... jeg bliver sgu nødt til at køre videre, men det kan da være ...

- Ja, du skal bare komme forbi, hvis du får lyst til at krænge fedtet af dig ... - øh, hvorfor åbner du ikke frakken, du ser helt svedt ud? Velvillig bekymring stod malet i hans ansigt.

- Jo, ... nej, jeg skal alligevel snart ud, så ...

- Sig mig, har du det godt? Du ser mig lidt blegnæbbet ud. Er du helt sikker på, du er i stand til at køre den spand, hva'? Han kiggede spekulativt hen langs højresiden af den store varevogn.

- Nej, - øh, jeg mener jo, selvfølgelig har jeg det godt, hvorfor skulle jeg ikke have det godt. Jeg har det altid ... (- holdkæftholdkæftholdkæft) - Men du, jeg bliver altså nødt til at køre, ikke? Lidt brutalt begyndte jeg at rulle sidevinduet op.

Johs så ikke ud til at blive stødt, men han gav kun en svag vinken til hilsen, da jeg kastede et vanvittigt blik rundt for at se, om der var andre biler på kørebanen, trådte speederen i bund og racede derfra.

(- Fire minutter endnu - nu bare rundt i svinget her - tag det roligt, ikke køre for hurtigt - der har vi porten til Kastellet - nu forbi restauranten - om et øjeblik kommer vi til - jo, der sidder hun, Den Lille Havfrue, mutters alene (også du, min tøs!) og stirrer sørgmodigt ud over havnen efter sin elskede, som hun ikke kunne få uden så katastrofale ofre. Længes du efter den velsignede ro på havets bund? Jeg forstår dig, lille pige).

Store gul-brune flager af skumsprøjt fra de frådende bølger slog ind over den forsvarsløse statue i vandkanten og nåede helt op til vejen, hvor jeg kørte.

(- og her skal vi dreje - ...)

Jeg stoppede bilen midt på kørebanen. Der var ingen fare for at andre skulle køre op i mig. Ikke et øje i nærheden. Nu skulle det ske! Som en sidste og forhåbentlig gavnlig foranstaltning brugte jeg et øjeblik på at knytte hænderne, lukke øjnene og trække vejret dybt. Gentog det to ... tre ... fire gange. Mit største aktiv ville blive min evne til at koncentrere mig uanset, hvad Sonny diskede op med. Efter en sidste spænding og afslapning i hele kroppen, stirrede jeg ud i stormen, sansede i et mikrosekund, hvordan jeg blev tom for tanker, hvordan mit "jeg" forlod min krop, var fri. Så vågnede jeg. Sammenbidt vendte min bevidsthed tilbage. Jeg satte skrumlet i gear. Om ét minut ...! Jeg holdt på en stump vej, som efter et sving førte ud på den lange kaj med navnet "Langelinie". Da jeg slap håndbremsen, begyndte bilen selv at rulle ned ad den skrånende vej. Jeg holdt et langsomt tempo, kom rundt i svinget, og kunne nu se den lange, øde asfalt strække sig uendeligt mod nord. Enden af kajen - hvis den havde en ende - forsvandt i en dis af skumsprøjt.

På højre side havde jeg Øresund, pisket til kæmpestore, morderiske bølger, hvis toppe næsten nåede op til kajkanten, på venstre side en høj væg, som øverst oppe dannede kanten på en vej, som dermed løb parallelt med Langelinie. Jeg lod bilen trille fremad i skridttempo. Den snorlige, kilometerlange kaj var mennesketom. Ikke en eneste, hærdet lystfisker, ikke et hangarskib med atombestykning og tilhørende Greenpeace-gummibåde, ikke et eneste sølle lille regiment marineinfanterister, som kunne hjælpe mig ... ikke en eneste bil ...

Jo. Én.

Den frygtede silhuet dukkede frem af disen. Firehjulstrækkeren holdt midt på molen, på tværs af parkeringsfelternes hvide streger, midt mellem de to kørebaner, som gik langs kajens højre side og langs den høje mur på den venstre. Bilens omrids så besynderligt ud. Da jeg kom tættere på, forstod jeg hvorfor. Op ad bilens køler, med armene på ryggen, med et stort plaster for munden, rystende af kulde, gennemblødt af regnen og skummet, med øjenene stift rettet mod mig ...

...!

... stod Lisbeth.

***

KAPITEL 30

Hvor længe de havde været der, hvor længe Lisbeth havde stået på den måde, totalt forsvarsløs i det stormfulde vejr, kunne jeg ikke vide.

Men jeg var rasende!

Min første indskydelse var at springe ud af bilen og styrte hen til Lisbeth. Beskytte hende mod uvejret og kulden uanset konsekvenserne. Jeg gjorde vold på mig selv og blev siddende, standsede bilen ti meter foran firehjuleren, så vore forlygter i fællesskab oplyste sceneriet med Lisbeth som eneste, ubevægelige aktør - indtil videre. Et gammelt trick dukkede op i mine tanker. Jeg stirrede bevidst ud til siden, væk fra Lisbeths ynkværdige skikkelse og talte langsomt: - enogtrediv, toogtrediv, ... Hellere opdele tiden i fornuftige bidder end lide under dens træge gang! Jeg nåede til "femogfyrre", før Slagter åbnede døren i passagersiden, trådte frem langs køleren og stoppede ved siden af Lisbeth. Jeg åbnede min egen dør og skulle til at stige ud, da han råbte noget til mig. På grund af uvejret kunne jeg ikke fatte ordene; jeg måtte råbe tilbage, at han skulle gentage.

- Drej rundt, så jeg kan se ind ad døren, hørte jeg anden gang. Jeg svingede vognen rundt, åbnede passagerdøren, så han kunne se, at jeg var alene i førerhuset.

- Drej helt rundt, jeg skal se ind bagi, fortsatte han. Jeg tillod mig et ømt, længselsfuldt blik på Lisbeth, satte vognen i gear og drejede langsomt rundt, så den holdt med bagsmækken mod den anden bil. Jeg steg ud, gik om bag bilen og åbnede dørene. Slagter trådte nærmere, gav mig et meget grumt blik, hvorefter han koncentrerede sig om kassevognens indre. Pludselig opdagede jeg, at det, jeg i første omgang havde taget for et pudsigt og skævtstående pandebånd, i virkeligheden var en hudafskrabning. Den strakte sig næsten fra tinding til tinding. I tankerne genkaldte jeg mig gysende lyden, da mandens pandebrask bankede i fortovet forleden aften. Derfor det sure udtryk. Tilsyneladende tilfreds med det, han så i Haralds bil, nikkede Slagter kort, hvilket var tegnet til, at det var sikkert for Sonny at komme frem. Jeg lukkede varevognens bagdøre til igen.

Døren i chaufførsiden på Sonnys bil gik op. Først kom én langskafte, sort støvle til syne under dørkanten, derefter den anden; Sonny stod ud for bildøren, med hovedet let på skrå. Om hans solbriller virkelig lå knust ude ved motorvejsudfletningen, hvor Haralds partisansøm havde forhindret videre forfølgelse fra hans side, var ikke godt at vide, men han havde for en gangs skyld ingen på. (Hans fremtoning blev ikke mindre faretruende af den grund). Han stirrede intenst på den grønne kassevogn, det hvide hår piskede om ørene på ham, men selv stod han stille. Slagters inspektion havde trods alt godtgjort, at bilen var tom. Sonny trådte nogle skridt frem og først da han stod foran sin egen bil, skiftede blikket fra varebilen til mig.

- Det var godt, lille Brian, og du fryser ikke, kan jeg se. (Hvor jeg hadede den stemme). - Bogen.

Langsomt og kluntet på grund af de store handsker stak jeg hånden i højre frakkelomme og trak bogen op. - Jeg vil kun bytte lige over. Det lød fuldstændig som to skoledrenge, der for et par dage har lyst til at prøve hinandens legetøj men alligevel nødt til at give slip på deres eget.

- Rolig, lille Brian, bare rolig. Slagter, hent tøsen.

Slagter adlød sindigt, sløvt. Som sædvanlig var han Sonnys tavse, medgørlige hjælper. Han tog fat i Lisbeths højre arm og førte hende fremad. Hun gik med småbitte skridt. Hendes ben var bundet sammen lige over knæene med en kulørt eller spraglet - ... snor? nej! ikke en snor, snarere en ... elastik! En elastik fra en "blæksprutte", en tyk, omviklet gummirem med kroge i enderne, beregnet til at holde bagage fast på taget af en bil eller bag på en cykel. Den måtte snære ubeskriveligt. Stoffet på hendes bukser havde skjult de rød-gule snoninger, så jeg ikke havde fået øje på dem tidligere. Hvis de havde bundet hendes arme eller hænder på samme måde ...!! (- Rolig, lille Brian, bare rolig. Du må ikke tabe hovedet!) Det var ikke et ekko af Sonnys hånende ord, det var desperat nødvendighed. I et sugende øjeblik forstod jeg, hvad vendingen "at se rødt" betød.

Vi mødtes midt mellem de to biler, Sonny en anelse foran Lisbeth, som blev skubbet fremad af den store mand. Jeg så kun på Sonny, selv om jeg ville, *måtte* ... - *længtes efter* at se på Lisbeth.

Sonny rakte hånden frem uden at sige noget. Mens jeg fastholdt hans blik, gav jeg ham bogen. Nu var afgørelsens time kommet. Jeg ventede.

- Sådan. Det var da ikke så slemt, vel? Hvad angår Lizzie, så ... Slagter! Sonny holdt bogen op, så Slagter ville kunne tage den, når han gik frem med Lisbeth.

Kæmpen trådte frem. Lisbeth var nødt til at trippe med. Efter et par skridt (kæmpens, vel at mærke, ikke Lisbeths, som var minimale, og uendeligt mere besværlige i forhold) skubbede han brutalt til hende. Lisbeth havde ikke en chance for at holde balancen. Uden at kunne tage fra med hænderne, væltede hun fremover. Mirakuløst fik hun drejet sin overkrop så meget i faldet, at hun undgik at lande direkte på ansigtet. Hendes skrig blev kvalt af plastret, men selv stormen kunne ikke overdøve det rædselsfulde bump, da hun ramte asfalten. Hele min krop hørte det bump. Netop som jeg ville kaste mig frem for at prøve at gribe hende, eller i det mindste rejse hende hurtigt op igen, stoppede Sonnys stemme mig. Han råbte til mig, hvad hørte jeg ikke. Det var næsten synd, at stormvejret tvang ham til at råbe; ægte ondskab trives bedst i lave, dybe stemmelejer. Nå, slynglen gentog villigt.

- Men vi er ikke helt færdige, er vi vel, Brian? Jeg synes bestemt, jeg sagde til dig, at du skulle holde snuden for dig selv. Kan du huske det?

Sonnys højre pegefinger var indtil videre den eneste spidse genstand, jeg kunne se. (Barnemad!) Hans stemme kunne ikke lide at råbe, den savnede sin sædvanlige dræven, som kompensation anstrengte den sig for at lyde ekstra kold, fuld af underforståede trusler. Rimelig succesrigt.

Jeg rettede mig op, forberedte mig på det, jeg var kommet for. Sonnys udspil var ikke overraskende; nu var det op til mig at blande kortene på en ny og anderledes facon. Lige siden *briefingen* ved daggry, havde mine kommandotropper sukket efter dette øjeblik, vor sidste chance for at vende slagets gang. Vi havde alt at vinde, intet at tabe. Hærens bedste - og eneste - hjerne havde lagt slagplanen og indkaldt samtlige reserver. Alle mand trådte frem under den døvende spærreild. Selv delingens sorte får, min dovne, mørbankede og normalt krysteragtige krop, stillede tappert op sammen med resten af styrken, nikkede sammenbidt til løjtnant Brian "*Battler Britton*" Mortenzon og sagde de udødelige ord: - *Let's get those fuckers!* Oversat til genkendeligt dansk:

- Ja, jeg tror minsandten, at jeg har hørt noget i den stil. Der var engang en luset telefonterrorist, som fortalte mig noget lignende, men det kan umuligt have været dig, Sonny. Den slags er alt for lavt for sådan en dygtig mand som dig. (- OK, Sonny, så er det din tur).

- Hovsa, hovsa, man er nok blevet stor i slaget, hva'. Sonny begyndte at gå fremad på samme langsomme, selvsikre måde som hin morgen hjemme i gården. - Ja, måske var det ikke tydeligt nok, men når jeg siger den slags, mener jeg det faktisk.

Jeg begyndte ikke - som dengang - at gå baglæns. Til min fryd standsede han to skridt foran mig.

- Du må ikke misforstå mig, Sonny, men en mand, som er dygtig til stikke folk ned bagfra, må være højt hævet over noget så simpelt som en gang primitiv telefongas.

Hans blik blev mere stirrende, hans venstre hånd kom langsomt op fra den varme lomme. Uden kniv! Begge hænder åbnede og lukkede sig ubeslutsomt. "Der er noget galt. Stodderen er ikke bange?!"

Jeg gav skruen et par omdrejninger mere. Langsomt og velovervejet lod jeg blikket glide fra Sonny over på Slagter, lod det hvile et øjeblik på det store brød, som om jeg vurderede ham og fandt ham for let. ("Nå ja, ham har jeg jo ordnet én gang før"). Mine øjne strejfede et millisekund Lisbeth på asfalten, men gled hurtigt videre, op ad den grå-brune mur, op mod vejen ovenover. Denne gang var det mig, der lige skulle tjekke, om stedet var øde nok, og det var det - ... mit hjerte sprang et slag over ... det var det ikke!

Hvad var dét! Det var sgu da ikke et ... Jo, det var! Jeg var lige ved at vise Sonny, at jeg blev overrasket. (- Hold fast, Brian, nu går det lige så godt!)

Over kanten af muren, der afgrænsede vejen oppe over kajen, stak et ansigt frem. Efter at have genopfrisket vort overfladiske bekendtskab fornylig, kunne jeg ikke undgå at genkende det. Johs, den vanvittige uvejrsacyklist, motionisten, som trodsler al slags vejr og nyder strabadserne, stod i selvsamme øjeblik og stirrede vantro ned på det umulige tableau på Langeliniekajen. Uvist af hvilken årsag var han fulgt efter mig.

Sonny stod også og måbede. "Lille Brian" var blevet tosset. Ville fjolset gerne mærke Sonnys vrede? Hvad lå der bag? Han kneb øjnene sammen, ikke kun på grund af blæsten og skumsprøjtet.

- Nej, sådan en dygtig mand, som dig, råbte jeg, som for at overdøve stormen, - som bare skal have en muskelmand til at holde folk, mens du dolker dem i ryggen, ikke, Sonny? (Johs skulle nødtigt gå glip af noget!)

- Hva' Fa'n mener du? råbte Sonny med pludselig voldsomhed. - Jeg har krafteddeme aldrig ... (Endelig, en sprække).

- Ja, så vidt jeg kunne se, var Birger ikke ligefrem pletfri på ryggen, råbte jeg skingert, - og du vil da ikke fortælle mig, at du omfavnede ham, mens du stak kniven i ham?

Ud af øjenkrogen kunne jeg ane Lisbeth stirre skrækslagent på mig. Hun måtte vel også tro, at jeg var blevet rablende vanvittig. At stå her og udfordre en koldblodig morder. (- Men det er netop udfordringen, det drejer sig om!) Sonnys stemme steg i styrke, hans øjne bulede ud af hovedet, spyttet stod fra hans læber:

- Og hvad så, hvis det var mig, der stak ham?! Jeg kan sgu da ikke gøre for at idioten lignede ...

Han tav. Forstod han, hvad jeg var ude på? Var jeg gået for vidt. Ville Johs nu alligevel ikke kunne vidne om, at Sonny havde tilstået mordet på Birger. Eller ville blæsten føre ordene op til ham på raske fjed, så der i det mindste var ét menneske, som kunne fortælle sandheden, hvis jeg og Lisbeth ikke overlevede min farlige taktik?

Med alt for lav stemme tilføjede Sonny ondskabsfuldt, - ... og havde det så bare været dig i stedet for, som jeg først troede!

Pludselig var afstanden mellem os meget lille. (- Fint, så kan han ikke svinge kniven ordentligt).

Sonny kom åbenbart til samme konklusion. En blanding af vantro og kølig overvejelse afspejledes i hans ansigt, han trådte bagud på hælene, skiftede lidt på fødderne, og endelig trak han den forventede og velkendte springkniv op af lommen. Bladet klikkede frem. Hans lige så velkendte, slimede smil fandt frem til sin vante plads. Næsten alt var ved det gamle. Det nye var et strejf af usikkerhed i blikket!

Nu gjaldt det.

I tankerne havde jeg gentaget scenen for mig selv hundredvis af gange. Sonny opførte sig næsten præcis, som jeg regnede med, mens jeg reagerede - ikke som Sonny var vant til - men på den måde, jeg havde planlagt og forberedt mig på i de sidste to timer. I stedet for at dukke mig, dreje til siden eller skrækslagent flygte fra kniven, greb jeg fat om den. Ikke om hånden, der holdt kniven. Nej, om selve knivsbladet. Det umulige var på dagsordenen idag.

Sonny stirrede overrumplet på min behandskede hånd, som holdt om det spidse og barberknivsskarpe blad, vågnede brat op af trancen og trak kniven til sig. Jeg åbnede hånden. Handsken havde fået en lang, tynd flænge, hvor klingens skåret sig igennem kunstlæderet. Intet blod flød ud gennem flængen. Endnu en omvæltning af hans verdensbillede.

Og der var flere på vej.

Alverdens karatefilm levede i det brøl, jeg udstødte, mens jeg trådte frem (!) og slog ud efter kniven. Sonny sprang bagud, svajede fra side til side, lod kniven svæve foran mit ansigt (et skole-eksempel på den rutinerede knivkæmper) men hans øjne flakkede fra mit ansigt til min tilsyneladende uskadte hånd. Jeg kastede et blik over mod Slagter, men han var, som jeg før havde set, vant til, at Sonny klarede den slags alene; han viste ingen tegn på at komme ham til hjælp. (- Nu står den snart ét-ét, lille Sonny!)

Jeg følte næsten mit humør stige. Det virkede! Nu skulle Johs deroppe få noget at fortælle børnebørnene. Med springkniven som et naturligt centrum begyndte vi en lille dans omkring hinanden. Jeg langede ud efter kniven i små hurtige jap, komplet ligegladd med dens skarpe klinge. Et stykke tid gik Sonny med på spøgen, snittede løs i mine handsker uden at se eller tænke på andet, men i stedet for at tvinge mig til at vige, var det ham, der langsomt blev presset bagud.

Lisbeth kunne ikke skrike på grund af plastret, men jeg kunne høre hendes forsøg, hver gang Sonny skar nye flænger i mine handsker. Derfor besluttede jeg at stoppe, mens "legen" var god. Det måtte bære eller bryde. Næste trin var det sværeste - og farligste. Jeg standsede mine udfald. Lod ham samle sig en smule. Jeg havde hele tiden holdt øje med den vantro, som afspejledes i hans ansigtsudtryk, og jeg kunne se, at han var træt af denne uvante og besværlige kamp. (- Skal vi slutte nu, Sonny?)

Mit benarbejde var absolut ikke i VM-klasse, mens jeg trippede fra side til side og skyggeboksede lidt med armene som for at finde et hul i hans knivbarrikade. Lettere kluntet. Endnu en del af taktikken. Jeg øgede tempoet, begyndte at snerre ad ham, stirrede mere og mere arrigt på kniven, for til sidst at udstøde et rasende brøl og gå fremad med armene cirkulende rundt. Ubesværet trak Sonny sin knivhånd i sikkerhed for mine vildt baskende arme, som dermed fløj nyttesløst ud til siderne. Og blotlagde hele fronten, mit ansigt, mit bryst og - enhver knivkæmpers *Bull's Eye*: min mave. Jeg kunne se ham opfatte min fejl, som en slange, der instinktivt reagerer på en blottelse hos det dansende desmerdyr; med et triumfhyl trådte han frem, blokerede min højre arm og svang kniven hårdt og kontant mod mit bløde mellemgulv. I det øjeblik, hvor mine teorier skulle bevises i praksis, havde jeg kun tanke for én ting: Lisbeths reaktion (- Undskyld, Lisbeth, min elskede, jeg kan ikke gøre det på anden måde. Jeg er nødt til at lade mig dolke, ellers får vi aldrig fred - men vil du ikke nok se den anden vej, selvom det ikke er, som du tror, for - ...)

Smældet, da bladet knækkede, virkede forkert. Ikke selve smældet, det var naturligt nok. Det var - ... *tilstedeværelsen* af netop den lyd. Dén hørte slet ikke hjemme i denne scene! En fejl, helt klart en fejl. Men vi fortsætter uanfægtet. De forsamlede romere rejste sig Forum rundt, vendte tommelfingrene nedad og hylede i kor: "*Han skal dø! ... Han er blevet dolket i maven. Han skal dø!!*"

Men jeg døde ikke.

Faldt ikke engang omkuld. Blev tværtimod stående med halvt løftede arme, som et afrakket, forblæst fugleskræmsel med lasede handsker og en alt for stor, plettet frakke. Men et fugleskræmsel, der ikke var sådan at vælte, til forskel fra den ynkelige, sammenkrøbne figur foran mig.

Verden stod på samme tid stille og fortsatte sin vante gang. Fire små ubetydelige skikkelser på Langelinie-kajen gik i stå, stivnede, som figurer i et dukketeater, forladt midt under en opførsel. Slagter var lammet, forstod ikke en brik. Lisbeth var modløst sunket sammen på jorden (- *Gudskelov!*) Sonny stod urørlig, jeg ligeså. Fascineret registrerede jeg den voldsomme forandring hos min modstander og betragtede det blodige svineri, som blomstrede frem på Haralds gamle frakke.

Naturen gik ikke i stå; stormen rasede fortsat om ørene på os, bølgerne bragede mod kajen, skumsprøjtet fløj stadig gennem luften. Tiden gik heller ikke i stå; sekunderne blev med forbavsende regelmæssighed markeret ved Sonnys vilde og gennemtrængende skrig. Skrig, der - som en ny form for tom og enerverende techno-pop - blev ved og ved uden at tabe i intensitet eller lydstyrke. Nå ja, der var en femte person til stede, på vejen oppe bag muren, men han stod lige så ubevægelig som vi andre.

Sonny havde hugget til det bedste, han kunne. Da kniven knækkede, fortsatte hans hånd fremad, det meste af knivsbladet ragede lige ud i luften fra min mave og det øverste afbrækkede hjørne trak skånselsløst en lang, centimeterdyb flænge fra spidsen af hans tommelfinger, tværs over det kødfulde område ved håndroden og et godt stykke op af hans underarm, hvorved pulsåren blev åbnet. *Nu* flød blodet. (- Men det er ikke det rigtige blod, er det vel, Sonny?) Den svage ridser, jeg selv kunne mærke på maveskindet, var ikke værre end et kradsende mærke i nakken på en ny skjorte. Knivskæftet faldt ubrugeligt til jorden, blodet fra flængen sprøjtede ud i luften og ramte forsiden af min frakke. Uden at forstå et muk, greb Sonny om sin

sårede hånd, stirrede skiftevis på blodet og på mig, mens en besynderlig blågrå farve bredte sig i hans ansigt. Mens hans skreg.

Og så gik jeg på ham - ...

De småbitte stålringe i slagterhandskerne, som Haralds ven i Købbyen havde lånt os, kunstfærdigt smedet sammen til en smidig, ugennemtrængelig, ekstra hud, fik nu en anden, men lige så kærkommen funktion. Mine slag blev langt mere effektive, end jeg normalt kan præstere og dog ... Mit humør, i smukkeste harmoni med stormvejret, ville sikkert havde givet mig kræfter til at tærskel livet ud af kroppen på ham med de bare næver. Slagterhandskerne gjorde det blot til en større fornøjelse!

Apropos Slagtere. Sonnys indtil da paralyserede partner vågnede op. Et junglebrøl steg op fra hans strube, mens hans kampvogn af en krop satte sig i bevægelse hen mod mig og Sonny.

Jeg stoppede mine bragende slag mod Sonnys hoved, da jeg hørte Slagters råb. Hans indblanden havde jeg også søgt at gardere mig mod, men hvor var ...? (- Åh nej, hvor Fanden - ...!) Den var værre! Der var ingen tid til at overveje, hvad jeg ellers kunne gøre, når Slagter nåede hen til mig - den del af planen var - ...

... og så blev det MIN tur til at glo uforstående.

Netop som Slagter havde tilbagelagt halvdelen af distancen, slog lynet ned. Ikke i form af en voldsom, elektrisk himmeludladning, men i form af - ... *en grøn racercykel*. Johs' øjemål var perfekt. Det trekantede hul mellem rørene i cykelstellet ramte nøjagtigt ned omkring Slagters hoved, desværre ikke helt ned og låse hans arme ind til kroppen, men ... man kan ikke få alt. Nedslaget, kombineret med overraskelsen, tvang giganten i knæ. De forskellige cykeldele, som jeg af egen erfaring vidste, var spidse, skarpe, kantede, hårde og fra mildt til svært lemlæstende, gjorde deres bedste for at ridse og skramme Slagter, mens olien fra kæde og tandhjul sværtede hans ansigt og hænder grundigt til. Liggende på jorden kæmpede han med styret, pedalerne og hjulene, der mest af alt lignede levende væsener i et nådesløst kvælningsforsøg. Slagter var desværre ikke slået endnu. Det lykkedes ham at slynge den nu temmelig maltrakterede cykel fra sig. Han sprang på benene. Det var ude med mig. Sidste del af planen virkede stadig ikke. Kampen var forbi - men jeg havde nydt hvert et sekund. Den livløse og blodige Sonny mellem mine knæ var belønningen for mine anstrengelser, var gengældelsen for hans terror mod Lisbeth, for den rædsel, vi havde gennemlevet i de sidste dage. Jeg sænkede armene, lod hovedet synke og ventede blot på Hævnens - ikke "Engel" - men "Slagter".

BOOOUUM!!

Lyden var umiskendelig. Ingen undskyldninger med at vinden overdøvede braget. Slagter stoppede for anden gang, stirrede hen mod den grønne kassevogn - og tabte kamplysten.

Harald stod med benene spredt *a la* Clint Eastwood i en spaghetti-western. Det dobbeltløbede haglggevær pegede godt nok op i luften, men han havde kun affyret det ene skud. Endnu en patron tilbage i det andet løb. Hvad en tidligere fremmedlegionær naturligvis vidste alt om.

At slippe ud fra det ubehageligt snævre rum under forsædet havde taget ham længere tid end planlagt, men endelig var kavaleriet kommet! (- ... et haglggevær! det havde vi sgu da ikke aftalt!) tænkte jeg lettere fornærmet. (- Han skulle jo bare ...

Altså, det er Danmark, det her; her render der ingen gale revolvermænd rundt i gaderne. Vi bruger ikke skydevåben!) Harald var altså af en anden opfattelse. I dagens anledning tilgav jeg ham nådigt.

Det var slut. Med stort S. Rulletekster, *please*.

Udmattet, men uskadet, rejste jeg mig fra Sonnys ubevægelige skikkelse. Endelig kunne jeg løbe hen til Lisbeth. Jeg stormede forbi Slagter, som mismodigt stirrede på Harald. Harald blev roligt stående ved bilen, hvilket gav ham et godt overblik, samt en tilpas sikker afstand til begge de pacificerede slyngler. Han famlede en ny patron op af lommen, og det korte øjeblik, det tog ham at skifte den affyrede ud med den friske, var ikke langt nok til at Slagter følte trang til at spille helt (eller skurk, afhængig af ... åh, hold kæft!).

De flænsede motorhandsker og frelsende slagterditto faldt til jorden, deres mission var udført. Nu var de bare i vejen. Jeg faldt på knæ foran Lisbeth, hjalp hende op at sidde og krammede hende ind til mig. Kun hendes øjne kunne fortælle, hvilke pinsler, hun havde været udsat for. Jeg begyndte at befri hende for de snærende og pinefulde bindinger. Plastret var svært at få løsnet, men det gik. Vi brugte ikke tiden til at snakke, selvom der ikke var mere at skynde sig med. Vi ville (*skulle!*) få masser af tid til at snakke, når alt dette var overstået. De tykke elastikker var spændt hårdt rundt om Lisbeths underarme og lår, krogene var næsten ikke til at presse mod hinanden, så jeg kunne vride dem fri. Hendes ansigt fortrak sig i smerte ved det første forsøg, men jeg opdagede, at det var nemmere at rette krogene ud. Elastikken om hendes ben sprang løs med en hvislende lyd, da jeg hævnerrigt flåede i den første krog. Det gjorde nas i fingrene, men vis mig det fjols, som tror, at jeg lagde mærke til det!

- Hvordan gjorde du? lød det bag mig. - Hold kæft, da han stak den kniv i maven på dig! Jeg var sikker på, at du var færdig.

Johs havde fundet en trappe et stykke derfra og var på vej hen mod os. Johs, min frelsende cykeljonglør. Nok var han ikke høj, men han ville til hver en tid være min favorit ved de næste Danmarksmesterskaber i cykelkastning.

Lisbeth så også på mig. - Det så ud, - ... som om du gjorde det med vilje, Brian ...?

- Det kan I altid se bagefter, nu skal vi have ... modbydelige satan!! (Krogen, altså). Jeg smilede til Johs over skulderen men vendte tilbage til elastikken om Lisbeths arme. - Jeg aner ikke, hvordan jeg skal takke dig, Johs. Dén cykel kom lige tilpas.

- Nå, der kommer altid en cykel og en pige til, som den gamle sang vistnok siger, lo Johs. - Selvom jeg nok bliver nødt til at gå hjem i dag. Men hvordan Helvede kunne du undgå at blive sprættet op af den kniv? Hans ramponerede cykel kunne hverken ødelægge hans humør eller hindre hans snakketøj i at køre løs.

- Ja, hvis du lige kan vente et øjeblik.

Krogen og elastikken gav sig. Lisbeth og jeg begyndte i fællesskab at gnide liv i hendes følelsesløse hænder og fød- ...

- AAAaarrrrghhhh...!!

Vi vendte os som på tælling mod lyden. Hvad Helvede var det ...? Med de vanvittigt stirrende øjne rettet direkte mod mig, med blodet silende ned fra munden, næsen og to flækkede øjenbryn - og med en ny, velvoksen kniv i den uskadte, venstre hånd - kom Sonny vrælende hen over asfalten. Hvor han havde gemt den kniv, var pt ligegyldigt. Han *havde* den ... og havde tænkt sig at bruge den.

Sonny passerede den ligeså overraskede og stirrende Slagter, kastede sig fremad med kniven løftet over hovedet, parat til at hugge den mod mit ansigt. Nu var han aldeles blottet for nærkampsmæssige finesser. Men mine reaktioner var ikke mere sofistikerede. Skrækslagent løftede jeg mine nu totalt ubeskyttede hænder op foran ansigtet. Lisbeths skrig klang oktaver højere, men ikke kraftigere end mit. De eneste, som reagerede på Haralds råb, var Johs og Slagter. Sekundet inden det andet brag, smed de sig begge ned på jorden, i dækning for en ny ladning stålhagl ...

... *BOOOUUM!!* ...

... som til gengæld pløjede sig effektivt gennem Sonnys hals og underansigt, fjernede hans strube, kæbepartiet og halvdelen af næsen. På den korte afstand nåede haglene ikke at sprede sig væsentligt. Virkningen var derfor nærmest, som havde Harald fyret en kanon af i hovedet på Sonny.

Sonny var død, inden han nåede hen til os, men han havde så megen fart på, at selv ikke det hårde slag fra haglene var nok til at forhindre hans legeme i at fortsætte fremad. Jeg reagerede instinktivt, kastede mig skråt ind foran Lisbeth for at beskytte hende mod den faldende krop og i hvert fald en del af svineriet. Så ramlede den uskadelige, men frygteligt maltrakterede Sonny ind i mig. Dødvægten pressede mig ned, blodet sprøjtede fra hans opsprættede hals, pladrede ud over min overkrop og mine arme. Kvalmen var nær ved at gøre min ridderlige gestus overfor Lisbeth til skamme, men jeg nåede at beherske mig. Panikslagent stirrede jeg ind i hans døde øjne, mens jeg vred mig fri. Sonnys blik fulgte mig! Kampen var ikke slut. Selv som død forfulgte han mig for at dræbe mig! Jeg var lidt hysterisk, men hvem kunne tænke sig - ... osv (Nej vel?)

Min plageånd var og blev død. Hans hånd var slap, kniven, som han havde haft gemt på sig, faldt klirrende til jorden. Lisbeth og jeg klamrede os til hinanden, fik stablet os på benene og vaklede væk fra det gyselige syn af Sonnys stirrende, døde øjne og til overflod flænsede hals og blodige overkrop. Den levende Sonny havde været en dødelig trussel, den døde Sonny var kun en frastødende klump kød og blod, som var livet forvandlet til en dårlig B-gyser med billige effekter.

Slagter, på sin side, havde andre tanker. Før nogen af os kunne koncentrere os om andet end at komme væk fra liget, tog han chancen, sprang op og stak i løb hen mod deres bil. At der stadig var en aktiv patron tilbage i geværet, var altså ikke afskrækkende nok. Harald sparede dog på krudtet. Slagter var på vej væk og dermed ikke en umiddelbar trussel. Men et eller andet sted står det skrevet, at Slagters onde ånd hedder Johs.

Ufatteligt hurtigt kom den lille fyr på benene og satte efter kæmpen. I forbifarten rev Johs en af blæksprutte-elastikkerne til sig, og med en under vore himmelstrøg uset jagtteknik, løb han den store mand op og slyngede den ene ende af elastikken nedad. Den flerfarvede slange svirpede velvilligt rundt om Slagters ankel, David trak til, og så var Goliat også færdig. Et hult dunk (Av! min pande - nu igen!) fortalte, at Slagters hoved i mødet med kofangeren vel måtte siges at komme ud af sammenstødet som den svageste part. Jeg kunne se på Harald, at jeg ikke var den eneste, som blev dårlig af lyden. Afslutningen på Sonnys karriere var makaber og ulækker, og derfor noget, vi straks blokerede for i vore tanker. Slagter, derimod, blev ikke sprættet op eller på anden måde legemligt maltrakteret. Hans straf var mere til at

tage og føle på. Vi har alle prøvet at banke panden hårdt imod et eller andet, hvilket gør det nemmere at forestille sig smerten, når man hører dén specielle lyd.

Krogene var hurtigt bøjet tilbage i form, elastikkerne blev flittigt genbrugt. Endelig kunne vi stole på, at begge slyngler var uskadeliggjort.

Johs kunne glimrende binde Slagter alene, så jeg gik hen til bilen, hvor Harald kæmpede med bagdørene. Blæsten forlangte hårdnakket, at den ene dør skulle være lukket men ville til gengæld tvinge den anden på mere end vid gab. Lisbeth satte sig ind i læ bag den lukkede halvdør, Harald smed jagtgeværet ind til det øvrige rod og startede eftersøgningen efter et tæppe ud fra devisen: "- jeg mener bestemt, at det plejer osv" sådan som verdens Harald Rodehoveder nu engang har for vane. Jeg vendte mig mod Johs, der havde afsluttet svinebindingen af Slagter, og som med et sidste, opgivende blik på sin smadrede cykel, sluttede sig til os.

- Hold da helt ferie! Det ser spøjst ud, jublede han og pegede på mit mellemgulv. Denne gang var det ikke bodega-musklen, ejheller Sonny's blod, som i rigt mål misfarvede Haralds frakke, han mente. Hans øjne lyste af interesse ved synet af det knækkede knivsblad, som stod ud i luften fra min mave. Prøvende satte han en finger på bladet og svirpede det til siden. En dirrende lyd fortalte, at metallet var solidt plantet i noget hårdt. Derefter trak han i bladet. Som sad urokkeligt fast. Jeg morede mig over hans ugenerte undersøgelser, men forbarmede jeg mig til sidst over ham og knappede frakken op. Da det øverste af den ene tolv millimeter tykke, vandfaste - og *knivfaste* - finérplade kom til syne, gloede han en smule overrasket.

- Ja, jeg regnede godt nok med, at du havde et eller andet robust på vommen, men en finérplade! Dét er sgu den bedste, jeg længe har set!

Harald hjalp mig denne gang *af* med pladerne. Under min nervesvækkede køretur havde det naturligvis været temmelig ubehageligt med de to stive, sammenbundne plader spændt foran brystet og maven. Hvilket havde bidraget pænt til mit sygelige udseende, da jeg mødte Johs. Nu kunne vi blot være lykkelige for, at jeg havde overvundet ubehaget. Knivsbladet sad godt fast. Og vi lod det sidde. Politiet skulle i givet fald ikke mangle beviser på, at Sonny havde gjort, hvad han kunne for at dolke mig.

Haralds lynfabrikerede træ-panser, bestående af to firkantede stykker finér bundet sammen med ståltråd gennem huller i hjørnerne og fastspændt til min overkrop med to lange strimler lærredsbånd, havde bestået prøven med glans. Kniven var trængt igennem den over én centimeter tykke finér, men spidsen nåede kun lige nøjagtig at titte frem på bagsiden. Finérplader er en slags bastardtræ, limet sammen af utroligt tynde plader, men det færdige produkt er utroligt stærkt, beregnet til at modstå vand og andre skadelige elementer i årevis. Huden på min mave var overhovedet ikke blevet skadet. Netop fordi jeg skulle sidde med panseret under frakken, havde vi besluttet at lave det to-delt. Sprækken mellem de to plader var ud for mit brystben, men vi regnede med, at Sonny ville støde til uden finesser, hvis ellers mine provokationer virkede. Noget af en chance at tage, men min plan eller - ja, kald det, hvad I vil - byggede på mit håb om, at jeg kunne tirre Sonny tilstrækkeligt til, at han i vrede eller gerne raseri ville angribe mig uden omtanke, helst så direkte og primitivt som muligt. Og for Guds skyld ikke bagfra!

Hvilket altså var lykkedes. Med ganske enkle midler (og, indrømmet, et enkelt haglgevær) havde jeg og min gode, gamle ven - hov! mine to gode venner, vi må

ikke glemme racercyklens ejermand - effektivt sat de to skurke skakmat. Jeg følte ingen overvældende tilfredsstillelse ved, at Sonny var blevet uskadeliggjort så effektivt, men hans egne handlinger havde til fulde bevist, at det alligevel var en logisk og uundgåelig slutning.

Slagter fik fornøjelsen af samme behandling, som Lisbeth havde været udsat for. Han sad - forsvarligt sammensnoet på asfalten foran den ene bil - og ventede på afslutningen af historien, mens vi andre fire sad sammenklemt på forsædet i den anden. Jeg havde Lisbeth på skødet, armene omkring hendes rystende krop, og hun hang mat men trygt om min hals. Harald *havde* fundet tæppet, og jeg havde svøbt det om hende. Liget af Sonny lå ubeskyttet i stormvejret. Jeg følte ingen trang til at dække ham med det eneste, som kunne fjerne bare en enkelt eftervirkning af hans torturmetoder overfor Lisbeth.

Stemningen i førerhuset på Haralds gamle, ridsede og velsignede skrammelbunke var i sagens natur en anelse trykket. Selvom vi ikke kunne se Sonny, ville hans blodige, maltrakterede lig i lang tid plage vor erindring.

Johs var kun svagt i stand til at forstå, hvad sagen drejede sig om ("Nå, aviser? Dem pakker man fisk ind i ...!") men han var ikke til sinds at lade uvidenheden forhindre ham i at spørge om både det ene og det andet. Efter et par spørgsmål til først mig, senere til Harald, accepterede han dog, at det ikke var af uhøflighed, vi ikke ville snakke. Da jeg forsikrede ham om, at vi ville fortælle ham det hele senere - (som om han kunne slippe for politiets forhør! mit eneste, uvildige vidne, næ, ikke på vilkår! Er der flere elastikker?) - holdt han inde. Stilheden blev kun brudt af vindens hulen. Vi var tavse.

For rystede og for trætte til at tænke logisk eller fornuftigt, men alligevel klar over, at spillet ikke var slut. Der var mange forklaringer, som skulle gives, en lang, lang række mennesker, som skulle have oplysninger, en helvedes masse oplysninger. På en eller anden måde skulle vi vende tilbage til en undrende og mistroisk verden, fortælle og forklare, komme med beviser, udrede misforståelser, modstå beskyldninger, berolige venner og bekendte, samarbejde med myndighederne.

Være "normale".

Og på et eller andet tidspunkt skulle vi forsøge at samle vore splintrede tilværelser sammen til - ... *et eller andet* brugbart.

Sirenerne i det fjerne var både slutningen og starten.

***

KAPITEL 31

Sirenerne tilhørte to politibiler, som et minut senere kom kørende hen imod os. Hvem der havde tilkaldt dem, kunne vi umuligt vide. Os bekendt var der ingen andre i nærheden, men der kunne sagtens have været andre mennesker ude i stormen - ligesom Johs - der, uset af os, havde fulgt dramaet på kajen. (At det sandsynligvis var

en hundelufter, ville ikke overraske mig efter mine oplevelser som detektiv ... men sikken masse luft, der så måtte være i den hund).

Patruljevognene stoppede et stykke fra os. Tre betjente, to mandlige og en kvindelig, steg ud og nærmede sig varsomt med pistoler i hænderne. De havde tydeligvis hørt om skyderiet. Liget kunne ikke ses for varebilen, men da de spredte sig, fik den kvindelige betjent øje på det. Hun råbte advarende til kollegerne. Alle tre indtog kampstilling med hævede pistoler rettet mod førerhuset og råbte til os om at åbne dørene og komme ud med hænderne over hovedet. Vi adlød, uden dog at løfte hænderne - det var ikke os, der var forbryderne, vel! Den unge mandlige betjent, som stod ud for passagerdøren, skulle til at gribe hårdt fat i Lisbeth, da et brøl fra den fjerde og sidste betjent, en ældre, mere erfaren herre, fik ham til at slippe med det samme.

- Adolfsen! Hvad er den af? Dét her er ikke Christania. Kan du ikke se, at den unge dame ser temmelig molestreret ud? Ja, kom her, min pige.

Han lagde armen om Lisbeth og førte hende tilbage at sidde på sædet, som vi lige havde forladt. Den ældste betjent overskuede scenen, så på mit og Lisbeths trætte ansigter, Johs' velvillige grin og Haralds alvorlige mine. Han hævede stemmen til "stormstyrke" - Og hvad er der så sket her? Er der én af de herrer, der vil have den godhed at oplyse mig i min uvidenhed? Stemmen var trods sin volumen venlig og deltagende.

Jeg skulle til at åbne munden, da en forudseende, gammel ven kom mig i forkøbet.

- Ja, råbte Harald, - det, som ligger bag bilen, er de sørgelige rester af en vis Søren, også kaldet Sonny. Efternavnet kender vi ikke - ...

- Hansen, så vidt jeg husker, lød det fra Lisbeth. Hun havde langt sværere ved at overdøve vindens hyl, men betjenten fik da fat i navnet.

- Ja, det må vi se på. Og hvis jeg derefter må have lov til at spørge, hvorfor omtalte Søren Hansen er blevet skudt? Vi fik en anmeldelse om et skud eller to, og hvis ikke mit øje bedrager mig, er det noget af en muskedonner, der har brugt.

- Mit jagtgevær ligger bag i bilen. Tilladelsen skulle være i orden. Jeg var tvunget til at skyde Sonny, før han sprættede min unge ven, Brian, op med den kniv, som ligger ved siden af liget.

Harald skævede hen til de yngre betjente, som inspicerede liget. Den ene undersøgte Sonnys bil, og kort efter kom han løbende over til "vor" betjent.

- Der ligger en kæmpestor mand bundet ovre ved den anden bil!

- Næmen, se. Det her bliver mere og mere interessant ...?

- Ja, vi kender ham kun som Slagter, råbte jeg. - Hvad hans rigtige navn er, ved vi ikke.

- Hør, mener I Sonny og Slagter? Ja jeg burde have genkendt det hvide hår, og så bilen. Jo, dem kender vi da lidt til. Et par søde fyre.

Harald overtog igen. - Inden vi begynder på for lange forklaringer, er det bedst, du tilkalder kriminalerne. Vi vil ikke skjule for dig, at dette hænger direkte sammen med mordet i fredags på Birger Jensen. Mordet på Sjællands Odde, du ved.

Lisbeth rettede sig op og så lige ind i betjentens øjne. - Jeg er Elizabeth Jensen, Birger Jensens kone - ... eller enke, rettere.

Nu var betjentens opmærksomhed til at føle på. Hans holdning ændrede sig ikke væsentligt, men stemmen fik endnu mere pondus, da han beordrede en af de unge

mænd til at tilkalde "hele maskineriet og især Dupond og Dupont".

Aktivitetsniveauet i patruljevognenes radioer steg mærkbart, da sagen ændrede status fra nyheds-varm til forside-gloende.

Vor erfarne betjent lod Lisbeth og mig sætte os ind ved siden af Johs, som fornøjet fulgte udviklingen, men som stadig ikke var med på, hvad det drejede sig om. Harald førte politimanden om til bagdøren og viste ham geværet.

Da vi nu blot ventede på kriminalpolitiet, faldt der relativ ro over stedet. Og vores anmelder viste sig nu. (Hvad sagde jeg!) Den største køter, jeg til dato har set, kom trækkende med en mand, hvis eneste indrømmelse overfor vejrliget var en tæt tillynet vindjakke. Han så modbydeligt frisk og sundhedsdyrkende ud, men mine dyrt indhøstede erfaringer sagde mig dog, at det ikke var vægte, han trænede med. Manden havde det største besvær med at komme hen til os - han kom fra samme trappe, som Johs tidligere havde benyttet - og to af de unge politifolk måtte hjælpe ham med at trække uhyret væk fra det blodige, særdeles vellugtende lig. Hunden var nok sulten.

Da han kom nærmere, hørte vi ham bekræfte overfor vores betjent, at det var ham, der havde ringet. Han havde set os ovenfra, efter at han på afstand var blevet fanget af det fantastiske syn af Johs, som løftede sin cykel op og kylede den ud over muren. Skud nummer ét lød, inden han nåede hen til kanten og et kort blik ned på kajen var nok til at sende ham afsted sammen med "*Baskerville*" (- hvad kunne monstret ellers hedde!) for at finde en telefon. På vej væk hørte han så det andet skud, hvilket fik ham - for ikke at snakke om den legesyge hund, som troede, at de nu rigtigt skulle more sig - til at løbe endnu hurtigere. Til sidst lykkedes det ham at finde et arbejdsskur, hvor nogle havnearbejdere sad og kedede sig, og derfra havde han ringet til alarmcentralen. Betjenten takkede den gode borger og bad ham vente, til kollegerne fra kriminalen nåede frem.

Den først ankommende bil viste sig imidlertid at indeholde noget andet og i enhver betjents øjne temmeligt uønsket. Et par vakse journalister, som ville få svært ved at påstå, de ikke ulovligt aflyttede politiets radiofrekvens, kom lige så "sultne" som *Baskerville* styrtende hen mod varevognen, og så kom de tre unge betjente på arbejde. I bedste rugbystil hev de fat i de ivrige bladfolk, og fik - til akkompagnement af indignerede råb og protester - bakset dem bagud, væk fra gerningsstedet. Den ene journalist kendte vores betjent ved navn og appellerede - forgæves - til ham om at lade dem slippe frem, før konkurrenterne kom og ødelagde det. Frådende og frustrerede måtte de nyhedshungrende journalister vente i deres bil.

Sådan stod sagerne, da en ambulance efterfulgt af tre civile køretøjer spyttede de næste dele af maskineriet ud. I skarp forfølgelse af disse kom flere biler, flere reportere. Hvem "*Dupond og Dupont*" var, kunne jeg først ikke se, men to vigtigt udseende herrer foretog en hurtig inspektion af liget, hvorefter de med alvorlige miner gik hen til vor ven og fik en briefing om det skete.

Kriminalfolkene sendte fordækte sideblikke til Lisbeth og mig, stirrede langt mere åbenlyst på de ubehagelige blitzlys fra ådselsgribbene langs de hastigt opsatte afspærringer, på liget samt den gode borger med *Baskervilles* uhyre i snor. De nikkede alvorligt flere gange under betjentens redegørelse. Så blev det vores tur. Den ene civilklædte kom hen til bilen, mens han dels vinkede afværgende mod

journalisterne, dels gjorde tegn til, at jeg skulle rulle sidevinduet ned, hvad jeg derfor gjorde.

- Ja, det er ikke et vejr at opholde sig ude i, og de dersens hyæner gør det ikke bedre. Mine folk har fundet et sted i nærheden, hvor vi kan tale sammen, inden vi bliver nødt til at tage ind på stationen. Men hvis der skulle være ...

Resten kunne jeg ikke høre. Han drejede væk fra os, han og hans kollega satte sig ind i deres bil og gjorde tegn til, at vi skulle følge efter. Stormvejret blev nu dramatisk fuldendt af de kunstige lynglimt fra utallige fotografiapparater. Et par minutter senere kom vi til et skur; de skulende mænd udenfor tydede på, at det var herfra, manden havde ringet. Indenfor stod ganske rigtig en telefon. Mændene sagde en masse højt til hinanden, som kriminalfolkene aldeles overhørte, mens de gennede os indenfor i skuret.

Vi havde netop sat os ved et firkantet, ridset og glødmærket bord, da den anmeldende herre blev vist ind, uden uhyret heldigvis. Træværket knagede bravt udenfor, hvor kræet stod bundet til en stander. Hunden havde måske været at foretrække, for samtidig blev Slagter, befriet for elastikkerne, men til min store lettelse i stedet forsynet med håndjern, ført ind. Køn var han ikke. Johs' cykel havde gjort et fint stykke arbejde og sammenstødet med kofangeren havde revet det gamle sår i panden op. Slagters ansigt var stribet af blod og cykelolie, hans tøj var ikke i bedre stand. Han gloede først ondt over på Harald, men så faldt de skulende øjne permanent på mig. Civilbetjenten, som bevogtede ham, skubbede ham ned at sidde på en skammel i hjørnet, og herfra kunne jeg hele tiden føle de stikkende øjne i nakken.

Man startede med at høre, hvad herren, hvis navn var noget med Madsen, entreprenør eller lignende, havde set og gjort. Jeg hørte ikke efter i starten, da jeg ærligt talt var meget nervøs ved Slagters tilstedeværelse. Alt for tæt på Lisbeth.

Mandens forklaring var desværre ikke dækkende, hvad angik Sonnys knivstikkeri. Han havde kun set vore ubevægelige skikkelser efter den første kamp på kajen og især hæftet sig ved den liggende mand, Haralds agtpågivende positur og det hævede jagtgevær. Han havde hurtigt besluttet sig for at tilkalde politiet. Man tog nogle notater om hans forklaring og ved at banke på ruden, fik man tilkaldt endnu en civilopdager, som fik instrukser om at tage hr. et-eller-andet-med-Madsen med til "fortet"? for at nedskrive hele historien.

- Ja, indskød Johs, - så må det være min tur, for jeg så det hele, sådan lidt fra oven, som man siger.

Han fik hurtigt at mærke, at man ikke tog hans humor for gode varer. Han virkede et øjeblik fornærmet, men pludselig rankede han ryggen, så direkte på de to alvorlige betjente, og nu svarede han klart og nøgterne på deres spørgsmål: jo, han kendte mig overfladisk, han havde mødt mig et par minutter før hændelserne på kajen; det var ren og skær nysgerrighed over mit nervøse og utilpasse udseende, der havde fået ham til at lægge sin træningstur rundt om Langelinie - samt en smule bekymring for mine fysiske evner som bilist - jeg så faktisk syg ud. Jo, han havde set kampen mellem den hvidhårede fyr og mig, og (jeg jublede indvendigt) jo, han havde hørt Sonny indrømme mordet på Birger. Johs berettede, hvordan jeg tilsyneladende med et knivstik i maven havde overmandet knivstikkeren.

- Altså, det var først senere, jeg så, han havde de der plader på maven, ikke, og jeg var sikker på, at han var dødeligt såret - og da så ham det store brød derovre (Johs pegede på Slagter) var på vej mod Brian her, ja så var der ikke andet at gøre end at droppe geden på ham!

Johs mente at have set tilstrækkeligt til ikke at betænke sig med at standse den store mand, hvilket han kun kunne gøre på denne særprægede måde. Johs havde ikke fat i alle navnene, men hans forklaring var god nok.

Alt blev behørigt noteret, betjentene ville sende Johs videre ind til politigården, men jeg bad, om ikke det kunne vente, til vi alle sammen skulle afsted. Jeg syntes, han havde fortjent en forklaring på det, han så uselvisk havde blandet sig i. Modstræbende gav man ham lov til at blive.

Under Johs' forklaring havde Harald diskret skubbet til min fod og med øjnene beroliget mig med, at han nok skulle føre ordet. Da opmærksomheden derefter samlede sig om vort sammenkrøbne og trætte trekløver, rømmede han sig og begyndte at fortælle.

Ved brug af - tror jeg - tyve sætninger fik Harald opsummeret, hvad jeg - og især Lisbeth - havde gennemlevet. Hans rolige stemme refererede ultrakort vore forberedelser til dagens skæbnesvangre møde, og på opfordring hentede han mit træpanser i bilen og viste det frem. Slagterhandskerne lå stadig på gerningsstedet, men dem havde civilbetjentene selv set. Det knækkede knivsblad blev undersøgt, og nu forstod jeg pludselig, hvorfor man kaldte dem for "Dupond og Dupont". Ligesom de to tossede politifolk i Tintin-serien, havde de en først pudsigt, men efterhånden klart irriterende måde at gentage hinanden på.

- Der kan man bare se, jeg skal love for, at I var velforberejede.

Dupond så fra mig over på Harald.

- Meget velforberejede, skal jeg love for. Der kan man bare se! ekkoede Dupont og så fra Harald over på mig. (Trods alt kom de ikke ufrivilligt til at modsige hinanden, sådan som de "rigtige" Dupond og Dupont altid gjorde).

- Ja, der kan I bare se, brummede et nyt, uventet ekko fra hjørnet. - De kom med det klare forsæt at overmande os!

Slagter vred sig i håndjernene og gjorde et ihærdigt forsøg på at se forfulgt og uskyldig ud.

Dupond og Dupont gloede på hinanden, derefter på Slagter og tilbage igen på hinanden. Et øjeblik forbavset og usikker stilhed ramte lokalet, hvorefter skuret eksploderede af de to mænds brølende latter. Tårerne trillende ned ad kinderne på dem, mens de hovedrystende så over på den surmulende kæmpe.

- Over..ma-ma-mande ... den var sgu god, hr. eks-slagter. Din hvidhårede ven var givetvis ikke forberedt på, at disse grusomme mennesker kunne finde på at overmande ham med en træplade på maven!

Pludselig syntes jeg, at deres øgenavn var en fejltagelse.

- De fine udtryk, din beskikkede forsvarer lærte dig sidste gang, kan ikke ændre den kendsgerning, at den unge dame her har tydelige mærker på armene efter nogle modbydelige reb eller lignende, heller ikke at en tilfældig tilskuer, efter at have hørt Sonny's tilståelse af årets mest modbydelige mord, har set ham vifte lystigt med sit kæreste legetøj og mente, at din adfærd var direkte truende mod en tilsyneladende forsvarsløs, muligvis hårdt såret person, nemlig vor pladebehængte ven herovre. At

Sonny ikke kunne stoppe, mens legen var god, er noget vi længe har vidst. Desværre, Slagter, der er intet, der tyder på, at tingene ikke hænger sammen, som vi indtil videre har fået dem forelagt.

Hans kollega overtog med en mere barsk mine, - Da vor uheldige kollega i morges kom ud af sit coma, gav han en glimrende beskrivelse af den bil, som i aftes kørte væk fra fru Elizabeth Jensens hjem, vel at mærke med en ubevægelig, og sandsynligvis bevidstløs fru Jensen på bagsædet. En bil, som ti minutter senere sørgede for, at vor kollega det næste halve år kan hjælpe sin kone med at passe deres to små børn, som altså i denne omgang ikke blev faderløse. Og hvis det ikke er nok, hr. Slagter, kan en betjent godt koncentrere sig om at skrive nummerplader på sin vinduesblok, selv med hundredeogtres i timen.

- ... og blokken var rimeligt læselig, selv efter den lufttur, I gav Nielsen.

"Desværre", Slagter. Vil du følge med vor ærede kollega der? Klaus, du kan kalde en af patruljevognene over walkien, hvis du skal have hjælp med vor forfulgte ven.

På dette tidspunkt var Lisbeth og jeg ved at segne - ikke så meget på grund af presset fra de voldsomme begivenheder - men i langt højere grad, fordi alt nu tydede på, at der ikke ville være problemer med at få politiet til at godtage vores historie. Alt, hvad Dupond og Du- ... nej, de to kloge og forstandige opdagere sagde, viste, at de i store træk var klar over rollefordelingen. For første gang syntes jeg, at vi kunne tillade os at se lysere på fremtiden.

- Så er vi nået til jagtgeværet. Det er Deres, kan jeg forstå ...

Det bankede på døren. Betjenten, som skulle eskortere Slagter til stationen, kom ind igen. Han gik hen til den ene opdager, bøjede sig ned og hviskede i hans øre, mens han skævede til Lisbeth. Hans overordnede lyttede intenst, nikkede kort og vendte sig helt om mod os.

- Jeg håber, at De ikke vil have problemer med at overbevise os om, fru Jensen, at Slagter ikke har ret, når han påstår, De og Brian Mortensen har betalt ham og Sonny et endnu ikke oplyst beløb for at skaffe Deres mand af vejen?

***

KAPITEL 32

Lisbeth gloede uforstående på opdageren. *Jeg gloede på ham, Harald ... gloe- ... næmneøj - Haralds øjne lynede!* Hans kinder dirrede, hans hænder løftede sig i raseri. Et øjeblik sad vi alle som forstenet - undtagen Lisbeth, der på zombie-vis begyndte at ryste uendeligt langsomt på hovedet - ikke kun på grund af Slagters uhyrlige anklage, men i langt højere grad på grund af Haralds reaktion.

Personligt har jeg aldrig set Harald bevæge sig hurtigt, handle overilet, kaste sig ud i hidsige diskussioner eller foretage sig pludselige eller voldsomme ting, aldrig! Selv nedskydningen af Sonny havde ikke slået en ridse i hans vanlige, rolige opførsel. Opdagerne havde indtil nu også kun oplevet ham som en fredelig, afslappet person med et behageligt overblik. Ingen troede deres egne øjne. Eller ører!

Haralds knyttede næver dirrede et sekund i luften, som ville han nedkaste en oldbibelsk forbandelse over det samlede politikorps. I stedet bragede de ned i den tynde bordplade, der højt protesterende flækkede ved slaget. Det hule drøn ledsagedes af en vældig indånding, samtidig rejste Harald sig, tårnede sig op over de to opdagere; deres underordnede ligefrem krympede ved synet. Med stentorrøst brølede Harald: - *Så kan det krafteddeme være nok!!* Nu har de to unge mennesker i fjorten dage levet på kanten af et levende helvede på grund af de to kæmpeslynglers infame påfund, og så påstår det formindskede Himmelbjerg, at de skulle være købt til at - at - at ...

En livgivende vejrtrækning afbrød ham, men når de største og mest urokkelige klipper endelig ruller ned ad bjergsiden, kan intet stoppe dem.

Den ene Dupond(t) var på vej til at rejse sig i et forsøg på at yde Harald ligeværdig modstand, men før han kunne rette albuerne ud og komme på benene, brølede Harald ham på plads igen.

- Her troede vi lige, at man for en gangs skyld kunne regne med ordensmagten, og så falder I guddødemig i vandet på den første den bedste vildmand. Hvis og når jeg nogensinde falder til ro igen, er det *muligt*, at vi vil fortælle denne vanvittige historie fra ende til anden, men under ingen omstændigheder vi vil sidde her og blive udsat for den slags vanvittige påstande fra sådan en - ... *hmfhh!* (Harald nåede gradvis ned til et mere ørevenligt niveau) - Jeg forlanger i hvert fald, at den slags tåbelige spørgsmål venter, til vi alle sammen er kommet os en smule. Er I klar over, hvilke rædsler vi har oplevet her i dag for ikke at sige de sidste dage, hvor de to varyler har terroriseret og pint Lisbeth og i lige så høj grad Brian her?

Stadig imponerende og gruvækkende i al sin væld stoppede den verbale damptromle et øjeblik. Jeg greb chancen.

- ... og ved en undersøgelse af Sonnys hjem eller, hvor han nu holder til, vil man med garanti finde materiale, der beviser, ikke at Lisbeth, eller os begge to for den sags skyld, har hyret dem som lejemordere, men visse - øh ... ting, som er blev brugt til at afpresse Lisbeth diverse tjenester - og formodentlig en lang række beviser på deres andre ulovlige aktiviteter.

Lisbeth sagde noget, men for svagt til, at jeg kunne høre det. Jeg bøjede mig hen mod hende, og hun gentog det.

- Ja, for Helvede! *Lommebogen!* Hvis I ikke allerede har undersøgt Slagters tøj, så gør det endelig. I hans ene lomme ligger en sort lommebog, det var faktisk den, det drejede sig om idag. Den viser helt tydeligt, at Sonny og Slagters aktiviteter var meget indbringende, og bagest i bogen står en liste med navne, blandt andet Lisbeths. Hvis jeg ikke tager helt fejl er det en fortegnelse over de mennesker, de har truet eller tvunget til at hjælpe dem med at skaffe dopingstoffer!

Opdagerne så grundende på os begge, deres blik skiftede som på tælling til Lisbeth, der trods sin udmattelse tappert gengældte deres stirren. Stadig som siamesiske tvillinger vendte de sig mod hinanden og nikkede i takt.

- Ja, måske kunne vi vente, hvad siger du ...?

- Hvad siger du til, at vi venter ...?

Det var trods alt tre "brave borgere", der i fællesskab modsagde en kendt kriminel. Harald stod tavs, afventende. For mig gjaldt det om at smede, mens jernet var varmt.

- Det er en uhyggelig lang og utrolig historie. Jeg kan roligt garantere, at ingen aviser vil genfortælle den ordret, det er den alt for usandsynlig til, men hvis vi kan tage ind på Politigården, vil jeg med glæde give Jer alle detaljerne.

I et forsøg på at udnytte vor "fordel" ved Haralds aldeles uventede opbrusen, rejste jeg mig og hjalp Lisbeth på benene. De to herrers gode, gammeldags opdragelse fik dem til at rejse sig samtidig, og utroligt nok virkede det, som om vi ville ride stormen af.

- Ja, man har nok læst for mange kulørte knaldromaner i sin fritid, men lad gå, mumlede den ene, mens den anden jog deres underordnede hen for at åbne døren. I spredt orden kæmpede vi os ud i stormen. Luften i det lille træskur var blevet temmelig klam og indelukket, den kolde blæst virkede til forskel fra tidligere befriende. I tre anonyme biler kørte vi dernæst den korte vej til hovedkvarteret på Politigården, og deres behandling af os var efter forholdene upåklagelig. Lisbeth fik lov at hvile sig i et lokale for sig selv. Skønt jeg ikke regnede med at holde mig på benene i mange minutter, indvilligede jeg i at gå med den ene opdager og fortælle ham vores historie, mens Harald gik med den anden.

Det blev en lang aften og nat. Jeg havde ingen skrupler med at fortælle det hele, fra Birgers utrolige forslag til mine forberedelser inden mødet med Sonny og hans kniv. Mange gange kunne jeg selv høre det ubegribelige i mine egne handlinger. Sandhedens vej kan i høj grad være snoet og tornefuld, men dette var vand i forhold til en hvis aften på "Det Glatte Lag".

På et tidspunkt kom en uniformeret betjent ind i lokalet og overrakte min opdager, som ikke hed Dupond, men Christiansen, en brun kuvert. Indholdet fik i højeste grad hans øjenbryn til at danse op og ned. Endnu et konkret bevis på vore påstande. Omhyggeligt sørgede jeg for at se alle andre steder hen end på den lille bunke sorthvide fotografier, som opdageren holdt skråt frem for sig.

- Ja, jeg har ikke selv set dem, men Lisbeth har fortalt, hvor de stammer fra. Det er Sonny, der har taget dem en gang for mange år siden i Holland. Det var dem, han brugte ... ja, Lisbeth kan bedre fortælle den del af historien selv.

- Du ved altså, hvad de forestiller?

- Ja, som sagt har Lisbeth fortalt mig om dem.

Min korte, men ikke desto mindre altoverskyggende opdagelse af kærligheden var ingen hemmelighed for ham, detaljerne undtaget. - Hvis der var nogen, Lisbeth havde grund til at bestille et mord på, var det Sonny.

Til min lettelse lagde han billederne tilbage i kuverten. - Ja, disse fotografier blev ganske rigtig fundet i Sonnys hjem, og jeg kan også afsløre, at der ikke manglede tegn på, at hans hovedindkomst ikke var udpræget lovlig. Der var en smuk samling piller og andre præparater, som skulle være særdeles populære i visse kredse, men det er du åbenbart klar over.

Mit værste øjeblik kom, da jeg fortalte om Jakkessættets selvforskyldte død på S-togsstationen. Den var svær at sluge, kunne jeg se, og der blev et langt ophold, mens han forsvandt for at undersøge, hvad man havde fundet ud i den forbindelse.

Endelig kom han tilbage. I stedet for sætte sig overfor mig igen, blev han stående, lagde hænderne på stolens ryglæn og gav mig et langt, granskende blik uden at sige noget. Et dybt suk afslørede hans frustration. - Mine kollegers undersøgelser er temmelig diffuse i netop den sag, men vi har da fået et par adresser på folk, som

mener at have set, hvad der skete, så måske i morgen ... Han kløede sig i nakken, rykkede stolen ud og satte sig. Jeg fortsatte fortællingen.

Sent, meget sent, kunne Harald og jeg tage en vogn hjem. Politiet havde forlængst kørt Lisbeth hjem til hendes hus, hvor Karen stadig holdt hende med selskab. På vejen udvekslede vi notater om vore forhør, og vi forstod, at politiet trods alt havde indset, at der ikke var nogen sag imod os. De nærmeste dages undersøgelser ville efter vores mening afdække de ting, som i politiets ører må have lydt overdrevne eller usandsynlige. Kunne vi nu endelig slappe lidt af.

Med taknemmelighed tog jeg mod Haralds tilbud om at overnatte i hans lejlighed. Tanken om en lang, nej - hold kæft, er klokken så mange! en *kort*, ensom nat med en statsgaranteret urolig søvn - eller rettere mangel på søvn - var ikke særlig tillokkende, og jeg forlangte ikke anden opdækning end et tæppe og sofaen. Inden Harald gik ind i soveværelset, stod han et øjeblik eftertænksomt og stirrede ud i luften. Jeg var i færd med at vende mig ind mod ryglænet, men jeg stoppede halvvejs og afventede hans næste ord.

- Det er godt nok halvtreds år siden, jeg sidste gang fik sådan et anfald ... ja, halvtreds år. Det var da Helen, for Gud ved hvilken gang, havde lavet ulykker, og *jeg* igen fik skylden for det. Hold kæft, hvor var jeg gal på min far dengang!

Hovedrystende skulle han til at lukke døren, så lød det, - Lad os håbe, at der er halvtreds år til næste gang - ... selvom man nok må sige, at det havde sin gavnlige effekt, ikke sandt, Brian?

Jeg svarede vist ikke engang, for jeg har ingen erindring om at høre døren lukke.

Næste morgen lod Harald mig være i fred. En kort tur op til min egen lejlighed for at tage bad og skifte tøj, så var jeg tilbage i hans hyggelige stue. Hvis politiet ville have fat i mig, kunne de nok klare at efterspore mig dér. Jeg var i en små attentiontusiende sind. Aftenens og nattens forhør skulle være nok - til en begyndelse i det mindste. Jeg vidste godt, at der ville komme mange flere forhør, retssager, efterspil af alskens slags. Samfundet kræver sin ret, når borgerne optræder voldeligt overfor hinanden. Jeg overvejede naturligvis flere gange at ringe til Lisbeth og ønskede (*længtes* efter) at tage derud, men jeg gav Harald ret, da han kort nævnte, at hun og Karen sikkert havde været nødt til at tage stikket ud. Hyænerne og gribbene ville sværme om ligene, aviserne ville på alle tænkelige måder prøve at lokke Lisbeth til at udtale sig. Belejringen, hun havde oplevet et par dage før, ville være småting i sammenligning. Ikke alle samfundets "krav" var lige rimelige.

I stedet fik en opringning til Helen opklaret, at Mona og Thomas var taget afsted samme morgen, de måtte snart være hjemme. Kort efter ringede det ganske rigtigt på døren, og Mona og hendes dreng kom ind. Igen omfavnede Mona mig, og igen var det helt rigtigt. Varmt og hengivent venskabeligt. Hvor jeg elskede hende. For omfavnelsen, altså. Thomas var vidunderligt normal, de skæbnesvangre begivenheder eksisterede ikke i hans univers. Han syntes nok, det var spændende, da mor fortalte, at en rigtig pollerti-mand ville komme og snakke med hans mor og onkel Harald og onkel Brian, men om hvad, var han da stjerne-lige glad med. - Bare jeg må se hans revolver! som Thomas udtrykte sig.

Vi slap ikke for forhør den dag, men vi undgik at tage ind på Politigården. De to opdagere, der stadig led den tort at spøge som "Dupond og Dupont" i min hjerne, havde droppet at forfølge Slagters tåbelige påstand om lejemord. Deres efterforsken

viste helt klart, at Sonnys metoder til at skaffe de stoffer, som blev videresolgt, ikke var noget, man underviste i på handelsskolerne. Deres lommebog var temmelig afslørende, både hvad angik fremgangsmåden og hvilke mennesker, der var indblandet i handelen. En ting, som pinte dem, var Jakkessættets død. De vidneudsagn, man havde fået på dagen - og fik gentaget nu - var så modstridende, at ingen med sikkerhed kunne sige, om manden var faldet eller sprunget ud på sporet. Min version var på den anden side heller ikke deres livret, hvad jeg glimrende forstod. Alt i alt måtte man konkludere, at hvis der var en af os, som havde været i stand til at skubbe den anden, måtte det være Jakkessættet, størrelsen taget i betragtning. Den ukendte vagt foran min dør var helt ude i periferien, han kostede dem ingen anstrengelser.

- Hvadnår kommer pollertimænerne, forhørte Thomas os skarpt bagefter. Dupond og Dupont havde desværre ikke haft nogle "renolvere".

De - efter Thomas' mening - falske politimænd havde afsløret, at den kniv, som Sonny knækkede mod mit primitive skjold, efter al sandsynlighed havde været brugt til mordet på Birger, samt at Slagter, nu da hans anslag var faldet til jorden, brugte mange kræfter på at kaste al skylden over på Sonny. Harald måtte nok regne med en påtale for at transportere sit gevær rundt udenfor jagtsæsonen, hvilket han tog med ophøjet ro. Videre tiltag ville der ikke blive tale om i den forbindelse. Selv Slagter måtte indrømme, at skuddet var faldet lige før, Sonny nåede hen til os med kniv nummer to. Med et glimt i øjet beroligede Dupond, øh ... Christiansen mig med, at finérplader og slagterhandsker endnu ikke var blevet rubriceret som angrebsvåben, så mon ikke jeg slap for tiltale på det punkt.

Sidst på eftermiddagen skete så det, der allermest truede min begyndende sjælefred med øjeblikkelig død og ødelæggelse. Jeg havde tvunget mig selv til ikke at tænke på det, det måtte vente, det var der tid til senere ... (bare det var senere NU!)

Dét var det.

Det tekniske vidunder, apparatet, man ikke kan hive stikket ud af, gaven til kvinden, som har alt: den mobile, trådløse telefon var desværre opfundet.

Lisbeth ringede.

***

KAPITEL 33

Harald kaldte mig til telefonen. På hans stemme kunne jeg føle, hvem det var. Hans øjne modsagde mig ikke.

Min hånd skælvede, mine ben dirrede, mine nerver ... osv. Det sidste glimt, jeg havde fået af Lisbeth, var, da hun, udmattet og med sorte rande under øjnene og Haralds tæppe svøbt omkring sig, havde sendt mig et langt blik, inden hun fulgte efter en kvindelig betjent til det lokale, hvor hun kunne hvile sig inden det uundgåelige forhør. Mine tanker og følelser var allerede dengang på vej ind i en ny dæmonisk runddans, fordi jeg ikke kunne komme til at tale alene med hende i bare to

minutter. I det halve døgn eller mere, der var gået siden, havde den tilkæmpede ro, jeg mente at fremvise, blot været et dårligt dække for mine tanker.

Siden vor elskov og den lange, himmelske eftermiddag i sommerhuset, havde der ikke været et sekund, hvor der var tid, endsige overskud til at tage stilling til det afgørende spørgsmål: Hvad nu! At genfortælle alle de tanker, som hastigt trillede min selvbevidsthed ned i et dybt, sort hul og som fjernede enhver tro på, at Lisbeth efter alt dette og især mordet på Birger, ville fortsætte vort forhold, kunne nemt fylde resten af historien. Jeg var for mit vedkommende sikker på, at det netop var vort forhold, hvor uvirkeligt det end kunne forekomme i mine mørkeste stunder, der var min største min eneste - anspore til at handle, som jeg gjorde i de sidste desperate timer. Under andre omstændigheder ville jeg have takket ærbødigt for en chance til at udvise anden adfærd end den suppedas, jeg i to årtier havde sejlet rundt i. For mine handlinger og mit opgør med Sonny havde vist mig, at der stadig var håb for mig. På intet tidspunkt havde jeg følt mig tapper eller heltmodig, men oplevelserne ændrede min selvopfattelse så meget, at jeg fremover turde se problemerne mere direkte i øjnene for at finde en løsning. Slut med at vige udenom og gemme sig. Lige nu var jeg knap så sikker på, at jeg ville kunne se Lisbeths afgørelse i øjnene - og overleve. At jeg ikke havde haft lejlighed til at bekræfte overfor hende, at jeg kun ønskede én ting for resten af livet, havde jeg fortvivlet fundet mig i hele den lange nat. Og frygtet - *frygtet* - dette øjeblik! Men der var ingen vej udenom. Jeg havde jo netop aftalt med mig selv, at jeg skulle se problemerne stift i øjnene!

Brian, *the Conquerer*, helten Brian, Den Store Detektiv, Sherlock Mortensen, med de morsomme bemærkninger og det store, forkromede overblik ... *bumsebæreren* Brian ... tog røret ud af Haralds hånd og nærmede det langsomt til øret.

- ... Brian ...? Jeg ville gerne - øh ... hvad hedder det? Tror du ... nej, jeg mener ... Angående de penge, som ... som du fik af Birger ...

(- *nejnejnejnejnej*)

... tror du, der er nok tilbage ... til en taxi, mener jeg ...

Jeg ved ikke, om Harald nåede at gribe røret.

***

EPILOG

Der er mange regnskaber at gøre op, når en mand som Birger dør. Rækken af sager, som folk med indsigt skal tage sig af, er uhyggelig lang. Rækken af sagførere, som tjener til konens Mercedes og næste års krydstogt, er næsten lige så lang.

Birgers firma eksisterer stadig, men Lisbeth har valgt at sælge fra. På papiret står vi dermed mere lige, bortset fra, naturligvis, at det står et par nuller mere på Lisbeths papirer, foran kommaet. Vi er nu begge "arbejdsløse", hvis man fraregner møder, samtaler, retssager, familiebesøg, flytterod, rengøring af sommerhus (lovet og priset være Harald og Helen!) aftaler med banker, ordninger med lokale og statslige,

danske og udenlandske myndigheder, afvisning af journalister *et cetera et cetera ad nauseam*.

Midt i hurlumhejet måtte jeg endnu en gang låne Haralds skrammelbunke. Rettere: en eftermiddag, hvor de fastlagte møder til en afveksling ikke krævede min tilstedeværelse, åbnede jeg med en dejlig varm følelse af nostalgi døren til Haralds værksted, greb hurtigt fat om klokken, så den ikke ringede og sneg mig på tåspidserne hen til baglokalet. Denne gang sikrede jeg mig, at han var i rummet; Harald stod med ryggen til, bøjet over en omvendt lænestol. Polstringen flød overalt, den hyggelige stemning, duften af savsmuld, trælím og hans sure snade, var som det plejede at være. Jeg tog en dyb indånding. Nu skulle det være ...

- Dine italienske sko knirker forfærdeligt, Brian, det må være ægte læder.

Straffen for min planlagte forbrydelse blev et par kølige pilsnere, som jeg villigt hentede. Derefter sad jeg i timer og lyttede til hans småsnakken, hjalp med de genstridige lærredsstrimler, der skulle holde betrækket på plads (som et par tilsvarende strimler havde holdt mit primitive panser på plads under frakken) og for Gud ved, hvilken gang, takke min skæbne for, at jeg havde lært ham at kende. Hvis der var noget menneske, jeg skyldte tak for det, han havde lært mig, var det Harald. Han havde fået mig til at tænke i praktiske baner i stedet for de pseudo-filosofiske tåbeligheder, jeg i så mange år havde været et velvilligt offer for, og som alt for længe havde givet mig en uvirkelig, verdensfjern holdning til mange ting.

Hadde jeg ikke tilbragt de mange timer med at hjælpe ham, brugt hans værktøj, forstået en minimal del af træets hemmeligheder, indset at ting laves - ikke af sig selv, men af mennesker, som undertiden snitter sig i hånden, når de bestiller noget, ville jeg aldrig fundet på de løsninger, som gudskelov var gode nok til at redde os fra Sonny og Slagter. Med ikke ringe stolthed havde jeg mærket Haralds anerkendelse af det, jeg fandt på. Han fortalte mig til overflod senere, at han ikke selv havde fundet frem til nogle effektive modtræk mod Sonnys åbenlyse ondskab.

Den anerkendelse var det største ridderslag, jeg kunne ønske mig (*fuck you*, Freud! For sidste gang).

At løse en opgave kræver undertiden ikke de store, tekniske løsninger. Vi går rundt i en verden, der er rig på muligheder, også i de små, dagligdags ting. Hvis man åbner øjnene og lader fordommene fare, kan selv ubetydeligheder vise sig at være netop det, der skal til. Deodorantflasken havde slået en mand på over hundrede kilo i jorden, slagterhandskerne er normale i én del af samfundet, men ukendt i andre, finérplader er noget man sætter omkring byggepladser, ikke noget man bruger som beskyttelse mod våben. Eller er de ...?

Lomme filosofi kan ikke løse alle problemer, men visheden om, at man kan gennemføre noget, også ved hjælp af utraditionelle midler, giver en form for sikkerhed.

Nå, men det var bilen, vi kom fra. Harald skulle have foretaget et par ærinder, og da jeg havde "lumske" bagtanker om at låne bilen alligevel, meldte jeg mig frivilligt til at udføre dem. Mit eget ærinde var derfor helt i orden med Harald.

Jeg havde et sidste, personligt regnskab at gøre op.

Det var lidt på lykke og fromme, jeg tog turen, men hvo intet vover ...

Centret var ved at lukke, i sidste øjeblik fik jeg fat i det, jeg skulle have, hvorefter jeg en kende besværet fik kæmpet mig op ad den rullende trappe. Heldet var stadig med mig.

En halv time senere styrede jeg tilfreds varevognen tilbage på motorvejen for at køre hjem og aflevere den til Harald. Nynnende sad jeg bag rattet, selv ikke den mest vellignende firehjulstrækker kunne ryste min ro og min glæde. Lisbeth og jeg havde aftalt at mødes i "Det Glatte Lag" og spise til middag. Tjeneren var forlængst blevet overbevist om, at mere smilende og smuk kunde end Lisbeth skulle man lede længe efter, så han var også lykkelig.

Jeg havde endnu ikke aflagt regnskab for de titusind, Birger så tankeløst havde forsynet mig med. Det kunne jeg gøre nu. Ja, der havde været rigeligt tilbage til at betale taxien til Gentofte den aften for et par uger siden. Men nu var det slut. Pengene var brugt.

I tankerne gennemgik jeg det netop passerede for at finde en morsom måde at beskrive det på, men jeg droppede forsøget. Egentlig var ingen grund til at fortælle det anderledes, end det var sket.

Stemningen i lokalet var ganske som sidst. De var en otte-ni mand, der trænede denne gang, men alt gik i stå, da jeg larmende blev hilst velkommen og præsenteret hele raden rundt som "Ridderen af den Dobbelte Finérplade".

Latterbrøl og skulderklap bragede gennem lokalet, mens jeg underholdt med et referat af knivkampen på Langelinie. Bagefter undskyldte jeg mig med, at jeg havde en aftale og derfor ikke kunne blive længere. Velvilligt måtte jeg love, at hvis og når jeg fik tid og lyst, skulle jeg bare komme og træne, hvis og såfremt ... osv osv. Under en sidste omgang vitser og morsomme bemærkninger blev jeg fulgt til dørs. Så skete dét, jeg spændt havde ventet på.

Da han så, hvad Birgers sidste penge var gået til, stoppede han og bare så på den. Uden et ord gav jeg ham hånden og gik. Jeg smilede for mig selv ved erindringen om hans ansigtsudtryk. Den grønne racercykel var ikke pakket ud af pappet, den var blevet leveret i, men jeg regnede med, at det ikke ville være et problem. I hånden holdt han kvitteringen og nøglerne til kædelåsen.

Jeg kendte ham ikke tilstrækkeligt til at gøre et større nummer ud af min sidste gestus, og der var ingen anden måde jeg kunne takke ham på, men "sidegevinsten" gjorde min fornøjelse så meget desto større:

Der var trods alt noget, som kunne få selv Johs til at holde mund.

*****

Slut

Jens E.Hansens romaner, musicaler og skuespil

Hvis du har lyst til at læse andre titler - romaner, musicaler og skuespil - skrevet af Jens E.Hansen og som udgives af Dansk Teaterforlag, data *Fiction* og andre, kan du finde flere oplysninger på internetadresserne: <http://www.jeh.dk> og <http://www.hansen-kragh.dk>

Bestemmelser angående brug af 'data *Fiction*'-værker

- alle 'data *Fiction*'-værker er copyright 'data *Fiction*', 1991-2004.

- de til hver titel tilhørende filer, som udgør de(t) komplette eksemplar(er) man modtager/downloader via internettet - samt et eventuelt udprint, er udelukkende til eget, private forbrug ganske som en trykt bog.

- enhver form for plagiering, afskrivning eller kopiering af værket/værkerne - helt eller delvist - brug af ideer, personer og handling med videre samt videresalg i kommercielt øjemed er ikke tilladt i henhold til ophavsretsloven med mindre skriftlig tilladelse hertil er indhentet hos forfatter/udgiver.

- skuespil og musikforestillinger er til fri gennemlæsning. Kopiering i prøve-øjemed er tilladt, men eventuelle **opførelser ved offentlige forestillinger kræver skriftlig tilladelse fra forfatter/udgiver samt aftale om betaling af opførelsesafgift.**

Priser for opførelsesafgift pr. forestilling ved amatør- eller skoleforestillinger fremgår af den aktuelle oversigt på internet-adressen <http://www.datafiction.dk>.

Alle andre former for forestillinger med data *Fiction*-værker kræver særlig aftale.

Disse bestemmelser træder i kraft pr. 1. oktober 2002 og overstyrer hidtidige bestemmelser!

Jens E.Hansen

data *Fiction*

Våbenstedvej 23

2730 Herlev

email: jeh@jeh.dk

<http://www.jeh.dk>

<http://www.hansen-kragh.dk>